
SiDDELi
愛
SONLAR
KAKTUSUN
CHLOE GONG

CHLOE GONG

ŞİDDETLİ SONLAR

Çeviren: Belgin Selen Haktanır

MARTI

KAKTUSUN
TELEGRAM

Ey gözler, son kez bakın!
Ey kollar, son kez kucaklayın! Ve siz, ey dudaklar,
nefes kapıları, hakka uygun bir öpüşle mühürleyin
açgözlü ölümle yaptığım bu süresiz anlaşmayı!

—Shakespeare, *Romeo ve Juliet*

telegram: @kaktusunx

Bir

OCAK 1927

Şanghay'da yılbaşı öyle bir tantana içinde geçti ki bir hafta sonra şehre hâlâ bir parti havası hâkimdi. Bunu insanların hareketlerinden anlıyordunuz: Adımlarına yeni bir canlılık eklenmişti ve Büyük Sinema'da yanlarındaki kişilere bir şey fısıldamak için koltuklarında yana eğildiklerinde gözleri parıldıyordu. Sokağın karşısındaki kabareden gelen bangır bangır caz müziği, insanların hızlı hızlı salladıkları rengârenk bambu yelpazelerin serinlettiği hava, Birinci Salon'un katı kurallarına rağmen salona sinmiş olan kızarmış bir yemek kokusu. Miladi takvimin ilk gününü bir kutlama zamanı olarak kabul etmek Batı'ya özgü bir gelenekti ama Batı uzun süre önce köklerini bu şehre salmıştı bile.

Şanghay'daki çılgınlık sona ermişti. Sokaklar curcunalı eğlencelere ve bitmek bilmez gecelere dönmüştü; tıpkı sinema severlerin

bir film izleyebildiği, sonra da gün doğana dek Huangpu Nehri'nin kenarında dolaşabildiği o gece olduğu gibi. Ne de olsa artık sularda gizlenen bir canavar yoktu. Şanghay canavarı vurulup öleli ve Bund'daki bir iskelede çürümeye terk edileli dört ay olmuştu. Artık sivillerin endişelenmesi gereken tek şey gangsterler... ve sokaklarda sayıları giderek artan mermi delikleriyle dolu cesetlerdi.

Juliette Cai gözlerini kısarak tırabzanlardan aşağı, Birinci Salon'un zemin katına baktı. Yukarıdaki yerinden aşağıdaki hemen hemen her şeyi görebiliyor, altın renkli aydınlatma armatürlerinin altında devam eden karmaşa arasında en ufak ayrıntıyı bile fark edebiliyordu. Ne yazık ki kendisi de aşağıda olsaydı, peşinden yollandığı tüccara yukarıdan bakmak yerine onunla kaynaşsaydı daha faydalı olurdu. O geceki koltukları bulabildiği en iyi yerlerdi; görev, Juliette'in giderek kalınlaşan sosyalleşme katmanında iyi bir yer kapamayacağı kadar son dakikada verilmişti.

"Bütün gece suratın böyle asık mı olacak?"

Juliette hızla kuzenine dönüp gözlerini kıstı. Etraflarındaki insanlar film başlamadan önce koltuklarını ararken, Kathleen Lang dudaklarını birbirine bastırmış peşinden geliyordu.

"Evet," diye homurdandı Juliette. "Şu anda yapabileceğim çok daha iyi şeyler var."

Kathleen gözlerini devirdi, sonra biletlerindeki koltuk numaralarını gördüğü için bir şey demeden ileriyi işaret etti. Kapıdaki üniformalı biletçi genç galeriye akın eden kalabalığın arasında fötr şapkası gözlerine düşünce, Kathleen'in elindeki biletleri kötü bir yerden yırtmıştı. Genç daha toparlanamadan, burnunun dibine başka biletler uzatılmıştı ve hem yabancılar hem de varlıklı Çinliler işlerin ağır ilerlemesinden dolayı burunlarını çekmişlerdi. Bu gibi yerlerde daha

iyi hizmet verilmesi beklenirdi. Bilet ücretleri, kemerli tavan kirişleri ve dökme demir tırabzanlarıyla, İtalyan mermerleriyle ve girişteki narin kapı yazısıyla –Çince değil, sadece İngilizce yazılmıştı– Büyük Sinema'yı bir *deneyim* haline getirecek kadar yüksekti.

"Bundan daha önemli ne olabilir?" diye sordu Kathleen. Yerlerine oturdular: Hem perdeyi hem de zemin kattaki herkesi kusursuz bir şekilde görebildikleri balkon katında tırabzanların hemen önündeki koltuklardaydılar. "Son birkaç aydır yaptığın gibi öfkeyle yatak odanın duvarına bakmak mı?"

Juliette kaşlarını çattı. "*Sadece* bunu yapmıyordum."

"Ay, pardon. Politikacılara bağırdığını nasıl unuttum?"

Juliette oflayarak koltuğunda geriye yaslandı. Kollarını sıkı sıkı göğsünde kavuştururken, bileklerindeki boncuklar boynundan sarkan boncuklara çarpıp çınladı. Ses kulak tırmalayıcı olmasına rağmen, sinema salonundaki genel karmaşaya sadece ufak bir katkıda bulundu.

"Bâba zaten o Milliyetçiyi kızdırdığım için beni yeteri kadar bunaltıyor," diye homurdandı Juliette. Aşağıdaki kalabalığa göz atmaya, gördüğü yüzlerle onlara ait olan isimleri eşleştirmeye ve orada olduğunu kimler fark etmiş olabilir diye düşünmeye başladı. "Sen de bana yüklenme."

Kathleen cık cık edip dirseğini aralarındaki koltuk dayanağına yasladı. "Sadece endişeliyim biâomèi."

"Ne konuda endişelisin? Ben hep insanlara bağırırım."

"Lord Cai seni yeteri kadar azarlamıyor. Bence bu şeyin bir göstergesi olabilir..."

Juliette öne doğru eğildi. Tamamıyla içgüdüsel bir şekilde nefesini dışarı verme ihtiyacı hissetti ama kendini tuttu ve nefesi olduğu

yerde kalınca dilinin gerisine buz gibi bir his yerleşti. Kathleen de bir anda dikkat kesilip zemin kata baktı ve Juliette'in yüzünün kireç gibi kesilmesine neden olan şeyi anlamaya çalıştı.

"Ne oldu?" dedi Kathleen sabırsızlıkla. "Sorun ne? Destek isteyeyim mi?"

"Hayır," diye fısıldadı Juliette, güçlükle yutkunarak. Salonun ışıkları kararmaya başladı. Işıklar kararırken, biletçi gençler sıraların arasında yürümeye, kalabalığı yerlerine oturmaya zorladı. "Sadece ufak bir aksilik."

Kuzeni kaşları çatık bir halde hâlâ zemin kata bakıyordu. "*Sorun* ne?" diye sordu Kathleen tekrar.

Juliette bir şeyi işaret etmekle yetindi. Kathleen'in onun işaret ettiği yöne bakışını, her ikisi de kalabalığın arasında ilerlemeye çalışan kişiye bakarlarken yüzüne yerleşen ifadeyi izledi.

"Demek bir görev için buraya sadece biz yollanmadık."

Böyle demesinin nedeni, zemin katta dünyayı umursamıyormuş gibi bir havayla gülümseyen ve peşinde oldukları tüccarın önünde durup tokalaşmak için elini uzatan Roma Montagov'du.

Juliette yumruklarını kucağına bastırdı.

Roma'yı ekim ayında, Şanghay'da kış başladığında Nanshi'deki ilk protestolar şehri sarstığından ve arkasından gelen protestoları başlattığından beri görmemişti. Onunla karşılaşmamıştı ama varlığını her yerde hissetmişti: kaskatı ellerindeki zambak beyazı çiçeklerle şehrin dört bir yanına saçılmış cesetlerde; geride bir mesaj ya da açıklama bırakmadan bir anda ortadan kaybolan iş ortaklarında; izlerini bırakan kan davasında. Şehir Roma Montagov ile Tyler Cai arasında bir yüzleşme yaşanacağının duyumunu aldığından beri kan davası bir anda en şiddetli günlerine dönmüştü. İki çetenin de ar-

tık bu çılgınlık yüzünden ölen adamları için endişelenmesine gerek yoktu. Akılları bunun yerine intikam ve onurla meşguldü ve farklı kişiler o gün Kızıl Çete'yle Beyaz Çiçekler'in yakın çevrelerinde olanlarla ilgili farklı öyküler anlatmış olsa da ortaya çıkan kesin gerçekler şunlardı: Şanghay'ın kenar mahallerinden birindeki ufak bir hastanede Roma Montagov, Tyler Cai'ye ateş etmişti ve Juliette Cai kuzenini korumak için soğukkanlılıkla Marshall Seo'yu öldürmüştü.

Artık her iki taraf da intikam peşindeydi. Beyaz Çiçekler yenilenmiş bir baskı hissiyle Kızıl Çete'yi sıkıştırıyor, Kızıl Çete ise bir o kadar sert karşılık veriyordu. Öyle yapmak zorundaydılar. Kızıllar Milliyetçilerle ne kadar dikkatli işbirliği yapsalar da bu şehirdeki herkes bir şeylerin değiştiğini hissedebiliyor, Komünistler ne zaman bir greve girse kalabalıkların giderek arttığını görebiliyordu. Politik durum yakında değişecek, bu kanunsuzluk ortamını yutacaktı ve o günlerde şehri katı bir şekilde yöneten her iki çete de ya şiddet sergileyecek ve bölgelerini elinde tutacaktı ya da bölgelerini geri kazanmanın bir yolu kalmadığında daha büyük bir gücün devreye girmesine pişman olacaktı.

"Juliette," dedi Kathleen alçak sesle. Kuzeninin bakışları onunla Roma arasında gidip geldi. "Aranızda ne geçti?"

Tıpkı bu sorunun sorulduğu diğer zamanlarda bir yanıtı olmadığı gibi, Juliette'in o anda da verecek bir yanıtı yoktu. Kathleen daha iyi bir açıklama duymayı, şehirde neden Marshall Seo'yla dostane bir ilişkisi olduğu halde onu yakın mesafeden vurduğunu, Roma Montagov'un bir zamanlar Juliette'e çok nazik davrandığı halde neden kan davasının kurbanlarıyla alay edermiş gibi gittiği her yere çiçekler bıraktığının konuşulduğunu bilmeyi hak ediyordu. Ama sırrı bilen bir kişi daha olması, onun da bu karmaşaya bulaşması anlamına gelirdi. Tyler'ın araştırmaları için, silahı için bir hedef daha çıkardı ortaya.

Bunlardan hiç söz etmemek daha iyiydi. Belki ama belki bu şehri parçalanmış halinden kurtarmak için ortaya bir fırsat çıkana dek sadece rol yapmak daha iyiydi.

"Film başlamak üzere," dedi Juliette yanıt olarak.

"*Juliette*," dedi Kathleen ısrarla.

Juliette çenesini sıktı. Ses tonu hâlâ birilerini kandırabiliyor mudur diye merak etti. New York'ta yalan söylemekte, tamamıyla farklı birisiymiş gibi rol yapmakta çok başarılı olmuştu. Son birkaç ay onu öylesine yıpratmıştı ki geriye sadece... kendisi kalmıştı.

"Hiçbir şey yapmıyor. Bak, yerine gidiyor."

Roma gerçekten de kısa bir merhabalaşma faslından sonra tüccardan uzaklaştı ve iki sıra arkada kenardaki koltuğa oturdu. Bunu büyütmeleri gerekmiyordu. Yüzleşmeleri şart değildi. Juliette oturduğu yerden sessizce onu izleyebilir, ara verildiğinde tüccarın yanına gitmek için harekete geçebilirdi. Bir tüccarın peşinden yollanmış olması bile şaşırtıcıydı. Kızıl Çete nadiren yeni müşterilerin peşine düşer, müşterilerin *ona* gelmesini beklerdi. Ama bu tüccar diğerleri gibi uyuşturucu işiyle uğraşmıyordu. Önceki hafta İngiliz teknolojisi taşıyarak deniz yoluyla Şanghay'a gelmişti. Tanrı bilir ne tür bir teknolojiydi; Juliette'in annesi ve babası bilgilendirme toplantılarında pek ayrıntı vermemişler, sadece bunun bir tür silah olduğunu ve Kızıl Çete'nin adamın elindekileri ele geçirmek istediğini söylemişlerdi.

Beyaz Çiçekler de bu teknolojinin peşindeyse bunun çok önemli bir şey olması gerekiyordu. Juliette eve döner dönmez ayrıntıları sorması gerektiğini kendine hatırlattı.

Işıklar söndü. Kathleen paltosunun bol kollarını parmaklarıyla kavrayarak arkasına baktı.

"Sakin ol," diye fısıldadı Juliette. "Birazdan izleyeceğin film

doğrudan Manhattan'daki prömiyerden geldi. Kaliteli eğlence."

Film başladı. Birinci Salon, Büyük Sinema'daki en büyük salondu ve dört bir yandan gümbür gümbür orkestra müziği geliyordu. Bütün koltukların kendi çeviri sistemi vardı ve sessiz filmin yanında beliren metni sesli olarak okuyordu. Juliette'in solundaki çift kulaklıklarını takıyor, ekranda Çince satırlar belirirken heyecanla birbirlerine bir şeyler fısıldıyorlardı. Juliette'in kulaklığa ihtiyacı yoktu; bunun nedeni sadece İngilizce bilmesi değil, aslında filmi izlemeyecek olmasıydı. Ne kadar denese de bakışları sürekli olarak zemin kata kayıyordu.

Aptallık etme, diye içinden kendine kızdı. Balıklama bu işe dalmıştı. Bundan pişmanlık duymayacaktı. Yapılması gerekeni yapmıştı.

Yine de aşağı bakmadan edemiyordu.

Aradan sadece üç ay geçtiği halde Roma değişmişti. Elbette Juliette zaten bunu, Koreli karakterlerin yanlarında, kanlar içinde yattığı, ölü gangsterlerle ilgili raporlardan biliyordu. Beyaz Çiçekler'in *bıraktığı*, adeta el uzatabildiği sınırları deniyormuş gibi Kızıl *bölgesinin giderek daha iç kısımlarına yığılan cesetlerden biliyordu. Roma'nın özellikle intikam cinayetleri yüzünden* Kızılların peşine düşmesi olası değildi –o kadar ileri gidecek cesareti yoktu– ama ne zaman bir çatışma çıksa, bırakılan mesaj açıktı: *Bunun sorumlusu sensin Juliette.*

Kan davasının tırmanmasına neden olan, Marshall Seo'ya tetiği çeken ve Roma'nın yüzüne aralarında geçenlerin bir yalandan ibaret olduğunu söyleyen Juliette'ti. Dolayısıyla, artık Roma'nın geride bıraktığı tüm kan onun intikamıydı.

Üstelik intikama yaraşır da gözüküyordu. Bir noktada, koyu renkli takım elbiselerinin yerini daha açık renkli bir kıyafet almıştı:

krem rengi bir ceket ve altın rengi bir kravat; perde ne zaman aydınlansa ışığı yansıtan kol düğmeleri. Dimdik oturuyor, kayıtsızmış gibi görünmek için omuzlarını sarkıtmıyor, koltuğa iyice çökebilmek ve salona kaçamak bir bakış gezdiren birisi tarafından görülmemek için bacaklarını önüne uzatmıyordu.

Roma Montagov artık gizli gizli planlar yapan adam değildi. Şehrin onu karanlıkta boğaz kesen, kömür gibi kapkara bir kalbi olan ve kalbi gibi kapkara giysiler giyen kişi olarak görmesinden usanmış gibiydi.

Bir Beyaz Çiçekler üyesi gibiydi. Babası gibi gözüküyordu.

Juliette görüş alanının kenarında ani bir hareket görür gibi oldu. Gözlerini kırpıştırdı, bakışlarını Roma'dan ayırıp onun sırasındaki koltuklara göz attı. Bir an için kesin olarak yanıldığını, başının ön tarafındaki buklelerden birinin yüzüne düşüp gözlerini kapattığını düşündü. Derken, perde Vahşi Batı'da raydan çıkmış, tiz bir düdük çalarak ilerleyen bir trenin görüntüsüyle yine aydınlandı ve Juliette izleyicilerin arasında ayağa kalkan kişiyi gördü.

Adamın yüzü karanlıkta kalmıştı ama elindeki silah apaçık ortadaydı.

Dahası, tabancayı Juliette'in hâlâ konuşması gereken ön sıradaki tüccara doğrultmuştu.

"Bunu *yapamayacaksın*," diye öfkeyle mırıldandı ve bacağına bağlı olan tabancaya uzandı.

Ekran yine kararda ama Juliette yine de nişan aldı. Adam harekete geçmeden önceki saniyede muazzam bir gümbürtüyle tetiği ondan önce çekti.

Tabancası geri tepti. Juliette gerisin geriye koltuğuna savrulup çenesini sıktı ve aşağıdaki adam omzundan yara alarak silahını dü-

şürdü. Juliette'in tabancasının sesi o sırada filmde de bir çatışma sahnesi olduğu için neredeyse hiç dikkat çekmedi ve adamın ağzından yükselen çığlığı ve Juliette'in tabancasının namlusundan çıkan dumanları örttü. Filmde diyalog sesi olmadığı halde, görüntülere eşlik eden orkestra müziğinin arka planında yüksek bir zil çınlaması duyuldu ve izleyiciler silah sesinin filmden geldiğini sandı.

Derhal arkasına dönüp yukarı bakan, nereden ateş edildiğini anlamaya çalışan Roma dışında.

Sonra ateş edilen noktayı buldu.

Bakışları birbirine kilitlendi ve birbirlerini *tanıdıkları* an öylesine güçlüydü ki Juliette vücudu aylarca ayarsız kalmış da nihayet doğru ayarı bulmuş gibi omurgasında fiziksel bir kayma hissetti. Nefesi boğazına takılmış, gözleri irileşmiş bir halde donakaldı.

Roma ceketinin cebine uzanıp silahını çıkarınca, Juliette'in sersemlik halinden hızla sıyrılmaktan başka çaresi kalmadı. Roma suikastçı bozuntusu adamı değil, *onu* vurmaya karar vermişti.

Üç mermi vınlayarak kulağının yanından geçti. Juliette şaşkınlıkla eğildi, kendini yere atarken dizleri sert bir şekilde halıya sürtündü. Solundaki çift çığlık atmaya başladı.

İzleyiciler ateş seslerinin film müziğinin bir parçası olmadığını anlamışlardı.

"Tamam," diye mırıldandı Juliette. "Bana hâlâ kızgın."

"*O* da neydi?" dedi Kathleen. Kuzeni de hızla yere çöktü ve ikinci katın tırabzanlarının arkasına sığındı. "Koltuklara mı ateş ettin? Sana karşılık veren Roma Montagov muydu?"

Juliette yüzünü ekşitti. "Evet."

Zemin katta bir izdiham çıkmış gibiydi. Üst kattaki izleyiciler de paniğe kapılmaya, koltuklarından fırlayıp çıkışa koşmaya başla-

mışlardı ama salonun iki tarafındaki kapılar –üstlerinde koltuk numaralarına göre ÇİFT ve TEK yazıyordu– oldukça dardı ve insanlar kapıların önüne yığılmaktan başka bir şey yapamadı.

Kathleen garip bir ses çıkardı. *"Hiçbir şey yapmıyor... Tekrar koltuğuna oturuyor!"*

"Off, dalga geçme benimle!" dedi Juliette tıslar gibi.

İdeal bir durum değildi. Ama her şeyi düzeltecekti.

Apar topar ayağa fırladı.

"Birisi tüccarı vurmaya çalıştı." Juliette hızla tırabzanlardan aşağı baktı. Artık Roma'yı göremiyordu. Tüccarın takım elbisesinin karnını sıkıca saran ceketini iliklediğini, hasır şapkasını kapıp kalabalıkla birlikte salondan çıkmaya çalıştığını gördü.

"Gidip kim olduğunu öğren," diye ofladı Kathleen. "Tüccar öldürülürse, baban kafanı uçurur."

"Dalga geçtiğini biliyorum," diye mırıldandı Juliette. "Ama yine de haklı olabilirsin." Tabancasını kuzeninin eline tutuşturup hareket geçti ve başını çevirip, "Benim için tüccarla konuş! Merci!" diye seslendi.

Kapının önüne yığılan kalabalık Juliette'in arasından geçebileceği ve Birinci Salon'un ikinci katının dışındaki ana bekleme salonuna çıkabileceği kadar dağılmıştı. İpekli qipaolar gitmiş kadınlar hiç durmadan birbirlerine bağırıyorlardı ve İngiliz askerler bir köşeye sinmiş, isterik bir halde kendi aralarında konuşuyor, neler olduğunu anlamaya çalışıyorlardı. Juliette her şeyi görmezden gelerek, insanları ite ite merdivenlere ulaşmaya ve tüccarın dışarı çıkacağı zemin kata inmeye çalıştı.

Aniden kayarak durdu. Ana merdiven çok kalabalıktı. Bakışları personel merdivenlerine kaydı ve hiç vakit kaybetmeden kapıyı açtığı gibi paldır küldür indi. Juliette o sinemayı iyi biliyordu; orası

telegram: @kaktusunx

Kızıl bölgesiydi ve çocukluğunun ilk dönemleri o binada dolaşarak, bakıcısının dikkati dağıldığında farklı salonlara gizlice bakarak geçmişti. Ana merdivenler cilalı basamaklarıyla ve kavisli ahşap tırabzanlarıyla gösterişli bir yapıya sahipken, personel merdivenleri betondu, doğal ışık almıyordu ve sadece orta merdiven boşluğunun tavanından sarkan ufak bir ampulün ışığıyla aydınlanıyordu.

Ayakkabılarının topuklarının sesi etrafta yankılanırken, merdiven boşluğunun köşesini döndü. Sonra birden durdu.

Roma ana lobiye açılan kapının önünde tabancasını kaldırmış onu bekliyordu.

Juliette davranışlarının öngörülebilir olmaya başladığını düşündü.

"Tüccardan üç adım ötedeydin," dedi. Sesinin titrememesi onu şaşırttı. Tā mā de. Bacağına bağlı olan bir bıçak vardı ama onu alana dek kadar Roma'ya ateş etmesi için bol bol zaman vermiş olurdu. "Sırf beni bulmak için ondan vaz mı geçtin? Gururum okşandı..."

Juliette vın diye yana kaydı. Yanağı alev alev yanıyordu ve başının yanından dehşet verici yakınlıktan geçen mermiler yüzünden kabarmıştı. Roma tekrar nişan almayı akıl edemeden, Juliette hızla seçeneklerini düşündü ve arkasındaki kapıdan içeri dalıp kendini depolama ünitesine attı.

Kaçmaya çalışmıyordu. Üst üste dizilmiş sandalyelerle ve örümcek ağlarıyla dolu olan o daracık odadan kaçması mümkün değildi. İhtiyacı olan tek şey...

Bir mermi daha vınlayarak kolunun yanından geçti.

"Burayı havaya uçuracaksın," diye bağırdı Juliette ona dönüp. Depolama ünitesinin en sonuna varmış, sırtı duvarlardaki kalın borulara dayanmıştı. "Bu borulardan bazılarında gaz var. Bunlardan birini delersen, bütün sinema alevler içinde kalır."

Roma onun bu sözlerine aldırış etmedi. Onu duymuyormuş gibiydi. Gözlerini kısmış, yüzünü buruşturmuştu. Yabancı biri gibi gözüküyordu: Gerçekten de yabancı olan, bir kostüm giymiş ve üstüne ne kadar uyacağını tahmin edememiş bir çocuk gibiydi. Loş ışıkta bile giysilerinin altın rengi, sinema binasının dışındaki yanıp sönen reklam panoları gibi parıl parıl parıldıyordu.

Onun neye dönüştüğünü gören Juliette'in içinden çığlık atmak geçti. Güçlükle soluklandı ve bunun sırf sarf ettiği fiziksel çabadan dolayı olduğunu söylemek yalan olurdu.

"Ne dediğimi duydun mu?" Juliette aralarındaki mesafeye göz attı. "Kaldır o silahı..."

"*Sen* ne dediğini duyuyor musun?" diye lafını kesti Roma. Üç adımda tabancasını doğruca Juliette'in yüzüne doğrultacak kadar yaklaştı. Juliette namludan yayılan ısıyı, sıcak çeliğin teninden birkaç santim ötede durduğunu hissedebiliyordu. "Marshall'ı öldürdün. Onu öldürdün, aradan aylar geçti ve senden tek açıklama bile duymadım..."

"Bir açıklaması yok."

Roma onun bir canavar olduğunu düşünüyordu. Bunca zamandır ondan nefret ettiğini, sevdiği her şeyi yok edebilecek kadar şiddetle nefret ettiğini düşünüyordu ve canını korumak için *öyle* düşünmesi gerekiyordu.

"Onu öldürdüm çünkü ölmesi gerekiyordu," dedi Juliette. Kolunu hızla yukarı savurdu. Roma'nın kolunu büktü, tabancasının ayaklarının dibine düşüp tangırdamasına neden oldu. "Tıpkı seni öldüreceğim gibi. Tıpkı sen beni öldürene dek pes etmeyeceğim gibi..."

Roma onu sert bir hareketle borulara itti.

Onu öyle şiddetli bir şekilde itmişti ki Juliette'in ağzına kan tadı

geldi ve dudağının kendi sivri dişleriyle yarıldığını hissetti. Bağırmamak için kendini zor tuttu. Roma ölüm saçan bakışlarıyla elini boğazının etrafına doladığında yine bağırmamaya çalıştı.

Juliette korkmamıştı. Hatta sadece kızgındı. Roma'ya değil, kendine kızgındı. Roma onu ciddi ciddi öldürmeye çalışırken bile ona yaklaşmak istediği için. Birbirine düşman iki ailede dünyaya geldikleri için isteyerek aralarında açtığı o mesafeye kızgındı. Roma'yı öldürmektense, onun elinde ölmeyi yeğlerdi.

Başka kimse beni korumak için ölmeyecek. Roma onu güvende tutmak için insanlarla dolu kocaman bir evi havaya uçurmuştu. Tyler ve Kızıl adamları da Juliette'in ölmesini istedikleri halde onu korumak adına oraya buraya saldırmaya devam edeceklerdi. Her şey aynı kapıya çıkıyordu. İsimler, renkler ve sınıflarla bölünmüş ama şiddetle dökülen kanların renginin tıpatıp aynı olduğu şehre çıkıyordu.

"Devam et," dedi Juliette güçlükle.

Bunu ciddi söylememişti. Roma Montagov'u tanıyordu. Roma onu öldürmek istediğini düşünüyordu ama o asla hedefini ıskalamadığı halde bu sefer ıskalamıştı: Tüm o mermiler Juliette'in başına değil, duvarlara saplanmıştı. İşin aslı, Roma'nın elleri boğazına dolandığında bile hâlâ nefes alabiliyor, parmaklarının tenine kazımaya çalıştığı kokuşmuşluk ve nefret kokusuna rağmen içine hava çekebiliyordu.

Sonunda Juliette elini bıçağına götürdü. Roma belki de onu öldürme niyetiyle harekete geçtiği anda, Juliette'in eli elbisesinin altındaki bıçağın kınını kavradı, bıçağı çıkardı ve ilk temas ettiği şeyin üstüne indirdi. Roma acıyla bağırıp ellerini gevşetti. Sadece yüzeysel bir kesikti ama kolunu göğsüne çekti ve Juliette vakit kaybetmeden bıçağı gırtlağına dayadı.

"Burası Kızıl bölgesi." Sesi titremiyordu ama titrememesi için büyük bir gayret sarf ediyordu. "Nerede olduğunu unutuyorsun."

Roma kıpırdamadan durdu. O an uzarken ve dikkatle ona bakarken, ne düşündüğünü anlamak mümkün değildi. O an o kadar uzadı ki Juliette neredeyse onun teslim olacağını sandı.

Ama Roma birden bıçağın keskin kısmı boynuna dayanana dek kendini öne itti. Bıçağın derisini yarması ve kan akıtması an meselesiydi.

"Yap o zaman," diye fısıldadı Roma. Sesi öfkeliydi... *Acı* çekiyormuş gibiydi. "Öldür beni."

Juliette kıpırdamadı. Biraz fazla tereddüt etmiş olmalıydı ki Roma'nın ifadesi pis bir sırıtmaya dönüştü.

"Neden duraksadın?" diye sordu alaycı bir sesle.

Hâlâ ağzındaki kan tadını hissedebiliyordu. Juliette bıçağın kör tarafını çevirip sapını Roma'nın şakağına indirdi. Roma gözlerini kırpıştırıp külçe gibi yere devrilecek oldu ama Juliette bıçağı fırlatıp öne atıldı ve onu yakalamaya çalıştı. Kollarını etrafına dolar dolamaz rahatlayıp nefesini hafifçe dışarı verdi ve Roma'nın başının sert zemine çarpmasını engelledi.

Juliette iç çekti. Roma kollarında daha somut, daha gerçekti. Uzakta olduğunda, Kızılların savurduğu tehditlerden uzakta olduğunda güvende oluşu soyut bir kavramdı. Ama nabzı göğsünde küt küt atarken ve onunkiyle aynı ritmi tutturmuşken sadece bir gençti, yeteri kadar keskin bir bıçakla her an kesilebilecek kanlı, atan bir kalpti.

"*Neden duraksadın?*" diye onu taklit etti Juliette sinir içinde. Onu yavaşça yere bıraktı ve dağılan saçlarını yüzünden geriye attı. "Çünkü sen benden nefret etsen bile ben seni hâlâ seviyorum Roma Montagov."

İki

Roma önce omzundaki sızlamayı hissetti. Sonra eklemlerindeki tutukluğu. Ondan sonra da başındaki o feci zonklamayı.

"*Tanrım,*" diye tısladı ve bir anda kendine geldi. Görüşü netleşir netleşmez, omzundaki sızlamanın yere serilmiş haldeyken karşılaşmayı isteyeceği son kişiye ait olan siyah çizmeden kaynaklandığını gördü.

"Neler oldu burada?" diye bağırdı Dimitri Voronin, kollarını göğsünde kavuşturarak. Arkasında üç başka Beyaz Çiçekler üyesi duruyordu. Dikkatle depolama ünitesini inceliyor, duvarlara saplanmış olan mermilere bakıyorlardı.

"Juliette Cai oldu," diye homurdandı Roma güçlükle ayağa kalkarak. "Beni bayılttı."

"Seni öldürmediği için şanslısın doğrusu," dedi Dimitri. Elini duvara indirip kir tozu avcuna sürttü. Roma duvarlardaki bütün mermilerin kendine ait olduğunu söylemeye tenezzül etmedi. Ne de olsa

Dimitri oraya ona yardım etmek için gelmiş değildi. Büyük bir ihtimalle, Büyük Sinema'nın silah sesleriyle sarsıldığını duyar duymaz adamlarını toplamış, karmaşanın ortasına atılmak için heyecanlanmıştı. Dimitri Voronin hastanedeki gösteriyi kaçırdığından ve Beyaz Çiçekler ve Kızıl Çete arasında geçenleri sonradan anlamak zorunda kaldığından beri son birkaç aydır her yerde bitiveriyordu. Dimitri Voronin bir sonraki büyük gösterinin dışında kalmayacaktı. Şehirde çıkan herhangi bir karmaşa –ne kadar ufak olursa olsun– kan davasıyla ilgili olduğu sürece, olay yerinde ilk o vardı.

"Ne işin var burada?" dedi Roma. Yanağına dokundu, yüzüne yayılmış olan morluğa yüzünü buruşturdu. "*Beni* babam yolladı."

"Eh, çok iyi bir karar değilmiş, öyle değil mi? Dışarıda tüccarın Kathleen Lang'le hoş bir sohbet ettiğini gördük."

Roma bir küfür savurmamak için kendini tuttu. Yere tükürmek istiyordu ama Dimitri onu izlediğinden sadece başını çevirip yerden silahını aldı. "Önemli değil. Yarın yeni bir gün. Gitme vakti geldi."

"Hemen pes mi edeceksin?"

"Burası *Kızıl*..."

Dışarıda bir düdük çaldı ve ses personel merdivenlerinin dört bir yanında yankılandı. Bu sefer Roma yüksek sesle bir küfür savurdu ve yerel yönetim muhafızları depolama ünitesine dalıp coplarını çıkarmadan silahını kaldırdı. Nedense muhafızlar Beyaz Çiçekler'i gördü ve dikkatini Dimitri'ye çevirip gözlerini silahlarına dikti.

"Lâche le pistolet*," dedi en öndeki adam sert bir sesle. Loş ışıkta kemeri parıldıyor, metal kelepçeler ışığı yansıtıyordu. "Lâche-moi ça et lève les mains**."

Dimitri söyleneni yapmadı, ne elinde gevşekçe duran silahı yere koydu ne de ellerini havaya kaldırdı. Bu direnişi küstahlık gibi gö-

* Tabancayı yere at. (ç.n.)

** Tabancayı yere at ve ellerini kaldır. (ç.n.)

zükülyordu ama Roma öyle olmadığını biliyordu. Dimitri Fransızca bilmiyordu.

"Bizi siz kontrol etmiyorsunuz," diye terslendi Dimitri Rusça. "O yüzden neden şimdi..."

"Ça va maintenant*," diye araya girdi Roma. "J'ai entendu une dispute dehors du théâtre. Allez l'investiguer**."

Yerel yönetim muhafızları Roma'nın talimatına uymaları gerektiğinden emin değillermiş gibi gözlerini kıstılar. Dışarıda gerçekten de ilgilenmelerini gerektiren bir olay olup olmadığından ya da Roma'nın yalan söyleyip söylemediğinden emin olamadılar. Roma gerçekten de yalan söylemişti ama yine, "Gidin!" diye bağırması, muhafızların apar topar dışarı çıkması için yeterli oldu.

İşte, büyük bir gayretle dönüşmeye çalıştığı kişi buydu. Bu kişi olarak kalmak için de elinden gelen her şeyi yapıyordu. Karşısına Kızıl muhafızlar çıktığında bile sözünü dinleten birisiydi.

"Etkileyici," dedi Dimitri geride yine Beyaz Çiçekler kaldığında. "Cidden Roma, bu çok..."

"Kes sesini," dedi Roma öfkeyle. Yanıtı anında etkisini gösterdi. Keşke Dimitri'nin boynuna yayılan kırmızılığa, yanında getirdiği adamların alaycı ifadelerine memnun olabilseydi diye düşündü ama hiçbir şey hissetmiyordu. "Yabancılarla nasıl başa çıkacağını bilmiyorsan, bir daha yabancılar tarafından kontrol edilen bölgeye böyle kasıla kasıla girme."

Roma aşırı öfkeli adımlarla dışarı çıktı ve personel merdivenlerinden zemin kata indi. Onu neyin bu kadar kızdırdığını söylemek zordu; içinde fokur fokur kaynayan o kadar çok şey vardı ki: tüccarı elinden kaçırışı, salondaki gizemli suikastçı, Juliette'in orada oluşu.

* Ben iyiyim. (ç.n.)
** Dışarıda bir kavga çıktığını duydum. Gidip neler olduğuna bakın. (ç.n.)

Juliette. Sinemadan daha da sert adımlarla çıktı, gözlerini kısıp gri bulutlara baktı. Tam o sırada, kolunda ani bir ağrı hissetti ve eli-ni hızla Juliette'in açtığı yaraya götürürken ona karşı hisleri kadar bayat ve ölü, kurumuş bir kan kütlesi hissedeceğini sandı. Ama dikkatle gömleğinin kolunu sıyırırken, parmakları sadece yumuşak bir kumaşa değdi.

Şaşkınlıkla kaldırımın kenarında durdu. Koluna baktı. Kolu özenle sarılmış, bir kurdeleyle bağlanmıştı.

"*İpekli* mi bu?" diye mırıldandı kaşlarını çatarak. İpekli bir kurdeleye benziyordu. Juliette'in elbisesinin ucundan koparılmış bir şerit gibiydi ama *bunu neden yapmış olabilirdi ki?*

Yoldan gelen korna sesi onu düşüncelerinden sıyırdı. Oradaki araba farlarını yakmıştı ve direksiyon başındaki şoför kolunu dışarı çıkarmış Roma'ya el sallıyordu. Roma kaşlarını çatarak orada dikilmeye devam etti.

"Bay Montagov!" diye seslendi Beyaz Çiçek, aradan uzun bir dakika geçtikten sonra. "Artık gidebilir miyiz?"

Roma iç çekip hızla arabaya gitti.

Cai malikânesinin dört bir yanında, her biri kırmızı güllerle dolu yirmi iki vazo vardı. Juliette elini uzatıp tomurcuklardan birini kavradı, parmağını narin yaprağın kenarında gezdirdi. Hava çoktan kararmıştı. Saat hizmetlilerin çoğunun yattığı, gecelikleriyle odalarına giderken koridorda yanından geçtiklerinde iyi geceler diledikleri kadar geç olmuştu. Juliette sırf yere uzanmış, kollarını iki yana açmış ve bacaklarını babasının çalışma odasının dışında duvara yaslanmış olan Kızıl Çete vârisine bir şey dememek tuhaf olacağı için iyi ge-

celer dediklerini düşündü. Son hizmetli ona yarım saatten uzun süre önce iyi geceler dilemişti. O zamandan beri ayağa kalmış ve Kathleen'i sinir ederek volta atmaya başlamıştı. Kuzeni o süre boyunca kucağında bir dosyayla gerçek bir sandalyede güzelce oturmuştu.

"Ne konuşuyor olabilirler?" diye homurdandı Juliette elindeki gülü bırakıp. "Aradan *saatler* geçti. Bunu başka bir gün..."

Nihayet Lord Cai'nin çalışma odasının kapısı açıldı ve bir Milliyetçi dışarı çıktı. Aylar önce olsa, Juliette bu toplantının neden gerçekleştiğini merak eder, bir bilgilendirme toplantısı yapmak isterdi. Ama artık Milliyetçilerin o eve girip çıkması o kadar sıradan bir şeye dönüşmüştü ki umurunda bile değildi. Mesele her zaman aynıydı: ne pahasına olursa olsun Komünistleri ezmek. Onları mermi delikleri içinde bırakmak, işçi birliklerini dağıtmak: Milliyetçiler amaçlarına ulaştıkları sürece Kızılların bunu nasıl yaptıklarını umursamazlardı.

Milliyetçi kapıda duraksadı, sonra aklına söylemesi gereken bir şey daha gelmiş gibi arkasına döndü. Juliette gözlerini kıstı. Milliyetçileri görmeye alışmıştı ama bu adam... Üniformasının her yanında yıldızlar ve rozetler vardı. Bir general olabilirdi.

Juliette sabrını zorlayarak Kathleen'e elini uzattı. Kathleen buna şaşırsa da elini tuttu, dosyasını aldı ve ikisi birlikte Milliyetçiye doğru yürüdü.

"Artık savaş beyleri yok." Milliyetçi askeri üniformasının üstündeki bir iplik parçasını silkeliyormuş gibi yaptı. "Artık yabancılar da yok. Yeni bir dünyaya giriyoruz ve Kızıl Çete'nin bizimle girip girmemesi bir sadakat meselesi..."

"Evet evet," diye araya girdi Juliette. Adamın yanından geçip Kathleen'i peşinden çekiştirdi. "Kuomintang çok yaşasın, wàn suì wàn wàn suì wàn wàn suì..." Kapıyı açmak için itti.

"*Juliette*," dedi Lord Cai aksi bir tavırla.

Juliette durdu. Gözleri parıldamaya başlamıştı. Tıpkı aşçılar ona en sevdiği yemeği getirdiklerindeki gibi. Bir mağazanın vitrininde istediği elmas bir kolyeyi gördüğündeki gibi.

"Hazırım ve rapor vermeye geldim," dedi.

Lord Cai büyük sandalyesinde geriye yaslanıp ellerini kucağında kavuşturdu. "Lütfen özür dile."

Juliette gelişigüzel bir reverans yaptı. Milliyetçiye baktığında, adamın onu dikkatle süzdüğünü gördü ama ona sokaklardaki adamlar gibi pis pis bakmıyordu. Çok daha stratejik bir ifade hâkimdi gözlerine.

"Lütfen özürlerimi kabul edin. Sanıyorum kapının yerini biliyorsunuz?"

Milliyetçi şapkasını kaldırıp selam verdi. Ona nazikçe gülümsediği halde, gülümsemesi gözlerine yansımadan silindi ve sadece herhangi bir içtenlik ifadesinden yoksun bir şekilde gözlerinin etrafındaki kırışıklıklar belirginleşti.

"Elbette. Tanıştığımıza memnun oldum Bayan Cai."

Aslında kimse adamı onunla tanıştırmamıştı ve bu yüzden resmi olarak tanışmış sayılmazlardı. Juliette bununla ilgili bir şey demeyip kapıyı kapatmakla yerindi ve Kathleen'e bakarak gözlerini devirdi.

"*Çok* sinir bozucu. Gidiyorsan, çık git işte."

"Juliette," dedi Lord Cai yine ama Milliyetçi artık orada olmadığından Juliette'in nazik davranması gerekmediği için sesi o kadar sert değildi. "O, Shu Yang'dı. General Shu. Kim olduğunu biliyor musun? Gazeteleri ve Kuzey Seferi'nin ilerlemelerini takip ediyor musun?"

Juliette yüzünü buruşturdu. "Bàba," diye söze başladı. Babasının

çalışma masasının karşısındaki bir sandalyeye oturdu. Kathleen de sessizce oturdu. "Kuzey Seferi o kadar sıkıcı ki..."

"Ülkemizin kaderini belirleyecek..."

"Peki, tamam, tamam. *Raporlar* çok sıkıcı o zaman. General bilmem kim bu toprakları ele geçirmiş. Şu ordu şu kadar ilerlemiş. Raporlar yerine beni birini gırtlaklamam için yolladığında resmen heyecandan çığlık atıyorum." Juliette ellerini kavuşturdu. "Lütfen, sadece birilerini gırtlaklayayım."

Babası onun saçma sözlerine yanıt vermeden başını salladı. Gözlerini düşünceli bir ifadeyle kapıya çevirdi.

"Bu konuyu dikkate al," dedi Lord Cai ağır ağır. "Kuomintang değişmeye başladı. Tanrı biliyor ya artık Komünistlerle işbirliği yapıyormuş gibi davranmıyorlar. Bundan böyle dikkatsiz davranma lüksümüz yok."

Juliette dudaklarını birbirine bastırdı ama bu sefer küstah bir yanıt vermedi. Devrim yaklaşıyordu. Buna Kuzey Seferi diyorlardı: Milliyetçi birlikler bütün ülkede kuzeye doğru ilerliyor, ana bölgeleri ve bunlara bağlı olan yerleri yöneten savaş beyleriyle savaşıyor, Çin'i yeniden bir araya getirmek için toprakları ele geçiriyordu. Şanghay bir kale, baştaki acınası milli hükümet tamamıyla devrilene dek son parça olacaktı ve ordular geldiğinde, orada yenilmesi gereken savaş beyleri kalmamış olacaktı... Artık sadece çeteler ve yabancılar vardı.

Bu yüzden onlar gelmeden önce Kızıl Çete'nin doğru tarafa geçmesi gerekiyordu.

"Elbette," dedi Juliette. "Şimdi..." Kathleen'e devam etmesini işaret etti. Kuzeni adeta tereddütle Lord Cai'nin masasına eğildi ve dikkatle elindeki dosyayı uzattı.

"Başarılı oldunuz mu?" diye sordu Lord Cai. Kathleen'den dosyayı alırken bile Juliette'le konuşuyordu.

"O anlaşmayı çerçeveletsen iyi olur," dedi Juliette. "Kathleen az kalsın bunun için bir yumruk kavgasına girecekti."

Kathleen onu hafifçe dürterken, yüzünde onu uyarırmış gibi bir ifade belirdi. Normal şartlar altında, Kathleen denese bile sert gözükemezdi ama odanın loş ışığı yüzünün daha sert görünmesine neden oluyordu. Tavandan sarkan ufak avize en kısık ayara getirilmişti ve duvarlarda uzun gölgeler oluşturuyordu. Lord Cai'nin çalışma masasının arkasındaki perdeler açıktı ve pencere aralık olduğu için hafifçe kıpırdıyordu. Juliette babasının eski numaralarını iyi biliyordu. O sırada olduğu gibi kışın ortasında bile açık duran pencere çalışma odasının serin olmasını sağlar, nezaketen paltosunu çıkarıp titremeye başlayan her ziyaretçiyi diken üstünde tutardı.

Juliette ve Kathleen paltolarını çıkarmadılar.

"Bir yumruk kavgası mı?" dedi Lord Cai. "Lang Selin, sen böyle şeyler yapmazsın."

"Bir yumruk kavgası olmadı Gūfū," dedi Kathleen hemen. Juliette'e yine ters bir bakış fırlattı ama sırıtarak yanıt verdi. "Sadece Büyük Sinema'nın dışında birkaç kişiyle ufak bir tartışma yaşandı. Tüccarı kaçırmayı başardım ve o kadar minnettar oldu ki yandaki otelde oturup bir fincan çay içmeyi kabul etti."

Lord Cai memnun olmuş gibi başını salladı. Elle yazılmış olan şartları gözden geçirirken, arada sırada bunları onaylıyormuş gibi sesler çıkardı. Sessiz bir adam olduğunu düşünülecek olursa, iş anlaşması keyfinin yerine gelmesini sağlamış gibiydi.

"Onu neden istediğimizin ayrıntılarını bilmiyordum," dedi Kathleen hemen, Lord Cai dosyayı kapatınca. "Dolayısıyla dili biraz muğlak."

"Bilmene gerek yok," dedi Lord Cai. "Kuomintang adamın silahlarının peşinde. Ayrıntıları ben de bilmiyorum."

Juliette gözlerini kırpıştırdı. "Neyle uğraştığımızı bile bilmeden bir iş anlaşması mı yapıyoruz?"

Bu, kesinlikle hafife alınacak bir iş değildi. Kızıl Çete insan emeği ve uyuşturucu ticaretine alışkındı. Yasadışı bir işe daha girişmek, sadece sonsuza dek uzayıp giden listeye bir kalem daha eklerdi ama Milliyetçilere bu denli gözü kaplı güvenmek...

"Bu arada, o konuyla ilgili olarak," dedi Juliette aniden, babası sorusunu yanıtlayamadan. "Baba, tüccarın peşinde bir *suikastçı* vardı."

Lord Cai uzunca bir süre tepki vermeyince, bundan haberdar olduğu anlaşıldı. Elbette haberdardı. Milliyetçilerle, yabancılarla ve iş insanlarıyla dolu bir bekleme listesinin en altında olduğundan, Juliette'in babasını görebilmesi için saatlerce beklemesi gerekebilirdi ama ulaklar diledikleri gibi gidip gelebiliyorlar, sessizce çalışma odasına giriyorlar ve Lord Cai'nin kulağına fısıldayarak kısa bir mesaj verebiliyorlardı.

"Evet," dedi Lord Cai nihayet. "Büyük bir ihtimalle bir Beyaz Çiçek'ti."

"Hayır."

Lord Cai kaşlarını çattı ve bakışlarını hızla kızına çevirdi. Juliette itirazını biraz ani ve vurgulu bir şekilde yapmıştı.

"Orada... Orada tüccarla tanışmaya çalışan bir Beyaz Çiçek de vardı," dedi Juliette. Farkında olmadan bakışlarını pencereye çevirdi ve aşağıdaki bahçelerde uğuldayan altın rengi lambalara baktı. Lambaların ışığı gül çalılıklarına gecenin o saatindeki dondurucu soğuktan çok farklı sıcak bir ışıltı katıyordu. "Roma Montagov."

Juliette bakışlarını tekrar babasına çevirip güçlükle yutkundu. Babası onu dikkatle izlemişse, panik içinde onun ne tepki verdiğine bakmış olması suçluluk hissini derhal ele verirdi ama babası boşluğa bakıyordu.

Juliette nefesini ağır ağır dışarı verdi.

"Beyaz Çiçek vârisinin de tüccarın peşinde olması ilginç," diye mırıldandı Lord Cai, kendi kendine konuşuyormuş gibi. Sonra elini salladı. "Yine de amatör bir suikastçı için endişelenmemize gerek yok. Büyük bir ihtimalle bir Komünist ya da Milliyetçi Ordu'ya karşı olan ayrılıkçı gruplardan biridir. Bundan böyle tüccarın korumasını Kızıllar üstlenecek. Kimse başka bir girişimde bulunmaya cesaret edemez."

Babası kendinden emin gibiydi. Dudağını ısıran Juliette, buna rağmen pek ikna olmamıştı. Birkaç ay önce belki kimse Kızılların canını sıkmaya cesaret edemezdi. Ama ya şimdi?

"Başka mektup geldi mi?"

Lord Cai iç çekip parmaklarını birleştirdi. "Selin, yorulmuş olmalısın."

"Evet, yatma vaktim geldi," dedi Kathleen sakin sakin. Odadan çıkması gerektiğini anlamıştı. Birkaç saniye içinde çıktı ve Juliette iyi geceler dileyemeden çalışma odasının kapısını arkasından kapattı. Babası onun sonradan Kathleen'e bilgi vereceğini biliyor olmalıydı. Juliette ailenin kalanının bu işe bulaşmamasının, bundan ne kadar az insanın haberi olursa, soruna dönüşme ihtimalinin düştüğünü düşünmenin babasını rahatlattığını tahmin etti.

"Şantajcı yine ortaya çıktı," dedi Lord Cai, nihayet çalışma masasının çekmecesinden bir zarf çıkarıp Juliette'e uzatarak. "Bugüne kadar istediği en yüksek miktar."

Juliette zarfı aldı ama önce içindeki mektubu değil, zarfı inceledi. Her seferinde aynıydı. Bir ayrıntı dışında gayet sade ve gösterişsiz zarflardı: Hepsi Fransız İmtiyazları'ndan postalanmıştı.

"Tiān nă," diye mırıldandı ve mektubu çıkarıp okudu. Dudak

uçuklatan bir miktar istemişti. Ama bunu yollamak zorundaydılar. *Yollamaları* gerekiyordu.

Mektubu babasının çalışma masasına fırlatıp içine gergin bir nefes çekti. Ekim ayında Şanghay canavarını öldürdüğünü düşünmüştü. Qi Ren'i vurmuş, merminin kalbine saplanışını ve yaşlı adamın Paul Dexter'ın üstüne koyduğu lanetten kurtulduğu için *rahatlayarak* yere yığılışını izlemişti. Adamın boğazı yarılmıştı ve ana böcek bu iş artık son bulmuş gibi dışarı uçarak Bund iskelesine konmuştu.

Sonra Kathleen, Paul Dexter'ın mektubunu bulmuştu:

Öldüğüm takdirde, hepsini serbest bırakın.

Hemen arkasından çığlıklar kopmuştu. Juliette hayatında hiç o kadar hızlı koşmamıştı. Aklından arka arkaya en kötü durum senaryoları geçmeye başlamıştı: Şanghay sokaklarını talan eden beş, on, elli canavar. Her biri bir enfeksiyonun başlaması için bir başlangıç noktasıydı, şehrin tamamı boğazları paramparça edilmiş, elleri bileklerine kadar kanlar içinde kalmış halde çöpe atılmış cesetlerle dolana dek sivillere tek tek konan böcekler vardı. Ama Juliette bir polis karakolunun duvarının dibinde yatan bir ölü adamla –bir dilenciye benziyordu– karşılaşmıştı. Çığlıklar alışverişteyken onu bulan kişiye aitti ve Juliette oraya varana dek paniğe kapılmış olan ufak kalabalık, Kızıl Çete işe karıştığı takdirde sorgulanmaktan kaçınmak için çoktan dağılmıştı.

Şanghay sokaklarındaki ölü insanlar aç, çaresiz ve şiddet dolu insanlar kadar sıradandı. Ama bu adam öldürülmüş, boğazı tam ortadan kesilmişti ve bu iş için kullanılan kanlı bıçakla yanındaki duvara Qi Ren'in içinden çıkan böcek mıhlanmıştı.

Herhangi bir gözlemci ya da daha sonradan olay mahallini inceleyecek olan polis dedektifi için manzara anlamsızdı. Juliette için ise mesaj açıktı. Birisi Paul Dexter'ın yarattığı diğer böceklere sahipti. Böceklerin ne yaptığını ve serbest bırakıldıkları takdirde verebilecekleri zararı biliyordu.

Şehrin güvenliğine karşılık olarak bir miktar para talep etmiş olan ilk şantaj mektubu bir hafta sonra gelmişti. O zamandan beri de şantaj mektupları kesilmemişti.

"Ne düşünüyorsun kızım?" diye sordu Lord Cai. Kollarını sandalyesinin iki yanına dayamıştı. Dikkatle Juliette'i izliyor, sorusuna verdiği tepkiyi zihninde bir yere oturtuyordu. Onun ne düşündüğünü sormuştu ama babasının çoktan kararını verdiği belliydi. Bu, sadece Juliette'in düşüncelerinin doğru eylem planıyla uyumlu olduğundan emin olmak için bir testti. Onun iyi bir vâris ve Kızıl Çete'yi yönetmek için uygun olduğundan emin olmak için.

"Yolla," dedi Juliette. Sesi titrek çıkmasın diye yutkundu. "Casuslarımız bu mektupların ne cehennemden geldiğini öğrenene ve ben şantajcıyı haklayana dek onları mutlu tutacağız."

Lord Cai için bir şey demedi, sessizliği devam etti. Mektuba uzanıp parmaklarının arasına aldı.

"Pekâlâ," dedi. "Parayı yollayacağız."

Alisa eski alışkanlıklarına dönmüş, çatı kirişlerinin arasından konuşmaları dinliyordu. Üçüncü kattaki oturma odasındaki alçı panellerin arasındaki kırık bir çatlaktan aşağı sürünerek yine babasının çalışma odasının tavanındaki daracık boşluğa gizlenmişti.

"Ahh," diye mırıldandı, ağırlığını dizinden alarak. Ya son birkaç aydır boyu uzamıştı ya da haftalarca komada yatmaktan dolayı tam

iyileşememişti. Eskiden bu kirişlerin arasına sürünüp çıkmak istediği zaman babasının çalışma odasının dışındaki koridora atlayacak kadar ufak tefekti. Ama kolları ve bacakları esnek değil, fazla tutuktu. Eğilmeye çalıştı ama bir anda dengesi bozuldu.

"Lanet olsun," diye fısıldayarak kirişi sıkı sıkı kavradı. Artık on üç yaşındaydı. Küfür edebilirdi.

Babası aşağıda Dimitri'yle derin bir sohbete dalmıştı: Kendisi masasının arkasındaydı, Dimitri ise oturmuş, ayaklarını masaya dayamıştı. Ne yazık ki alçak sesle konuşuyorlardı. Ama Alisa'nın kulakları keskindi.

"İlginç, değil mi?" diye sordu Lord Montagov. Elinde bir not kartına, bir davetiyeye benzer bir şey vardı. "Herhangi bir tehdit ya da şiddet içeren bir eylem söz konusu değil. Sadece bir miktar para talep ediliyor."

"Lordum," dedi Dimitri sakin bir ses tonuyla. "Müsaadenizle mesajın oldukça tehditkâr olduğunu söylemek isterim."

Lord Montagov ofladı. "Ne? Bu basmakalıp laf mı?" Elindeki kâğıdı çevirince, Alisa bunun gerçekten de bir not kartı olduğunu gördü. Kalın ve krem rengi bir karttı. Pahalı türden. "*Ya parayı ödersiniz ya da Şanghay canavarı dirilir.* Aptalca bir laf. Roma o lanet canavarı yok etti."

Alisa, Dimitri'nin çenesinin seğirdiğine yemin edebilirdi.

"Kızılların aylar öncesinden başlamak üzere çoktan birçok tehdit aldığını duydum," dedi Dimitri ısrarla. "Her seferinde talep edilen parayı ödemişler."

"Hah!" Lord Montagov aşağıdaki sokağa bakmayı tercih ederek pencereye döndü. "Bunun Kızılların bir oyunu, ceplerimizdeki altınları kapmak için çevirdiği bir dümen olmadığını nereden bileceğiz?"

"Bir oyun değil," dedi Dimitri kendinden emin bir tavırla. Aradan bir saniye geçti. Sonra, "Kaynağım Lord Cai'nin tehdidin gerçek olduğunu düşündüğünü söyledi."

"İlginç," dedi Lord Montagov.

"İlginç," diye tekrarladı Alisa ama sesi o kadar alçaktı ki onu sadece toz zerrecikleri duydu. Dimitri, *Lord Cai*'nin ne düşündüğünü nereden biliyordu?

"Ama Kızıl Çete aptallardan ibaret, bunu zaten biliyoruz." Lord Montagov kartı yere fırlattı. "Boş ver. Anonim bir şantajcıya para ödemeyeceğiz. Ne istiyorsa yapsın."

"Bence..."

"Fransız İmtiyazları'ndan yollanmış," diye lafını kesti Lord Montagov, Dimitri lafını tamamlayamadan. "Fransızlar ne yapacak? Buraya gelip ütülü takım elbiseleriyle gözümüzü mü korkutmaya çalışacaklar?"

Dimitri'nin itiraz edecek bir gerekçesi kalmamıştı. Sandalyesinde geriye yaslanıp dudaklarını büzdü ve uzunca bir süre düşündü.

"Doğru," dedi en sonunda. "O halde düşündüğünüzde haklısınız."

Daha sonra Beyaz Çiçekler'in müşteri listelerinden söz etmeye başladılar ve Alisa kaşlarını çatarak boşlukta sürünmeye koyuldu. Babasının çalışma odasından sesi duyulmayacak kadar uzaklaştıktan sonra koridora çıkmak için duvardaki dar boşluktan yavaşça aşağı kaydı. O ev Frankensteinvari bir mimari deneydi: Birden fazla apartman bloğu doğru dürüst birleştirilmeden bir araya getirilmişti. Çeşitli odaların üstünde ve altında o kadar çok girinti çıkıntı vardı ki Alisa bir yerden diğerine gitmek için bunları sadece kendinin kullanmasına şaşırıyordu. En azından hiçbir Beyaz Çiçekler üyesinin bir duvara yanlışlıkla fazla yaslanmamış, gevşek bir karoya basıp yerde açılan bir delikten aşağı düşmemiş olmasına şaşırıyordu.

Alisa ana merdivenlerden yukarı yöneldi, basamakları hızla ikişer ikişer çıkmaya başladı. Boynundan sarkan sade kolye attığı her sert adımda aşağı yukarı sallanıyor, sıcak tenini serinletiyordu.

"Benedikt!" dedi şaşkınlıkla dördüncü kata vardığında.

Kuzeni duraksamadı bile. Onu görmemiş gibi davrandı ama bu çok saçmaydı çünkü doğruca merdivenlere doğru geliyordu ve Alisa merdivenlerin başında duruyordu. Benedikt Montagov o günlerde tamamıyla farklı, asık suratlı ve karamsar birisine dönüşmüştü. Birkaç ay önce de dünyanın en mutlu insanı sayılmazdı ama artık donuklaşmış gözleriyle başkasının idare ettiği bir kukla gibi gözüküyordu. O şehirdeki yas dönemleri genellikle kısa sürerdi. Tıpkı yenilere yer açmak için sinemalarda gösterime giren ve kalkan filmler gibi hızla birbirini takip ederdi.

Benedikt sadece yas tutmuyordu. Kendisi de yarı ölmüş gibiydi.

"Benedikt," dedi Alisa yine. Kuzeni yanından geçemesin diye karşısında durdu. "Aşağı katta ballı çörek var. Ballı çörek seversin, değil mi?"

"Bırak da geçeyim Alisa," dedi Benedikt.

Alisa yerinden kıpırdamadı. "Doğru dürüst bir şey yediğini görmedim ve artık burada yaşamadığın için beki ben görmüyorumdur ama insan vücudu beslenmeye ihtiyaç duyar yoksa..."

"Alisa!" diye bağırdı Benedikt. "Çekil yolumdan."

"Ama..."

"Hemen!"

Aniden bir kapı açıldı "Kız kardeşime bağırma."

Roma sanki sabırla kapısında beklemiş gibi ellerini arkasında kavuşturup koridora çıktığında sakindi. Benedikt genzinden bir ses çıkardı; öylesine kötücül bir ifadeyle Roma'ya döndü ki Alisa aynı

kanı paylaşan kuzenler değildi de iki düşmana benzediklerini düşündü.

"Bana ne yapacağımı söyleme," dedi Benedikt. "Ama bir dakika... Sen sadece önemli olmayan zamanlarda konuşursun, değil mi?"

Roma elini içgüdüsel bir hareketle saçlarına götürdü ama saç jölesi ve çabaları boş gitmesin diye parmakları yeni saç modelinden bir, iki santim ötede havada kaldı. Roma onun gibi yıkılmamış, ona fazla yaklaşan birini kesmek için bin keskin parçaya ayrılmamıştı... Ama bunun tek nedeni Roma Montagov'un her şeyi içine atmış olmasıydı. Alisa ağabeyine –tek ağabeyine– baktı ve onun adeta içten dışa doğru çöktüğünü saçlarına bir yabancı gibi şekil veren, Dimitri Voronin gibi davranan bir gence dönüştüğünü düşündü. Babası onu ne zaman övecek, omzunu sıkacak olsa Alisa irkiliyordu çünkü sokaklarda cesedinin yanına intikam sözleri yazılmış bir başka ölü Kızıl'ın daha bulunduğunu anlıyordu.

"Haksızlık ediyorsun," dedi Roma sakin bir ses tonuyla. Verecek başka yanıtı yoktu.

"Tamam, neyse," diye mırıldanan Benedikt, Alisa'nın yanından geçti. Alisa hafifçe sendeledi ve Roma kuzeninin son sözü söylemesine izin vermemek için öne atıldı. Ama Benedikt merdivenlerden inerken dönüp arkasına bile bakmadı. Roma Alisa'nın yanına gidip dirseğinden tutana kadar Benedikt'in ayak sesleri ikinci katta yankılanıyordu.

"Benedikt Ivanovich Montagov," diye seslendi Roma aşağı. "Sen..."

Öfkeyle savurmak üzere olduğu küfür, ön kapının çarpılarak kapatılmasıyla yarım kaldı.

Sessizlik.

"Ben sadece onu biraz neşelendirmek istemiştim," dedi Alisa alçak sesle.

Roma iç çekti. "Biliyorum. Senin suçun değil. O... zor bir dönem geçiriyor."

"Marshall öldü diye."

Alisa'nın sözleri ağır ve yoğundu; dilinin üstünde kayan korkunç bir ağırlık gibiydi. Acı gerçekler böyledir, diye düşündü.

"Evet," diyebildi Roma. "Çünkü Marshall..." Ağabeyi cümlesini tamamlayamadı. Başını çevirdi ve hafifçe öksürüp gözlerini hızlı hızlı kırpıştırdı. "Gitmem gerek Alisa. Babam beni bekliyor."

"Bir dakika," dedi Alisa. Roma merdivenlerden inmeye başlamadan önce elini uzatıp ceketinin arka tarafını tuttu. "Babamın Dimitri'yle toplantıda olduğunu duydum. O..." Alisa yakınlarda kimsenin olmadığından emin olmak için etrafına bakındı. Sesini biraz daha alçalttı. "Dimitri'nin Kızıl Çete'de bir köstebeği var. Hatta belki yakın çevresinden biri olabilir. Lord Cai'yle doğrudan bir ilişkisi olan bir kaynaktan bilgi alıyor."

Roma başını sallıyordu. Alisa daha lafını tamamlamadan başını sallamaya başlamıştı.

"Bunun bize pek bir faydası olmaz," dedi. "Dikkatli ol Alisa. Dimitri'yi gizli gizli dinlemekten vazgeç."

Alisa'nın ağzı açık kaldı. Roma ceketini çekiştirip elinden kurtulmaya çalışır çalışmaz ceketi daha da sıkı sıkı tutup gitmesine engel oldu.

"Hiç merak etmiyor musun?" dedi. "Kızıl Çete'nin yakın çevrelerine *Dimitri*'nin nasıl bir casus yerleştirdiğini merak etmiyor musun?"

"Belki de sadece benden daha zekidir," dedi hemen Roma. "Birisi yalan söylediğinde bunu anlıyor ve önce *kendisi* yalan söylüyor..."

Alisa ayağını yere vurdu. "Aptallık etme!" dedi.

"Aptallık etmiyorum!"

"*Ediyorsun.*" dedi Alisa ısrarla. Üçüncü katta bir hışırtı duyunca yine arkasına baktı ve konuşmadan önce yukarıdaki kişinin odasına geri girmesini bekledi. "Bilmek isteyeceğini düşündüğüm bir şey daha var: Babam bir tehdit almış. Birisi canavarı diriltebileceğini iddia ediyor."

Roma koyu renkli kaşlarından biri kaldırdı. Bu sefer ceketini Alisa'nın elinden çektiğinde Alisa ceketi bıraktı. Ağabeyiyle daha fazla konuşmasına gerek yoktu.

"Canavar öldü Alisa," dedi Roma. "Sonra görüşürüz, tamam mı?"

Roma her zamanki havalı adımlarıyla uzaklaştı. Özel dikim o takım elbiseyle ve buz gibi bakışlarıyla herkesi kandırabilirdi. Ama Alisa ağabeyinin parmaklarının titrediğini, yüz ifadesini duygudan yoksun tutmaya çalışırken çenesini fazla sıkınca çenesinin seğirdiğini fark etmişti.

Roma hâlâ eski ağabeyiydi. Tamamıyla değişmemişti.

Üç

Bu gece, Beyaz Çiçekler bölgesindeki bir kabareden gelen sesler diğer sesleri bastırıyor.

Podsolnukh, dolu masalarıyla ve şov kızlarının sahnedeki performansına tezahürat yapan müşterileriyle, sürekli olan bölgeye akın eden insanlarla, sonu gelmeyen alkol şişeleriyle ve ikisinin her kombinasyonuyla zaten genelde iyi iş yapar. Orasının gürültüsüyle ve canlılığıyla yarışabilecek tek diğer yer üstteki sade barın altında olan ve sürekli gelen ziyaretçiler olmasaydı şehrin farkına bile varmayacağı yandaki dövüş kulübüdür.

Podsolnukh'un kapısı saat tam gece yarısını gösterdiğinde açılır, içeriye soğuk bir kış rüzgârı dolar ama mekândaki tek ruh bile bunu hissetmez. Şafak söktüğünde bu insanlar, dışarıda kıt kanaat geçinen çöp toplayıcıları, dilenciler ve gangsterlerdir. İçeride ise her masada omuz omuza oturmuş halleriyle, caz müziği çalmaya devam ettiği, ışıklar sönmediği ve gece durmadan devam ettiği sürece yenilmez kişilerdir.

Gece yarısı içeri giren ziyaretçi yerine oturuyor. Beyaz Çiçekler'in havaya bozuk paralar fırlatışını, tükenmek bilmez aşırılıklarıyla havai davranışlarını, bembeyaz kıyafetler giymiş şov kızlarını sanki elleri kadar çatlak dudakları olan Moskova kaçakları değil de gelinlermiş gibi kavrayışlarını izliyor.

Herkes aynı nedenle burada. Bazıları sarhoşluk sersemliğiyle, belki bir ihtimal bomboş göğüslerinde bir şeylerin alev alabileceğini umarak damarlarına benzin pompalama riskine girer. Bazıları daha sinsi davranır, başka yöne baktıkları anda sarhoş gençleri toplar, toplar ve soyar, hızlı parmaklarından birini bir cebe sokar ve yeni törpülenmiş tırnaklarıyla üç gıcır gıcır kâğıt parayı aşırır. Belki günün birinde oradan kurtulabileceğini düşünür. Ufak bir dükkân açabileceğini, ismini bir tabelaya yazdırabileceğini hayal eder.

Bu salındaki herkes... Hepsi bir şey hissetmek, bir şey yapmak, bir şey olmak ister. Bu şehrin parasını ve çılgınlığını sürdüren bir başka çark dişi olmayı değil, sadece ama sadece gerçek olmayı ister.

Ziyaretçi dışında herkes.

İçkisinden bir yudum alıyor. Huángjiǔ. Çok sert bir içki içmiyor. Ona yaklaşan şov kızını süzüyor. Genç; on dört, belki on beş yaşında. Kravatını düzeltip düğümünü gevşetiyor.

Derken içkisini deviriyor, giysilerine alkol kokusu siniyor ve *değişiyor*.

Şov kızı yavaşlıyor ve elleriyle ağzını kapatıyor. Devamlı müşterilerle fondiplediği içkiler yüzünden çoktan sersemlemiş bir halde ve bir an için hayal gördüğünü, yanıp sönen loş ışıkların altında yanıldığını düşünüyor. Ama adamın gömleği yırtılıyor ve sonra omurgası uzuyor. Artık Podsolnukh'un ortasında oturan adam değil. kambur, solgun ve yeşil-mavi kasları saldırmaya hazır bir şekilde gerilen bir canavar.

"*KAÇIN!*" diye bağırıyor kız. *"Chudovishche!"*

Ama çok geç.

Böcekler geliyor: Canavarın sırtında açılmış olan deliklerden hızla hareket eden binlerce minik yaratık fırlıyor, terli derileri ve çığlık atan ağızları bulana dek masalarda, zeminde ilerliyor ve birbirlerinin altından geçiyor. Ta ki gözlere, burunlara ve saçlara yumulup derinlere girene ve bir sinir bulana dek. Kabare kapkara bir örtüyle kaplanıyor, sürekli hareket halinde olan bir enfeksiyon örtüsüne dönüşüyor ve saniyeler içinde ilk kurban teslim oluyor; eller hızla boğazlara gidiyor ve sıka sıka böcekleri çıkarmaya çalışıyor.

Tırnaklar derilere saplanıyor, deriler açılıyor ve kaslar ortaya çıkıyor ve kemikler açıkta kalıyor.

Derisinin iç kısmı açıkta kalan ve damarları kan pompalayan bir kurbandan kanlar fışkırır fışkırmaz bir sonraki kurban sıcak, yapış yapış kana bulanmanın yarattığı o içgüdüsel tiksintiyi bile hissedecek zamanı bulamadan kendini parçalamaya başlıyor.

Her şey bir dakika sürüyor. Kabarenin kıpırtısız kalması için bir dakika yetiyor: orası artık yerde cesetler olan, bacakların çarpık kollara dolandığı bir savaş alanı. Dans durmuş, müzisyenler kıpırtısız ama köşedeki gramofondan hâlâ tiz bir müzik yayılıyor, tek bir kişi bile kıpırdamadığı, herkesin göz çukurları boşaldığı ve boş boş tavana baktığı halde gramofon çalmaya devam ediyor.

Canavar yavaş yavaş doğruluyor. İçine bir nefes çekiyor. Ani ve kesik bir nefes. Parke zemine kanlar yayılıyor, çatlaklardan binanın altındaki toprağa akıyor.

Ama bu sefer delilik yayılmıyor. Bu sefer böcekler yumuldukları derilerden fırlıyor, cesetlerden çıkıyor ve her biri canavara, geldiği yere dönüyor

Artık delilik bulaşıcı değil. Artık delilik istendiğinde, canavarı kontrol eden her kimse onun isteğine ve merhametine göre başlıyor. Canavar son böceklerini de içine alırken, başını ağır ağır daire biçiminde çeviriyor ve etrafındaki manzaranın kirletmediği, vicdanı lekelenmemiş sıradan bir adam olana dek ufalıyor.

Gece yarısını beş geçe, adam Podsolnukh'tan çıkıyor.

Haber kontrol edilemeyen bir yangın gibi yayılıyor. İster Kızıl Çete ister Beyaz Çiçekler olsun, bu şehir kendini bilginin gücüyle dik tutuyor ve ulakları çılgınlar gibi çalışıyor, bilgiler sevgili rakiplerinin kulaklarına ulaşana dek fısıldıyor.

Kızıl vârisi bir kapıyı çarparak kapatıyor; Beyaz Çiçek vârisi bir kapıyı ardına kadar açıyor. Cai malikânesi suskunlaşıyor, çaresizlikle bunun nasıl olabileceğini konuşuyor. Beyaz Çiçekler'in karargâhı yüzleşmelerle, taleplerle ve tekrar tekrar yapılan suçlamalarla sarsılıyor; en sonunda öylesine yüksek bir sesle sarılıyor ki bütün bina zangırdıyor: *"O halde, neden lanet olasıca şantaj parasını ödemedin?"*

Yakında bütün gangsterler öğrenecek. Dükkân sahipleri öğrenecek. İşçiler öğrenecek.

Kızıl Çete ve Beyaz Çiçekler yenildi. Şanghay'a yeniden düzen getireceklerini, esas güvenilmesi gerekenin Komünistlerin değil, kendi yönetimleri olduğuna yemin ettiler.

Ama yıkım bir kez daha serbest.

"Bir mektup geldi," diyor bir ulak, nefes nefese Lord Cai'nin çalışma odasının önünde durarak.

"Dışarıda, kapıların orada bulundu," diyor başka biri başka bir yerde, Beyaz Çiçekler'in ön kapısından içeri girerken.

Mektuplar aynı anda ulaşıyor ve aynı anda açılıyor. İçlerinden mürekkeple yazılmış, imza kısmı akmış olan kanlar kadar taze ve hâlâ kâğıda yayılmakta olan bir not çıkıyor.

Paul Dexter'ın bir tane canavarı vardı. Benim beş canavarım var. Dediğimi yapın yoksa herkes ölür.

Roma Montagov bir sandalyeyi tekmeliyor. "Lanet..."

"...olsun," diye fısıldayarak tamamlıyor lafını Juliette, şehrin öteki yakasında.

Paul Dexter kendini şehre hükmeden bir kuklacı tanrı olarak görüyordu. Ama hiçbir şey bildiği yoktu. Tesadüfler ve dehşet hissi dışında pek bir şeyi kontrol etmemişti. Ucundan kontrol edilen bir karmaşa kütlesini tutan eldi.

Bu sefer, karmaşa şekil alacak, çenesi ve sivri dişleri çıkacak ve saldırmak için köşe başlarında fırsat kollayacak.

Dahası, bu şehrin iplerini çeke çeke onu dans ettirecek.

Dört

Saldırı haberi şehirde o kadar hızlı yayıldı ki sabah olduğunda evdeki bütün hizmetlilerin ağzındaydı. Oturma odasının tozunu alırken alçak sesle kendi aralarında konuşuyorlar, Beyaz Çiçekler'in verdiği kayıplardan acıyarak söz etmeye cesaret edemiyorlardı ama radyonun ses düğmesini sonuna kadar açıyor, büyülenmiş gibi yeni haberleri dinliyorlardı.

Bütün sabah herkes kaçınılmazı, sayıların giderek arttığını duymayı beklemişti. Ama bu haber gelmemişti. Podsolnukh'taki Beyaz Çiçekler, sanki bu bulaşıcı hastalığı taşıyan bir canavarın değil, bir suikastçının işiymiş gibi düşüp ölmüştü.

Juliette bıçağını yine çanağın altına sürttü. Bıçaklarını biliyordu çünkü hepsi karnı tıka basa doymuş bir canavar gibi kördü ve her metalik sürtünme sesi evde yankılanıyordu. Bundan kimse rahatsız olmuş gibi değildi; Rosalind oturma odasında oturmuş, masadaki

devasa Fransızca-İngilizce sözlüğü karıştırırken bir tükenmez kalemin ucuna üflüyordu.

"Seni rahatsız etmiyorum, değil mi?" diye seslendi Juliette.

Kuzeni ona şöyle bir baktı. "Bıçaklarını bilerken çıkardığın o feci ses yüzünden mi? Juliette, bundan kim rahatsız olabilir ki?"

Juliette kaşlarını çatıyormuş gibi yaptı. Büyük teyzelerinden biri o anda koridorda belirdi, mutfak ile oturma odasının arasında kaldı ve bıçağını yine çanağa indiren Juliette'i gördü. Juliette hemen sırıtınca, teyzesi ona büyük bir endişeyle baktı, yan yan oturma odasına doğru gitti ve telaşla uzaklaştı.

"Ne yaptığını gördün mü?" dedi Rosalind, kaşını kaldırıp. Teyzenin ayak sesleri merdivenlerden yukarı doğru hafifledi. "Bıçakların çok keskin zaten."

"Lafını geri al." Juliette bıçaklarını masaya koydu. "Çok keskin diye bir şey yoktur."

Rosalind gözlerini devirdi ama başka bir şey demeden işine devam etmeye karar verdi. Meraklanan Juliette çanağı üst tarafı yukarı bakacak şekilde çevirdi ve Rosalind'in ne yazdığına bakmaya gitti.

1925 tarihli Britanya Karşıtı Boykotun Arkasından Şanghay'daki Ticari ve Ekonomik Şartlar ile İlgili Borsa Raporu

"Baban için mi?" diye sordu Juliette.

Rosalind evet anlamında bir ses çıkardı ve parmağını önündeki sözlüğün sayfasında aşağı götürdü. Bay Lang şehir merkezinde çalışan bir iş insanıydı. Lord ve Leydi Cai için yeteri kadar önemli olmayan ama yine de ailede tutacağı kadar önemli olan daha ufak Kızıl ticaretinden sorumluydu. Son birkaç senedir, bir aile yemeğine gelene dek Juliette'in Rosalind ile Kathleen'in bir babası olduğunu unutacağı noktaya kadar sessizce işini yapmıştı. Gerçi Rosalind ile

Kathleen de Cai malikânesinde kaldıkları için onunla fazla görüşemiyorlardı ve Juliette'in bildiği kadarıyla iki kuzeni huysuz babalarıyla yaşamak *istemiyordu.*

Ama o yine de babalarıydı. Bir hafta kadar önce onları şehir merkezinden alıp şehir dışına götürmeyi teklif ettiğinde, Rosalind ile Kathleen bu fikirden anında nefret etmişti.

"Elimden geldiğince yaptığı işleri anlamaya çalışıyorum," dedi Rosalind dalgın dalgın. Sözlüğün sonraki sayfasını açtı.

"Politikayı bu işten kurtulmak için bir bahane olarak kullanıyor ama bence çalışmaktan usandı. Babam birkaç rapor yazmadı diye gitmek zorunda bırakılmayacağım."

Juliette gözlerini kısarak kâğıda baktı. "Yaban domuzu zarı da ne ve neden bunları Amerika'ya ihraç ediyoruz?"

"Je sais pas*," diye homurdandı Rosalind. "Ama fiyatlar geçen şubat ayında düştü. O yüzden ilgilendiğimiz tek şey bu."

Açıkçası Juliette de bu konuyla ilgilendiğinden emin değildi. Babası da kesinlikle ilgilenmiyordu. Zaten Bay Lang bu yüzden yaban domuzu zarlarıyla ilgili olarak tüccarların peşinden koşturuyordu ve Kızıl Çete'nin yakın çevresi afyon kaçakçılığıyla ve gangsterlerin kurallarına uymayan polis şeflerine işkence etmekle meşguldü.

Juliette koltuğun diğer tarafına gidip Rosalind'in yanına oturdu. Minderler havalanıp indi ve elbisesinin boncuklarına karşı soğuk deri döşeme gıcırdadı.

"Kathleen'i gördün mü?"

"Bu sabahtan beri görmedim," dedi Rosalind. Ses tonu biraz daha soğuk çıkmıştı ama Juliette bunu fark etmemiş gibi davrandı. Kathleen ve Rosalind sürekli olarak ufak kavgalar ediyorlardı. Kathleen

* Bilmiyorum (ç.n.)

Rosalind'e babalarının işini yapmamasını söyleyerek sinirlerini bozmazsa, Rosalind Kathleen'e bir görevde olmadığında Komünistlerin peşinden koşmamasını söyleyerek sinirlerini bozuyordu. Anlaşmazlıklarının altında Juliette'in iki kız kardeşin de ona söylemediğinden şüphelendiği bir mesele vardı ama onları anlatmaları için zorlayamazdı. Ne de olsa Kathleen'le Rosalind uzun süre birbirlerine kızgın kalamazlardı.

"Eh, onu benden önce görürsen yarın akşam yemek daveti olduğunu söyle. Cheng..."

Evin ön kapısı aniden açılınca Juliette lafını tamamlayamadı. Evde bir hareketlilik yaşandı ve akrabalar başlarını koridora uzattı. İçeri burnundan kanlar akan ve kolunu adamlarından birinin omzuna atmış sendeleyerek yürüyen Tyler girince, Juliette gözlerini devirmekle yetindi. Tyler ağırlığını sol bacağına vermiyordu. Bir bıçak yarası almış olabilirdi.

"Cai Tailei, neler oldu?" diye sordu teyzelerden biri antreye dalarak. Arkasından yarısı Tyler'ın her zamanki adamlarından oluşan ufak bir Kızıl kalabalığı geldi.

"Önemli değil," dedi Tyler. Yüzünden kanlar damlarken, parıldayan beyaz dişlerinin arasında çizgiler oluştururken bile sırıtıyordu. "Sadece birkaç Beyaz Çiçekler'le ufak bir kavga. Andong, Lloyd Yolu'na temizlik için birilerini yolla."

Andong hemen koşarak gitti. Kızıllar başkalarını pis işlerini yapmaya yollarken hep hızlı davranırlardı.

"Lloyd Yolu'nda neden kavgaya karıştın?"

Tyler bakışlarını Juliette'e çevirdi. Juliette koltuktan kalıp Rosalind'i işiyle baş başa bıraktı. Birden antrenin orada toplanmış olan akrabalar daha da meraklanıp bir maç izliyorlarmış gibi bir Juliette'e bir Tyler'a baktılar.

"Bazılarımız yabancılardan korkmuyor Juliette."

"Yabancılara karşı cesaret sergilemiyorsun," dedi Juliette hemen, Tyler'ın karşısında durarak. "Şanghay Hipodromu'nda koşan bir yarış atı gibi onlar için performans sergiliyorsun."

Tyler bu yemi yutmadı. Sakin hali tavrı, bu durumda herhangi bir terslik görmemesi sinir bozucuydu; insanların bu şehri yönetenlerle ilgili hiçbir şey bilmemesi Uluslararası İskân bölgesinin orta yerinde kan davasının tırmanmasına neden olmuştu. Kan davasının bütün şehri harap ettiği doğruydu ama en kötü çatışmalar her zaman gangsterler tarafından kontrol edilen bölgelerin sınırları içinde zapt edilir, mümkün olduğunca yabancı imtiyazlardan uzak tutulurdu. Özellikle de o günlerde İngilizlerin ve Fransızların, Kızıl Çete'nin ve Beyaz Çiçekler'in birbirlerinden ölesiye nefret ettiklerine şahit olmaları gerekmiyordu. Onlara bir neden verecek olsanız –herhangi bir neden– tanklarını sokaklara salarak ve henüz ele geçirmedikleri toprakları da kolonileştirerek kan davasını *düzeltmeye* çalışırlardı.

"Hazır konu yabancılardan açılmışken," dedi Tyler. "Dışarıda bir ziyaretçin var. Ona kapıların orada beklemesini söyledim."

Juliette sinir içinde kaşlarını çatmadan önce gözleri bir an için irileşti. Çok geç kalmıştı: Tyler verdiği tepkiyi fark etmişti. Daha da sırıtarak merdivenlerden çıktı ve onları izleyen akrabalarını hayal kırıklığına uğrattı.

"Yabancı bir ziyaretçi mi?" diye mırıldandı Juliette kendi kendine. Ön kapıyı açıp dışarı çıktı, gelen kişiyi hemen geri yollayabileceğini düşünerek paltosunu almadı. Ürpermemeye çalışarak malikânenin patikasına sarkmış olan uzun dallı bir bitkinin üstünden atlayıp garaj yolundan ön kapılara doğru gitti.

Orada kalakaldı. "Yüce Tanrım," dedi yüksek sesle. "Hayal görüyor olmalıyım."

Ziyaretçi onun sesini duyunca başını kaldırdı ve kapının diğer tarafında birkaç adım geriye çekildi. Juliette ancak birkaç saniye sonra bilediği bıçak hâlâ elinde olduğu için Walter Dexter'ın bu tepkiyi verdiğini anladı.

"Ah," dedi bıçağı giysinin kolunun altına iterek. "Özür dilerim."

"Sorun değil," dedi Walter Dexter biraz titrek bir sesle. Gözleri kapının iki yanında nöbet tutan Kızıllara kaydı. Adamlar konuşmayı dinlemiyormuş gibi davranıyor, bakışlarını ilerideki bir noktadan ayırmıyorlardı. "Umarım son görüştüğümüzden beri iyisinizdir Bayan Cai."

Juliette az kalsın alaycı bir ses çıkaracaktı. Hiç de iyi değildi ve her şey Walter Dexter'la tanışmasıyla başlamıştı. O anda yüzü tepelerindeki puslu kış göğü kadar gri gözüken orta yaşlı adama bakmak neredeyse ürkütücüydü. Bir an için ikisi de soğukta tir tir titremesin diye nazik davranıp onu içeri davet etmeli mi diye düşündü ama bu durum ona fazlasıyla Paul Dexter'ın babası adına onu ziyarete geldiği zamanı hatırlattı. Kontrol ettiği gerçek canavardan haberi olmadan, alnının ortasına bir mermi sıkmadan önce evine isteyerek bir canavarı davet ettiği bir zamanı hatırlattı.

Juliette bundan pişman değildi. Uzun süre önce öldürdüğü kişiler yüzünden pişmanlık hissetmemeye yemin etmişti. Kendine bu kişiler genellikle hayatlarını açgözlülük ya da nefret yüzünden kaybeden insanlar olduğu sürece pişmanlık hissetmeyeceğine söz vermişti. Yine de bazen hâlâ kâbuslarında Paul Dexter'ı görüyordu. Hep o gözleri görüyordu. Açık yeşil gözlerini ona dikmiş oluyordu. Onu öldürdüğünde o gözler donuklaşmıştı.

Walter Dexter'ın gözleri de aynıydı.

"Size nasıl yardımcı olabilirim Bay Dexter?" diye sordu. Kol-

larını göğsünde kavuşturdu. Walter Dexter'ın bir şeyleri gerçekten umursaması olası değilken, havadan sudan söz etmenin bir anlamı yoktu. Durumu da iyi gözükmüyordu. Yanından evrak çantası da yoktu, üstüne bir takım elbise de giymemişti. Gömleği fazla boldu, yakası boğazının etrafında gevşek duruyordu ve pantolonunun cepleri resmen lime lime olmuştu.

"Size değerli bir şey getirdim," dedi Walter Dexter, elini paltosunun cebine sokarak. "Size oğlumun araştırmasından kalanları satmak istiyorum."

Juliette'in nabzı atağa geçti, göğsünde hissettiği *her* gümleme birden hızlandı. Archibald Welch –Paul'ün sevkiyatlarını idare eden aracı– aşıyı yaptıktan sonra Paul'ün not defterlerini yaktığını söylemişti.

"Onun her şeyi yok ettiğini duydum," dedi Juliette temkinle.

"Evet, ilk bulgularını yok etmeyi düşünmüş olabilir." Walter paltosunun cebinden düzgünce bir klipsle tutturulmuş bir tomar kâğıt çıkardı. "Ama bunları kitaplığının raflarında buldum. Hiçbir önemi olmadığı için yok etmeyi bile düşünmemiş olması da olası."

Juliette kollarını göğsünde kavuşturdu. "Neden bunları isteyeceğimi düşünüyorsunuz?"

"Çünkü onun yarattığı karmaşayı devam ettirdiğini duydum," dedi Walter ciddi bir ses tonuyla. "Siz sormadan söyleyeyim, bu olayla hiçbir ilgim yok. Yarın İngiltere'ye gitmek üzere ilk gemiye bineceğim." Başını salladı ve hırıltılı bir sesle nefesini dışarı verdi. "Çılgınlık yeniden başlarsa, burada kalıp neler olacağını görmek istemiyorum. Ama Bayan Cai, sizin bunu engellemek isteyebileceğinizi düşündüm. Yeni bir aşı yaratıp çılgınlık yayılmadan halkınızı korumak isteyebilirsiniz."

Juliette dikkatle tüccarı süzdü. Walter Dexter bu çılgınlığın he-

deflere yöneltildiğini, kurbanlarının üstüne bir bomba gibi atıldığından habersiz gibiydi.

"O, bunu sizin yaptığını iddia etti," dedi Juliette alçak sesle. "Varlıklı bir insan gibi yaşamanızı sağladı ama şimdi başladığınız noktadasınız ve oğlunuz öldü."

"Ondan bunu yapmasını istemedim Bayan Cai," dedi Walter hırıltılı bir sesle. Yaşlılık adeta üstüne çökmüştü ve yüzündeki her çizgiden ve kırışıklıktan yorgunluk akıyordu. "O ölene dek ne yaptığını bile bilmiyordum ve kurtarıcı rolü üstlendiği için lanetler okuyarak borçlarını ödüyordum."

Juliette bakışlarını kaçırdı. Walter Dexter'a acımak istemiyordu ama acıma hissi yine de içini rahatsız ediyordu. Nedense aklına Tyler geldi. İşin aslı ikisi pek de farklı değillerdi, öyle değil mi? Önemsedikleri insanlar için en iyisini yapmaya çalışmış, bu arada verebilecekleri istenmeyen zararları umursamamış olan gençlerdi. Aradaki fark, Paul'e gerçek bir güç verilmiş olmasıydı –ona ayaklarına kapanan kocaman bir sistem verilmişti– ve bu onu Tyler'ın olamayacağı kadar tehlikeli kılmıştı.

Walter Dexter ağır ağır kolunu kapının iki demirinin arasından ona uzattı. Neredeyse hayvanat bahçesinde biraz yiyecek bulma umuduyla aptalca elini uzatan bir hayvana benziyordu. Belki de kendine verilen zehri alan, kafesin içinde olan hayvan Juliette'ti.

"Göz atıp faydalı olup olmayacağını anlamaya çalışın," dedi Walter Dexter hafifçe öksürerek. "Başlangıç ücretim ilk sayfanın sol üst köşesinde yazıyor."

Juliette kâğıtları aldı, ilk sayfanın kıvrılmış olan kenarını açtı ve ücrete göz attı. Kaşlarını kaldırdı. "Bu miktara bir ev satın alabilirim."

Walter omuzlarını silkti. "İster alın ister almayın," demekle yetindi. "Yakında acı çekecek olan benim şehrim değil."

Beş

Teknik olarak, Benedikt Montagov pazar alışverişine çıkmıştı. Ama gerçekte yok edeceği ürünler topluyor, para karşılığında taze armutlar alıyor, bunlardan birini sıkıp parçalamadan önce bir ısırık alıyor ve ezdiği kısmı kaldırıma fırlatıyordu.

Benedikt korkunç bir aşçıydı. Yumurtaları yakar, etleri az pişirirdi. İlk ay içinde, en azından elinden geleni yapmış, acınası bir insan müsveddesi gibi her şeyi heba etmemeye kararlı davranmıştı. Sonra adeta bir kepenk kapanmış gibi mutfağa adım bile atamamaya başlamıştı. Yaptığı her yemek Marshall'ın yapmadığı bir yemekti. Gaz ocağını ne zaman yaksa, musluk haznesinde ne zaman su birikse, Marshall'ın bir zamanlar işgal ettiği alanları daha da fark ediyor, bunlar daha da boş hale geliyordu.

Barajı yıkan, Benedikt'in hissettiği üzüntüyü zapt eden her duvarı yıkan şeyin *bu* olması garipti. Ne sabahların sessiz olması ne de yanında bir kıpırtı hissetmesiydi. Bir gün uyuşmuş bir şekilde hareket etmiş, yerde kalmış olan resim malzemelerini kenara itmiş ve rutininin her adımını herhangi bir sorunla karşılaşmadan tamamlamıştı. Ama sonraki gün mutfağa girmişti ve bakışları ocağa kilitlenmişti. Su kaynamaya başlamıştı ve Benedikt elleriyle yüzünü kapatıp hıçkırıklar içinde yere yığılana dek kaynamış, buharlaşıp yok olmuştu.

Benedikt ağzına bir g¯anzhè çubuğu koyup ağır ağır çiğnemeye başladı. Nedenini bilmiyordu ama yediği şeyler midesinde kalmıyordu ve kalanlar da ona doğru gelmiyordu. İçgüdüsünün etrafındaki tek çıkış noktası, eline geçen her şeyden bir ısırık almak ve düşüncelerine boğulmadan önce bunu fırlatıp atmaktı. Böylece karnı tok, zihni sessiz kalıyordu. Önemli olan da buydu.

"Hey!"

Ani sesi duyunca, çiğ şekerkamışı parçalarını tükürdü. Pazarın karşı tarafında bir karmaşa çıkmıştı. Benedikt ağzını silip derhal oraya doğru yürümeye başladı. Orası daha kalabalık bir pazar olsaydı, herhangi bir karmaşayı fark etmek daha zor olurdu ama oradaki tezgâhlar ancak iki sokak boyunca ilerliyordu ve satıcıların bağırarak ürünlerini tanıtacak enerjisi bile yoktu. Orası şehrin daha yoksul, insanların açlık noktasına yaklaştıkları ve hayatta kalmak için ne gerekiyorsa yaptıkları bir bölgesiydi ve hayatta kalmaya en yakınlarındaki güce körü körüne bağlılık yemini etmek de dahildi. Özellikle bölgelerin her an kaydığı ve değiştiği bir yerde dikkatleri üstüne çekmek kötü bir fikirdi. Benedikt bunu bildiği halde köşeyi döndü ve hızla sesin geldiği ara sokağa daldı.

Kalabalık bir Kızıl Çete grubuyla ve bir Beyaz Çiçekler ulağıyla karşılaştı.

"Benedikt Montagov!" diye cıyakladı çocuk hemen.

Tam da beni tanıyacak zamanı buldu. Benedikt, Roma gibi sokaklarda tanınmazdı ama bir Montagov, bir düşman olarak kimliği oracıkta ifşa edilmişti. Çocuğun yanağından aşağı bir damla gözyaşı süzüldü ve beton zemine düşmeden önce öğle ışığını yansıtan ıslak bir çizgi oluşturdu.

İçine hızla bir nefes çekip durum değerlendirmesi yaptı. Beyaz Çiçekler Çinliydi; bileğine doladığı beyaz ip haricinde, onların tarafında olduğunu ele veren hiçbir şey yoktu. Aptallıktı. Kan davası son birkaç aydır daha da dehşet verici hale gelmişti. İnsanların arasına karışma becerisi varsa, bunu neden kullanmamıştı? Kaç yaşındaydı? On mu? On bir mi?

"Montagov mu?" dedi Kızıllardan biri.

Benedikt silahına uzandı. Kalabalık bir gruba karşı tek başına olduğu için kaçması daha akıllıca olurdu ama umurunda değildi. Umursamak, *yaşamak* için bir nedeni yoktu...

Bir silah çekecek fırsatı bile olmadı. Birden yüzünün yan tarafına bir darbe aldı ve bağırışlar, küfürler ve ailesinin ölümünü dileyen birinin sözleri arasında iki büklüm bir halde yere yığıldı. Kollarını arkasına büktüler ve şakağına bir tabanca namlusunu andıran buz gibi bir şey dayanmadan önce başını sert bir şekilde beton zemine ittiler.

Hayır, diye düşündü birden, gözlerini sımsıkı yumarak. *Bir dakika, ben aslında ölmek istemiyorum, henüz ölmek istemiyorum...*

Ara sokak kulakları sağır eden bir sesle zangırdadı. Kulakları çınlıyordu ama vücudunda oluşan çürükler dışında acı ya da kafatasına saplanan alev gibi sıcak bir mermi hissetmiyordu. Belki de ölüm böyle bir şeydi. Belki de ölüm hiçlikti.

Sonra ses tekrar tekrar duyuldu. Ateş sesleri. Sesler ara sokaktan gelmiyordu. *Yukarıdan* geliyordu.

Benedikt tam suratına kanlar fışkırdığında ve her şeyi kırmızıya boyadığında gözlerini açtı. Şaşkınlıkla bir nefes çekti, apar topar ayağa kalktı ve telaşla duvara doğru giderken, etrafındaki mermilerle kaplanan Kızılların sapır sapır yere düşmesine inanamamasından başka bir şeyi idrak edemedi. Ama tam başını kaldırıp mermilerin nereden geldiğini anlamaya çalıştığı anda ateş kesildi.

Bir an için bir kıpırtı gördü. Çatının kenarındaki kıpırtı, son mermiyle ve son Kızıl'ın da yere düşüşüyle kesildi.

Benedikt göğsü hızla inip kalkacak kadar kesik kesik nefes alıp veriyordu. Ara sokakta sadece bir kişi ayakta kalmıştı: artık hüngür hüngür ağlayan ve ellerini bembeyaz kesilecek ve kan akışını kesecek kadar çok sıkan ulak. Yaralı gibi değildi. Sadece onun da üstüne Benedikt kadar çok kan sıçramıştı.

"Git," dedi Benedikt güçlükle. "Daha fazlası gelebilir, kaç buradan."

Çocuk tereddüt etti. Belki de dilinin ucuna kadar gelen *teşekkür ederim* sözleri yüzünden olduğu yerde kalakaldı. Ama tam o sırada pazarda birisi bağırdı ve Benedikt, "Kuài g˘un! Onlar gelmeden önce kaç!" diye bağırdı. Çocuk onun bunu tekrarlamasına gerek kalmadan kaçmaya başladı. Benedikt hemen ayağa fırlayıp kendi tavsiyesine uydu çünkü o ateş seslerinin yüksek olduğunu ve yakınlardaki Kızılların neler olduğunu anlamak için kısa sürede oraya gelebileceklerini biliyordu.

Ama tepeden tırnağa titrer halde orada dururken, mermilerin yanından geçtiği hızı düşündü ve onu kurtaran kişinin yakınlarda beklediğini ve onu kurtarmak için orada olduğunu anladı. Binalara, sadece birinden diğerine atlanabilecek kadar dar ara sokaklarla ayrılmış olan tek tip çatılara baktı. Birisi onu izlemişti; belki de bir süre onu izlemiş, pazarda peşinden gelmişti.

"Bunu kim yapmaya tenezzül eder ki?" diye fısıldadı kendi kendine.

Altı

Çayevinin ikinci katı, o gece Kızılların yakın çevresinin toplantısı için ayrılmıştı. Kare masaların hepsi duvarların önüne itilmiş, tam ortaya kocaman yuvarlak bir masanın koyulabilmesi için yer açılmıştı.

Juliette bunun bir barikatı andırdığını düşündü. Çayından bir yudum aldı, fincanın üstünden masaya göz atarken zavallı bir garsonun üst kattaki Kızılları kontrol etmek için merdivenlerden çıkacağını ve merdivenlerin tam önündeki masaya çarpacağını düşündü. Pencerelerin hiçbirine dokunulmamıştı; gerçi bu gibi çay evlerinde pencerelere asla cam takılmadığından bunlara "pencere" demek pek de doğru değildi. Bunlar sadece tahta kepenklerle kapatılıyor, akşam çayevi kapandığında indiriliyor ve açıldığında yukarı çekiliyordu.

Arada sırada buz gibi bir cereyan esiyordu ama masada su gibi alkol içiliyordu ve köşedeki gaz lambaları sıcaklık yayıyordu.

Yine de Juliette'in gözleri sürekli olarak duvarlara itilmiş olan masalardan oluşan barikata ve sonra da duvarların karanlığın görünmesini sağlayan dikdörtgen deliklerine takılıyordu. İçeride bir rahatlık ve emniyet havası yaratılmıştı. Ama onlarla dışarıda gizlenen bilinmeyenler arasında duran tek şey çayevinin ince bir duvarıydı. Onlarla şehirde cirit atan beş canavar arasında duran şey ise... aslında hiçbir şeydi.

"Juliette."

Lord Cai'nin sesi Juliette'in dikkatini yeniden Kızıl akşam yemeğine, gri bulutlar hainde yükselen puro dumanına ve porselen kâselere çarpıp çınlayan yemek çubuklarına vermesini sağladı. Babası çenesini ona doğru kaldırıp sözlerini bitirdiğini ve Juliette'in daha önceden rica ettiği gibi konuşabileceğini anlattı.

Juliette çay fincanını masaya koyup ayağa kalktı. Masa örtüsü kıpırdadı ama elbisesine takılmadan önce Rosalind örtüyü hemen aşağı çekti.

"Teşekkürler," diye fısıldadı Juliette.

Rosalind masa örtüsünün üstüne düşmüş olan bir pirinç tanesini tam karşılarındaki sandalyeye nişan alıp fiske atarak yanıt verdi. Az kalsın Tyler'a isabet edecekti ama pür dikkat Juliette'i izlediği için, minnacık bir pirinç tanesini fark etmezdi. Belki de sadece morarmış burnu yüzünden yüzünü buruşturmuş gibi gözüküyordu. Belki de kendini çoktan bir kavgaya hazırlıyordu ve hoşnutsuzluğu yüzüne yansıyordu.

"Al." Kathleen Rosalind'in yanından elindeki kâğıtları uzattı. Juliette bunları alıp dikkatle döner tablaya, sos kaplı yengeçlerle füme balıkların arasındaki boş bir yere koydu.

"Eminim ki şu ana kadar Beyaz Çiçekler'e yapılan saldırıyı duymuşsunuzdur." Masadakiler Beyaz Çiçekler ismini duyunca suspus oldu. "Bir sonraki hedef biz mi olacağız ve yine bir başka canavarın merhametine mi kalacağız diye düşündüğünüzden de eminim."

Juliette döner tablayı çevirdi. Leziz yemekler ışıkların altında döndü: parlak yeşil qīngcài, koyu kahverengi hóngshāo ròu ve onların kurtarabilecek olan siyah-beyaz kâğıtların mürekkebi.

"Paul Dexter'ın geride bıraktığı araştırmanın son parçası bu. Onu önceki Larkspur olarak da biliyorsunuz. Benim mermimle öldü." Juliette sırtını dikleştirdi ama sırtı zaten bir bıçak gibi dümdüzdü. "Onun çalışmalarını dirilten kişiyi durdurmamız biraz zaman alabilir. Ama bu arada, onun çalışmasını *kullanmamızı* öneriyorum. Kaynaklarımızı araştırmalar için ayırmamızı, herkes için bir aşı üretmeyi ve tüm şehre yaymayı öneriyorum..." Juliette'in sadece babasından değil, herkesten destek almaya ihtiyaç duyduğu kısma gelmişti sıra. *"Ücretsiz olarak."*

Masadakilerin kaşları anında kalktı. Kızıllar onu yanlış mı duyduklarını düşünüp duraksarken ve gözlerini kırpıştırırken çay fincanları havada kaldı.

"Kızıl Çete saldırıya uğramadan önce alınacak olan bir önlem bu." Hızla açıklamaya girişti. "Hepimiz –ister Kızıl ya da Beyaz Çiçekler ister Milliyetçi, Komünist ya da bağımsız olalım– çılgınlığa karşı bağışıklık kazanırsak, yeni Larkspur rolünü üstlenmiş olan o aptal her kimse sahip olduğu tüm gücü yitirir. Tek girişimle şehri koruruz ve yıkıma neden olacak birinin tehditlerini etkisiz hale getirip her şeyi olduğu gibi koruyabiliriz."

"Alternatif bir teklifim var." Tyler ayağa kalktı. Yumruklarını önündeki masaya dayadı, vücudu gevşedi ve o haliyle Juliette'in gergin duruşuna kıyasla son derece rahat göründü.

Rosalind öne eğildi. "Sen neden..."

"Rosalind yapma," diye fısıldadı Kathleen, elini kız kardeşinin omzuna koyarak. Rosalind dudaklarını birbirine bastırıp geriye yaslandı ve Tyler hiçbir şey olmamış gibi devam etti.

"Gerçekten de bir aşı üretebilirsek, bir Kızıl olmayan herkesi suçlamamız lehimize olur. Larkspur birçok konuda aptal gibi davrandı ama bu konuda öyle davranmadı. İnsanlar korkuyor. Bir çözüm bulabilmek için her şeyi yapabilirler."

"Kesinlikle olmaz," dedi Juliette, Kızıllardan biri Tyler'ın araya girmesinin kendi fikirlerinin de bütün masa tarafından dinlenebileceğini düşünmeden. "Bu bir gösteri bileti değil. Hayat ile ölüm arasında karar veren bir aşı."

"Ne olmuş?" dedi Tyler. "Beyaz Çiçekler'i mi korumamızı istiyorsun? Bizi insan olarak bile görmeyen yabancıları mı korumak istiyorsun? Juliette, delilik geçen sefer başladığında kendileri ölmeye başlayana dek bunu umursamadılar bile çünkü sokaklarda yere yığılan bir Çinli onlar için bir *hayvandan* farksız..."

"Biliyorum!"

Juliette içine derin bir nefes çekip sırtını dikleştirdi. Mesajını bir an önce vermesi gerekiyordu. Annesi çenesini sıkmış tartışmanın tırmanışını izliyordu ve bu durum biraz daha kötüye giderse Leydi Cai buna bir son verecekti.

Juliette nefesini dışarı verdi. Konuşmanın kontrolünü ele geçirmek ve çaresizlik içinde kalan taraf olmamak için kısa sessizliğin etrafını sarmasını bekledi.

"Mesele iyi yürekliliğimizi şehirde bunu hak etmeyen kişilere sergilememizle ilgili değil," dedi. "Kitleleri korumakla ilgili."

Tyler kendini masadan geriye itti ve tekrar sandalyesine çöktü.

Juliette ayakta kalırken, Tyler kollarından biri sandalyesinin arkasına attı.

"Neden kitleleri korumaya gerek duyuyoruz?" diye sordu Tyler oflayarak. "Bırakın da *para* kazanalım. Dokunulmaz olabilmek için hiçbir şeyin bize engel olamayacağı şekilde zirveye yükselelim. Sonra her zaman yaptığımız gibi halkımıza koruma sağlarız. Kızıllara. Bu arada kaybedenler önemli değil. Diğer herkesin ölmesi bizim lehimize olur."

"Bu süreçte Kızılların hayatlarını da tehlikeye atmış olursun. Emniyetlerini böyle garanti edemezsin."

Juliette büyük bir kararlılıkla konuştuğu halde güvenirliğini kaybetmeye başladığını hissedebiliyordu. Bir hayatın kurtarılmasının kutsallığını tüm fedakârlıklara değer bir şeymiş gibi göstererek mantık kurmaya çalışıyordu ama karşındakiler Kızıl Çete üyeleriydi ve Kızıl Çete bu tür duygusal fikirleri umursamazdı.

Lord Cai'nin yanında oturan bir Kızıl hafifçe öksürdü. Juliette onun genel olarak sevdiği Bay Ping olduğunu görünce ona baktı ve başını sallayarak konuşmasını işaret etti.

"Para desteği nereden gelecek?" diye sordu Bay Ping. Yüzünü ekşitti. "Bizden değil herhalde?"

Juliette kollarını havaya savurdu. Kızıl Çete'nin yakın çevresinin maddi desteğinden başka hangi nedenden dolayı orada durmuş ücretsiz bir aşının avantajlarını anlatabilmek için dil döküyor olabilirdi? "Bunu *karşılayabiliriz*."

Bay Ping'in gözleri masadakileri taradı. Terli alnını sildi. "Bizler güçsüzlere ve yoksullara yardım eden bir hayır kurumu değiliz."

"Bu şehir insan gücü üstüne inşa edildi," dedi Juliette istifini bozmadan. "Delilik sokakları bir kez daha kasıp kavurmaya başlarsa, ancak en güçsüzler ve yoksullar kadar güvende oluruz. Onlar ölürse,

biz de öldürüz. Fabrikalarınızı kimin çalıştırdığını unuttunuz mu? Her sabah dükkânlarınızın nasıl açıldığını unutunuz mu?"

Herkes suspus oldu ama kimse onun mesajını anladığına dair bir şeyler söylemek için araya girmedi. Sadece bakışlarını kaçırdılar ve sessizlik Leydi Cai parmaklarını döner tablaya vurmak ve, "Juliette, yerine oturur musun? Belki de bu konuşma gerçekten bir aşı ürettiğimizde daha mantıklı olur," diye araya girmek zorunda kalana kadar uzayana dek sessiz kaldılar.

Lord Cai de vakit kaybetmeden başını salladı. "Evet. Bu araştırmanın faydalı olup olmadığına karar vereceğiz. Yarın Chenghuangmiao laboratuvarında işlemlere başlayalım ve ne gibi sonuçlar vereceğine bakalım."

Juliette gönülsüzce bu kararı kabul ederek başını salladı ve yerine oturdu. Annesi hemen konuyu değiştirip Kızılları rahatlattı. Juliette çaydanlığı ararken, masanın karşısındaki Tyler'la göz göze geldi ve Tyler ona sırıttı.

"Allez, souris*!" dedi. Hemen Fransızcaya geçerek Rosalind ve Kathleen dışındaki Kızılların onu anlamasını engellemek istemişti ama davranışlarına, yüz ifadesine ve ses tonuna dikkat eden birisi ne dediğini anlamasa bile onun Juliette'i kışkırttığını ve çekişmeli bir mücadelede galibiyetini açıkladığını anlayabilirdi. Juliette'in fikrine tamamıyla karşı olan bir fikir yüzünden eleştirilmemiş olması, Juliette'in annesi ile babasının bu fikre de eşit değer vermesi, Tyler'ın kazandığını açıkça belli ediyordu.

"Je t'avertis...**" dedi Juliette aksi bir tavırla.

"Ne?" dedi Tyler Fransızca konuşmaya devam ederek. "Beni tam olarak ne ile tehdit ediyorsun sevgili kuzenim?"

* Haydi, gülümse (ç.n.)
** Seni uyarıyorum (ç.n.)

Juliette fincanını kapıp ona fırlatmamak için kendini zor tuttu. "Planlarımla ilgili olarak tanrı rolü oynamayı kes. Seninle hiçbir ilgisi olmayan konulara karışmaktan vazgeç..."

"Planların her zaman kusurlu. Ben sana yardım etmeye çalışıyorum," diye lafını kesti Tyler. Gülümsemesi silindi ve Juliette onun ne diyeceğini anladığı için gerildi. "Son planının nasıl sonuçlandığına baksana. Beyaz Çiçekler'in vârisini *kandırmaya* çalışırken, ondan ne gibi bilgiler edindin?"

Juliette masanın altında uzun tırnaklarını avuçlarına geçirdi ve yüz ifadesinden bir şey belli olmaması için tüm gerilimini elleriyle gidermeye çalıştı. Tyler şüpheleniyordu. Her zaman şüphelenmişti, kendisi o hastanede yalan söylemeden çok önce şüphelenmeye başlamıştı ama Juliette Marshall Seo'yu vurunca, Tyler'ın şüphelerini yeniden değerlendirmesi gerekmişti. Gerçekten de Roman Montagov'un sevgilisiyse, onun Marshall'ı neden öldürdüğünü anlayamamıştı.

Ama Marshall hayattaydı. Tyler başından beri haklıydı. Ama bunu öğrenirse, Juliette'in vâris olarak rolü sona ererdi ve Tyler'ın bir darbeye liderlik etmesi bile gerekmezdi. Gerçekleri açıkladığı anda, Kızıllar onu izlemeye başlarlardı.

"Planımı mahvettin Tyler," dedi Juliette sakin sakin. "Beni kimliğimi çok erken ifşa etmeye zorladın. Onun güvenini kazanmak için çok uğraşmıştım ve sen beni yanlış anlama diye her şeyden vazgeçmek zorunda kaldım. Beş para etmez davranışlarını anneme ve babama anlatmadığım için şanslısın."

Tyler gözlerini kıstı. Lord ve Leydi Cai'ye baktı, Juliette'in annesi ile babasının şehrin kalanı gibi hastanede olanların hepsini bilmediğini fark etti. Söylentileri duymalarını engellemek imkânsız olurdu ama

bildikleri kadarıyla, Juliette ve Tyler güçlerini birleştirmiş bir halde Beyaz Çiçekler'le yüzleşmişlerdi.

Neredeyse komik bir düşünceydi. Ama şüphe yaratmıyordu.

"Şanslı," dedi Tyler. "Elbette Juliette." Başını hızla sallayıp diğer yöne döndü ve yanındaki teyzeyle Şanghay dilinde konuşmaya koyuldu.

Ama Juliette masadaki havadan sudan sohbetlere dönemedi. Kulakları fena halde uğulduyor, başı o konuşmadaki her sözcüğün arkasındaki tehdit yüzünden dönüyordu. Ensesindeki tüylerin hepsi diken diken olmuştu. Elbisesini etrafına biraz daha sıkıca çekerken, boğazındaki kürkleri çekiştirirken kendini sırf cereyan yüzünden buz kestiğine inandıramadı.

Nedeni korkuydu. Tyler'ın hastanede şahit olduklarından sonra elinde tuttuğu güçten ölesiye korkuyordu. Çünkü Tyler haklıydı: Gerçekten de onu tepetaklak edebilecek bir koz vardı elinde. Tyler Kızıl Çete'nin hayatta kalabilmesi için elinden geleni ardına koymayacaktı ama Juliette'in içinde kan davasını sürdürmek için zerre kadar istek kalmamıştı; özellikle de bu kadar *anlamsızken*. Her ikisi de kendi gerçeklerini Lord Cai'ye dile getirecek olsalar, Lord Cai kimi vâris olarak seçerdi?

Juliette döner tabladaki içki şişesine uzandı ve fincanına biraz içki koydu. Kimin onu izlediğine aldırış etmeden, içkiyi bir dikişte bitirdi.

"Çok yükseğe nişan alıyorsun."

Roma, Alisa'nın koltuk altını dürtükleyince, Alisa cıyaklayıp birkaç adım geriye kaçtı. Kaşlarını biraz numaradan çatmıştı ve yukarı

kaldırdığı omuzları kulaklarına değiyordu. Roma sırf Alisa'nın ağır ilerlemesi yüzünden kızgın gözükürse onun sinir olacağını bildiğinden iç çekmemek için kendini tuttu.

"Bana meşru müdafaa öğrettiğini söylemiştin," diye homurdanıp saçlarını düzeltti.

"Doğru."

"Sen sadece..." Alisa ellerini etrafa savurup Roma'nın hızlı hareketlerini taklit etmeye çalıştı. "Pek faydalı olmuyor."

Alisa'nın penceresinden içeri hafif bir rüzgâr esti ve Roma pencereye gidip soğuğu kesmek için camı indirdi. Nefesini cama üflerken bir şey demedi. Cam iyice buğulanana kadar bunu yapmaya devam etti ve parmağıyla üstüne gülümseyen ufak bir yüz çizdi.

"Bunun beni motive mi etmesi gerekiyor?" diye sordu Alisa arkasından ne yaptığını izleyerek.

Roma uzanıp Alisa'nın yanaklarını sıktı. "Bu sensin. Minik ve sinir bozucu."

Alisa onun ellerine vurdu. "*Roma.*"

Roma kız kardeşiyle vakit geçirmeyi seviyordu sevmesine ama onun bu dersleri sırf diğer işlerinden uzaklaştırmak için istediğinden şüpheleniyordu. Diğer işlerle uğraşmak yerine onunla vakit geçirmekten de hoşlanıyordu ama ufaklığın bu dersleri gerçekten de bir saldırgana nasıl yumruk atacağını öğrenmek için değil, sadece onun bölgelerinin sınırlarını korumasını engellemek için planladığından emindi.

"Biliyorsun, dersler benim için çok önemli," dedi Alisa, alından geçenleri okumuş gibi. "*Çok* uzun süre komada kaldım. Güçsüz olamam! Kötü adamlara nasıl yumruk atacağımı bilmem gerek!"

Zeminden küt diye bir ses geldi. Ya evdeki oturma odalarından

birinde gürültü patırtı kopmuştu ya da aşağıdaki giriş katında birisi duvara bıçaklar fırlatıyordu. Roma nefesini sesli bir şekilde dışarı verdi, sonra Alisa'ya kollarını iki yana açmasını söyleyerek alması gereken pozisyonu gösterdi.

"Tamam. O halde tekrar dene. Yumruklarını sık."

Alisa tekrar denedi. Sonra tekrar denedi. Yine denedi. Ne yaparsa yapsın, blokları sağlam olmuyordu ve Roma onu yakalayacak gibi yaptığında ona savurduğu yumruklar yumuşak ve zayıftı.

"Neden burada bitirmiyoruz?" dedi Roma en sonunda.

"Hayır!" diye bağırdı Alisa. Ayağını öfkeyle yere vurdu. "Bana nasıl yumruk atacağımı öğretmedin. Ateş etmeyi de! Bir bıçağı yakalamayı da!"

"Bir bıçağı..." Roma hayretler içinde sustu. "Neden böyle bir şeyi... Aman boş ver." Başını salladı. "Alisochka, kimse bir günde dövüşmeyi öğrenemez."

Alisa kollarını göğsünde kavuşturup hışımla yatağına gitti ve kendini yatağa fırlattı. Çarşafları havalandı ve beyaz bir hale gibi etrafına yerleşti.

"Eminim ki Juliette bir günde öğrenmiştir," diye homurdandı.

Roma donakaldı. Vücuduna ateş bastığını, sonra buz kestiğini hissetti ve nasıl oluyorsa bunlar aynı anda gerçekleşmişti. Onun ismini sırf duymak bile donakalmasına neden olan korkuyla karışık müthiş bir öfke hissetmesine neden oluyordu.

"Juliette'e *zerre* kadar benzemeyi istememelisin," dedi ters bir tavırla. Kendi sözlerine inanmak istiyordu. Bunu yeteri kadar söylerse belki inanabilirdi. Belki Juliette'in yansıttığı o göz kamaştırıcı yanılsamaları görmezden gelebilir, ayaklarının dibinde kan dökerken bile ona bakarken kırpıştırdığı iri gözlerinin altına bakabilirdi. Juliette ne kadar ışıl ışıl olursa olsun, kalbi bir kömür parçası gibi kapkaraydı.

"Biliyorum," diye mırıldandı Alisa, Roma'yla aynı ses tonunda. Keyfi kaçmıştı çünkü Roma ona kızmış gibiydi. Roma aslında ona öfkelenmediğini bildiği için sakinleşmeye çalıştı. Bu kadar kolay sinirlenmesi onu rahatsız etmişti ama elinde değildi. Korkunç birisi olmaya dair hissettiği o yoğun istek hep içinde cirit arıyordu ve bunu görmezden gelmektense öyle olmak daha kolaydı.

Roma gömleğinin kollarını sıyırıp Alisa'nın şöminesinin üstündeki duvar saatine baktı. Alisa suratını asmaktan memnunmuş gibi gözüktüğü için yanına gidip karnını dürtükledi. "Bir yere gitmem gerek. Başka bir zaman devam edebiliriz."

"Tamam," diye homurdanan Alisa kollarını sıkıca göğsünde kavuşturdu. "Sakın ölme."

Roma kaşını kaldırdı. Alisa'nın ona itiraz edeceğini, yine neden sokaklarda olması ve bölgelerinin sınırlarını koruması gerektiğini soracağını sanıyordu. Ama aylardır aynı şeyleri sormak onu usandırmıştı.

"Tamam." Yine karnını dürtükledi. "Duruşlarını pratik et."

Roma odadan çıktı ve kapıyı arkasından kapattı. Dördüncü kat her zamankinden de sessizdi ve daha önce duydukları sesler kesilmişti. Belki de onlar da bir bıçak fırlatmayı öğrenmeye çalışmaktan yorgun düşmüşlerdi.

Eminim ki Juliette bir günde öğrenmiştir.

Lanet Juliette. Düşüncelerini işgal etmesi yetmiyormuş gibi bir de adeta kemiklerine işlemişti. Şehirde onun gitmesi gereken her yerde karşısına çıkması yetmiyormuş gibi onu bir gölge gibi de izliyordu. Evine de gelmiş, Beyaz Çiçekler'in dudaklarında işgal ettiği topraklarının son cephesini de ele geçirmiş gibi anılmıştı.

"Nereye gidiyorsun?"

Roma merdivenlerden inerken duraksamadı. "Seni hiç ilgilendirmez."

"Bekle," dedi Dimitri.

Roma'nın onun dediğini yapması gerekmiyordu. Hiçbir şey onu Dimitri Voronin'e dilediği gibi davranmaktan, bütün evi darmaduman edene dek masaları devirmekten alıkoyamazdı çünkü Dimitri Voronin evin favorisi olarak fazla rahata alışmıştı ve Roma artık Kızıl Çete'nin tamamının ölmesini istediğine karar vermişti. Senelerini vâris olmak ile iyi yürekli olmak arasında denge kurmaya çalışarak geçirmişti; parmaklarını şaklattığı anda iyi yüreklilik yerini şiddete bırakıyordu ve Lord Montagov bu halinden hoşlanıyordu. Bir Beyaz Çiçek olmak oyunu oynamak anlamına geliyordu. Roma da nihayet oyunu oynuyordu.

"Sorun ne?" diye sordu Roma monoton bir sesle. Abartılı bir şekilde yavaşlayıp arkasına döndü.

Kabarık minderli yeşil koltuklardan birine oturmuş olan Dimitri, merakla aşağı bakıyor, parmaklarını koltuğun arkasına vuruyordu ve ayaklarından birini diğer dizinin üstüne atmıştı.

"Baban seni görmek istiyor," dedi. Hoş bir gülümseme fırlattı. Siyah saçlarının bir tutamı yüzüne düştü. "Ne zaman hazır olursan. Seninle konuşmak istediği birkaç konu var."

Evden bir yerden bir gümbürtü daha kopunca, Roma bakışlarını yukarı çevirdi. Tavan ikinci kattaki bir karmaşadan dolayı kıpırdıyor ve titriyordu. Gürültü babasının çalışma odasından bile geliyor olabilirdi.

"Babam sabırlı davranabilir," dedi Roma.

Dimitri'nin ondan ayırmadığı bakışları altında ön kapıyı açıp dışarı fırladı.

Yedi

"Şurası, şurası ve şurası."

Kathleen haritanın farklı yerlerini daire içine alırken tükenmez kalemi sert bir şekilde kâğıda bastırdı. Juliette'in sahip olduğu daha kaba kopyalardan biri olan şehir haritası neredeyse dağılmak üzereydi; o yüzden sadece dalgın dalgın kırmızı mürekkebin yayılmaya başladığı, ince kâğıdın altına ve altındaki makyaj masasına geçtiği işaretli kısımlara baktı. O ve Kathleen sırtsız kadife bir koltuğa sığışmışlar, birlikte haritayı incelemeye çalışıyorlardı. Yatak odasına doğru dürüst bir çalışma masası koymaması kendi suçuydu. Odasında sadece yatağına yayılırdı. Kaç kere sert bir yüzeyi kullanması gerekmişti?

Kathleen haritaya son bir işaret koydu. Kalemini bırakırken, haritanın uçlarından biri yukarı doğru kıvrılmaya başladı ama kâğıt

kendi içine kıvrılıp mürekkebi dağıtmadan önce, Juliette makyaj masasının üstündeki bir kutudan bir ruj aldı ve kâğıt kıvrılmasın diye kenarına koydu.

"Cidden mi?" dedi Kathleen hemen.

"Ne var?" dedi Juliette. "Ağır bir şey lazımdı."

Kathleen başını sallamakla yetindi. "Şehrin kaderi rujuna bağlı. Bu ironi gözümden kaçmadı Juliette. Şimdi..." Tekrar ciddi bir havaya büründü. "Sırf bir saldırıyı engellemek için bu bölgelerde operasyonları durdurmaya değer mi bilmiyorum ama bir sonraki saldırı şurada bir yerde olacak. İşçi birlikleri giderek daha büyük yerleri havaya uçurmaya devam edecek."

"Fabrika ustabaşılarını uyarırız," dedi Juliette. Başparmağını haritanın üstüne götürüp bu bölgelerin birbirinden ne kadar uzak olduğunu anlamaya çalıştı. Eli şehrin güney kısmının, Nanshi'nin üstünde havada dururken bir an için duraksadı çünkü bildiği bir hastaneye giden yolu gördü.

O gün protestocular hastaneyi basmamış olsalardı, başka bir çıkış yolu olur muydu diye düşündü.

Ancak hayallerde. Direnmeden geri çekilmiş olsalardı bile, kendisi Roma'nın eline uzandığı anda Tyler onun kafasına bir mermi sıkardı.

"Juliette."

Yatak odasının kapısı aniden açıldı ve Juliette irkilip dizini sert bir şekilde makyaj masasına vurdu. Kathleen de şaşkınlıkla içine bir nefes çekti ve sanki yerinde durup durmadığını kontrol etmek istermiş gibi elini hızla boynundaki yeşim taşı kolye ucuna götürdü.

"Māma," dedi Juliette şaşkınlıkla kapıya döndüğünde. "Ödümü koparmaya çalışıyorsun?"

Leydi Cai hafifçe gülümsedi ve yanıt vermemeyi tercih etti. "Nanjing Yolu'na dolaşmaya gideceğim. Bir şey ister misin? Yeni bir kumaş?"

"Hayır, istemem."

Annesi ısrar etti. "Yeni bir qipao diktirebilirsin. Son baktığımda, gardırobunda üstüne uyan sadece iki qipao vardı."

Juliette gözlerini devirmemeye çalıştı. Bazı şeyler asla değişmiyordu. Juliette artık on dokuz yaşında olduğu için Leydi Cai bunu nadiren dile getiriyor olabilirdi ama hâlâ kızının o çok sevdiği süslü, bol Batı elbiselerinden nefret ediyordu.

"Gerçekten de istemiyorum," dedi Juliette. "Gardırobumda o iki qipaoyu üçüncüsünü diktirmeyecek kadar çok seviyorum."

Bu sefer annesi gözlerini devirmemeye çalıştı. "Pekâlâ. Selin? Senin için almamı istediğin, aklında kalan bir kumaş var mı?"

Kathleen gülümsedi. Juliette konuşma boyunca ciddiyetten uzak davranmış olsa da kuzeni Leydi Cai'nin bunu sormasından dolayı gerçekten de duygulanmış gibiydi.

"Çok naziksin Niāngniang ama gardırobum yeteri kadar kumaşla dolu zaten."

Leydi Cai iç çekti. "Peki o zaman. Siz hanımlar böyle yaşamayı tercih ediyorsanız." Arkasını dönüp hızlı ve canlı adımlarla uzaklaştı. Ama Juliette'in kapısını ardına kadar açık bırakmıştı.

"Yemin ederim ki annem bunu kasıtlı olarak yapıyor," dedi Juliette, kapıyı kapatmak için ayağa kalkıp. "Böyle bir şeyi unutmayacak kadar zeki..."

Koridordan sesler geldi. Juliette durup kulağını dışarı uzattı.

"Ne oldu?" diye sordu Kathleen.

"Birileri bağırıyor sanki," dedi Juliette. "Sesler babamın çalışma odasından geliyor olabilir."

Tam o sırada, Lord Cai'nin çalışma odasının kapısı ardına kadar açıldı. Sesler giderek yükseldi ve Juliette kaşlarını çatıp tartışmanın ne ile ilgili olduğunu anlamaya çalıştı.

"Ah harika." Elini elbisesinin arkasına götürüp kürek kemiklerinin ortasını yokladı. Sırtında bacaklarına kadar uzanan siyah bir şeridin dikili olduğu gevşek ilmeklerin arasındaki dar boşluktan tabancasını çıkardı. "Son zamanlarda bir Milliyetçiyi vurmak için can atıyordum."

"Juliette..." dedi Kathleen onu uyarır gibi.

"*Şaka* yapıyorum." Ama tabancayı hemen kaldırmadı. Kapının yanında bekledi, Milliyetçinin peşinde babasıyla dışarı çıkışını izledi. Çalışma odasına girip çıktığını gördüğü çok sayıdaki Milliyetçiden farklı bir adamdı. Göğsünde daha az madalya olan pek tanınmayan bir askerdi.

"Bu şehri kontrol altında tutman gerektiği için tam yetkiye sahipsin," diye bağırdı adam "Milli Devrim Ordusu gelip Beiyang hükümetini Kuomintang için yutana kadar sadece sen varsın. Şanghay'daki güç polis memurlarına ve milis güçlerine rüşvet verme oyunu olmasın diye merkezi bir gücü devreye sokabileceğimiz zamana dek," dedi adam her sözcükte parmağını duvara bastırarak. "Sadece sen varsın."

Juliette'in eli seğirdi. Kathleen yine telaşla ona tabancayı indirmesini işaret etti ama Juliette bunu görmezden geldi. Milliyetçinin onlara olacakları hatırlatarak Kızıllara haddini bildirmeye çalışması çok aptalcaydı. Kızıl Çete bir hükümetin iradesine teslim olduğu bir gelecek için onlarla işbirliği yapamazdı...

... Yaparlar mıydı?

Juliette babasına baktı. Babası bu sözlere ne gücenmiş ne de sinir olmuş gibiydi.

"Evet, mesajınızı açık açık söylediniz," dedi Lord Cai küçümseyici bir ses tonuyla. "Ön kapı şu tarafta."

Milliyetçi ona aldırış etmedi. "Üstlerime bu şehrin durumuyla ilgili nasıl bir rapor vermem gerekiyor? Chiang Kai-shek Şanghay'ın neden *yine* saldırı altında olduğunu sorduğunda ona ne diyeceğim?"

"Endişelenecek bir durum yok," dedi Lord Cai sakin sakin. "Bu artık bir salgın değil; karşımızda bir şantajcı var. Kimin sorumlu olduğunu öğrenir öğrenmez bu işe bir son verebiliriz."

"Peki bunu nasıl yapacaksınız? Her seferinde ona daha çok para ödeyerek mi? Size şunu söyleyeyim Lord Cai: Hükümetin emrine uyacaksınız ve bu son talebini yerine getirmeyeceksiniz."

Juliette hazırdı, bağırarak koridora fırlamak üzere dudakları aralanmıştı bile ama babası ondan hızlı davrandı.

"Onun talebini yerine getirmeyeceğiz. Ama bir saldırı olacağını bilmelisiniz."

"O halde bunu engelleyin." Milliyetçi öfkeyle oflayarak ceketini çekiştirdi. Veda etti ve hızlı adımlarla merdivenlerden inmeye koyuldu. Attığı her adımda rozetleri ve madalyaları yukarıdaki ışıklarında altında parıldıyordu ve yumuşak altın rengi ışık savaşta gösterdiği yiğitliği ve cesareti temsil eden süslerin kenarlarından yansıyordu ama Juliette o gün sadece korkuya kapılmış bir piyade eri görmüştü.

"Ne demek istedi?" diye seslendi Juliette.

Lord Cai birden arkasına döndüğünde, çenesindeki kaslar belli belirsiz seğiriyordu. Juliette babasını irkiltmeye ancak bu kadar yaklaşmıştı.

"Annenle alışverişe çıkmak istemedin mi?" dedi Lord Cai. Çalışma odasına dönmeden önce tırabzanların karşısında son bir kez ona baktı.

Juliette keyfi kaçmış gibi bir ses çıkarıp tabancayı tekrar elbisesinin sırtına soktu ve dudaklarını sessizce oynatarak Kathleen'e birazdan geleceğini söyledi. Babası çalışma odasının kapısını tekrar kapatamadan önce hızla koridorda koştu ve babası kapıyı iterken hemen içeri girdi.

"Bana başka bir talep geldiğini söylemedin," dedi onu suçlar gibi. Son şantaj mektubu geleli daha üç gün olmuştu. Önceki mektuplar hep birkaç hafta arayla gelmişti.

"Asla egzersiz yapmayan birisine göre korkutucu derecede hızlısın." Lord Cai çalışma masasına geçti. "Parkta biraz yürüyüş yapmak sağlığına iyi gelirdi Juliette. Yoksa benim gibi olursun ve yaşlandığında damarların tıkanır."

Juliette dudaklarını birbirine bastırdı. Babası konuyu böylesine saçma bir şekilde değiştiriyorsa, mesele çok önemli olmalıydı. Çalışma masasında bir mektup duruyordu ve Juliette bunu almak için elini uzattığında babası mektubu aldı ve onu uyarır gibi bir bakış fırlattı.

"Şantajcının mektubu değil," dedi.

"O halde neden bakmama izin vermiyorsun?"

"Bu kadar yeter Juliette." Lord Cai mektubu ikiye katladı. Juliette'in bakışları buna itiraz edeceğini anlatmış olmalıydı ki babası sert bir ses tonuyla konuşmaya tenezzül etmedi; ona bir emir vererek odasından çıkmasını da istemedi. Pes edip, "Silahlar," dedi. "Bu sefer askeri silahları istiyorlar."

Juliette ne duymayı beklediğini bilmiyordu ama bunu beklemiyordu. Şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırıp babasının karşısındaki sandalyeye çöktü. Son birkaç aydır, talepleri yerine getirmişler, şantajcının yeteri kadar para toplayıp kaçacağını ummuşlardı. Ama artık

şantajcının para için bunu yapmadığı belli olmuştu. Ne gibi bir amacı varsa, bir yere gitmeyeceği belliydi.

Neden askeri silahlar? Neden o kadar para?

"Demek Milliyetçi bu yüzden bu sefer talebi yerine getirmeye o kadar karşı çıktı," dedi Juliette yüksek sesle, parçaları birleştirerek. "Şantajcı bir şey inşa ediyor. Güç topluyorlar."

Hiç mantıklı değildi. Elinde *canavarlar* varken neden silah toplamak istiyorlardı?

"Bir milis kuvveti oluşturmak için olabilir," dedi Lord Cai. "Belki bir işçi isyanına yardım etmek istiyordur."

Juliette bundan o kadar emin değildi. Yanaklarının iç kısmını ısırdı, dişlerinin yarattığı acı hissine odaklandı.

"Kulağa mantıklı gelmiyor," dedi. "Mektuplar Fransız İmtiyazları'ndan geliyor ama bunun ötesinde bu Paul Dexter'ın işi. Şu anda canavarları kim kontrol ediyorsa, enfeksiyonu başlatan anne böcekler kimdeyse, Dexter onları bu kişiye *vermiş*." Juliette Kathleen'in bulduğu mektubu düşündü. *Hepsini serbest bırakın.* Çözmediği nokta buydu. Paul Dexter'ın başından beri bir ortağı varsa bunu nasıl öğrenememişti? Dexter onun peşindeyken ona pek kafa yormamış olabilirdi ama bir misyon ortağı gibi önemli birisiyle ilgili olarak Dexter'ın mutlaka bir noktada bir isimden söz etmiş olması gerekirdi.

"Esas sorun da bu zaten," dedi babası sakin bir ses tonuyla.

Juliette ellerini masaya indirdi.

"Beni Fransız İmtiyazları'na yolla," dedi. "Bu kişi her kimse, onu bulabilirim. Bulabileceğimi biliyorum."

Lord Cai uzunca bir süre bir şey demedi. Sadece şaka yaptığını söylemesini bekliyormuş gibi dikkatle ona baktı. Ama Juliette bir

alternatif teklif etmeyince, masanın yan çekmecelerinden birini açtı ve bir tomar fotoğraf çıkardı. Siyah-beyaz fotoğraflar kumluydu ve fazla karanlıktı ama babası bunları masaya koyduğunda, Juliette midesinin altüst olduğunu, midesini buran bir bulantı hissinin içine yayıldığını hissetti.

"Bunlar Beyaz Çiçekler kulübünden," dedi Lord Cai. "Şey... ismi neydi? Xiàngrìkuí mi?"

"Evet," diye fısıldadı Juliette, gözlerini fotoğraflardan ayırmadan. Elbette babası kulübün ismini unutmamıştı. Sadece benzer sesler yüzünden Şanghay dilinden Rusçaya geçmek fazlasıyla kolay olduğu halde Rusça konuşmayı reddediyordu; hatta belki Şanghay dilinden ve esas ana dil olan Çinceden bile daha fazla benzer ses olduğu halde. "Podsolnukh."

Lord Cai fotoğrafları ona doğru itti. "İyi bak Juliette."

Eylül ayındaki deliliğin kurbanları kendi boğazlarını parçalamışlar, elleri bir eldiven gibi kanla kaplanana dek gırtlaklarını tırmalamışlardı. Bu fotoğraflarda sadece boğazları gözükmüyordu. Juliette'in seçebildiği yüzler artık *yüzlere* bezemiyorlardı. Yuvarlak şeklini kaybedene dek parçalanmış gözler ve ağızlar, ortalarında golf topu büyüklüğünde delikler olan alınlar ve kopmak üzere olan kulak memelerinden sarkan kulaklardı. Renkli fotoğraf çekmek mümkün olsaydı, her şey kıpkırmızı olurdu.

"Seni bunun ortasına *tek* başına yollamayacağım," dedi Lord Cai alçak sesle. "Sen benim adamlarımdan biri değil, kızımsın. Bu işin arkasında her kimse varsa, işte bunları yapabiliyor."

Juliette yüksek ve nahoş bir sesle nefesini burnundan dışarı verdi. "Elimizde tek ipucu var," dedi. "Sadece bir ipucu var ve bu ipucu bu karmaşanın yabancı bölgeden kaynaklandığını söylüyor. Başka

kim gidebilir? Tyler mı? Böcekler onu ele geçirmeden önce boğazı kesilerek ölür."

"Esas mesajımı gözden kaçırıyorsun Juliette."

"Hayır!" diye bağırdı Juliette ama babası haklı olabilirdi. "Bu şantajcı Fransız İmtiyazları'ndan çıktıysa, onların yüksek sosyetesine karışıp onu bulurum. Onların kurallarına, onların geleneklerine uyarım. Birinin bir şeyler bilmesi gerek. Birisi bilgi verebilir. Ve ben bu bilgiyi öğreneceğim." Çenesini kaldırdı. "Beni oraya yolla. Gerekiyorsa Kathleen ve Rosalind'i de yanıma ver. Ama kalabalık bir grup olmasın. Koruma istemiyorum. Bana güvenmeye başladıklarında konuşacaklardır."

Lord Cai başını hayır anlamında ağır ağır salladı ama kızının teklifini reddediyormuş gibi değildi. Bu hareketiyle Juliette'in söylediklerini hazmetmeye çalıştığını anlatıyordu; düşünceli bir ifadeyle yine mektubu aldı, önce dörde, sonra da sekize katladı.

"Şuna ne dersin?" dedi alçak sesle. "Ne yapacağımızı biraz düşüneyim. Sonra gizli bir ajan olarak Fransız İmtiyazları'na girip girmeyeceğine karar veririz."

Juliette bir asker selamı veriyormuş gibi yaptı. Babası onu kışkışlayınca da odadan çıktı. Kapıyı arkasından kapatırken, son bir kez içeri baktığında babasının hâlâ elindeki mektuba baktığını gördü.

"Dikkat edin Bayan Cai!"

Juliette cıyaklayarak son anda koridorda yere çömelmiş olan bir hizmetçi kıza çarpmaktan kurtuldu.

"Burada ne işin var?" dedi, elini kalbine götürerek.

Hizmetçi kız yüzünü buruşturdu. "Yerler biraz çamur olmuş. Bana aldırış etmeyin. Birazdan tertemiz olur."

Juliette başını sallayarak teşekkür etti ve uzaklaşmak üzere ar-

kasına döndü. Sonra nedense hizmetçi kızın temizlemeye çalıştığı çamurlara baktı ve halının ilmeklerinin arasına yayılmış olan çamurların arasında pembe renkli bir çiçek yaprağı gördü.

"Bir dakika," dedi. Dizlerinin üstüne çöktü ve hizmetçi kız sesini fazla yükseltip ona karşı çıkamadan parmağını çamurlara daldırdı ve tırnaklarını kirleterek çiçek yaprağını çıkardı. Hizmetçi kız yüzünü ondan daha çok buruşturdu; Juliette çıkardığı şeye bakarken sadece burnunu kırıştırdı.

"Bayan Cai, sadece bir çiçek yaprağı," dedi kız. "Son birkaç aydır farklı yerlerde çamur buluyorum. Birisi içeri girmeden önce ayakkabılarını paspasa iyi silmiyor."

Juliette şaşkınlıkla ona baktı. "Son birkaç *aydır* mı buluyorsun bunları?"

Hizmetçi kızın kafası karışmış gibiydi. "Ben... Evet. Daha çok çamur buluyorum."

Aşağıdaki oturma odasında bir gürültü koptu: Uzaktan kuzenleri mahjong oynamak için gelmişlerdi. Juliette içine bir nefes çekip tuttu. Çamur duvara yakındı ve temizleyecek yerler arayan, kartal gibi keskin gözleri olan bir hizmetçi kızdan başka kimsenin fark edemeyeceği kadar ufak bir lekeydi. Ayrıca babasının çalışma odasına yanaşıp gizlice içerideki konuşmaları dinleyen birinin bırakabileceği kadar duvara yakındı.

"Bir dahaki sefere böyle bir şey gördüğünde beni çağır, tamam mı?" dedi Juliette ağır ağır.

Hizmetçi kızın şaşkınlığı daha da arttı. "Nedenini sorabilir miyim?"

Juliette elinde çiçek yaprağıyla doğruldu. Doğal rengi açık pembeydi ama o ışıkta çamurla kaplı olduğu için neredeyse tamamıyla siyah gözüküyordu.

"Belirli bir nedeni yok," dedi Juliette gülümseyerek. "Kendini fazla yorma, olur mu?"

Nefesi kesilmiş gibi hızla oradan uzaklaştı. Abartıyor olabilirdi. Şehirde bir sürü şakayık çiçeği ve bu bitkilerin yetiştiği yerlerde daha da çok çamurlu alan vardı.

Sonra aylar önce babasının bir akşam yemeğinde bir casus olduğunu iddia ettiğini hatırladı; sıradan değil, çalışma odasına davet edilen, o evde yaşayan bir casus. Juliette o anda bu çiçek yaprağının Montagov malikânesindeki şakayıklara ait olduğunu, evin arka tarafındaki yüksek pencerelerin pervazlarından çamurlu zemine düşmüş olan yapraklardan biri olduğunu anladı... Bunu *biliyordu*.

Çünkü beş sene önce, evin her yerinde bunları bırakan kişi kendisiydi.

Kathleen *başka* bir Komünist toplantısındaydı.

Aslında, Juliette onu sürekli olarak bu toplantılara yollamıyordu ama Komünistler toplanıp duruyorlardı ve Kathleen durumu idare edecekse ve büyük çabalarla kurduğu bağlantıları aracılığıyla diğer toplantılara davet edilecekse, Kızıl vârisinin sağ kolu gibi değil, sıradan bir işçiymiş gibi bu toplantılara katılmaya devam etmesi gerekiyordu.

En sonunda, Kathleen saçlarını serbest bırakmayı bitirdi; ön taraftaki konuşmacı sendikalaşmaktan söz ederken, son beş dakikadır tüm tarzını değiştirmişti. Artık ilk konuşmacıların önemli konulardan söz etmediklerini öğrenmişti: Onlar sadece önemli kişiler gelene ve geç kalanlar boş yerlere otururken ses çıkmasın diye sandalyeler yeteri kadar dolana dek konuşup duran kişilerdi. Kathleen konuşma-

yı dinlemeyi bırakıp gözlerini kısarak cebinden çıkardığı el aynasına bakarken ve Rosalind'in ördüğü saçları o toplantı için fazla mı burjuva diye karar vermeye çalışırken kimse ona bakmıyordu.

"Affedersiniz."

Kathleen arkasından gelen alçak sesle irkildi. İki ön dişi eksik olan küçük bir kız ona tokasını uzatıyordu.

"Bunu düşürdünüz."

"Ah," diye fısıldadı Kathleen. "Teşekkür ederim."

"Rica ederim," dedi kız fısıldayarak. Oturduğu yerde bacaklarını sallarken, bir an için solundaki kadına baktı –büyük bir ihtimalle annesiydi– ve yabancı birisiyle konuştuğu için azar işitip işitmeyeceğini anlamaya çalıştı. "Ama saçlarınızın önceki hali daha güzeldi."

Kathleen gülümsememek için kendini tuttu ve tokalarla tutturulmuş buklelerine uzandı. Rosalind de saçlarını örerken bunu ne kadar iyi yaptığını söyleyip aynı şeyi demişti. Kız kardeşi o günlerde nadiren oturup sohbet edecek ruh halindeydi. Kathleen onu evde bir yerde yakalayıp biraz vakit ayırmasını istese bunu reddetmezdi ama esas sorun hiç ortalıkta olmamasıydı.

"Benim de önceki hali hoşuma gitmişti," dedi alçak sesle ve önüne döndü. Tokayı çıkarıp kız kardeşinin el emeğini mahvetmemiş olmayı diledi içinden.

Birden odada bir alkış koptu ve Kathleen hemen diğerlerine uyarak alkış tutmaya koyuldu. Konuşmacılar değişirken sandalyesinde daha dik oturdu ve dikkatini yeniden konuşmalara çevirdi ama dikkati sürekli olarak dağılıyor, eli ister istemez saçlarına gidiyordu. Babaları önceki hafta yine ziyarete gelmiş, şehir dışına taşınmaları için ısrar etmişti. Rosalind gözlerini devirip hışımla odadan çıkmış ve babalarını sinirlendirmişti; Kathleen ise babalarının şehrin duru-

muyla ve politikanın şehri nereye sürüklediğiyle ilgili saçma konuşmasını dinlemek zorunda kalmıştı. Belki de görevlerini kendi aralarında bu şekilde bölüşmüşlerdi. Rosalind karşılık verip babalarını sinirlendiriyordu ama babaları onlarla ilgilenmediğinde, burnunu onun işlerine daha da çok sokuyor ve onun işlerini yapıyordu. Kathleen gülümseyip evet anlamında başını sallıyordu ve babaları onay beklediğinde, o şehrin tanıdığı düşünceli, vakur Kathleen Lang'den beklenen her şeyi yapıyordu. Bu ismi almanın durumu kurtarmak için olmasa bile pratik olmak açısından kız kardeşinin kişiliğinin bir parçasını da üstlenmek anlamına geleceğini her zaman biliyordu. Bazen babası onunla gerçek Kathleen'in öldüğünü unutmuş gibi konuşuyordu. Kathleen zaman zaman onun karşısında "Celia" ismini söylese neler olurdu diye düşünüyordu.

Oturduğu yerde kıpırdandı. Yine de kendinden çok Rosalind için endişeliydi. Dürüst olması gerekirse, aylar önce Rosalind'in Juliette'in yardımına koşmasını engellemiş olmasına biraz içerlemişti ama onun için tarafsız bölgede kabarelere gitmek ve şehrin ticaret ağında Fransızlarla sosyalleşmek sorun olmamıştı.

Onlar asla yenilmeyecekse, nasıl aynı tarafta olabiliriz? demişti Rosalind. *Onlar yenilmez. Biz değiliz!*

Hiçbir şey değişmemişti. Rosalind ve Kathleen, Kızıl Çete'nin Cai ismini taşıyan üyelerinden hâlâ ayrılardı ama Rosalind'e kendiliğinden bir amaç hissi veren bir görev çıktığında, savunmasızlığı umursamamaya başlıyordu. Belki de böyle bir şehirde kaçınılmaz bir şeydi bu. Her biri bunu bildikleri, herkesi bu konuda uyardıkları halde bir yıkım yolunda ilerliyorlardı. Rosalind Kathleen'in Komünistlerin arasına karışmasından hoşlanmıyordu; Kathleen ise onun diplomat rolü üstlenmesinin son derece aptalca olduğunu düşünü-

yordu. Babaları onları şehir dışına taşınmakla tehdit ediyorsa kimin umurundaydı? Üstlerinde gerçek bir güce sahip değildi. Şanghay'da kimse bu tür bir güce sahip değildi. Aileye saygı duymanın canı cehenneme. Babaları Juliette'in ağzından çıkacak tek sözle kuyruğunu bacaklarının arasına kıstırıp arkasını döner, valizlerini topladığı gibi şehirden tek başına ayrılırdı.

"Kesinlikle gitmeyeceğiz," diye mırıldandı Kathleen, salonda kopan alkışlar sesini bastırırken. Tartışmayı dinlemek için kararlılıkla geriye yaslanırken, Komünistlerden biri bu şehirde sorun çıkaranların gangsterler değil yabancılar olduğunu öne sürdü ve bir diğeri tek çözümün onları şehirden atmak olduğunu savundu. Planlama başlamıştı. Kathleen'in orada olmasının tek nedeni buydu. Sandalyesinde hafifçe öne eğilirken, olası saldırı noktaları belirlendi ve yabancı emperyalizminin kökünü kazımak için zaman çizelgeleri oluşturuldu.

Tam o anda bakışları konuşmacılardan ayrılıp bir an için odayı taradı. Bunu yapması için onu dürten şeyin ne olduğunu bilmiyordu ama gözleri yabancı bir yüze kilitlendi. Gözlerini bir kez daha kırpıştırınca, Kathleen adamın giysilerinden onun bir yabancı değil, Rus bir Beyaz Çiçek olduğunu f ark etti.

Kaşlarını çattı. Dikkatini odanın ön tarafına verdi ama yüzünü elinden geldiğince gizleyebilmek için ceketinin yakasını kaldırdı.

Dimitri Voronin, diye düşündü aklından bin bir türlü düşünce geçerken. *Ne işin var burada?*

Sekiz

"Tahmin edeyim," dedi Juliette, arabanın kapısını arkasından kapatırken. "Gizli bir devrimci olduğumu anladın ve beni infaz etmek için şehir dışına götürüyorsun."

Lord Cai kaşlarını çatarak sürücü koltuğundan ona baktı. Sonra ön paneldeki bir düğmeye basıp motoru işletti.

"Sana yalvarıyorum, artık Amerika'dan gelen Vahşi Batı filmleri izleme," dedi. Büyük bir ihtimalle senelerdir araba kullanmamış birine göre ustalıkla direksiyonu çevirdi ve manevra yapıp garaj yolundan çıktı. "Beynini eritiyor bu filmler."

Juliette oturduğu yerde yana dönüp arka pencereden dışarı baktı ve arkalarındaki diğer arabaların onları izlemesini bekledi. Arkalarından kimse gelmeyince yine önüne döndü, ellerini kucağına koyup dudaklarını büzdü.

Bu durum gerçekten de çok garipti. Yanlarında bir kortej olmadan –ya da destek olarak en azından bir Kızıl olmadan– en son ne zaman bir yere gittiklerini hatırlamıyordu. Ona üç yaşında bir bıçak kullanmayı öğretmiş olan babasının korumaya ihtiyacı yoktu ama etrafında hep bir grup adam olması imajıyla ilgiliydi ve onun bu tür bir koruma olmadan insanların arasına karıştığını hiç hatırlamıyordu.

"Eee, ne nereye gidiyoruz?" diye sordu Juliette.

"Soru sormadan bu arabaya binmeyi başardın," dedi babası sadece. "Gideceğimiz yere varana dek soru sormak yok."

Juliette dudaklarını biraz daha birbirine bastırdı ve koltuğa çöktü. Şehrin ortasında VII. Edward Bulvarı'nda ilerlemeye başladıklarında, Lord Cai'nin araba kullanışı dengesiz hale gelmişti ve insanlar yola çıktıklarında şoförleri gibi arabayı sarsmadan durup ilerleyemiyordu. Juliette tam yaşlı bir kadını ezmekten kıl payı kurtulduğunu düşündüğünde, babası geniş bir ara sokağa girip park etti ve şapkasını almak üzere arka koltuğa uzandı.

"Haydi Juliette," diye onu azarladı arabadan çıkarken.

Juliette ağır ağır arabadan çıktı. Ara sokağa göz gezdirdi ve ısınmak için ellerini birbirine sürterken hâlâ nerede olduklarını anlamaya çalışıyordu. Binadan gelen sesleri göz önüne alacak olursa, bir restoran olduğunu tahmin ettiği bir yerin arka kapısında durmuşlardı. Lord Cai yine ona seslendi. Kapı açılırken Juliette hızla yanına gitti ve garson çocuk sessizce içeri girmelerini işaret etti.

"Māma'nın nefret ettiği yemeklerden yemek için buraya geldiysek, bunu söyleyebilirdin," diye fısıldadı Juliette.

"Sessiz ol."

Garson çocuk onları mutfaktan gelen seslerin kesildiği restoranın arka koridorlarından geçirdi. Juliette yemek yemekle ilgili olarak

espri yapmıştı ama dikkatle incelemeden ana restoranın kapılarından içeri girdiklerinde yine de kaşlarını çattı. Babası özel bir salon mu ayırtmıştı? Sadece ikisi için mi? Belki de bir devrimci olduğunu düşündüğü ve onu infaz etmeye götürdüğüyle ilgili olarak espri yapmamış olması gerekirdi.

Saçmalama, dedi içinden.

Garson çocuk bir köşeyi döndü ve üstünde herhangi bir işaret olmayan bir kapının önünde durdu. Etraf loş ve nemliydi; müşterilere servis yapmak bir kenara, senelerdir temizlik yapılmamış gibiydi.

"Bir şeye ihtiyacınız olursa, dışarıda olacağım." Garson çocuk kapıyı açtı.

Lord Cai peşinde Juliette'le hemen içeri girdi. Juliette içinden bunun garip bir ders olacağına karar vermişti bile. Belki de ellerindeki her şeyi bir anda kaybedebileceklerini göstermek için masalarına az yiyecek bırakılmıştı.

İçeride görmeyi beklediği son şey, yuvarlak bir masaya oturmuş olan Lord Montagov ve Roma'ydı.

Juliette'in gözleri irileşti ve bir kavgaya hazırlanmaktan ziyade şok ve otomatik bir içgüdüyle elbisesinin kolunun içinden bir silah çıkarmaya çalıştı. Bunu başaramayınca, Roma ayağa fırladı ve onları vurmaya hazır bir şekilde tabancasını çekti.

Ama babası, "Bekle oğlum," dedi.

Roma gözlerini kırpıştırarak kolunu azıcık geriye çekti. Şeffaf camlardan içeri sızan gri ışık ona ürkütücü bir görünüm veriyordu ya da belki de öfkeyle birbirine bastırdığı dudakları ve bir heykele benzemesine neden olan sıktığı çenesi onu öyle gösteriyordu. "Ne..."

"Onları konuşmak için davet ettim," dedi Lord Montagov. Sonra Rusçadan Çinceye geçti. "Otur Roma."

Roma yavaşça oturdu.

"Baba," diye hırladı Juliette. "Ne demek oluyor bu?"

"Otur Juliette," dedi Lord Cai, Lord Montagov gibi. Juliette kıpırdamayınca, onu dirseğinden tutup masaya götürdü. Başını kızına eğip, "Etraf güvenli. Bu bir tuzak değil," diye fısıldadı.

"Tuzak olsaydı, bunu bize söylemezlerdi," diye fısıldadı Juliette. Pek de zarif olmayan bir tavırla bir sandalyeye oturdu ama bir anda ayağa fırlayabilmek için ağırlığını sadece bir bacağına verdi.

"Evet, endişelenmenize gerek yok Bayan Cai," dedi Lord Montagov. "Tuzağa düşmeyi bekleyen birini nadiren tuzağa düşürebilirsiniz."

Juliette göğsünün buz kestiğini hissetti. Lord Montagov gülümsüyordu ve bu manzara bile tek başına yeteri kadar kötü olabilirdi ama o anda daha da kötü gözüküyordu çünkü... gülümsemesi tıpkı Roma'nınkine benziyordu.

Bu ne cüret.

"Siz..."

Juliette masaya eğilip bıçağını çekti ama Roma daha hızlı davrandı. Tabancasını onun alnına dayadı ve nefesini hızla dişlerinin arasından dışarı veren Juliette donakaldı.

Roma'nın gözlerine bakmaya cesaret ettiğinde sadece nefretle karşılaştı. Bu, kendinin suçuyken onu bu kadar üzmemeliydi. Karşısındaki manzara sadece doğruydu, olanların bir sonucuydu. Roma düşmanından başka kime silah çekebilirdi ki? Babasından başka kimi koruyabilirdi?

Bunun onu çok üzmemesi gerekirdi ama üzmüştü.

Bunu ben yaptım, diye düşündü uyuşmuş bir halde. *Bana her şeye karşı beni seçeceğini söyledin ve ben bize bunu yaptım.*

Juliette onu bakıcısının ölümüne neden olan, Roma *bakıcısını* öldüremediği takdirde *onu* öldürmekle tehdit etmiş olan babasının tarafını tutmaya zorlamıştı. Buna neredeyse değmediğini düşünecekti. Neredeyse, neredeyse... Ama Juliette Roma'yla aynı seçimi yapmıştı. En azından, Juliette'in katlanması gereken sonuçlara rağmen Roma hayatta olacaktı.

"Juliette," diye yine uyardı onu Lord Cai ama ses tonu yumuşaktı. "Bıçağı kaldır lütfen."

Juliette çenesini daha da sıkarak bıçağı elbisesinin koluna soktu. Roma da nazik bir karşılık vererek silahını masada erişebileceği bir yere koydu.

"Medeni olmak daha hoş, değil mi?" dedi Lord Montagov. "Bir teklifim var. Üstelik sizinle ilgili Bayan Cai."

Juliette gözlerini kıstı. Devam etmesi için herhangi bir şey demedi. Sadece bekledi.

"Oğlumla işbirliği yapmanızı istiyorum."

Juliette oturduğu yerde irkildi ve başını hızla Roma'ya çevirdi. Roma tepki vermedi. Bu tekliften haberdardı ve bunu kabul etmişti.

"Affedersiniz," dedi Juliette güçlükle. "Bunu neden yapayım ki?"

"Tehditleri yollayan kişinin kim olduğunu öğrenmek istemiyor musunuz?" diye sordu Lord Montagov. "İkiniz sosyalleşerek Fransız İmtiyazları'na girebilecek yabancı dil becerilerine sahipsiniz. Bir gangsteri tek başına yollamak sorun çıkarır ama düşmanları birlikte yollamak... Yabancılar ne yapacaklarını bilemezler."

Ne tür bir oyun oynuyor? Juliette yanıt vermedi. Bu işte bir bit yeniği vardı ve hoşuna gitmemişti.

"Bu iyi bir fikir Juliette," dedi Lord Cai nihayet konuşarak. Sesi sakindi, neredeyse sıkılmış gibiydi. "İki çete de tehditler alıyorsa,

şantajcıyı bir an için bile olsa hiçbir şey bizim birlik olmamızdan daha fazla korkutamaz. Kızıl Çete de Beyaz Çiçekler de üçüncü bir düşmanı yenerek bu işi bitirebilirler."

Ama anlamıyorsun, demek geçti Juliette'in içinden. Dikkatle Lord Montagov'a baktı ve bakışlarını koyu renkli gözlerindeki sert ifadeden ayırmadı. Teklifi sadece güçlerini birleştirmekle ilgili değildi. Lord Montagov onun ve Roma'nın ne gibi bir geçmişi olduğunu biliyordu. Bu, Kızıllar ile ilgili daha fazla bilgi toplamaya ve Roma'ya beş sene önce yapmayı reddettiği şeyi yaptırmaya dair bir plandı: onun güvenini kazanmak, casus rolü oynamak. Birlikte çalışmaya başladıkları anda, Juliette ondan kurtulamazdı. Kızılların öğrendiği her şeyi Beyaz Çiçekler de öğrenecekti.

Ama Juliette bunları dile getiremezdi, değil mi? Kapana sıkışmıştı ve Lord Montagov bunu biliyordu. İşbirliği yaparsa, soru sorulmazdı. Teklifi reddedip isyan ederse, babası ona nedenini sorardı ve ona doğruyu söylemek zorunda kalırdı: İlk seferinde, Roma'yla yaşadığı aşk Kızıl hanesinde bir patlamaya neden olmuştu; ikinci seferinde, Tyler neredeyse hepsini öldürmüştü.

"Gerçekten de çok iyi bir fikir," dedi Juliette monoton bir sesle.

Lord Montagov ellerini çırpınca, gök gürültüsünü andıran bir ses çıkardı. "Çok kolay oldu! Keşke adamlarımızın kalanı da bizim kadar dostane olsaydı." Roma'ya döndü. "Siz ikiniz resmi olarak tanıştırılmış mıydınız? Sanmıyorum."

Roma ve Juliette birbirlerine baktılar. Roma çenesini biraz daha sıktı. Juliette'in yumrukları da masanın altında bembeyaz kesildi. Bu arada, o odada bu gösterinin yapıldığı tek kişi olan Lord Cai her şeyden habersizdi.

"Hayır," diye yalan söyleyen Roma bakışlarını ondan ayırmadı.

Ayağa kalktı. Masanın üstünden elini uzattı. "Roman Nikolaevich Montagov. Tanıştığımıza memnun oldum."

Roman. Juliette az kalsın bunu bir yankı gibi tekrarlayacaktı ve bu isim az kalsın onu hafızasına kazıma isteğiyle dudaklarının arasından geçecekti.

Bir yanı her zaman gerçek isminin Roman olduğunu biliyordu ama şehir bu ismi tıpkı onun isminin Cai Junli olduğunu unuttuğu gibi uzun zaman önce unutmuştu. Şehir onu sadece Roma olarak biliyordu. Bu ismi Çince telaffuz etmek daha kolaydı. Onu tanıyan herkes ona bu isimle hitap ederdi.

Juliette onu artık tanımadığını düşündü. Elini uzatmış karşısında duran, parmakları sanki bir öpücük misali nazikçe tenine değmemiş gibi sıkı sıkı elini kavrayan bu genci tanımıyordu. Yabancılara dönüşen âşıklar olmuşlardı ve bu durum içini acıtacak kadar derinlere işliyordu.

"Ben de memnun oldum." Juliette ayağa kalktı ve tokalaşmak için elini uzattı. Avuçları birbirine değdi ve Juliette irkilmedi. *İrkilmeyecekti*. "Sizi biraz dolaşmaya davet edebilir miyim? Sizinle konuşmak istediğim birkaç ayrıntı var."

Lord Cai kaşlarını kaldırdı. "Juliette, belki de..."

"Etraf güvenli, öyle değil mi?" diye lafını kesti Juliette.

Lord Cai buna itiraz edemezdi. Bir tuzak ihtimali olmadığı sürece, Juliette Beyaz Çiçekler'in vârisiyle başa çıkabilirdi. Lord Cai elini sallayarak çıkmasına izin verdi.

"Seni arabada bekleyeceğim."

Juliette Roma'nın peşinden geleceğini umarak hızla özel odadan çıktı. Koridorlardan öylesine hızlı adımlarla geçti ki arka kapıyı itip ara sokağa çıkana, ayakkabıları ıslak gazete kâğıtlarına değene dek

saçları biraz dağılmıştı. *İçine derin nefesler al, sonra derin derin dışarı ver.* Roma da dışarı çıktığında, nefesi önünde buğu oluşturup görüşünü bulanıklaştırdı ve Juliette ona döndüğünde, Roma'nın öfkeli bakışlarıyla karşılaştı.

"Yürü," diye emretti Roma, ara sokakta diğer yöne doğru giderek.

"Bana ne yapacağımı söyleme," diye mırıldandı Juliette. Yine de onun peşinden gitti ve aralarına biraz mesafe bırakarak aynı hızda yanında yürümeye başladı. Oradaki ara sokaklar daha kalabalık olsaydı bunu teklif etmezdi –birlikte konuşurken görülmektense daha özel bir görüşme yapmayı seçerdi– ama ara sokaklar dar ve karanlıktı ve ihtiyaç duydukları kadar ana yollardan hiçbirine yaklaşmadan restoranın etrafında bir daire çizerek yürüyebilirlerdi.

"Bunun ne anlama gelmesi gerekiyor?" diye sordu Juliette açıkça. Tepelerindeki paslı bir borudan ensesinde bir damla su damladı.

"Babam bana da sürpriz yaptı," dedi Roma. Sesi boğazına cam parçaları saplanmış gibi sıkıntılı çıkıyordu. "Her şey Dimitri'nin başından altından çıktı. Güvenini geri kazanmam ve bilgi edinmem gerekiyor."

Juliette yanaklarının iç kısmını ısırdı. Doğru tahminde bulunmuştu.

Beş sene önce başladıkları şeyi bitirmeye dair bir girişimdi ama Lord Montagov Juliette'in bunu çoktan bitirdiğini bilmiyordu

"Şeyi biliyor..."

"Hastanede olanları mı?" diye lafını kesti Roma. "Hayır. Olanların haberi onlara gitmedi. Sadece..." Duraksadı. Güçlükle yutkundu. "*Yüzleşmeden* haberdarlar ama senin rolüne gelince... Kuzenin bunu öğrenmemelerini sağladı."

Demek Beyaz Çiçekler Tyler'ın Alisa'ya tuzak kurduğunu, Juliette'in Marshall'ı öldürdüğünü biliyorlardı ama nedenini bilmiyor-

lardı. Tyler'ın Juliette'i bir hain olmakla suçladığını bilmiyorlardı çünkü Tyler hata yaptığını sanıyordu ve aptal durumuna düşmek istemiyordu.

"Güvenimi geri kazanmak ve bilgi edinmek," diye yumuşak bir sesle onun sözlerini tekrarladı Juliette. "Ama ben seni o oyunda yendim."

Ara sokak daraldı. Juliette içgüdüsel bir hareketle bir çöp torbasına çarpmamak için yana adım atınca, Roma'yla arasında bıraktığı mesafe kapandı ve parmakları parmaklarına sürtündü. Kısacık, şehrin hengâmesinde önemsiz ve ölçülebilir bir zaman olarak gerçekten de anlık bir temastı. Yine de kolunun tamamı bir elektrik hattına değmiş gibi gerildi. Gözünün ucuyla Roma'nın irkildiğini, yüzündeki ifadenin sertleştiğini fark etti.

İkisi de bir şey demedi. Uzaktan gelen tramvay seslerinin, gazete dağıtan çocukların bağırışlarının etraflarında alçalıp yükselişini dinlediler. Sessizliği bölmediler çünkü Juliette, Roma o kadar yakınında olduğunda *düşünmeyi* bile beceremiyordu. Roma ise bakışlarındaki öfkenin yumuşamasına gönüllü değilmiş gibi gözüküyordu.

"Babamın beni neden bu işe bulaştırdığı belli," dedi Roma en sonunda. Daha geniş bir ara sokağa saptılar. "Peki seninki neden bu teklifi kabul etti?"

Juliette elbisesindeki boncuklardan birini çekiştirdi. Bu gerçek bir soru değildi. Roma'nın ses tonundan öyle olmadığını anlayabiliyordu.

Juliette yanıt vermeyince, "Bir casusunuz var," diye devam etti Roma. "Bizimkilerden biri de sizin yakın çevrenize sızdı. O kişi her kimse, babanı ikna etti."

"Biliyorum," dedi Juliette aslında kesin kes emin olmadığı hal-

de. Roma'nın ona yeni bilgiler verdiğini düşünmesindense kendinden emin görünmesi daha iyiydi. "Bu kadar endişeliysen teklifi geri çevir."

Roma alaycı bir sesle güldü. Ondan o kadar beklenmeyen bir sesti ki Juliette hızla ona baktı ve Roma'yı elini saçlarının arasında gezdirmek üzereyken yakaladı. Saçlarını dağıttı ama kusursuz görünmek için düzeltmesine gerek yoktu. Çenesini kaldırışında, bakışlarının bomboş oluşunda bir şey vardı. Son birkaç ayda, Juliette'in orada olmadığı senelerde olduğundan daha fazla değişmişti.

"Bununla hiçbir ilgim yok," dedi Roma sert bir sesle. "Onları Dimitri'nin yolladığından şüpheleniyorum. Bir şey planlıyor. Seni incitmek ve aynı anda beni alt etmek için bir plan yapıyor." Roma çamurlu bir su birikintisinin üstünden atlarken sustu. "Bence bu durumda her ikimizin de temkinli davranması doğru olur. Bu anlaşmaya karşı gelerek daha fazla entrika çevrilmesine fırsat vermeyelim."

Haklıydı. Mantıklı konuşuyordu. Ama *Tanrım*... Yaptığı her şey boşa mı gitmişti? Roma'yı kendinden uzaklaştırmak, pes edip onu geri çekme olasılığını engellemek için Marshall Seo'yu öldürmüş gibi yapmıştı ve şimdi buna rağmen işbirliği mi yapacaklardı? Ondan ne kadar duygusuz davranması bekleniyordu? Ancak bir yere kadar güçlü davranabilirdi.

"İşbirliği yapacaksak, bunun herkese açık olması gerek," dedi Juliette. "Beyaz Çiçekler bunun bir sır olmadığını kabul etmeli."

Roma kaşlarını çattı. Juliette'in sesinin gergin çıktığını fark etmişti. "Elbette. Neden bir sır olsun ki?"

"Sadece emin olmak istedim. Önemli değil." Ama çok önemliydi. Bir kere daha birlikte görülürlerse ve sevgili olduklarından şüphelenilirse Tyler onları yok ederdi. Sonra da zirveye tırmanır ve Kızılları kendi idare ederdi. Juliette buna izin veremezdi.

Buna izin vermektense ölmeyi yeğlerdi.

Juliette adımlarını yavaşlattı. Binaların etrafında bir daire çizmiş, hızla yine restorana yaklaşıyorlardı. "Kaynaklarımızı toparlamak için bir hafta nasıl olur? Sonra birlikte Fransız İmtiyazları'nda buluşuruz."

"Kulağa adilane geliyor," dedi Roma onun gibi monoton bir sesle. Birden durdu. Belli ki ona restorana kadar eşlik etmek ya da konuşmaları sona erdiği için daha fazla yürümek gibi bir niyeti yoktu.

Nefesini titrek bir sesle dışarı veren Juliette de durdu ve yüzüne boş bir ifade yerleştirmeye çalıştı. Dilinin ucuna kadar gelen nazik veda sözleriyle Roma'ya döndü.

"Sakın yanılgıya düşme Juliette."

Roma bakışlarını ağır ağır ona çevirdi. Bir zamanlar tanıdık olan bakışları artık yabancıydı. Juliette nefesinin boğazına takıldığını, far ışıklarında donakalmış bir yaratık gibi kıpırtısız kaldığını hissetti. Hazırdı. Roma'nın ne diyeceğini biliyordu. Ama Roma'nın sözleri yine de içine işledi, iki ucu sonuna çekilen keskin bir tel gibi kalbinin etrafına dolandı.

"Bu iş bitince intikamımı alacağım. Yaptığının hesabını vereceksin."

Juliette yutkundu. Hiçbir şey demedi. Roma'nın söyleyecekleri bitmemiş olabilir diye bekledi ama sessizlik olunca arkasını döndü, ayakkabılarının sert çakıl taşlarının üstünde çıkardığı sesler arasında uzaklaştı.

Juliette restoranın arkasındaki ara sokağa döndüğünde, Lord Cai çoktan arabaya binmişti. Juliette ellerini arabanın üstüne indirdi ve

soğuğa karşı o kadar sert bir şekilde ofladı ki nefesi etrafında bir kefen gibi göründü.

"Hâlâ çok geç değil," dedi. "Onları tuzağa düşürebiliriz. Lord Montagov hâlâ buralarda."

Roma çoktan gitmiş olmalıydı. Kaçırılmayacak bir fırsattı.

"Sevgili kızım," dedi Lord Cai burun kemiğini sıkarak, "arabaya bin lütfen."

"Baba," dedi Juliette. "İçimden etrafı yakıp yıkmak geçiyor."

"Arabaya bin. Hemen."

Juliette yine ofladı ve kendini arabadan geriye itti. "Onlar düşman," dedi öfkeyle, yolcu tarafının kapısını kapattıktan sonra. Birkaç saç teli gözlerine savrulunca, saçlarını geriye attı. "Kulağa harika gelen bir fikir ortaya atıyorlarsa, bunun arkasında mutlaka başka bir niyet vardır. Bunu bile bile neden..."

"Kan davası anlamsız bir fikirdir Juliette," diye lafını kesti Lord Cai. Dikiz aynasını düzeltti. "Sana ne öğretmiştim?"

Juliette parmaklarını dizine vurdu. Keşke babası *o anda*, sınırların net bir şekilde siyah-beyaz olduğu bir zamanda bu durumdan bir ders çıkarmaya çalışmasaydı diye düşündü. Bir zamanlar babasının Beyaz Çiçekler'e karşı daha az nefret beslemesi onu mutlu ederdi ama babası kan davasını göz ardı ediyormuş gibi değildi. Sanki... sanki bunu *umursamıyordu*. Sanki onun için daha önemli olan başka bir mesele vardı.

"Bize zarar veren kişilerden nefret ederiz," dedi Juliette, babasının ona uzun zaman önce söylediği sözleri tekrar ederek. "Nedensiz yere nefret etmeyiz." Başını salladı. "Güzel bir fikir ama Beyaz Çiçekler *gerçekten* de bize zarar vermek istiyor."

"İhtiyaçlar ve istekler, rüzgârlar kadar hızlı değişir." Lord Cai

pencerelerden birini indirince, içeriye soğuk doldu. Juliette onun çalışma odasının buz gibi havasına fazla alıştığını düşünmeye başlamıştı. "İtibarımızı kaybetmediğimiz sürece, Beyaz Çiçekler'in lideri her iki çetenin de canavarın ikinci kere ortaya çıkışını *atlatsın* diye sessiz sedasız bir işbirliği rica ettiyse, neyi sorun ediyorsun?"

Daha fazlası vardı. Bu kadar basit olamazdı çünkü babası kolay kolay fikir değiştirmezdi.

"Bizim çıkarımız ne olacak?" diye sordu Juliette açıkça.

Lord Cai arabayı işleterek yanıt verdi. Yavaşça geri geri ara sokaktan çıktılar ve yine şehir merkezinin gürültüsü hiç dinmeyen karmaşasına karıştılar. Açık pencereden içeri buz gibi havaya iyi bir arkadaş olan kızartılmış sokak yemeklerinin kokusu sızdı.

Dakikalar sonra bir trafik polisinin işaretiyle durduklarında Lord Cai, "Onları oyala," dedi.

Juliette gözlerini kırpıştırdı. Penceresinin yanında bir çekçek durmuştu ve gözünün ucuyla çekicinin çekçeğin kollarını bırakışını, terli alnını silişini ve kocaman bir etli çörek yiyişini izledi. Adam tüm bunları birkaç saniye içinde yapmıştı.

Trafik polisi devam etmelerini işaret etti. Araba ağır ağır ilerledi. "Oyalamak mı?" dedi Juliette. *Bir casusunuz var. Bizimkilerden bir de sizin yakın çevrenize sızdı. O kişi her kimse, babanı ikna etti.* "Dikkatlerini neden uzaklaştıracağım?"

Ama Lord Cai arabayı sürmeye devam etti ve yanından geçtikleri trafik polisine başını salladı. Tipik bir şekilde bir süre sessiz kaldı ve en sonunda, "Henüz bazı konuları anlamıyorsun," dedi. "Tīng huà. Sana söyleneni yap."

Juliette buna itiraz edemedi.

Dokuz

Hizmetçi kızların sonuncusu da yatmaya gitmek üzere kapılarını kapattığında, Juliette sepetini göğsüne bastırıp sessizce odasından çıktı. Koridorda parmak uçlarında hızla ilerledi –sadece evden çıkmaya odaklanmıştı– ve tam Rosalind'in yatak odasının önünden geçerken, kapının altında sızan silik ışığı fark etti.

Juliette duraksadı. Garipti. "Rosalind?"

Odadan hışırtılar geldi. "Juliette? Sen misin? İçeri girebilirsin."

Juliette sepetini duvara yasladı ve kuzeni fikrini değiştirmeden kapıyı açtı. Yatak odasının altın rengi ışığı koridoru aydınlattı. Juliette uzunca bir süre eşikte durup karşısında manzaraya bakakalınca, Rosalind masasında başını kaldırdı ve ince kaşı bir kavis oluşturdu. Vakit geç olduğu halde hâlâ makyajlıydı. Perdeleri kapatmamıştı ve bulutların arasında hafifçe parıldayan ay ışığı yatağa vuruyordu.

"Çok geç oldu," dedi Juliette. "Hâlâ yatmadın mı?"

Rosalind kalemini masaya koydu. "Ben de sana aynı soruyu sorabilirim. Saçların hâlâ benimkiler kadar düzgün gözüküyor."

"Evet, şey..." Juliette cümlesini nasıl tamamlayacağını bilemedi. Dışarı çıkacağı için öyle olduğunu söylemek istemiyordu. Bakışlarını Rosalind'in çalışma masasına dikti ve konuyu değiştirdi. "Bu kadar ilgini çeken şey ne?"

"Bu kadar merak ettiğin şey ne?" dedi Rosalind hemen. Juliette kollarını göğsünde kavuşturdu. Rosalind gülümseyip espri yaptığını anlattı. Ay ışığı kayboldu, bir bulutun arkasında kaldı ve odadaki lambanın ampulü de onunla birlikte sönüp yandı.

"Aslında ablan seninle konuşmamı istedi." Juliette odaya birkaç adım attı ve masayı inceledi. Burlesk kulübünün broşürlerinin yanı sıra bir hesap defterinden kopartılmış bir-iki sayfa gördü. "Senin için endişeleniyor."

"*Benim* için mi?" dedi Rosalind "Neden?" Gözleri şaşkınlıktan irileşmiş bir halde geriye yaslandı. Bunu yaparken boynundaki bir şey parıldadı; ışığı yansıtan metalik bir şeydi. *Yeni bir kolye*, diye düşündü Juliette. Kathleen her zaman kolyesini takardı ama Rosalind hiçbir zaman takılara meraklı olmamıştı. Şanghay sokaklarında değerli takılar takmanın tehlikeli olduğunu söylemişti. Çok fazla yankesici, çok fazla meraklı insan vardı.

"Belirli bir nedeni yok; öyle hissediyor." Juliette hızlı adımlarla ona yaklaştı, Rosalind ona engel olamadan kâğıtlardan birini aldı. Juliette arkasına döndü, Rosalind kâğıdı almasın diye kollarını diğer yöne çevirdi ama kuzeni gözlerini devirmekle yetindi ve kâğıda bakmasına izin verdi.

Pierre Moreau
Alfred Delaunay
Edmond Lefeuvre
Gervais Carrell
Simon Clair

Juliette burnunu kırıştırdı, sonra arkasına döndü ve bir şey demeden listedeki isimlerin ne anlama geldiğini açıklamasını bekledi.

Rosalind elini uzattı. "Fon bulabilmek için yaklaşmam gereken kulüp müşterileri. İçkilerine nasıl uyuşturucu koyduğumla ilgili ayrıntılı bir açıklama da ister misin? İlk önce kimin paraları çıkardığıyla ilgili kronolojik bir liste?"

"Sessiz ol," dedi Juliette alçak sesle onu azarlayarak. Kâğıdı ona geri verdi. İnceleyecek önemli bir şey olmadığına karar vermeden önce şöyle bir diğer kâğıtlara baktı. Kathleen kız kardeşinin yabancılarla görüştüğünden endişelenmişti ama bu şehirde yaşamak onlarla görüşmek anlamına geliyordu.

"Sakın sen de benimle uğraşmaya başlayacağını söyleme."

"Kim, ben mi?" diye sordu Juliette masumane bir tavırla. Oturacak bir yer bulabilmek için yatağa çöktüğünde Rosalind'in yatağı çıngırdadı, dans kostümlerinin incileri ve tüyleri koyu mavi çarşafların üstünde birbirine karıştı. "Hangi konuda?"

Rosalind gözlerini devirip masadan kalktı. Juliette kuzeninin yanına geleceğini sandı ama Rosalind diğer yöne dönüp pencereye doğru gitti.

"Kathleen şehrin dört bir yanında beni izlemeden iki saniye bile dayanamıyor. Ben tarafsız bölgedeyim, Beyaz Çiçekler bölgesinde çalışmıyorum."

"Bence Kathleen kan davasından çok yabancılar konusunda endişeli."

Rosalind pervaza yaslandı ve çenesini eline dayadı.

"Yabancılar bu ülkeyi hizaya sokmaları gereken doğmamış bir çocuk olarak görüyorlar," dedi. "Tanklarıyla bizi nasıl tehdit ederlerse etsinler, bize zarar veremezler. Ana rahminde birbirinden ayrılan embriyolarmışız, geriye kimse kalmayana dek birbirini yiyen ikizler ve üçüzlermişiz gibi bizi izliyorlar ve satabilmeleri adına tek parça halinde çıkmamız için bunu durdurmaktan başka bir şey istemiyorlar."

Rosalind ona döndüğünde, Juliette yüzünü buruşturmuştu. "Tamam, bir kere bu iğrenç bir benzetme ve biyoloji öyle işlemez."

Rosalind ellerini salladı. "Ay, bana bakın. Amerikalılarla okudum ve biyolojinin nasıl işlediğini bilirim."

"Ay, bana bakın," diye onu taklit etti Juliette, ellerini onun gibi sallayarak. "Ben bir üçüzüm ama Fransız öğretmenlerim bana ana rahminde kardeşlerimi yiyemeyeceğimi söylemeyi unutmuşlar."

Rosalind gülmeden edemedi. Ağzından kısa ve ani bir ses çıktı. Juliette de sırıtırken omuzları o hafta ilk kez gevşedi. Ne yazık ki uzun sürmedi.

"Demek istediğim," dedi Rosalind ciddileşerek, "bu şehirdeki tehlike politikası. Yabancıları boş ver. Esas sorun aynı anda devrim için birlikte çalışırken birbirlerini gırtlaklayan Milliyetçiler ve Komünistler. Kimsenin onlara bulaşmaması gerekir. Ne senin ne de Kathleen'in."

Keşke bu kadar basit olsaydı. Keşke sadece bir şeyi suçlamak mümkün olsaydı. Sanki dünyanın en lanetli domino oyununda devrilen taşlar gibi birbirlerine çarpmıyorlardı. İsteseler de istemeseler de devrim gerçekleşecekti. Görmezden gelseler de gelmeseler de

gelecekti. Her zamanki gibi işlerini sürdürseler de zarar görmeden bütün operasyonları sonlandırsalar da gelecekti.

"Kolyen yeni," dedi Juliette birden.

Rosalind konunun değişmesine şaşırarak gözlerini kırpıştırdı. "Bu mu?" Zinciri çekiştirdi ve gümüş zincirin ucundan sarkan sade metal uç göründü. "Özel bir şey değil."

Juliette ensesindeki tüylerin diken diken olduğunu hissetti; nedenini anlayamadığı bir endişeye kapılmıştı.

"Daha önceden hiç takı taktığını görmemiştim." Yine kuzeninin çalışma masasına, sonra üstündeki diğer takılarına göz attı. Birkaç küpe dışında bir şey göremedi. "Bildiğin gibi imparatorluk kadınları üst üste takılar taklardı. Sığ oldukları düşünülürdü ama nedeni bu değildi. Yanlarına para alıp kaçmaktansa mücevherleriyle kaçmaları daha kolaydı."

Şömine rafındaki saat yüksek sesle çalınca, Juliette neredeyse olduğu yerde sıçrayacaktı ama Rosalind sadece sol kaşını kaldırmakla yetindi.

"Biǎoměi," diye iç çekti Rosalind. "Ben benzetmelerle konuşacağın bir tüccar değilim. Kaçmayacağım. Babamın arkasından işlerini toparlamamın nedeni buradan gitmek istemiyor olmam." Ellerini iki yana açtı. "Hem nereye gidebilirim ki?"

Gidecek bir sürü yer vardı. Juliette bunları uzaklıklarına ya da İngilizce alfabetik sıraya göre tek tek sayabilirdi. Güvenlik derecelerine ya da orada yakalanma ihtimaline göre de sayabilirdi. Rosalind bunu asla aklından geçirmediyse, burada daha dürüst olan kişi oydu. Çünkü Juliette asla yapamayacak olsa da kaçmayı düşünmüştü.

"Bilemiyorum," dedi Juliette fısıldar gibi. Saat yine çaldı ve aradan bir dakika geçtiğini haber verdi. Juliette saatin farkına varıp

hemen ayağa kalktı, esniyormuş gibi yaptı. "Neyse, güzel sohbetti. Gidip yatacağım. Çok geç yatma, olur mu?"

Rosalind kayıtsızca elini salladı. "Yarın sabah uyuyabilirim. Bonne nuit*."

Juliette sessizce odadan çıktı ve kuzeninin kapısını kapattıktan sonra sepetini aldı. Rosalind'in sözleri onu huzursuz etmişti ama hissettiği korkuyu gidermeye, bu şehirde başa çıkılması gereken her şeyi gibi içine atıp bastırmaya çalıştı; aksi takdirde insan omuzlarındaki onca yükle patlayabilirdi. Parmak uçlarında hızla koridorlarda ilerledi, ön kapıdan çıktı ve sessizce arkasından kapattı.

"Yaptığım şeyler," diye mırıldandı kendi kendine. Ay gökyüzünde parıldıyor, garaj yolunu aydınlatıyordu. "Hem de ne için? Başıma bir tabancı dayansın diye."

Arabasına binip direksiyonun başında uyuyan şoförü uyandırdı.

"Biraz daha dayan, olur mu?" dedi Juliette. "Kaza geçirmek istemem."

"Merak etmeyin Bayan Cai," dedi şoför neşeli bir sesle. Bir anda ayılmıştı. "Sizi sağ salim burlesk kulübüne ulaştıracağım."

Şoför her hafta gece yarısı yaptığı bu gezilerde, onun oraya gittiğini sanıyordu. Burlesk kulübünün karşısında duruyordu ve Juliette arka kapıdan çıkıyor, güvenli eve kadar kalan yolu yürüyordu. Genellikle geri gelip sessizce arabaya binmesi yarım saatten uzun sürmüyordu. Şoför onu evine bırakıyordu ve sabah erkenden başlayan vardiyasına kadar dinlenebilmek için kendi dairesine gidiyordu. Kızıl Çete'deki kimse Juliette'in neler yaptığını bilmiyordu.

Juliette başını ön koltukların arasından öne uzattı. "Yemek yedin mi?"

* İyi geceler (ç.n.)

Adam tereddüt etti. "Saat altıda kısa bir mola verdim..."

Yanında paketinin içinde bir çörek duruyordu. Juliette daha önceden sokak satıcısından bir sürü sandviç almıştı ve yanında fazladan bir tane vardı. Marshall Seo iki günde beş tane yemediği takdirde, sandviçler bayatlardı.

"Biraz soğudu," dedi Juliette, şoför dikkatle sandviçi alırken. "Ama bunu yiyeceğin yere varmamız geciktikçe daha da soğuyacak."

Şoför güldü ve hızlandı. O saatte bile kalabalık olan sokaklarda ilerlemeye başladılar. Önünden geçtikleri her bina ışıl ışıldı; qipao giymiş kadınlar kış soğuğuna aldırış etmeden ikinci kattaki pencerelerinden sarkmış, esintide ipekli mendillerini sallıyorlardı. Bu arada Juliette'in paltosu altındaki elbiseyi tamamıyla gizleyebilecek kadar uzun, Amerikan tasarımlarının şekilsizliğini örtecek kadar kalındı.

Nihayet burlesk kulübüne vardılar ve ön kapıdan girip çıkan adamlardan kaçınmak için her zamanki gibi biraz uzakta durdular. Oraya ilk gittiklerinde, şoför ona eşlik etmeyi teklif etmişti ama Juliette ayakkabısından bir tabanca çıkarıp yolcu koltuğuna koyduğunda ve ona tuzağa düştüğü takdirde ateş etmesini söyledikten sonra bir daha böyle bir teklifte bulunmamıştı. Juliette arka koltukta oturmuş tırnaklarını incelerken, onun kim olduğunu unutmak kolaydı. Arabadan paldır küldür inip geceyle mücadele etmek için vâris ifadesine büründüğünde ise unutmak daha zordu.

"Kapıları kilitle," dedi şoföre, bir eline sepetini alıp diğeriyle camı tıklatarak. Adam dediğini yapar yapmaz sandviçinden bir ısırık aldı.

Juliette mümkün olduğunca gölgelere sığınarak yürümeye başladı. Kış mevsiminin iyi yanı, etrafı inceleyen insanların olmamasıydı: İnsanlar rüzgâr gözlerine doğru eserken uzun süre başlarını

kaldırmaktan hoşlanmazlardı ve bu yüzden ayakkabılarına bakarak yürürlerdi. Juliette güvenli eve gitmekte hiç zorlanmamıştı ama o gece tetikteydi. Birkaç saniyede bir arkasına bakıyor, paranoyak bir şekilde üst sokaktan gelen gürültünün yavaşlayıp duran son tramvaydan değil, gizlice onu izleyen bir arabadan geldiğini düşünüyordu.

Böyle olmasının nedeni casuslarla ilgili olarak söylenenlerdi.

Güveli eve varıp kapıyı iki kere tıklattı. "Benim," dedi alçak sesle. İkinci kere kapıyı tıklattıktan sonra daha kolunu indiremeden kapı açılmaya başladı ve Marshall onu içeri almak yerine dışarı eğildi.

"Temiz hava!" dedi abartılı bir tavırla. "Bir daha asla temiz hava soluyamayacağımı düşünmeye başlamıştım!"

"Hajima*!" dedi Juliette sert bir sesle ve onu içeri itti.

"Aa, şimdi de Korece mi konuşmaya başladık?" Juliette onu ittiği için sendeleyen Marshall hemen toparlandı ve daireye girdi. "Sırf benim için mi? Şeref duydum."

"Çok *sinir bozucusun*." Juliette kapıyı kapatıp üç kilidi de çevirdi. Sepeti masaya koydu, hıza pencereye gidip cama çivilenmiş olan tahtaların dar aralığından dışarı baktı. Hiçbir şey görmedi. Kimse peşlerinde değildi. "Sırf hoşuna gidip gitmediğini görmek için seni ikinci kere öldüreceğim."

"Eğlenceli olabilir. Diğer merminin bıraktığı yara izine simetrik olacak şekilde ateş etmeyi unutma."

Juliette hızla arkasına dönüp ellerini beline dayadı. Uzunca bir süre dik dik ona baktı ama sonra dayanamadı. Dudaklarından bir gülümseme kaçtı.

"Ah!" diye cıyakladı Marshall. Juliette onu susturamadan, Marshall onu kucakladığı gibi incecik vücudunu kaldırdı ve Juliette sersemleyene dek onu döndürdü. "Duyguları varmış demek!"

* (Kr) Yapma. (e.n.)

"Derhal dur!" diye bağırdı Juliette. "Saçlarım!"

Marshall onu küt diye yere bıraktı. Juliette'in ayakları yere bastığı halde onu tutmaya devam etti, omuzlarına doladığı kollarını indirmedi. Zavallı, dokunmaya susamış Marshall Seo. Belki de ona bir sokak kedisi bulabilirdi.

"Bu sefer bana alkol getirdin mi?"

Juliette gözlerini devirdi. Odanın fazla karanlık olduğunu görünce, Marshall'ın bir mum daha yakabilmesi için bir şey demeden ona çakmağını fırlattı ve müthiş bir hızla getirdiği yiyecekleri, meyveleri ve sebzeleri çıkarmaya koyuldu. Marshall'ın orada gizlendiği haftalarda, suyun borulardan korkunç bir ses çıkmadan akabilmesi için uğraşmışlar ve yemek pişirebilmesi için gaz bağlantısını yapmışlardı. Açıkçası Juliette burasının yaşamak için çok da kötü olmadığını düşünüyordu. Elbette yasal olarak ölü olması dışında.

"Sana asla alkol getirmem," dedi Juliette. "Kesin yangın çıkarırsın."

Marshall hemen masanın diğer yanına geçip sepetin dibinde kalanları inceleyerek yanıt verdi. Onun iğneli sözlerini duymamış gibiydi; bunca zaman sonra Juliette ve Marshall birbirlerini iğneleyici bir şey söyleyip söylemediklerini anlayacak kadar iyi tanıyorlardı. Birbirlerine çok benziyorlardı ve bu durum Juliette'in üstünde fazla durmak istemediği kadar ürkütücü bir düşünceydi.

Marshall sepetin dibindeki gazetelerden biri aldı ve manşetlere göz attı. "Yasadışı bir kanun infazcısı ha?"

Juliette kaşlarını çatarak gazeteye baktı. "Biliyorsun ki kan davasıyla ilgili haberler konusunda gazetelere asla güvenemezsin."

"Ama onu sen de duydun değil mi?"

"Evet, orada burada gizlice anlatılanları duydum ama..." Juliette

cümlesini tamamlamadı, bakışlarını geçen sefer geldiğinde orada olmadığından emin olduğu yerdeki çantaya çevirdi.

Bunun birkaç santim ötesinde bir de yaprak vardı.

Marshall Seo şehirde yasadışı bir kanun infazcısı olduğunu nereden duymuş olabilir?

Kollarını göğsünde kavuşturdu. "Dışarı çıktın, değil mi?"

"Ben..." Marshall ağzını açıp kapattı. Masummuş gibi görünmek için elinden geleni yaptı. "Hayır! Tabii ki çıkmadım."

"Öyle mi?" Juliette gazeteyi alıp kendine çevirdi ve yüksek sesle okumaya başladı. *"Maskeli kişi ateş edilmesini engelleyerek pek çok kere her iki tarafın üyelerini de etkisiz hale getirdi. Bu kişiyle ilgili olarak bilgisi olan...* Marshall!"

"Tamam, tamam!" Marshall sesli bir şekilde oflayarak, enerjisi tükenmiş gibi eski sandalyeye oturdu. Aradan uzunca bir süre geçti. Marshall Seo'nun bulunduğu bir odada nadiren görülen bir durumdu bu. Marshall tekrar konuşmaya başladığında sesi alçaktı ve güçlükle çıkıyormuş gibiydi. "Ben sadece ona göz kulak olmaya çalışıyorum. Gizlice onu izlerken kan davasıyla ilgili başka bir olay görürsem de müdahale ediyorum."

O. Marshall kimden söz ettiğini söylememişti ama Benedikt'ten söz ettiği belliydi. Bu kadar dikkatli davranmasını gerektirecek başka bir aday yoktu. Juliette onu hemen orada azarlamalıydı ama bunu yapamadı. Ne de olsa bir kalbi vardı. Onu sevdiği her şeyden –herkesten– uzağa koyan kişi kendisiydi.

"Benedikt Montagov seni gördü mü?" diye sordu endişeyle.

Marshall hayır anlamında başını salladı. "Başını derde soktuğu bir gün, etrafındaki herkesi vurup kaçtım." Bunu söyler söylemez ona baktı ve kiminle konuştuğunu hatırlayınca gözlerinde anlık bir suçluluk ifadesi belirdi. "Hızlı davrandım..."

"En iyisi bunu fazla düşünmemek," dedi Juliette lafını kesip. Marshall Kızılları öldürmüştü; kendisi de Beyaz Çiçekler'i öldürürdü. Yaşadıkları şehir bölünmüş bir halde olduğu sürece öldürmeye devam edeceklerdi. Sonuç olarak bir şey fark eder miydi? Sevdiğiniz insanları korumakla yabancıların hayatını korumak arasında bir seçim yapmanız gerektiğinde, kim bunun zor bir karar olduğunu düşünebilirdi?

Juliette tekrar pencereye gidip karanlığa baktı. Rüzgârla mutlu mutlu uyum içinde uğuldayan sokak lambaları sayesinde, sokak içeriden daha aydınlıktı. Ne de olsa güvenli ev stratejik bir şekilde seçilmişti: Juliette'in gözlerinin görebildiği mesafeye kadar birilerinin gizlenebileceği, onu dışarı bakarken izleyebileceği köşeler ya da kuytu yerler yoktu. Yine de dikkatle dışarıyı inceledi.

"Sadece dikkatli ol," dedi en sonunda perdeyi indirip. "Biri seni görecek olursa..."

"Kimse görmeyecek," dedi Marshall. Sesi yine kendinden emin çıkıyordu. "Söz veriyorum tatlım."

Juliette tamam anlamında başını salladı ama gülümseye çalışırken bile göğsünün sıkışmaya başladığını hissetti. Son birkaç aydır, Marshall'ın ondan nefret etmeye başlayacağını düşünmüştü. Yakında başka bir çözüm bulacağına söz vermişti ama Tyler hâlâ ensesindeydi ve ondan kaçmanın kesin bir yolunu bulamamıştı. Buna rağmen Marshall bir kere olsun şikâyet etmemişti. Juliette o daireye hapsolmanın onu yiyip bitirdiğini bildiği halde Marshall bu durumu sorun etmemişti.

Keşke Marshall ona bağırsaydı diye düşündü. Öfkelenseydi. Ona beş para etmediğini söyleseydi çünkü öyle olduğu belliydi.

Ama her ziyaretini onu gerçekten de çok özlemiş gibi sevinçle

karşılıyordu. Juliette gözlerini hızlı hızlı kırpıştırarak arkasına döndü. "Bu gece Komünistlerin sokaklarda isyanlar başlatacağı söyleniyor," dedi göz pınarlarını kontrol altına aldıktan sonra. "Dışarı çıkma."

"Anlaşıldı."

"Kendine *dikkat* et."

"Ne zaman etmiyorum ki?"

Juliette kızgın bakışlarla boşalmış olan sepete uzandı ama Marshall'a karşı sergilediği kızgınlık –numaradan olsa bile– her zaman gönülsüzdü. Marshall sırıttı, ona kocaman, abartılı iki öpücük yolladı ve Juliette kapıyı arkasından kapatırken ve diğer taraftan kapı kilitlenirken bile Marshall'ın hafif öpücük seslerini duyabiliyordu.

Beyaz Çiçekler'i sevmeyi kesmeliydi. Bu yüzden canından olacaktı.

Lord Montagov dosyayı çalışma masasının kenarına itince, Roma'nın dosyayı hızla kapıp içindeki kâğıtların düşmesini engellemekten başka çaresi kalmadı. Masanın diğer yanında köşesine kayıtsızca yaslanmış olan Dimitri gözlerini kıstı ve Roma dosyayı açarken tersten üstündeki yazıları okumaya çalıştı.

Roma onun bir şey görebileceğini sanmıyordu. Dimitri'nin gözlük takması gerekirdi ve Lord Montagov'un masasındaki lambanın ampulü de pek işe yaramıyordu. Odayı elektrik faturalarının düşük gelmesini sağlayan ama uzun süre bakıldığında gözleri acıtan, insanların tenlerine soluk bir renk veren soğuk, kirli beyaz bir renkle kaplıyordu.

"Dikkatle incele, aradığımız müşterilerin isimlerini ezberle,"

diye talimat verdi Lord Montagov. "Ama bu senin ikinci hedefin. İlk ve öncelikli hedefin, Kızılların bu şantajcıya karşı neler yaptığını öğrenmek olacak. Bir avantaj sağlamalarına izin verme. Bunu bizim üstümüze atmalarına da. Kızıl Çete kendini tehditten kurtarmayı başarırsa, bunu Beyaz Çiçekler'in de yapabilmesi gerekir."

"Mesele bunu nasıl başardıkları olacak," dedi Roma monoton bir sesle. "Faili ya da yeni bir aşıyı bulmamıza bağlı."

Faili bulmak, bu işi başarıyla sonlandırmak anlamına gelirdi. Hangi tarafın ateş ettiği ya da bıçağını çektiği fark etmezdi. Ölü bir şantajcı, hiç şantajcı olmaması demekti. Ama deliliğin çözümü yeni bir aşıysa, bu durumda kimin bu sırrı tutabileceğine ve önce kendini kurtarabileceğine dönüşen bir oyun haline gelirdi.

Dimitri bir şey söyleyecekmiş gibi öne eğildi. Ama Roma ona fırsat vermeden dosyayı kapattı.

"Her halükârda, bu işi halledeceğim."

Tam o sırada, Lord Montagov'un kapısı çalındı ve dışarıdaki Beyaz Çiçek bir telefon geldiğini söyledi. Roma sandalyesini geri itip babasına yol verirken, Lord Montagov masasından kalkıp odadan çıktı. Kapı bir klik sesiyle kapanır kapanmaz, Dimitri masanın diğer tarafına geçip Lord Montagov'un yerine oturdu.

"Öncelikle rica ederim," dedi.

Roma şakaklarında bir baş ağrısının başlamak üzere olduğunu hissedebiliyordu.

"O dosyadaki bütün müşteriler, Beyaz Çiçekler'e geçmek üzere olan Kızıl tüccarlar... Bunu ben başardım Roma. Yapman gereken tek şey öldürücü darbeyi indirmek. Gayet kolay olması gerek."

"Tebrikler," dedi Roma, kolunu sandalyesinin arkasına atıp. "Görevini yapmışsın."

Dimitri hayır der gibi başını salladı. Bu hareketine sahte bir acıma ve sesli olmayan bir *cık cık cık* ifadesi eşlik etti.

"Tüccarları bir görev olarak görmek yeterli değil," diye devam etti. "Onları kabullenmek gerek. Saygı göstermek gerek. Ancak o zaman seni dinlerler."

Roma'nın bu sözleri dinleyecek vakti yoktu.

"Onlar sömürgeciler." Dosyayı ellerine alıp acımasızca kenarlarını kırıştırdı. "Başkalarına yaptıkları gibi soyulmayı ve yağmalanmayı hakkediyorlar. Elde edebileceğimiz her şeye sahip olabilmek için onlarla çalışıyoruz. Onları sevdiğimiz için değil. Bunu kafana sok."

Dimitri bu sözlere alınmış gibi gözükmüyordu. Kendi sözlerine ne kadar inandığını ve ne kadarını Roma'yı kızdırmak için söylediğini anlamak güçtü.

"Demek öyle?" dedi Dimitri. Ayaklarını masaya kaldırdı. "Müttefiklerine sergilediğin tüm bu düşmanlığa rağmen, gidip bir düşmanla sevgili olabiliyorsun."

Oda zaten soğuktu. Ama artık buz kesmiş gibiydi. "Yanılıyor olmalısın." Roma ayağa kalkıp dosyayı bıraktı. "Juliette Cai'yle boğazına bir bıçak dayayabilecek duruma gelene dek işbirliği yapacağım."

"O halde bunu neden şimdiye kadar yapmadın?" dedi Dimitri. Ayaklarını masaya dayayıp Lord Montagov'un sandalyesini devrilmesine ramak kalana dek arka ayaklarının üstünde duracak şekilde geri itti. "Daha önceki aylarda, baban onu bilgi edinmen için öldürmemeni istemeden önce neden işini bitirmedin?"

Roma derisinin altı alev almış gibi ayağa fırladı. Hışımla odadan çıkarken Dimitri ona engel olmaya çalışmadı. Büyük bir ihtimalle Dimitri onu çıkıp gitmesi için zorluyordu. Babası döndüğünde orada olmadığı görüp daha da kötü duruma düşürmeye çalışıyordu. Babasının sinirleneceğine aldırış etmeyen Roma en yakındaki boş odaya

girdi ve karanlıkta bir kanepeye çöküp dilinin ucuna kadar gelen küfürleri içinde tuttu.

Etrafında toz zerrecikleri uçuştu. Zerrecikler dağıldıktan sonra, Roma üstü başı pis bir katmanla kaplanmış gibi hissetti. Üç adım ötedeki pencerelerin panjurları kırıktı ve karşı duvarda gümüş rengi eğri büğrü şekiller oluşturuyordu. Büyük saati göremiyordu ama köşeden gelen tik tak seslerini, kaçınılmaz bir şekilde birisi onu bulmadan önce o kullanılmayan odadan çıkması için saniyeleri sayan seslerini duyabiliyordu.

Roma nefesini dışarı verdi ve bıkkınlıkla kanepenin koluna yaslandı. Bundan usanmıştı; Dimitri'nin suçlamalarından yorulmuştu. Evet, on beş yaşındayken Juliette için elini kana bulamıştı. Hatta Kızıllarla dolu kocaman bir evi yerle bir edecek bir fitili ateşe verebilirdi. Juliette bu tür bir koruma istemediği halde onu kurtarmak, onu korumak için her şeyi yapabilirdi. Bir zamanlar, sırf ona zarar gelmesin diye bu lanet şehri bile yakıp kül edebilirdi. *Elbette*, artık ona zarar vermesi zordu. Varlığının tamamına ters düşüyordu. Her hücresine ve sinire. Bunlar bir mantrayla gelişmişti: *Onu koru, onu koru*. Onun bambaşka birine dönüştüğünü bildiği halde, New York'ta yaptığı o korkunç şeyleri duyduktan sonra bile... O hâlâ Juliette'ti. Onun Juliette'iydi.

Ama artık değildi. Juliette bunu açıkça belli etmişti. Roma onu bekledikçe beklemişti. Ondan nefret ettiği halde Dimitri bir konuda haklıydı: Roma intikam almayı sürekli olarak reddetmişti çünkü bir yanı ona avaz avaz bağırarak Juliette'in bunları yapmayacağını bilmesi gerektiğini söylüyordu. Onun başka bir oyun oynadığını, ona asla ihanet etmeyeceğini söylüyordu.

Ama Marshall ölmüştü. Juliette seçimini yapmıştı. Tıpkı Roma'nın Juliette'in bakıcısının hayatı yerine Juliette'in hayatını seçmiş olduğu

gibi. Tıpkı Roma'nın onu Amerika'ya geri yollamak, çok ama çok uzaklara yollamak için yaptıkları gibi. Juliette soğukkanlılığı konusunda yalan söylemiş, Komünist kalesinin arkasında oldukları gün yalancıktan ağlamamış ve yumuşak bir ifadeyle ona bakmamışsa bile bunların bir önemi yoktu. Marshall'ı öldürmesi affedilemezdi.

Önce bana bir şeyin cevabını ver. Beni hâlâ seviyor musun?

"*Neden* direnmiyorsun?" diye fısıldadı Roma boş odaya. Başı dönüyordu. Juliette'in yanında oturduğunu, çiçek özlü saç jölesinin kokusunun burnuna dolduğunu hayal edebiliyordu. "Neden pes ediyorsun ve en aşağılık şekilde kan davasına boyun eğiyorsun?"

Tabii yanılıyorsa ayrı konuydu. Bu hiç de zor bir seçim olmadıysa ve Juliette Cai'nin içinde zerre kadar sevgi yoksa, ayrı konuydu.

Bu kadarı da fazlaydı. Roma ayağa fırlayıp yumruklarını sıktı. Artık birlikte çalışacaklardı ama bu anlaşma er ya da geç sona erecekti. Juliette kan davasını seçiyorsa, kana kan alacaktı. Onun bu seçimi Roma'yı bir o kadar derinden yaralardı ama bıçağı saplardı.

Bunu *yapmak* zorundaydı.

Oturma odasının kapısı açıldı, Lord Montagov başını içeri uzattı ve kanepede oturan Roma'yı görünce kaşlarını çattı. Roma içeri birisi girebilir diye gözlerini silmeyi düşünmüştü ama o hali boş boş duvara bakmasından ve babasının yüzünü görmesini engellemekten daha garip görünürdü.

"Dimitri burada olabileceğini söyledi," dedi babası. "Bir dakika olsun yerinde oturamıyor musun?"

"Toplantıya devam mı edeceğiz?" diye sordu Roma, konuyu değiştirerek.

"Yeteri kadar konu konuştuk." Lord Montagov keyfi kaçmış gibi kaşlarını çattı. "Evden çıkma. Bu gece bir isyan var." Kapıyı kapattı.

On

Bir devrim asla güzel değildir. Ne de temiz, sessiz ve huzurludur.

Şehir geceleyin nihayet duyulabilecek bir isyan için bir araya toplanan kalabalığı izliyor. İnsanlar fısıldayarak canavarlardan ve delilikten söz ediyor. Konuşmalar bir kırılma noktasına ulaşıyor: Sokaklar taşmadan önce ne kadar *mutsuzluğu* zapt edebilir? Birlikler güçlerini göstermek için toplanıyor. Dinleyen herkese gangsterler ve emperyalistler yok edilmediği takdirde neler olacağını anlatıp tehdit ediyorlar. Aç olanlar solup yok olacaklar. Yoksullar rüzgârla sürüklenecekler. Dahası fabrika işçilerinin sayısının yüzleri ve binleri bulduğu Şanghay'da herkes onları dinliyor.

İnsanlar yürüyor, kalabalık gruplar polis karakollarını ve askeri üsleri basıyor. Hem yabancı imtiyazlara giriyorlar hem de Çin bölgesine akın ediyorlar. Yabancılar titreyen ellerle kapılarını kilitliyor;

gangsterler sokaklara çıkıyor, kalabalıkları dağıtmak için yollanan birliklere katılıyor.

"Bu iyi bir fikir mi?" diye soruyor kalabalığın arasındaki bir işçi.

Arkadaşı titrerken ona yan yan bakıyor. Şanghay'da hava buz gibi. Sokaklarda hâlâ buz kristalleri duruyor ve bir kuş uzaklardan bir yerden gakladığında, ses neredeyse hiç yankılanmıyor çünkü onu bastıracak kadar şiddetli bir rüzgâr esiyor.

"Ne fark eder ki?" diyor arkadaşı. "Şehir ancak daha kötüye gidebilir. Denemekten zarar gelmez."

Karakola yaklaşıyorlar. Yukarıdan göğe kaldırılmış alev alev yanan meşalelerin turuncu beneklerin kusursuz bir yarım daire şeklinde dizildiği, tüm kaçış yollarını tıkayan kalabalığın etrafa yayılışına hayran olunabilir. Neredeyse savaş zamanını hatırlatıyor ve rüzgâr öne doğru esiyor.

"Bu ilk ve son uyarı," diye bağırıyor bir polis memuru bir megafondan. "Sivil kargaşaya neden olanların kafaları derhal uçurulacaktır!"

Boş bir tehdit değil bu. Burada, şehrin soylu gangsterlerin ve yabancıların nadiren ziyaret ettiği kenar semtlerinde, epeydir sokak lambalarına geçirilmiş kesik kafalar görülüyor. Mağaza tabelaları gibi sokak köşelerini süslüyorlar, yaşadıkları bölgeyi altüst etme cesaretini gösteren diğer isyankârlara karşı bir tehdit olarak kullanılıyorlar. Durum artık şu noktaya geldi: Sadakat beklemek, güç kullanarak insanları korkutmak yeterli değil.

Kızıllar uzun zamandır insanların artık onlardan korkmadığını biliyorlar. Bu da Kızılların korkması gereken bir şey.

"Gangster yönetimine hayır!" diye bağırıyor kalabalık bir ağızdan. "Yabancı yönetime hayır!"

Polis memurları pozisyon alıyor. Palalar ayın gümüş rengi ışığı altında parıldıyor; mermilerden çok daha kanlı bir seçenek ama tüfekler zor bulunuyor. Milliyetçi ordular kendi silahlarını seçebiliyor ve başka bir yerde gerçek bir savaşta kullanılabilecek silahları almışlar.

Şehir burnunu çekiyor ve bulutlar ayın parıltısını örterek yoğunlaşıyor. Şanghay da bir savaş veriyor. Üniformalı askerler henüz gelmedi ama yine de bir savaş bu.

"Kaç kişi olduğunuzun hiçbir anlamı yok," anonsu geliyor megafondan. "Ya dağılırsınız ya da..."

Polis memuru kalabalığın arasında bir şey görüp aniden geri adım atıyor. Zincirleme bir tepki oluşuyor ve işçiler ellerindeki gaz lambalarını kaldırıp karanlık geceyi aydınlatarak teker teker o yöne bakıyor.

Kalabalığın arasında duran bir canavar görüyorlar.

Kalabalık birden panikle dağılmaya başlıyor. Hattın diğer tarafındaki polis memurları ve gangsterler kendilerini korumak için kaçıyor. Artık bu şehir nasıl tepki vereceğini biliyor. İnsanlar bu oyunu o kadar oynadılar ki repliklerini ezberlediler ve hangi kaçış noktasına gideceklerini hatırlıyorlar. Çocuklarını kucaklayıp omuzlarına oturtuyorlar, yaşlılara kollarını uzatıyorlar ve *kaçıyorlar*.

Ama... Canavar hiçbir şey yapmıyor. İşçiler kaçıştıktan sonra bile yolun ortasında yalnız bir varlık gibi duruyor. Gözlerini kırpıştırdığında, gözkapakları soldan ve sağdan kapanıp ortada birleşiyor ve onu görenlerin ürperişi tüm şehri kolektif bir ürpertiyle sarıyor. Canavarın mavi derisinin ışığın altında nasıl bulanıklaştığını görmek istemiyorlar ama ay yine de parıldıyor ve karakoldaki polis memurları korkuyla kesik kesik nefes alarak pencereden çekilmek zorunda kalıyorlar.

Şanghay'ın bu bölgesinde isyan duraksıyor. Diğer yerler –diğer kenar semtler ve toprak yollar– yanıyor ve kanla kaplanıyor ama canavar burada durduğu sürece ne karakolda bir kıpırtı var ne bir pala savruluyor ne de sokak lambalarında kafalar var.

Canavar başını kaldırıp aya bakıyor.

Sanki gülümsüyor.

On Bir

ŞUBAT 1927

Hava güneşliydi ve güneş göğe mıhlanmış kocaman bir elmas gibi şehrin üstünde parıldıyordu. *Duruma çok uygun*, diye düşündü Juliette arabadan inip temiz havayı içine çekerken. Güneşin ışığı fazla sert olduğu için Şanghay'da doğrudan bakamadığı yerler vardı; kendi görkeminin gücüne öylesine kapılmıştı ki buna memnun olmak bile mümkün değildi.

Özellikle de burada, şehrin kalbinde. Burası teknik olarak Uluslararası İskân bölgesiydi ama Fransız İmtiyazları sadece birkaç sokak ötedeydi ve yargı yetkisi fazlasıyla birbirine geçtiği için Juliette VII. Edward Bulvarı'nın yanında ilerleyen sınırla asla fazla ilgilenmemişti. O bölgede yaşayanlar da ilgilenmedikleri için Fransız İmtiyazları'ndaki görevlerine orada başlayacaklardı: dışında. Juliette bir binanın gölgesine sığınıp dikkat çekmeden etrafında dolandı. İm-

tiyazlar'a çok yakın olan o görkemli oteller o bölgedeydi ve Juliette yerel kültürü deneyimlemek için dışarı çıkmış olan fazla hevesli yabancı hanımlarla konuşmak zorunda kalmak istemiyordu. Elinden geldiğince hızla ara sokağa girdi ve durup cesaretini toplamaya çalıştı.

Yine beyazlara bürünmüştü. Juliette onun hiçbir zaman bu kadar lanet olasıca beyaz giydiğini görmemişti.

"Alors, quelle surprise te voir ici*."

Roma onun sesini duyunca arkasına döndü ve yüzündeki sahte şaşkınlık ifadesini umursamadı. İki elini de pantolonunun ceplerine sokmuştu ve Juliette bunu hayal etmiş olabilirdi ama ellerinden birinin bir silahı kavramış gibi seğirdiğine yemin edebilirdi.

"Başka nerede bekleyebilirdim Juliette?"

Juliette sadece omuzlarını silkti, bir karın ağrısı gibi davranmaya devam edecek enerjisi kalmamıştı. Ama bu onu ne daha iyi hissettirdi ne de Roma'nın yüzündeki ölümcül ifadeyi yok etti. Roma elini cebinden çıkardığında, Juliette elinde altın bir cep saati olduğunu ve kapağını açıp saate baktığını görünce şaşırır gibi oldu.

Juliette geç kalmıştı. Öğle vaktinde Büyük Sinema'nın arkasında buluşmayı kararlaştırmışlardı çünkü gitmeleri gereken yer yolun karşısındaki yabancı yarış kulübünün olduğu Dinlenme Yeri'ydi. Yarış kulübü her zaman yüksek kapasiteliydi ama sosyete mensupları ve bakanlar özellikle de o saatlerde tek işleri buymuş gibi bahis oynarlardı.

"İşlerimi yapıyordum," dedi Juliette, Roma saatini cebine sokarken.

Roma yarış pistine doğru yürümeye başladı. "Nerede olduğunu sormamıştım."

* Seni burada gördüğüme şaşırdım. (ç.n.)

Ah. Juliette irkildi ve kalbinde bir nabız gibi atan bir sıcaklık hissetti. Ama bununla başa çıkabilirdi. Birkaç kötü sözün ne anlamı vardı ki? En azından Roma onu vurmaya kalkışmamıştı.

"Hangi işleri yaptığımı merak etmiyor musun?" diye sordu Juliette, onun hızlı adımlarına yetişmeye çalışırken. "Sana bir tepside bilgi sunuyorum ve almaya bile tenezzül etmiyorsun. Zarflardaki posta damgalarını inceliyordum Roma Montagov. Bunu yapmak aklına gelmiş miydi?"

Roma başını çevirip ona şöyle bir baktı, sonra Juliette ona yetişince yine önüne döndü. "Neden bakmam gerekiyordu?"

"Şantajcı mektupları gerçekten de Fransız İmtiyazları'ndan yollamamışsa damgalar sahte olabilirdi."

"Peki sahte miydi?"

Juliette gözlerini kırpıştırdı. Roma birden durmuştu ve Juliette ancak birkaç saniye sonra onun söylediklerıyle ilgilendiği için durmadığını anladı. Roma sadece yolun karşısın geçmek için bekliyordu.

Roma elini sallayıp karşıya geçmelerini işaret etti.

"Hayır," dedi Juliette en sonunda, yine kaldırıma çıktıklarında. Oradan atların gök gürültüsünü andıran toynak seslerini duyabiliyordu. "Gerçekten de İmtiyazlar'ın farklı yerlerindeki postanelerden yollanmışlar."

Juliette'in anlamadığı şey, neden birinin bu kadar zahmete girdiğiydi. Pulları konuşturmak insanları konuşturmaktan daha zordu. Juliette bunu kabul edebilirdi. Kimse mesajların yerlerine ulaştırılması için yardım alacak kadar aptal olamazdı çünkü Juliette yollanan kişiyi yakalar, işkence ederek şantajcının kim olduğunu öğrenirdi. Ama posta sistemini kullanmak mı? Herhangi bir yaşlı gangsterin bulması ve Lord Cai'ye götürmesi için mektupları şehirde farklı noktalara

bırakamaz mıydı? Şantajcı sanki posta damgaları yerini belli ettiği için Juliette'in öfkeyle Fransız İmtiyazları'na dalmasını *istiyordu.*

Bunların hiçbirini yüksek sesle söylemedi. Roma gayet kayıtsız gözüküyordu. "Bu şantajcıyı fazla büyütüyorsun," dedi. "Mektupların Fransız İmtiyazları'ndan gelmesinin nedeni, tahmin edilebileceği gibi Paul'ün mirasını devralmış, bu bölgede yaşayan birisi tarafından yollanmış olmaları." İç çekti. "Bu yüzden buradayız."

Roma ve Juliette aynı anda başlarını kaldırıp yarış kulübünün ana binasına baktı. Kulüp evi yarış pistinin batı tarafındaydı ve tribünleriyle dışa doğru yayılıyor, on katlı kulesiyle göğe yükseliyordu. Pistten gelen kolektif bağırışlar bir yarışın sona erdiğini anlatıyordu ve kulüp evi içeride heyecan dolu seslerle bir sonraki bahisleri bekliyordu.

Bu, şehrin farklı bir yüzüydü. Juliette bir İskân bölgesine her gittiğinde, suç ve eğlenceyi bir arada dengeleyen yerleri geride bırakıyor, bir inciler ve görgü kuralları dünyasına adım atıyordu. Bir kurallar ve sadece işini bilen kişilerin oyamayabileceği bir oyunlar dünyasıydı. Tek yanlış hamlede oraya ait olmayanlar hemen dışlanırlardı.

"Buradan nefret ediyorum," diye fısıldadı Roma. Juliette de onun gibi şaşkınlık ve tiksinti hislerine kapılmamış olsaydı, bu ani itirafı onu şaşırtabilirdi. Mermer merdivenler ve meşe parke zemin, açık kapılardan görünen bahis salonu, tribünlerden gelen tezahüratlarla yarışabilecek gürültü...

Roma sözlerine rağmen bakışlarını bu manzaradan ayıramadı.

"Ben de," diye fısıldadı Juliette.

Belki bir gün, kulübün yerinde bir tarih müzesi olabilir, duvarlarının arasına bu şehirde nasıl oluyorsa aynı anda var olabilen acıyı ve güzelliği hapsedebilirdi. Ama şimdilik, o gün için bir kulüptü ve

Roma ile Juliette'in üyeler tribününün olduğu üçüncü kata çıkmaları gerekiyordu.

"Hazır mısın?" diye sordu Roma. Sesi sanki bir önceki an hafızasından silinmiş gibi normale dönmüştü. Tereddütle ona kolunu uzattı.

Roma fikrini değiştiremeden Juliette koluna girdi ve parmaklarını koluna doladı. Ellerinde eldivenleri vardı ama teni yine de bu temasla ürpermişti.

"Dün onu görmüşler. Şehrin kenar semtlerinde, işçilerin isyan başlattığı yerlerde. Bir canavar gördüklerini söylemişler."

Roma hafifçe öksürdü. Orada olmalarının nedeni şehirlerinde cirit atan canavarlar olduğu halde bu konuyu konuşmak istemiyormuş gibi başını salladı. "İnsanlar ölmediği sürece umurumda değil," diye mırıldandı. "Siviller sürekli bir şeyler gördüklerini söyler."

Juliette ısrar etmedi. Kulübe girmişlerdi ve insanlar neredeyse anında dönüp onlara bakmaya başladı. Roma Montagov ve Juliette Cai gayet tanınan kişilerken hiç kimse farkına varmadan orada olmaları mümkün değildi ama Juliette en azından biraz gecikmeli bir tepki vereceklerini ummuştu. Ama gecikme olmamıştı. Takım elbiseli Fransız erkekler ve boyunlarındaki inci kolyelerini parmaklarının arasında çeviren kadınlar aleni bir şekilde başlarını çeviriyor, büyük bir merakla onlara bakıyordu.

"Hiçbiri yardımcı olmayacak," diye fısıldadı Roma. "Yürümeye devam et."

Yukarı tırmanırken ve asma kattaki bir bowling oyununun yanından geçerlerken ilgi azaldı. İkinci katta dışarıdaki gümbür gümbür toynak sesleriyle neredeyse uyumlu sayılabilecek top seslerinin yankılandığı bir bilardo oyunu oynanıyordu.

Üçüncü katta, kapalı çift kapıların dışına bir bölme koyulmuştu ve görkemli girişi oluşturan uzun koyu renkli ahşap ve sırlı panellerin başında nöbet tutuyormuş gibi gözüküyordu. Yakınlarda gürül gürül yanan bir şömine o katı o kadar güzel ısıtmıştı ki Juliette birden paltosunun altında ter içinde kaldığını hissetti ve kürk montunun birkaç düğmesini açmak zorunda kaldı.

"Merhaba," dedi Juliette, bölmedeki kadının ona bakmasını bekleyerek. Kadının saçlarına bakılacak olursa Amerikalıydı. "Burası üye tribününe açılıyor, değil mi?"

Kapıların arkasından şerefe kaldırılan kadehlerin çınlamasının eşlik ettiği kahkahalar duyuldu ve Juliette birden bunun ne olduğunu anladı. İçeride Fransız İmtiyazları'nın nüfuzlu ve bilgi sahibi kişileri vardı. İnsanlarla kaynayan bir şehirde, *birinin bir şeylerin* farkında olması gerekirdi. İhtiyaçları olan tek şey doğru kişileri bulmaktı.

"Üye misiniz?" diye sordu kadın monoton bir sesle, onlara şöyle bir bakıp. Aksanı belirgindi. Amerikalıydı.

"Hayır..."

"Çinlilerin tribünü dışarıda."

Juliette, Roma'nın kolundan çıktı. Roma ona geri çekecekmiş gibi elini uzattı ama son anda vazgeçti. Juliette mermer zeminde yankılanan topuk sesleri arasında kadına yaklaşırken, Roma'nın eli ne yapacağını bilemiyormuş gibi havada kaldı.

"Dediğini tekrarla ama bu sefer yüzüme bak," dedi Juliette. İçinden üçe kadar saymaya başladı. *Bir. İki...*

"Ba... Bayan Cai," diye kekeledi kadın. "Sizi beklenen ziyaretçiler listemizde görmedim..."

"Kes konuşmayı." Juliette kapıyı işaret etti. "Kapıyı açar mısın?" Kadının irileşmiş olan gözleri bir an için kapıya ve daha da irile-

şip yerinden fırlamadan önce Roma'ya çevrildi. Juliette'in karanlık bir yanı bundan, isminden her korkuyla söz edildiğinde damarlarına akın eden histen keyif aldı. Daha da karanlık bir yanı, yanında Roma'yla birlikte orada dikildiği için daha çok keyiflendi. Günün birinde bu şehri yönetmeyecekler miydi? Şehri yarı yarıya paylaşacaklar, imparatorlukları hüküm sürecekti. O anda, orada yan yana duruyorlardı.

Kadın telaşla kapıyı açmaya gitti. Juliette yanından geçen kadına pis bir gülümseme fırlattı.

"Onu o kadar utandırdın ki önümüzdeki üç sene boyunca korkuyla arkasına bakıp duracak," dedi Roma içeri girdiklerinde. Bir tepside servis edilen içkilere baktı.

"Ona utandırmamın bir anlamı yok," diye homurdandı Juliette "Şanghay'daki bütün Çinliler aynı ayrıcalığa sahip değil."

Roma bir içki alıp yudumladı. Bir an için bir şey daha diyecekmiş gibi oldu. Ama bu her neyse, söylemekten vazgeçti çünkü sadece, "İşe koyulalım," dedi.

Sonraki bir saat boyunca kalabalığa karıştılar, insanlarla tokalaştılar ve kibarca sohbet ettiler. Uzun süre yaşamak için bu şehre yerleşmiş olan yabancılar kendilerine Şanghaylı diyorlardı ve bu ifade Juliette'in bunu zihninden silmek isteyeceği kadar midesini bulandırdığı halde, o salondaki herkesi tarif edebilmek için aklına gelen tek kabul edilir ifadeydi.

Ne cüretle böyle bir unvana sahip olduklarını iddia ediyorlar? Önünden bir çift geçerken Juliette yumruklarını sıktı. *Ne cüretle buraya havan topları fırlattıkları gemilerle gelip zorla girmemiş, sırf ilk ateşi açanlardan oldukları için artık burada değillermiş gibi kendilerini bu şehrin insanları olarak tanımlıyorlar?*

Ama onları ya zavallı Şanghaylılar ya da *emperyalistler* olarak tanımlayabilirdi; tüccarlara ve bankerlere emperyalist diyecek olursa, babasının bundan pek hoşlanacağını sanmıyordu. Buna tahammül etmekten başka çaresi yoktu. Önemli değilmiş gibi yeni ölümlerden söz ettiğinde, birinin bir şeyler bildiği umuduyla birbiri ardına Şanghaylılarla gülecekti.

O ana dek hiçbir şey öğrenememişti. O ana dek herkes Juliette'le Roma'nın neden işbirliği yaptığıyla ilgilenmişti.

"Sizlerin anlaşamadığını sanıyordum," dedi biri. "Bu şehirde iş yapmayı düşünüyorsam, bir taraf seçmem gerektiğini, aksi takdirde bıçaklanacağımı söylemişlerdi."

"Babalarımız bize ortak bir görev verdiler," dedi Roma. Hemen sırtı ve yabancının ona tatlı tatlı bakacağı kadar kayıtsız görünmeyi başardı ama kadın annesi olacak yaştaydı. "O kadar önemli bir görev üstendik ki bir süreliğine... *iş* konusunu bir kenara bırakmamız gerekse bile Beyaz Çiçekler ve Kızıl Çete'nin işbirliği yapması gerek."

Juliette onun bu sözleri ve bunları nasıl söylemesi gerektiğini prova edip etmediğini merak etti. Roma kusursuz, parlak bir deha gibi konuşuyordu çünkü sözlerinin altındaki hoşnutsuzluğu ondan başka kimse duyamıyordu. Yabancıların hepsi sadece onun hoş çehresini ve güzel sözlerini görüyorlardı. Juliette ise sözcükleri dinliyordu. Bu işi *birlikte* yapmak zorunda oldukları için ne kadar öfkeli olduğunu, öyle olması gerekmeseydi çoktan şehrin diğer ucunda olacağını duyuyordu.

Şantajcının bunu duyacağını, hatta daha iyisi onları o anda görebileceğini umdu. Aralarındaki soğuk işbirliğini gözlemleyebileceğini ve kabinin korkudan buz keseceğini umdu. Kızıllar ve Beyaz Çiçekler işbirliği yaptığı anda, ortak düşmanlarının çökertilmesi an mesele demekti.

"Hâlâ merhaba demediğiniz için gücensem mi bilemedim doğrusu!"

Roma ile Juliette aynı anda bu sözleri söyleyen kısa boylu, bağırarak konuşan adama döndüler. Adam kasketini kaldırıp selam verdi ve Roma geniş ağızlı şapkasını eğip karşılık verirken adamın ter içinde kalmış, kıpkırmızı yüzüne kıyasla son derece sofistike gözüküyordu. Juliette adamın yanındaki iki kadına göz atınca, onların da bunu fark ettiklerini gördü.

"Affedersiniz," dedi Juliette. Adamın eline uzandı ve eldivenli parmaklarını öpmesine izin verdi. "Daha önce karşılaştıysak, bana hatırlatmanız gerek."

Adam elini hafifçe biraz daha sıktı. Sonra kazara sıkmış gibi görünsün diye elini hemen bıraktı ama adamın, küçümseyici tavrını fark ettiğini anladı.

"Ah, demek beni tanımadınız Bayan Cai," dedi adam. "Bana Robert Clifford diyebilirsiniz." Bakışları Juliette'le Roma arasında gidip geldi ve yanındaki iki kadını işaret etti. "Merakımıza yenilmeden önce çok hoş bir sohbete dalmıştık. Sonra... neden sormuyorum diye düşündüm. Üyelik başvurularıyla genellikle ben ilgilenirim ama sizinkini görmedim. O yüzden..." Robert Clifford kollarını kaldırdı ve sanki onlara o anda nerede olduklarını hatırlatıyormuş gibi salonu işaret etti. "Kulübe ne zaman gangsterleri kabul etmeye başladılar?"

Ah, demek sorun buydu.

Juliette yanıt olarak gülümsedi, azı dişleri ağzının gerisinde gıcırdayana kadar çenesini sıktı. Kırmızı yüzlü adamın ses tonu neşeliydi ama "gangster" sözcüğünü söylerken ses tonu alaycıydı ve sadece bunu kast etmediği belliydi. "Çinliler" ve "Ruslar" demek istemişti. Dışarıdaki Amerikalıdan çok daha küstahtı. Yüzlerine baka baka hakaret edip zafer kazanmış gibi çekip gidebileceğini sanıyordu.

Juliette eğilip Robert Clifford'ın cebindeki mendili çekti. Kumaşın kalitesini incelemek için mendili ışığa tuttu.

Roma'ya mendile bakmasını işaret etti ve bu fırsatı adama sırtını dönmek ve dudaklarını sessizce oynatarak, *İngiliz mi?* diye sormak için kullandı. Yanındaki iki kadının Coco Chanel spor giysilerine bakılacak olursa onlar Fransız'dı. Ama Juliette erkek giysilerinden pek anlamazdı ve insanlar bir zenginlik göstergesi olarak tüm Avrupa dillerini öğrendikleri için aksanları birbirinden ayırt etmek zordu.

Evet, dedi Roma aynı şekilde dudaklarını oynatarak.

Juliette tatlı tatlı güldü, mendili sert bir tavırla adamın cebine soktu. Robert Clifford'ın şapkasına neredeyse başından düşürecek kadar sert bir fiske attı ve iki kadına dönüp Fransızca, "Mon Dieu*," dedi, "gazete dağıtan İngiliz çocukları ne zaman bu şehre almaya başladılar? Annesi onu akşam yemeği için eve çağırıyor."

Kadınlar birden kahkahalara boğuldu. Adam Juliette'in ne dediğini anlamadığı için kaşlarını çattı. Ellerini hemen şapkasını götürüp güzelce başına oturttu. Yüzünden bir damla ter aktı.

"Tamam Juliette," diye araya girdi Roma. Seni onu azarlayacakmış gibiydi ama o da Fransızca konuşmaya başlayınca, Juliette onun da rol yaptığını anladı. "Ondan pek bir şey beklemeyin. Gazete dağıtma işi onu yormuş olmalı. Zavallıcığın bir havluya ihtiyacı var."

Adamın yüz ifadesinden en azından havlu sözcüğünü anladığı belli oldu. *Serviette*. Hızlı hızlı yine yüzünü sildi ve konuşmayı yakaladı. Salon çok sıcaktı. Fazla pahalı bir takım elbise giymişti ve kalın kumaşı soğuk kış havasına uygundu.

"Bana biraz müsaade eder misiniz?" dedi gergin bir ses tonuyla. Robert Clifford hızla arkasına döndü ve tuvalete doğru yürümeye başladı.

* Aman Tanrım. (ç.n.)

"Hiç gitmeyecek sandım," dedi kadınlardan biri. İspanyol paça pantolonunun kemerini düzeltirken ne kadar rahatladığı belliydi. "Adamın tek yaptığı konuşmak; sürekli olarak ekonomiden, atlardan, canavarlardan söz ediyor."

Roma ve Juliette bakıştı. Sadece bir an için bakışmışlardı ve yüz ifadeleri herhangi bir şeyi ele vermiyordu ama yine de birbirlerinin ifadelerini okumayı biliyorlardı. Nihayet bir ipucu elde etmiş olabilirlerdi.

Juliette elini uzattı. "Daha önce tanışmadık sanırım..."

"Gisèle Fabron," dedi pantolonlu kadın, elini güçlü bir şekilde sıkarak. "Arkadaşım da Ernestine de Donadieu."

"Enchanté*," dedi Ernestine ciddi bir ifadeyle.

Roma'yla Juliette vakur, kibar bir tavırla ve iltifatlarla kendilerini tanıttı. Çünkü bu rolleri oynamak için yetiştirilmişlerdi.

Bunlar nasıl kazanacaklarını bildikleri oyunlardı.

"Elbette *sizi* tanıyoruz," dedi Gisèle. "Juliette. Ne hoş bir isim. Annemle babam az kalsın bana da bu ismi koyacaklarmış."

Juliette çok şaşırmış gibi ellerini göğsüne götürdü. "Ama koymadıkları iyi olmuş çünkü Gisèle çok güzel bir isim!" Konuşurken topuğunu yere bastırıp ayağını hafifçe yana çevirdi ve Roma'nın ayak bileğine sürttü.

Roma ne yapması gerektiğini anladı. Üyeler salonuna bakıyormuş gibi yaptı. "Çok garip, Robert Clifford bizi terk etti sanırım."

Ernestine burnunu kırıştırdı ve kayıtsızca kısa saçlarını düzeltti. "Üye tribünlerine gitmiş olabilir. Aşağı kattayken oldukça yüksek bahisler oynadı galiba."

"Öyle mi?" dedi Roma. "Belki de canavarlarla ilgili ilginç bir öykü anlatmak için başka bir zavallıyı rehin almıştır."

* Memnun oldum. (ç.n.)

İki kadın yine kıkırdadılar. Juliette konuyu güzelce değiştirdiği için Roma'nın sırtına bir şaplak atıp onu tebrik etmemek için kendini zor tuttu.

"Çok ayıp!" dedi hayretler içinde kalmış gibi. "Şehrin yeniden uyanmaya başladığını duymadın mı?"

Roma biraz durup düşünüyormuş gibi yaptı. "Haklısın. Ama bu sefer bir canavar olmadığını duydum. Emirlerini yerine getiren yaratıkları kontrol eden bir kuklacı olduğunu duydum."

"Ah, bof*," dedi Gisèle elini sallayarak. "Daha önce de böyle olmadı mı? Dolandırıcılar ve gözü dönmüş sahtekârlar bunu mallarını satmak için bir fırsat olarak kullanıyorlar."

Juliette başını hafifçe yana eğdi. Gisèle "dolandırıcılar" derken, Larkspur ve aşısından; gerçek ilaç onda olduğu halde kâr elde etmek için tuz solüsyonu satan Paul Dexter'dan söz ediyor olmalıydı. Ama artık sokaklarda mallarını satan Larkspur yoktu. Peki kimden söz ediyordu?

"Evet," dedi Juliette şaşkınlığını gizlemeye çalışarak. "İtiraf edeyim ki bu sefer daha sessizler."

"Daha sessiz mi?" dedi Ernestine şaşırmış gibi. "Son bir haftadır kapımın altından broşürler atıyorlar. Daha bu sabah..." Ceplerini yokladı ve bir şey hışırdayınca gözleri parıldadı. "Hah, hâlâ cebimde olduğunu biliyordum. Ici**." Cebinden ışığa tutulduğunda yarı şeffaf gözüken çok ince bir broşür çıkardı. Broşürü önce Roma aldı, endişeyle kaşlarını çattı ve Juliette de onun arkasından başını uzatarak okudu.

Fransızca mesajda bir sürü hata vardı. Ama ne demek istediği yeteri kadar açıktı.

* Sanmam. (ç.n.)
* Burada. (ç.n.)

DELİLİK GERİ GELDİ! AŞI OLUN!

Broşürün altında, geçen seferki gibi bir adres vardı. Ama bu adres şehirdeki bir yere bile ait değildi. Kunshan'da, tamamıyla farklı bir *ilçede*, başka bir şehirdeydi. Tren yoluyla kısa sayılabilecek bir yolculukla oraya gidilebileceği halde, Şanghay'dan o kadar uzaklaşmak koruyucu balonundan çıkıp savaş beylerinin ve milislerin bulunduğu yepyeni bir savaşa alanına girmek demekti. Şanghay da karışıktı ama Kunshan'da yöneticiler ve yönetim her an değişirdi.

Önemi değildi. Ellerinde hiç bilgi olmamasından daha iyiydi.

"Bizde kalabilir mi?" diye sordu Juliette gülümseyerek.

Kulüpteki geçirdikleri kalan zamanda önemli bir şey olmadı ve Roma hava kararmadan önce dönmelerini önerdi. Yarış pisti alanından çıkıp Nanjing Yolu'na dönerlerken, Juliette hâlâ broşürü düşünüyordu. Şehir tramvayların uğultusuyla, ritmik toynak seslerinin yerini alan korna çalan arabalarla etrafına yeniden canlandı. Juliette neredeyse rahatladığını hissetti.

Neredeyse.

"Neden Fransızca reklam yapmışlar?" diye düşündü yüksek sesle. "Neden *sadece* Fransızlar için reklam yapmışlar? Başka hiçbir yerde böyle bir şey görmedim. Bu tür broşürleri iskân binalarının kapılarının altından atmak seçici bir davranış."

"İyi düşün," dedi Roma sert bir sesle. Artık yabancıların karşısında rol yapmadıkları için her zamanki soğuk ve mesafeli tavrına dönmüştü. "Şantajcı bizi kaynak olarak kullanıyor; yani, başarısız

olursak sadece bizim insanlarımız acı çekecek." Bir an için ona baktı ama sonra göz teması kurmak midesini bulandırmış gibi bakışlarını hemen kaçırdı. "Ama yabancılar bunu bilmiyor. Tek taşla iki kuş vurmak gibi. Yabancıların korkularını besle ve paralarını al. Gangsterler zamanı geldiğinde ölsünler diye de savunmasız kalmalarını sağla."

Juliette dudaklarını birbirine bastırdı. Demek gerçekten de yine Larkspur'du. Ama bu seferki daha zekiydi. Şehrin en kalabalık bölgelerindeki Çinliler ile Rusların zaten aşı olacak parası yoktu. Neden onlara broşür ulaştıracaktı ki?

Roma onun aklından geçenleri okumuş gibi homurdandı.

"Ne?" dedi Juliette şaşkınlıkla.

"Dedim ki..." Roma donakaldı. Aniden durunca arkasında yürüyen siviller de birden durdu. Yanından geçerlerken dik dik bakacak oldular ama Roma'yı tanıdıklarında kızgın ifadelerinin yerini korku aldı; Juliette'i tanıdıklarındaysa şaşkınlık. İki vâris insanların hayret dolu bakışlarını görmezden geldi. İkisi birlikte oldukları için on misli daha çok dikkat çektikleri halde buna alışmışlardı.

"... Kendimizi hep bu noktada buluyoruz, değil mi?" Roma hâlâ elinde olan broşürü salladı ve o kadar sert bir şekilde kırıştırdı ki broşür yırtılmaya başladı. "Bir ipucundan diğerine koşuyoruz ve kaçınılmaz bir şekilde başladığımız noktaya dönüyoruz. Fransız İmtiyazları'nda soru sormaya devam edeceğiz ve bütün yollar bu aşı tesisine işaret edince gideceğiz ama sonra İmtiyazlar'a dönmek zorunda kalacağız. Şimdiden olacakları görebiliyorum. Tüm bunları atlayıp en sona geçebilsek çok kolay olurdu."

Göz göze geldiler ve bu sefer irkilmedi. O anda Juliette, ikisinin de aynı anıları, son birkaç ayda meydana gelmiş olan olayları düşündüklerini anladı. Roma haklıydı. Gerçekten de aynı yolda ilerliyor-

lardı. Zhang Gutai'nin ofisi. Larkspur tesisinin adresi. Aşı deneyleri. Mantua. *Mantua.*

Juliette bunları aklından atmak için gözlerini kırpıştırdı ama anılar adeta zihnine kazınmıştı.

"O kadar kolay olsaydı," dedi alçak sesle, "bu işi bizim yapmamız gerekmezdi."

Roma'nın ona hak verebileceğini düşünmüştü ama Roma hiç tepki vermedi. Bakışlarını kaçırmakla yerindi ve cep saatine baktı. "Yarın devam ederiz."

Sonra çekip gitti.

Juliette toparlanana kadar kaldırımda kaldı. Kendine hâkim olamadan Roma'nın peşinden gitmeye, vitrinlere bakan insanların arasından geçmeye başladı. Nanjing Yolu her zaman çok kalabalıktı ve soğuk hava insanları dışarı çıkmaktan caydırmıyordu. Juliette nefesini hızla dışarı verirken, nefesi bir buhar bulutu oluşturdu ve görüş alanını bulanıklaştırdı. Roma'yı az kalsın gözden kaybedecekken, Roma daha ufak bir yola saptı ve Juliette yürüyüş yapan bir çiftin yanından geçip hızla onu izledi.

"Roma," dedi. Nihayet ona yetişti, eldivenlerinden biri çıkarıp Roma'yı bileğinden yakaladı. "Roma!"

Roma hızla arkasına döndü, Juliette'in bileğini kavramış olan eline gerilimli bir elektrik kablosuymuş gibi baktı.

Juliette güçlükle yutkundu. "Bir anlamı var mı bilemiyorum... Ama özür dilerim."

"Neden özür diliyorsun ki?" dedi bu sözcükleri söylemeye hazır bekliyormuş gibi. "Ne de olsa sana yaşattığım acıyı sen de bana yaşattın. Biz bir kan davasının iki yüzüyüz. Neden ölüm ve mutsuzluk bizi mutlu..."

"Sus," dedi Juliette aniden. Titriyordu. Farkında olmadan bütün vücudu titremeye başlamıştı ve bunun Roma'ya mı yoksa suçlamalarına karşı hissettiği öfkeden mi kaynaklandığını bilmiyordu.

Roma şaşkınlık dolu bir ses çıkardı. "Neden böyle tepki veriyorsun?" dedi öfkeyle. Onu, güçlükle zapt ettiği öfkeyi tepeden tırnağa süzdü. "Senin için anlamı yoktu. Senin için bir şey ifade etmiyorum. *Marshall* da etmiyordu."

Bu bir testti. Roma onu kışkırtıyordu. Roma, Roma olduğu sürece, bir yanı Juliette'in ona ihanet edebileceğine tam olarak inanamayacaktı ve *yanılmıyordu* ama bunu *bilemezdi*. Juliette aptal bir kız olamazdı ve öyle olduğu, tam olarak öyle olduğu ve öyle olmak istediği halde, daha büyük bir şeye ihtiyacı vardı. Aralarında gerçekleşen her şey onlardan, çıplak elleriyle savaşmaya çalışan iki çocuktan daha büyüktü.

Juliette yüzüne duygusuz bir ifade verdi ve boğazını yakmaya başlayan duyguları yutkunarak giderdi.

"İntikam almak istemeni anlıyorum," dedi. Sesi sakinleşmiş, neredeyse yorgun çıkıyordu. "Ama bunu şehrimiz güvenli hale geldiğinde yap. Ben bu şehrin beni dönüştürdüğü şeyim. Yine birlikte çalışacaksak, bir görevdeyken benden nefret edemezsin. Halkımız bu tür bir dikkatsizliğin kurbanı olur."

Bunu bana yapma, demek geçiyordu içinden. *Seni böyle görmeye dayanamıyorum. Şehrin bizi birlikte yok etmeyi denemesinden bile çabuk yıkar beni bu.*

Roma elini geri çekti. Hiçbir şeyi gizlemeyen soğuk bakışlarıyla sadece, "Biliyorum," dedi ve uzaklaştı. Buna affetmek denemezdi. Alakası yoktu. Ama en azından bariz, saf bir nefret değildi.

Juliette arkasına döndü ve kulakları hafifçe çınlarken aksi yöne

doğru yürümeye başladı. Son birkaç aydır, göğsünde hissettiği ağırlık olmasaydı bir rüyada yaşadığını düşünebilirdi. Elini göğsüne götürdü ve üstünde yük oluşturan şeyi tutup *kopardığını* hayal etti: ciğerlerinde gerçek çiçekler gibi tomurcuklanan şefkat hissini, göğüs kafesini sarmaşık dalları gibi saran tükenmez sevgiyi.

Buna teslim olamazdı. Başka bir şey bilmeyeceği kadar içinde büyümesine izin veremezdi. Taş gibi hissiz bir kızdı; her zaman *öyle* olmuştu.

Gözlerini ovuşturdu. Etrafı yine net görebildiğinde, Nanjing Yolu neredeyse karanlığa boğulmuştu; neon tabelalar yanmaya başlamış, yolu kıpkırmızı bir renkle kaplamıştı.

"Şiddetle başlayan hazlar, şiddetle son bulurlar," diye fısıldadı kendi kendine. Yüzünü bulutlara, Bund'dan esen ve burnunu tuzlu havayla yakan hafif deniz esintisine çevirdi. "Bunu her zaman biliyordun."

On İki

Benedikt şehirde konuşulanlardan, yeni bir delilik başladığıyla ilgili korkudan sıkılmaya başlamıştı.

Doğruydu. Gerçekten de yeni bir delilik başlamıştı; bu kadarı kesindi. Ama sanki bu konuyu tartışmak insanın bağışıklığını arttırabilirmiş gibi sürekli olarak bundan söz etmenin ne faydası vardı? Bu bir başa çıkma yöntemiyse, Benedikt başa çıkma yöntemlerini kullanmakta hiçbir zaman çok başarılı olamadığını düşündü. Midesinde bir kara delik oluşup her şeyi içine çekene dek sadece tekrar tekrar yutkunmayı biliyordu. Ancak her şey başka bir yere sürüklendiğinde, artık gündüz saatlerinde ne yapacağını bilemediğini unutabilirdi. O sabah Roma'yla arasında geçen tartışmayı, Juliette Cai'yle işbirliği yaptığı söylentilerini ve bunların sadece söylenti değil gerçek olduğunu ve Lord Montagov'un onları müttefik haline getirdiğini unutabilirdi.

İçinden bir şey kırmak geçiyordu. Aylardır resim malzemelerine dokunmamıştı ama son zamanlarda içinden hepsini yok etmek geçiyordu. Fırçalarını tuvale saplamak ve vereceği zararın onu iyi hissettirmeye yeteceğini umuyordu.

Kızıl Çete yaptığı her şeye rağmen, yeni bir delilik karşısında bile merhameti hak etmiyordu. Ama Benedikt kimdi ki bu konuda herhangi bir söz hakkı olsun?

"Benedikt Ivanovich."

Benedikt sesin geldiği yöne baktı ve elleri denemekte olduğu çakının etrafında hareketsiz kaldı. Sık sık ana Montagov karargâhına gitmez, sadece zaman zaman birkaç yeni silahı almak ve dolapları biraz karıştırmak için uğrardı. Buna rağmen daha önceden oraya her gittiğinde Lord Montagov'un çalışma odasından genellikle yeni delilik tehdidiyle ve bir suikastçı şehre canavarları saldığı takdirde ne yapacaklarıyla ilgili hararetli tartışmaların geldiğini duymuştu. Podsolnukh'tan beri talep edilen paraları ödüyorlardı.

O gün üst kattan uzun süreden beri ilk kez ses çıkmıyordu; aşağı kata kadar uzanan tartışma sesleri yerine, bir Beyaz Çiçek merdivenlerin tırabzanlarına yaslanmış, elini sallayarak onun dikkatini çekmeye çalışıyordu.

"Bir gardırop monte etmek için fazladan yardıma ihtiyacımız var," dedi Beyaz Çiçek. Benedikt onun ismini bilmiyordu ama gencin yüzü tanıdıktı ve onun bir labirenti andıran bu evde yaşayan çok sayıdaki kişiden biri olduğunu biliyordu. "Biraz vaktin var mı?"

Benedikt omuzlarını silkti. "Neden olmasın?"

Ayağa kalkıp çakıyı cebine soktu ve Beyaz Çiçek'in peşinden çıktı. Benedikt yukarı çıkmaya devam ederse, eski yatak odasının olduğu, Roma ve Alisa'nın hâlâ kaldığı dördüncü kata yaklaşacaktı.

Orası evin merkezi kanadıydı ama peşinden gittiği Beyaz Çiçek o yöne ilerlemek yerine sola saptı ve ortalardaki odaların ve koridorların oraya doğru ilerledi, telaşlı mutfaklardan geçti ve eğilerek kötü asılmış tavan kirişlerinin altından geçti. Karargâhın ana kanadından uzaklaştıkça ve eskiden farklı daireleri oluşturan alanlara doğru gittikçe, mimari hayali bir özellik kazanıyor, mantıklı değil saçma bir hal alıyordu.

Üç diğer Beyaz Çiçek'in ellerinde çeşitli tahta panellerle beklediği ufak bir odaya vardılar. Benedikt'i çağıran genç eline hemen bir çekiç aldı, ter içinde kalmış olan bir Beyaz Çiçek'ten aldığı panellerden birini çakmaya koyuldu.

"Sen... Ah! Affedersin, şuradaki son birkaç paneli getirebilir misin?" İlk genç panelleri işaret etti ve diğer elinin başparmağını ağzına soktu. Çekici yanlışlıkla eline indirmişti. Benedikt onun dediğini yaptı. Gardırobu monte eden Beyaz Çiçekler dur durak bilmeden çalışıyor, hepsi bir ağızdan konuşarak birbirlerine talimatlar yağdırıyor, bu şekilde rahat rahat işlerini yapıyorlardı. Benedikt senelerdir o evde yaşamamıştı ve bu yüzlerin hiçbirini tanımıyordu. O evde pek Montagov kalmamıştı, sadece kira ödeyen Beyaz Çiçekler vardı.

Aslında geriye fazla Montagov kalmamıştı. Aileden kalanlar Benedikt, Roma ve Alisa'ydı.

"Hey."

Benedikt yukarı baktı. En yakınındaki Beyaz Çiçek –diğerleri çivinin nasıl çakılacağını tartışıyorlardı– ona hafifçe gülümsedi.

"Başın sağ olsun," dedi genç alçak sesle. "Arkadaşına olanları duydum."

Arkadaşı. Benedikt dilini ısırdı. O evde yaşayanları pek tanımıyordu ama onu tanıdıklarını tahmin ediyordu. Montagov isminin laneti.

Marshall ne demişti? İkinizin de evleri *lanetlenmiş*. Oldukları her şeyi yiyip bitiren bir lanetti bu.

"Kan davası böyle işte," diyebildi Benedikt.

"Evet," dedi Beyaz Çiçek. "Öyle sanırım."

Bir paneli daha çaktılar. Menteşelerini sıkılaştırıp panelleri hafifçe salladılar. Gardırop tek başına ayakta durur durmaz, Benedikt müsaade istedi ve diğerlerini işleriyle baş başa bıraktı. Odadan geri geri çıktı, geldiği yönde ilerledi ve boş bir oturma odası buldu. Ancak içeri girdiğinde başını soyulan duvar kâğıdına yasladı; başı dönmeye, gözleri kararmaya başlamıştı. Nefesi uzun bir hırıltı gibi çıktı.

Arkadaşının başına gelenleri duydum.

Arkadaşın.

Arkadaş.

Neden arkadaşı için diğerleri gibi yas tutamıyordu? Neden Roma gibi devam edemiyordu? Neden bu kadar sıkışıp kalmıştı?

Benedikt duvara sert bir yumruk indirdi. Bazen zihninde başka birinin sesini duyar gibi oluyordu: Ufacık yabancı biri hiç durmadan kulağına bir şeyler fısıldıyordu. Şairler iç monologlardan söz ederlerdi ama bunların benzetmelerden başka bir şey olması gerekmiyordu. Peki neden onun zihnindeki ses bu kadar yüksekti? Neden *tek* başına kaldığında bu sesi kesemiyordu?

"... non*?"

Koridordan yabancı mırıltılar geldi ve Benedikt gözlerini aniden açtığında, zihnindeki ses kesildi. Demek o sesi kendisi susturamıyordu ama etrafındaki gariplikler kesinlikle susturabiliyordu.

Benedikt kaşlarını çatarak oturma odasından dışarı fırladı. Sesler bir kadına aitmiş gibiydi ve... gergindi. Beyaz Çiçekler'le iletişimi olmadığını biliyordu ama çetede kim *bu* tanıma uyuyordu?

* ...değil mi? (ç.n.)

"Alisa?" diye seslendi tereddütle.

Ayak sesleri koridorda yankılanırken, elleri ikinci ve üçüncü katlar arasında bir ara kata uzanan garip merdivenlerin tırabzanını izledi. Aralık duran bir kapıya varana dek yürümeye devam etti. Yanlış hatırlamıyorsa o kapı bir başka oturma odasına açılıyordu.

Kulağını tahta kapıya dayadı. Yanlış duymamıştı. İçeride ağlamaklı bir sesle anlayamadığı bir şeyler söyleyen Fransız bir kadın vardı.

"Merhaba?" diye seslendi, kapıyı tıklatarak.

Kapı aniden küt diye kapandı.

Benedikt gözleri irileşmiş bir halde irkildi. "Hey! neler oluyor?"

"İşine bak Montagov. Seni ilgilendirmez." *Bu* ses tanıdıktı. Benedikt aklına bir isim gelene dek birkaç saniye daha kapıyı yumrukladı.

"Dimitri Petrovich Voronin!" diye seslendi. "Derhal kapıyı aç."

"Sana son kez..."

"Kapıyı tekmeleyerek açarım. O yüzden dediğimi yap yoksa yemin ederim ki kapıyı tekmelerim!"

Kapı ardına kadar açıldı. Benedikt içeri daldı ve gizemin kaynağını bulmaya çalıştı. İçeride sadece poker oynayan bir grup Avrupalı adam gördü. Hepsi ona sinir olmuş gibi baktı, birkaçı kartlarını masaya bıraktı. Diğerleri kollarını, takım elbiselerinin göğüs cebinden sarkan beyaz mendillerin üstünden göğüslerinde kavuşturdular. Tüccarlar, bankerler ya da bakanlar... Kim oldukları önemli değildi; hepsi Beyaz Çiçekler'i destekliyordu.

Benedikt şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. "Bir ağlama sesi duydum."

"Yanlış duymuşsun," dedi Dimitri İngilizce yanıt vererek. Belki de masadaki yabancılar da anlasın diye öyle yapmıştı.

"Bir kadın vardı," dedi Benedikt ısrarla. Çenesini sıktı ve Rusça konuşmaya devam etti. "Ağlayan bir Fransız kadın vardı."

Dimitri hafifçe gülümseyerek köşedeki radyoyu işaret etti. Hızla arkasına dönüp hoparlörlerden bir piyes yayını bangır bangır yayılana dek sesi açarken, kuzguni siyah saçları savruldu. Gerçekten de bir Fransız kadın repliğini okuyordu.

"Yanlış duymuşsun," dedi yine, ona yaklaşarak. Tam karşısında durana, ellerini omuzlarına koyana dek durmadı. Benedikt de Dimitri'ye Roma kadar yakındı: Yani pek yakın değildi. Kaba kuvvet kullanmak dost bir Beyaz Çiçek'e yakışmıyordu ama Dimitri onu kapıya doğru iterken tereddüt etmedi.

"Burada neler döndüğünü bilmiyorum," dedi Benedikt onu uyarırmış gibi. Koridora doğru sendeledi. "Ama çevirdiğin garip işleri izliyorum."

Dimitri'nin gülümsemesi silindi. En sonunda, bir anda değişmiş gibi yüzünde tatsız bir ifadeyle Rusça yanıt verdi.

"Buradaki tek garip iş, bağlantılarımızı sürdürmem," dedi. "O yüzden burnunu *sokma*."

Öfkeli ifadesi belirdiği hızda silindi. Dimitri aniden öne eğildi ve büyüklerin çocuklarına veda ederken yaptıkları gibi Benedikt'in yanağına abartılı bir öpücük kondurmuş gibi yaptı. Benedikt öfkeli bir sesle onu kenara itip ellerini itmeden önce, odada *şap!* diye bir öpücük sesi yankılandı.

Dimitri istifini bozmadı. Gülümsedi ve yine İngilizce, "Haydi, dışarı çık da oyna," dedi.

Kapı sert bir şekilde kapandı.

Tyler Cai bir bāodan parçalar koparıyor, minik hamur parçalarını topaklar haline getirip uyuklayan adamlara fırlatıyordu.

"Kalkın, uyuklamak yok!" diye bağırıp bir hamur topağını daha fırlattı. Topak asistanlardan birinin alnına isabet etti. Genç adam güldü, topak aşağı düşsün diye ağzını açtı ve hamur parçasını ağzına aldı.

"Sen neden yardım etmiyorsun?" diye bağırdı ona. Ama sert yanıtına rağmen hemen toparlandı ve masanın altındaki büyük çantayı almak için eğilip bunu odanın diğer tarafına fırlattı.

Tyler tatmin olarak geriye yaslandı ve ayaklarını ustabaşının masasına kaldırdı. Ustabaşı ortalıkta yoktu. Tyler bir saat önce onları denetlemek için laboratuvara geldiğinde adam çıkıp gitmişti ve büyük bir ihtimalle bir genelevde sızmıştı. Saatin öğleden sonra iki olması da onu caydırmamıştı.

Önemli değildi. Ne de olsa Tyler bu yüzden oradaydı; uyuşturucularının yarısının sakalına bulaştığı bir adam yerine, kendinin aşı üretiminin başında durması daha iyiydi.

"Şunda ne diyor?" diye mırıldandı bilim insanlarından biri tezgâhın arasından. "İngilizce yazıları okuyamıyorum; harflerin şekli korkunç." Kâğıdı karşısında çalışan adama itti ve ikisi birlikte kopyalanmış olan yazıyı incelediler. Gözlerini kısarak bu iş için tutulmuş bir Kızıl'ın elyazısıyla tesisteki her bilim insanı için çizgilere ve noktalara kadar yirmi kere kopyaladığı talimatları çözmeye çalıştılar.

Tyler yanlarına gitti, sessizce elini uzattı. Bilim insanları kâğıdı hemen ona verdi.

"Kadaverin," dedi Tyler yüksek sesle yazıyı okuyarak.

"Çincede ne demek?"

Kâğıdı adamlara fırlatıp kaşlarını çattı. "Bir tercümana mı benziyorum? Gidip sözlüklerden birine bakın."

"Lanet olasıca notları bile okuyamazken nasıl bir aşıyı yeniden üreteceğiz" diye homurdandı ikinci bilim insanı, not defterine bir şeyler yazarken.

Tyler dolaşmaya devam etti, asistanların dalga geçtiğini düşündüğünde bir cetvel alıp bunu masalara indirdi. Bu babasından öğrendiği bir alışkanlıktı; gençliğinde öğretmenleri geldiğinde dikkati dağılmasın diye onu daima izleyen bir sesti. Asla bir tehdit değildi: Bir hatırlatıcı, uyuklamaya, bir sonraki hafta yaş gününde ne hediye alacağını düşünürken gözlerini boşluğa dikmeye başladığında yaşatılan ufak bir şoktu. Öğretmenleri onun çok disiplinli olduğunu düşünüyorlardı ama bunun tek nedeni babasının derslerde hep yanlarında olmasıydı.

Ta ki derslere gelmeyene dek.

Tyler daha genç asistanlardan birinin onu çağırdığını görünce etrafa bakınmayı kesti. Neredeyse onu görmezden gelecekti ki genç asistan elini daha büyük bir telaşla sallamaya başladı ve Tyler iç çekerek yanına gitti.

"Bir sorun mu var?" Dalgın dalgın cetveli tezgâha vurdu. Tahta cetveli kırmak için ne kadar baskı gerekirdi? Bir bileğe sert bir şekilde indirmek yeterli olur muydu? Ortasından aniden bükmek?

"Hemen bakma shàoyé," dedi genç alçak sesle, "ama galiba burada casuslar var."

Tyler durdu. Cetveli düşürdü. Ağır ağır gencin baktığı yere, karşı duvarların en üst kısmındaki ufak panelli pencerelere döndü. O pencereler sadece bir restoranın altında kalacak kadar derinlerde ama Chenghuangmiao'nun yiyecek tezgâhlarının kokuları içeri sızmayacak kadar da derinlerde olmayan bir tesise ışık verecek büyüklükteydi. Manzara genellikle Chenghuangmiao'yu inceleyen müşterilerin

ayaklarından ibaretken, o anda dışarıda içeriyi dikkatle inceleyen iki kişinin yüzü gözüküyordu.

Tyler tabancasını alıp pencereye ateş etti. Camlar anında parçaladı ve iki yüz telaşla geriye çekilirken dört bir yana saçıldı. Odadaki bütün bilim insanları şaşkınlıkla bağrıştılar ama Tyler öfkeyle, "Beyaz Çiçekler," demekle yetindi. Dışarı fırlayarak basamakları hızla çıkıp restorana girdi ve ön kapıdan çıktı.

Beyaz Çiçekler çoktan biraz uzaklaşmışlar, Jiuqu Köprüsü'ne yaklaşmışlardı. Ama telaştan alışveriş eden kalabalığın arasından kaçabilecekleri bir yol açmışlar, Tyler'a nişan alabileceği bir fırsat vermişlerdi...

Tyler nişan aldı.

"Tyler, *hayır*!"

Bu emir çok geç geldi. Tyler çoktan tetiği iki kere çekmişti ve iki Beyaz Çiçek'in başı etrafa kanlar çıkarak patlamış, casuslar yere yığılmıştı. Chenghuangmiao'da çığlıklar koptu ama müşterilerin çoğu bir gangster çatışmasının arasında kalmamak için vakit kaybetmeden yoldan çekildiler. Endişe etmelerine gerek yoktu. Çatışma çıkmamıştı; etrafta geri ateş edebilecek başka Beyaz Çiçekler yoktu.

Tyler'ın sırtına sert bir darbe indi. Hızla arkasına dönüp bir sonraki darbeyi engellemek istedi ve kolları Rosalind Lang'in yumruklarıyla çarpıştı.

"Kalpsizsin," dedi Rosalind öfkeyle. "Geri çekiliyorlardı. Karşılık vermek istememişlerdi."

"Kızıllardan bilgi almak üzerelerdi," dedi Tyler onu iterek. "Kendini haklı çıkarmaya çalışma."

"Kızıllardan bilgi almak mı?" diye bağırdı Rosalind. Camda açılmış olan mermi deliği dışında dışarıdan belli bile olmayan pencere-

leri işaret etti. "Onları izliyordum Cai Tailei. Başlarını derde sokmamaları için onları izlemeye başlamıştım. Hem dışarıdan *hiçbir* şey duyamazlardı. Ne gibi bir bilgi edinmiş olabilirlerdi ki?"

Tyler ofladı. "Ufacık bir bilgi bile işlerine yarar. Sonra Beyaz Çiçekler aşıyı bizden önce piyasaya sürerler."

Kuzeninin *yine* Lord Cai'nin emriyle Beyaz Çiçek vârisine bulaşması zaten yeteri kadar kötüydü. Bir ulak Juliette'in Roma Montagov'la yarış pistinin orada görüldüğünü bildirdiğinde ağzı açık kalmış, bu sefer onu yakalayacağından emin olmuştu. Ama bunu Lord Cai'ye bildirdiğinde, Lord Cai umursamaz bir tavırla onu geçiştirmişti. *Bazı ödünler vermemiz gerek*, demişti. Aptalca bir işti. Beyaz Çiçekler'in her biri gizli ve hızlı hareket ediyor, en az Kızıllar gibi Tyler'ın fark etmeyeceği kadar aldıkça alıyorlardı.

"Şerefini kurtarmak için yalan söyleme." Rosalind sivri tırnaklarından biri ona doğrulttu. "Zevk aldığın için öldürüyorsun. Seni uyarıyorum. İsmin seni uzun süre koruyamaz."

Tyler aniden elini uzattı, Rosalind'in çenesini tutup ona bakmaya zorladı. Çenesini sıkan Rosalind istifini bozmadı ve Tyler onu bırakmadı. Hepsi böyleydi. Rosalind. Juliette. Kendileri bu şehrin öğrettikleri kadar suçlu değillermiş gibi, ahlak kisvesi altında suçlamalar savuran güzel, *korkunç* kızlardı.

"Kendimi korumak için ismime ihtiyacım yok," diye tısladı Tyler. Rosalind'in yanağındaki minik sim parçasına baktı. "İsmimi koruyabilirim. Tıpkı bu çeteyi koruduğum gibi."

Rosalind kahkaha atmamak için kendini tuttu. Tyler'ın bileğini yakaladı ve tırnaklarını derisine batıracak kadar sıkı tuttu. Tyler acı hissetti, beş sivri tırnağın derisine bıçak gibi battığını ve arkasından gömleğinin kolundan akan kanların soğuk ıslaklığını hissetti.

"Öyle mi?" diye fısıldadı Rosalind.

Tyler nihayet elini geri çekip onu itti. Rosalind dengesini hemen sağladı; hiçbir zaman bir saniyeden uzun süre dengesiz kalmazdı.

"Kendini haklı çıkarmaya çalışma Lang Shalin," dedi Tyler yine.

"Buna kendini haklı çıkarmak denmez." Rosalind Tyler'ın koluna yayılan kırmızılığa baktı. "İyilik denir. Bundan sende zerre kadar yok."

Hızla arkasına dönerken, köprünün yakınındaki cesetlere şöyle bir baktı ve dudaklarını dehşet içinde birbirine bastırıp hızla uzaklaştı. Tyler kollarını göğsünde kavuşturmuş bir halde orada kaldı, yüzünü buruşturarak yutkundu ve bileğindeki acıyan yaraya dokunmamaya çalıştı.

İyilik. Böyle bir zamanda iyiliğin ne faydası vardı? İyilik insanların karnını doyurmazdı. İyilik savaşların kazanılmasını sağlamazdı.

Tyler öne eğildi ve yumruğunu panel pencerelerin dışına indirip Kızılların dışarı çıkması için işaret verdi. Cesetleri kaldırmaları gerekiyordu. Chenghuangmiao'nun o kısmı Beyaz Çiçekler bölgesinde kalıyordu ve Beyaz Çiçekler adamlarının vurulup öldürüldüğünü duyup karşılık vermek için gelirlerse, Kızıl tesisi riske girebilirdi.

İyilik. Kızıllar dışarı çıkıp iki ölü Beyaz Çiçek'e doğru giderken, Tyler az kalsın yüksek sesle gülecekti. Kızıl Çete onsuz ne olabilirdi ki? Parçalanırdı ve kimse, özellikle de Juliette ve tatsız kuzenleri bunun farkında değilmiş gibiydi. Juliette de onsuz Beyaz Çiçekler tarafından ilk kuşatıldıkları ve donakalıp ateş edemediği anda ölmüş olurdu.

"İşinizin başına!" diye bağırdı asistanlardan biri restoranın kapısından. Cesetlerin kaldırılması için yardım etmelerine gerek olmayan Kızılları geri çağırdı. Adamların gidişini izlerken Tyler'ın ku-

lakları uğulduyordu. Adamların hepsi yanından geçerken başlarını salladı, bazıları da selam verdi.

Kızıl Çete Şanghay'ın her yerinde Juliette'i tanıyordu çünkü yüzünü reklamlara ve krem kutularına koymuşlardı. Kızıl Çete Tyler'ı tanıyordu çünkü Tyler bu şehri *biliyordu*; insanlar onu çalışırken, taktikleri ne kadar acımasızca olursa olsun, her fırsatta zafer kazanmaları için uğraşırken görmüşlerdi. Her yerin canı cehennemeydi, halkı onun için her şeyden önce geliyordu. Babası ona bunu öğretmişti. Babası bu uğurda ölmüş, kan davasında Kızıllar için savaşmıştı ve Tyler da yaşadığı sürece, dökülen o kanların bir anlamı olmasını sağlayacaktı.

En sonunda Kızıllar binaya girdi. Chenghuangmiao'nun kalanı telaşına, satışlara ve cızırdayarak pişen yemeklerine, asla kaybolmayan kokularına döndü.

"Bana ihtiyacınız var," dedi Tyler boşluğa ama belki de bunu herkese söylüyordu. "Hepinizin bana ihtiyacı var."

On Üç

Aradan haftalar geçtikçe, Roma ile Juliette arasındaki dans neredeyse öngörülebilir hale geldi. Sık sık İmtiyazlar'daki farklı dans salonlarına gittikleri düşünülecek olursa, kelimenin tam anlamıyla da dans ediyorlardı.

Juliette bu durumu umursamıyordu. Bir wŭtingde bulunmak, Büyük Sinema ve yarış pisti gibi yerlere girip çıkmaktan daha hoştu. Orada hâlâ sivri dilli olmaları gerektiği, etrafları inci kolyelerle ve şampanyayla çevrili olduğu ve orasının yabancıların sahip olduğu bölge olduğunu bildikleri halde yan masadaki Fransız adamı rahatsız edeceklerinden endişe etmeden sigaralarının dumanını dışarı üfleyebiliyorlardı. Bir dans salonu pratikte bir burlesk kulübünden farklı değildi. Sahnede aynı şov kızları vardı, içerisi duman altıydı ve kapılarda aynı serseriler cirit atıyordu. Dans salonlarının çok daha şık olmasının nedeni, yabancıların parasıyla işletiliyor olmasıydı.

Juliette bardan gelip elindeki ikinci kadehi Roma'ya uzattı. Bu

arada o gece daha önceden yanlarına gelmiş olan Fransız tüccar konuşmaya devam ediyor, Juliette'in peşinden ayrılmıyordu. Roma dalgın dalgın içkiyi alırken, bakışlarını incelediği noktadan ayırmadı. Bailemen'de –ya da yabancıların bildiği ismiyle *Paramount*'ta– yeteri kadar kalmışlar, o gece orada olan hemen hemen bütün varlıklı seçkin kişilerle konuşmuşlardı. Artık o broşürlerin Fransız İmtiyazları'ndakilerle sınırlı kalmadığını, Uluslararası İskân'a, Juliette onlara bu konuda soru sorduğunda hayretle bunu teyit eden Bubbling Well Yolu sakinlerine de yollandığını anlamışlardı.

Komikti ama o broşürler insanların yeni canavar olayıyla ilgili olarak anlattığı tek şey olmasına rağmen kimse o adrese gitmemişti. Birçoğu Larkspur tarafından çoktan aşı olmuştu ve tekrar aşı olmanın gereksiz olduğunu ya da broşürlerin gerçek olmadığını düşünmüştü. Demek Şantajcı Paul Dexter'dan daha zeki değildi. Çünkü Larkspur'un Şanghay'da sahip olduğu gibi bir ün salamamıştı ve artık hiç kimse gerçekten de gidip aşı olacak kadar yeni bir aşı fikrine güvenmiyordu.

"Hem," diyordu arkasındaki tüccar, Juliette ona yeniden kulak verdiğinde, "kuzeniniz Kızılların kendi aşılarını üretmeye yaklaştıklarını söylemişti. Başka aşıya ne gerek var?"

Bunu duyunca Roma'nın içkisi boğazında kaldı ama renk vermemek için öksürüğünü kesmeyi başardı. Durmadan konuşan adam bunu fark etmedi çünkü Kızıllarla bağlantılıydı ve Roma orada yokmuş gibi davranıyordu. Beyaz Çiçek vârisi iki adım ötede değilmiş gibi konuşmaktan mutlu olmasına rağmen Roma *oradaydı* ve adamın hassas bilgi olduğunu bilmediği her şeyi duyabiliyordu. Roma son kez öksürürken, Juliette çaktırmadan ona baktı ve sırtına sert bir şaplak atmaya gerek olup olmadığını kontrol etti. Roma toparlanmış gibiydi. Ne yazık.

"Kuzenime güven olmaz," dedi Juliette. Parmağını kadehinin soğuk kenarına gezdirdi. Adamın Tyler'dan başkasından söz etmesi mümkün değildi. Rosalind ya da Kathleen'in Kızıllarla bağlantısı olan Fransız tüccarlarla dedikodu yaptığına ihtimal vermiyordu. Bunu yapabilirlerdi; ne de olsa dil açısından bu beceriye sahiplerdi ama mideleri o kadar sağlam değildi.

Tüccar omzunu duvara yasladı. Bailemen'in o köşesi daha sakindi, sadece sahneyi pek iyi görmeyen bir-iki masa vardı. Elbette Roma'yla Juliette şovu izlemek için orada değildi; kalabalığı incelemek ve konuşmaya değer birileri olup olmadığını görmek için oradaydılar.

"Öyle mi?" dedi tüccar. "Umarım haddimi aşmıyorumdur Bayan Cai ama şehir sizden çok kuzeninize güveniyor gibi."

Juliette ona dönüp bakışlarını yüzüne dikti. Tüccar irkilir gibi oldu ama bakışlarını kaçırmadı.

"Size lafınızı geri almanız için iki saniye veriyorum."

Tüccar bir kahkaha atmaya çalıştı ama beceremedi. Saygılı görünmeye çalıştı ama bakışlarında bir şeyi komik bulduğunu ele veren bir ifade vardı. "Sadece bir gözlem," dedi. "Kız çocukların dikkatlerinin hep başka bir yerde olduğuna dair bir gözlem. Sizi kim suçlayabilir ki Bayan Cai? Siz kuzeniniz gibi bu işi için yaratılmamışsınız."

Ne cüretle...

"Juliette, boş ver."

Roma'ya sert bir bakış fırlattı. "Bu işe karışma."

"Bu tüccarın ismini bile biliyor musun?" Roma Fransız tüccarı tepeden tırnağa süzdü. Her yanından kayıtsızlık akıyordu. "Başka bir gün olsa çekip giderdin. Bu adamın bir önemi yok. Boş ver gitsin."

Juliette kadehinin biraz daha sıkıca kavradı. Dans salonunda, özellikle de o yabancı kalabalığı arasında olay çıkarmak aptalca olurdu. Bilgi edinmeye çalışacaksa, ona saygı duyması gereken insanlardı bunlar.

Sonra tüccar sırıttı ve, "Artık Beyaz Çiçekler'den mi emir alıyorsunuz?" dedi. "Bayan Cai, ölen Kızıllarınız bunu görseler ne derlerdi?"

Juliette içkisi fırlattı, cam kadeh bin parçaya ayrıldı. "*Bir* daha sabrımı dene bakalım." Tüccarı o kadar sert bir şekilde duvara itti ki adamın mermere çarpan başından *tak* diye bir ses çıktı. Juliette geri çekilip tekrar saldırmak üzere yumruğunu sıktı. Tam o sırada çelik gibi bir el bileğine dolandı ve onu iki adım öteye çekti.

"Sakin ol," diye fısıldadı Roma öfkeyle. Ağzı Juliette'in kulağına o kadar yakındı ki Juliette dudaklarının sıcaklığını hissedebiliyordu. "Yoksa *ben* seni duvara yapıştıracağım."

Juliette ensesinin buz kestiğini hissetti. Öfkeden mi yoksa onu iyi hissettirdiği için mi buz kestiğini bilemedi. Roma Montagov ona o kadar yaklaşmaya her karar verdiğinde bunu tehdit savurmak, özellikle de Juliette o anda *haklıyken* tehdit savurmak için yapması ona acımasızca geliyordu.

Öfke galip geldi. Her zaman galip gelirdi.

"Yap o zaman," dedi çenesini sıkarak.

Roma kıpırdamadı. Bunu yapmazdı. Juliette bu kadarını tahmin etmişti. Tehdit savurmak kolaydı ama işbirliklerinin şantajcıya karşı büyük bir engel olması gerekirken birbirleriyle kavga ederken görülemezlerdi.

"Yapacağını düşünmemiştim."

Bu arada tüccar toparlanmıştı. Juliette'e bir bakış bile atmadan telaşla salonun arka tarafına doğru, korkuya kapılmış bir hayvan gibi

kaçtı. Roma tüccarın koşa koşa geri geleceğinden ve Juliette'in yine zapt edilmesi gerekeceğinden korkuyormuş gibi Juliette'in bileğini ağır ağır bıraktı, kolunu yavaşça geri çekti.

Juliette yerdeki kırık cam parçalarına baktı.

"Gidip yerine otur, tamam mı?" dedi Roma. Sesinde zerre kadar anlayış yoktu. Söylediği her şey ölçülüydü ve duygularını kesinlikle belli etmiyordu. "Sana bir içki daha alayım."

Juliette'in yanıtını beklemeden arkasını dönüp sol tarafa doğru ilerledi. Juliette bir masaya geçip bir sandalyeye çökmekten ve başını ellerinin arasına almaktan başka bir çaresi olmadığını düşünüp kaşlarını çattı.

"Evet..." Roma geri gelip yerine otururken kadehi Juliette'in önüne koydu.

Juliette oflamamak için kendini tuttu. Roma'nın ne diyeceğini biliyordu.

"... demek bir aşı üstünde çalışıyorsunuz?"

"Evet." Juliette alnını ovuşturdu ama makyajını parmaklarına bulaştırdığını fark edince yüzünü buruşturdu. Ona ters bir yanıt verip kendi işine bakmasını söylemesi gerekirdi ama bu danstan, bu çıkmaz sokaklar ve faydasız bilgiler rutininden usanmıştı. Yanıt vermemesi gerektiğini düşünmeden, "Paul'ün geride bıraktığı birkaç belge var," deyiverdi.

Lord Montagov bu görevi bu yüzden Roma'ya vermişti. Juliette'in ağzından kaçacak olan bütün bilgileri alması için.

"Peki", dedi Roma, Juliette'in kadehinden bir buz parçası alıp makyajı temizlemek için bununla parmaklarını ovuşturduğunu görmemiş gibi yaptı, "aşıyı yeniden ürettiğinizde ne yapacaksınız?"

Juliette kaba bir kahkaha attı. Birden sırf makyajını dağıttığı için

değil. yüzüne çöktüğünden emin olduğu o çılgınca ifadeyi de gizlediği için salonun loş olmasına, tavandan sarkan avizelerin bütün ampullerinin kısık olmasına sevindi.

"Bana kalsaydı şantajcının güç kaybetmesi için aşıyı bütün şehre dağıtır, herkesi koruma altına alırdım," dedi sert bir sesle. Parmaklarının arasında bir bıçak belirdi ve bunu masaya indirip buz parçasını paramparça etti. "Ama... babam benim yerime Tyler'a kulak verebilir. Aşıyı sadece Kızıllara verip sonra herkese satabiliriz ve gücü almaya yetmeyen herkese yazık olur. Ne de olsa akıllıca olan seçenek bu. Kâr getirecek olan seçenek."

Roma sessiz kaldı.

Juliette sırf Roma tüm dikkatini ona verdiği için, "Fazla vaktin kalmadı," diye devam etti. "Beyaz Çiçekler aşıyı piyasaya bizden önce sürsünler diye bilgilerimizi ele geçirmek için hemen bir girişimde bulunmalısın."

Juliette bıçağı masadan çıkardı ve buz parçaları dört bir yana uçup ufak ahşap masaya saçıldı. Onu mahveden şey her zaman umut olacaktı. Ona gümüş bir tepside korkunç bir şey sunduğuna ve onun bunun yapmayacağına, bu bilgiyi kendine saklayacak kadar onu umursadığına dair bir umut.

Neden böyle yapsın ki? Juliette ondan nefret etmesi için o kadar çok neden vermişken, Roma'nın onun umursaması için hiçbir neden yoktu. Ama Juliette yine de deneme yapacak kadar aptaldı.

"Vakit geldi," dedi Roma en sonunda. Juliette hızla ona baktı ama Roma esas konuyu çoktan kapatmıştı. "Kunshan'daki tesise gitmemiz gerek. Şantajcımız orada olabilir."

"Nedense hiç sanmıyorum," diye mırıldandı Juliette. Başını kaldırıp ayağa kalktı, ikisi o gece için veda eden dans partnerleriymiş

gibi abartılı bir şekilde reverans yaptı. "Yarın tren istasyonunda görüşürüz."

Roma'nın yanıtını beklemeden paltosunu aldı, dans salonundan çıkıp gecenin karanlığına karıştı.

Marshall Bailemen'in çatısında soğuk esintiye döndü, saçlarının rüzgârda uçuşmasına izin verdi. Oldukça yüksek bir binaydı; ayakkabıları bir kaysa kenardan aşağı uçar, tutunacak hiçbir şey bulamadan dans salonunun düz duvarı boyunca düşerdi. Bunu düşününce yanındaki direği daha sıkı sıkı tuttu ve binanın ortasındaki kuleye biraz daha yanaştı.

Aşağıda bir kıpırtı fark etti. Bailemen'in göz alıcı ışıkları daha önceden sokaklarda oluşmuş olan yağmur birikintilerinden yansıyor, PARAMOUNT BALO SALONU yazısını kırmızı ve sarı harflerle tersten gösteriyordu. Marshall Juliette'in dans salonundan hışımla çıkışını ve ayakkabılarını mahvetmek keyfini yerine getirebilirmiş gibi doğrudan su birikintilerinin içine adım atışını izlerken hiç şaşırmadı.

"Acaba Roma ne yaptı?" diye düşündü yüksek sesle.

Roma bir dakika sonra Bailemen'den dışarı çıktığında ve ona seslenen çekçekçileri görmezden gelerek biraz ilerledikten sonra durduğunda dolaylı olarak da olsa sorusunun yanıtını aldı. Başını göğe kaldırdı ve kısa bir çığlık attı. Marshall Roma onu görmesin diye hemen geri çekildi ama endişelenmesine gerek yoktu. Roma da birkaç saniye içinde Juliette'in aksi yönünde yürümeye başladı.

"Trajik," diye mırıldandı Marshall rüzgâra. Montagovlar hep böyle abartılı tepkiler verirlerdi.

Ama bu abartılı tepkileri, şehrin kalbinde, şehri ikiye ayıran kan davasının merkezinde olmayı özlemişti. Benedikt orada olsaydı, büyük bir ihtimalle ona kalın kafalı olmamasını söylerdi. Bir kan davasının hiçbir iyi yanı yoktu. Kayıptan başka bir anlamı yoktu. Ama hiç değilse çok fazla şey istiyormuş gibi gözüken bir yerde tek amaçtı.

Ani bir rüzgâr daha sert bir şekilde yüzüne vurunca, Marshall geri çekilip oturacak daha iyi bir yer aradı. O gece biraz temiz hava almak için dışarı çıkmıştı; tam o sırada Roma ile Juliette'i Foch Bulvarı'nda yürürken görmüş, hiç vakit kaybetmeden peşlerine takılmıştı. Birkaç adım geriden onları izlediğini, ikisi Bailemen'e girip gözden kaybolurken, hızla binanın arkasındaki yapı iskelesine koştuğunu da görmemişlerdi. Marshall buna biraz şaşırmıştı. Yeteri kadar sert fırlatırlarsa bir iğneyle bir sineği vurabilecek iki vâristen daha fazlasını beklerdi.

"Siz ikiniz ne işlere bulaştınız?"

Gece buna yanıt vermediği takdirde bir yanıt gelmeyecekti. Marshall'ın yüksek sesle konuşmaktan vazgeçmesi gerekiyordu ama onu daha az yalnız hissettiren tek şey buydu. Sohbet etmeyi özlemişti. İnsanları özlemişti.

Benedikt'i özlemişti.

Yakınlardaki sokakları acılı bir siren ve bir silah sesi olabilecek bir şeyin yankısı kapladı. Marshall bacaklarını göğsüne çekip çenesini dizlerine dayadı. Beyaz Çiçekler'e ilk katıldığında sadece sokaklardan toplanmış sıska, aç ve her daim pis olan pespaye çocuklardan biriydi. Benedikt onu o gün o halde bulmuştu. Montagovların evinin arkasındaki ara sokakta, bacaklarını karnına çekmiş, kollarını bir fetüs pozisyonunda etrafına dolamış bir halde. Henüz

dövüşmeyi, herhangi bir bıçak gibi kesecek kadar keskin bir gülümseme fırlatmayı öğrenmemişti. Benedikt önüne çömeldiğinde –ütülü beyaz gömleğiyle ve taranmış kıvırcık saçlarıyla ışıl ışıl bir melek gibi gözüküyordu– bunlarla ilgili hiçbir şey söylememişti. Sadece elini uzatmış, "Gidecek bir yerin var mı?" diye sormuştu.

"Artık gidecek bir yerim var," diye mırıldandı Marshall. "Ama sen yanımdayken daha iyiydi."

Çatının diğer tarafından ani bir hışırtı geldi ve Marshall irkilerek düşüncelerinden sıyrıldı. Anılarına öylesine dalmıştı ki etrafındaki dünyayı unutmuştu. Bir hata yapmıştı, yapmaması gereken bir hata. Orası Kızıl bölgesiydi.

Gerçekten de çatıdaki kulenin etrafından dolanan bir Kızıl karşısına çıktı. Dudaklarından sarkan bir sigarayla başını kaldırıp ona baktığında donakaldı.

Lütfen beni tanıma, diye düşündü Marshall, ellerini çaktırmadan cebindeki tabancaya doğru götürerek. *Lütfen beni tanıma.*

"Marshall Seo," diye bağırdı Kızıl çatlak bir sesle. "Ölmüş olman gerekiyordu."

Tüh.

Kızıl sigarasını yere fırlattı ama Marshall hazırlıklıydı. Bu iş tek bir şekilde sona erebilirdi. Hızla cebindeki tabancayı çıkarıp ateş etti. Hızla ve adamdan önce ateş etti çünkü önemli olan buydu.

Sonuç olarak önemli olan *tek şey* buydu.

Mermi hedefi buldu. Kızıl'ın silahı büyük bir gümbürtüyle yere düştü. Bir tabanca olabilirdi. Bir hançer olabilirdi. Hatta bu kadar ses çıkardığına göre, bir Ninja yıldızı da olabilirdi. Ama puslu karanlıkta Marshall'ın umursadığı tek şey bunun adamın erişemeyeceği bir yerde olmasıydı. Kızıl ellerinden birini göğüs kemiğine saplanan merminin açtığı deliğe götürerek yere yığıldı.

Marshall gerilmiş bir halde birkaç saniye bekledikten sonra kesik nefes sesleri duydu ve çatıyı kaplayan metalik kan kokusunu hissetti. Sonra sessizlik oldu. Derin bir sessizlik.

Marshall çatının kenarına tekme attı, Bailemen'in yan tarafından ufak taşların aşağı yuvarlanmasına neden oldu. Ellerine bulaşan bunca kan. Tüm bu ölümlerin ve açıkçası onu koruduğu, uğruna gizlendiği kişilerin sırrını sakladığı sürece hiçbirinin önemi yoktu.

"Lanet olsun," diye fısıldadı yüzünü ovuşturarak ve yüzünü kokudan esintiye çevirdi. "Bu şehirden nefret ediyorum."

On Dört

Juliette tren platformuna göz gezdirip aşağıdaki raylara baktı. Arkasında birini hissettiğinde, kim olduğunu görmek için dönüp bakmasına gerek yoktu. Onu adımlarından, sanki hayatında hiç yanlış yöne yürümemiş gibi yere düşen yağmur damlalarına eşlik eden sert bir duruş sesini andıran ayak seslerinden tanıdı.

"Güneybatı yönüne bak," dedi fısıldayarak. "Pejmürde kılıklı, kolunun altına Fransızca bir roman sıkıştırmış olan adam var. Son on dakikadır beni izliyor."

Gözünün ucuyla Roma'nın yavaşça o yöne döndüğünü, söz ettiği adamı aradığını gördü.

"Belki de güzel olduğunu düşünüyordur."

Juliette dilini şaklattı. "Beni öldürmeye hazırmış gibi gözüküyor."

"Aslında ikisi de aynı..." Roma birden sustu ve hızlı hızlı gözlerini kırpıştırdı. Adamı görmüştü. "O bir Beyaz Çiçek."

Juliette şaşkınlıkla gözlerini yine o yöne çevirdi ve adama bir daha bakmaya çalıştı. Adam dikkatini romanına vermiş olduğu için bunu fark etmedi.

"Bundan... emin misin?" diye sordu Juliette, kendine olan güvenini kaybederek. Onun şantajcı olabileceğini, kendisi ve Roma olası gerçeğe yaklaşırken nihayet ortaya çıktığını ummuştu. Birinin onları durdurmak için bu şekilde karşılarına çıkacağını düşünmek fazla iyimserdi ama araştırmalarını kesinlikle hızlandırırdı. "Fransız olduğunu sandım."

"Evet, *gerçekten* de Fransız," dedi Roma. "Ama bize sadık. Onu daha önceden evde görmüştüm. Bundan eminim."

Adam birden yine başını kaldırdı. Juliette hemen bakışlarını başka yöne çevirdi, başka bir şeyle ilgileniyormuş gibi yaptı ama Roma istifini bozmadı. Dikkatle adama bakmaya devam etti.

"O bir Beyaz Çiçek ise," dedi Juliette ağzını fazla oynatmadan, "neden seni de öldürecekmiş gibi bakıyor?"

Roma dudaklarını büzdü ve binecekleri tren gelirken başını çevirip raylara döndü. Onlarla trene binecek olan yolcular hızla harekete geçti, öne atıldı ve iyi bir yer kapabilmek için platformun kenarına yaklaştı.

"Belki benim daha güzel olduğumu düşünüyordur," dedi Roma sakin sakin. "Onunla konuşmak istiyor musun? Gücümüzü birleştirirsek onu yere mıhlayabiliriz."

Juliette bunu düşündü ama hayır anlamında başını salladı. Neden zamanlarını Beyaz Çiçekler'e harcayacaklardı?

Trene binip pencere kenarında yer buldular. Juliette iç çekip sert

sırtlı koltuğa oturdu, paltosunu çıkardı ve kendi koltuğuyla Roma'nın koltuğunun arasındaki masaya bıraktı. Trendeki koltukların dizilişi yüzünden birbirlerine dönük oturuyorlardı ve aralarındaki masaya daha fazla şey yığarak Juliette adeta eğreti bir duvar oluşturuyordu. Kompartımanda yirmi küsur yolcu daha olmasına rağmen yüz yüze oturmak fazla samimiydi.

"Kunshan'a hareket ediyoruz," diye İngilizce bir anonsu geldi kompartımanın hoparlörlerinden. "Hoş geldiniz."

Roma koltuğuna oturdu. Takım elbisesinin üstündeki gri paltoyu çıkarmadı. "Bir sonraki hangi dil olacak?"

"Fransızca," dedi Juliette hemen ama hoparlörlerden Şanghay dilinde parazitli bir anons yapıldı. Şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı. "Hımm, ilginç."

Roma hafif bir gülümsemeyle geriye yaslandı. "Siz inançsızlar."

Roma'nın yüzünde anlık bir keyif ifadesi belirip kayboldu ama bu bile Juliette'in kaskatı kesilmesi, midesinin burulması için yeterli oldu. Tren hareket ettiğinde Roma bakışlarını dışarıdaki manzaraya çevirdi ve cam birden sert bir ifadeye bürünen aksini yansıttı. Juliette onun hatırladığını anladı: onun kim olduğunu, ikisinin kim olduğunu, onun ne yaptığını ve artık ne olduklarını.

Tren hızla yola koyuldu.

Şanghay'dan Kunshan'a uzun bir yolculuk olmayacaktı. Pencereden gördükleri manzara kısa sürede şehir dışındaki mahallelere, toprak yollardaki eski püslü evlere dönüştü. Tren raylarının yanında düz, eşit boyda ve göz alabildiğince uzanan çimler vardı. Yabancıların parklarındaki yeşillikler haricinde Juliette'in şehir içinde gördüğünden çok daha doğal bir yeşillikle kaplıydı geçtikleri bölge.

Juliette nefesini yavaşça dışarı verdi, yanağını pencereye yasladı. Roma da aynı şeyi yapıyordu ama ona baktığını görmesin diye

ona gereğinden fazla bakmamaya karar verdi. Başını çevirdi, dikkatini kompartımandaki insanlara verdi ve tren yoluna devam ederken uyuklayan yolcuları izledi.

Roma sessizliği böldüğünde, aradan Juliette'in irkilmesine neden olacak kadar uzun bir zaman geçmişti. Onunla ilgilenmemek için elinden geleni yaparken sesini duymak bir şok etkisi yaratmıştı.

"Şantajcıyı bulacağımızı varsayarsak," Roma bir giriş, bir ön konuşma yapmadan doğrudan konuya atlamıştı, "bir saldırı planı yapmamız gerek."

Juliette parmaklarını masaya vurdu. "Vurarak öldürmeye ne dersin?"

Roma gözlerini devirdi. Juliette onun görev başında o kadar yakışıklı görünmesine, kirpiklerinin koyu renkli gölgelerinin etrafa yayılan kömür tozu gibi belirip kaybolmasına sinir oldu.

"Ya sonra?" dedi Roma. "Durum Larkspur'un peşinde olduğunuzu düşündüğümüzden farklı değil. Şantajcıyı öldürürsek canavarları nasıl bulacağız?"

"Bu sefer durum *farklı*," dedi Juliette. Kompartımana soğuk bir esintinin dolduğunu, kollarındaki tüylerin diken diken olduğunu hissetti. Juliette irkilince, Roma kaşlarını daha da çattı ve bakışları boyun çizgisine kaydı. Juliette üstünde kış mevsimine uygun bir kıyafet olmadığını biliyordu. Roma'nın ona bunu hatırlatmasına gerek yoktu.

"Nasıl farklı?"

Juliette paltosuna uzandı. "Paul Dexter'ın Komünistlerle bağlantılı olduğunu gösteren hiçbir şey yoktu çünkü bir keresinde Qi Ren'le buluştu ve karmaşayı tesadüfi dönüşümler üstüne kurdu. Ama bu şantajcının," –paltosunu giyebilmek için ayağa kalktı, uzun paltonun kenarı dizlerinin arkasına sürtündü– "canavarlarından çok da uzakta olmadığını düşünüyorum. Canavarlar şantajcının emirlerini yerine getirmek için dışarı yollanırken uzakta olamaz. Bunun

için özel talimatlar vermesi gerekir. Sürekli olarak onlarla buluşması gerekir."

"Kulağa bir tahmin gibi geliyor," dedi Roma.

"Bütün görev bir tahmin üstüne kurulu zaten," dedi Juliette yakasını düzelterek. "Ben..." Duraksadı ve tam yerine oturmak üzereyken gözüne ilerideki bir şey çarptı. Fransız Beyaz Çiçek de o kompartımandaydı ve birkaç sıra ileride oturuyordu.

Dahası... acı çekiyormuş gibiydi.

"Juliette?" dedi Roma. Başını koltukların arasına çevirip nereye baktığını anlamaya çalıştı. "Neler oluyor?"

Beyaz Çiçek önündeki bardağı tuttu ve içindeki içeceği suratına boca etti.

"Ateş!" diye bağırdı Juliette birden.

Adam acı içinde çığlık atarken Juliette Roma'yı kolundan çekti ve Roma kimin ateş ettiğini anlamaya çalışırken onun şaşkınlığını görmezden geldi. Diğer yolcular tereddüt etmeden derhal kompartımanın kapısına hücum etti ve bir sonraki kompartımana geçmeye başladı. Trenin en sondaki kompartımanda yaşanan bir sorundu bu. Gidebilecekleri tek yön vardı.

"Juliette, neler oluyor?" diye sordu Roma tekrar. Juliette onu sert bir şekilde, kapıya toplanmış olan yolculara, kapıya doğru itti. "Ne..."

Juliette pencerelerin oradan birinin giysilerinin yırtıldığını anlatan *cırt* diye bir ses gelince şaşkınlıkla içine bir nefes çekti. Bir anda koltuğunda iki büklüm olmuş adamın yerini bir canavar almıştı. Boyu o kadar uzundu ki başı tavanı zorluyordu; göğsü hızlı hızlı inip kalkıyordu, burun delikleri açılıp kapanıyordu. Teninin yeşil rengi gün ışığında daha da garip gözüküyordu, hafif bir şeffaflığa sahipti

ve derisinin altında hareket eden bir şeyler olduğunu ele veriyordu: Minik siyah noktalar hızla omurgasına doğru ilerliyordu.

Kapıya yaklaşmışlardı ama kompartımandaki yolcuların yarısı hâlâ arkasındaydı. Juliette onları da diğer kompartımana doğru iterse, böcekler hızla trenin kalanına yayılır, trendeki herkese bulaşırdı. Ama onları oracıkta durdurmayı başarırsa...

Böcekler bir anda canavarı parçalayıp içinden dışarı fırladı.

Juliette, Roma'yı diğer tarafa itti ve kapıyı hızla kapattı.

Roma nefesi kesilmiş bir halde arkasına döndü ve kapıyı yumrukladı. Az önce kompartımanda bir canavar mı canlanmıştı? Canavar dönüşen kişi o *Beyaz Çiçek* miydi?

"Juliette!" diye kükredi. "Juliette, *ne* yaptığını sanıyorsun?"

Önündeki yolcuların hepsi kaçmış, telaşla bir sonraki kompartımana açılan ikinci kayar kapılardan geçmişlerdi. İkinci kapının orada, trenin her dönüşünde ve sarsıntısında altındaki zeminin kaydığı yerde kalmış olan tek kişi sadece Roma'ydı. Kapıyı sağa sola çekmeye çalıştı, bu arada ellerinin üst kısmı çürük içinde kaldı ama *bir şey* kapıyı sıkı sıkı kapalı tutuyor, bir santim bile aralanmasını engelliyordu.

"Juliette!" Yumruğunu indirdiği kapı sarsıldı. "Lanet olasıca kapıyı aç!"

İşte o anda çığlıklar başladı.

Juliette kabloyu kapı kolunun etrafına sarıp sıkıca çekti ve kompartımana girilmesini engelledi. Kapıyı sıkıca kapattığı saniyede,

böcekler hızla etrafa yayılmaya, siyah bacaklarıyla ilerleyip bulabildikleri her yüzeye tırmanmaya başladı: insan vücudu, zemin ya da duvar. Juliette bu hissi ilk kez deneyimlemiyordu ama yine de midesi altüst oldu ve kısmasına ramak kaldı.

Sürünüyorlar. Her yeri kaplıyorlardı. Saçlarının arasına, elbisesinin içine, dirseklerinin iç kısmına, dizlerine, parmaklarına akın ediyorlardı. Yapabildiği tek şey gözlerini sımsıkı yummak ve aylar önce olduğu aşının işe yarayacağına güvenmekti. Aşının etkisinin hâlâ sürüp sürmediğini bile bilmiyordu ama yapabileceği hiçbir şey yoktu. Bir şey dışında...

Juliette içine bir nefes çekip ensesindeki böcekleri silkeledi, böcekler yere düştüğü anda o histen kurtulmak için çaresizlikle bekledi. Hızla arkasına dönüp gözlerini açtı. İçinden boğazını tırmıklamak, etrafı yakıp yıkmak geçmedi. Aşı işe yaramıştı. Etrafındaki insanlar sendeleyerek koltuklara giderken ya da dizlerinin üstüne düşerken, Juliette ayaklarını sımsıkı yere basmış, ellerini iki yanına dayamış duruyordu. Etrafındaki insanlar tırnaklarını derilerine bastırıp kendilerini parçalamaya başladıklarında, Juliette'in elinden olanları izlemekten başka bir şey gelmedi.

Aman Tanrım.

Canavardan bu dünyaya ait olmayan, vahşi bir çığlık yükseldi. Juliette derhal öne atıldı, deliliğe yakalanmış olan kurbanların arasından geçti. Ürpermek ve gizlenmek istiyordu ama *istediği* şeylere değil, sadece yapması gerekene yetecek kadar vakti vardı.

Gözlerini kapatma, dedi içinden. *Katliamı izle. Yıkımı izle. Halıları kırmızıya boyayan kaygan kanları hisset ve sırf yabancı bir tüccar açgözlü davrandı diye bu şehirde neyin tehlike altına girdiğini hatırla.*

Juliette tabancasını çekti, nişan aldı ve canavarı böğründen vurdu.

Ateş sesleri kilitli kompartımanda yankılandı. Roma dehşet içinde geriye doğru bir adım attı; sesler onu öylesine korkutmuştu ki kapıyı ittirmeye devam edecek enerjisi kalmamıştı. O anda hiçbir şey umurunda değildi. Şehir, kan davası, tüm öfkesi ve hiddeti ve intikam hissi silinip yok oldu. Düşünebildiği tek şey Juliette'ti; onun öldüğü, ölmek üzere olduğuydu ve buna izin veremezdi. İçinde gömülü olan bir yanı onu öldürmenin kendi görevi olduğundan emindi ama o anda ortaya çıkan yanı buna dayanamıyordu. Orada ve o anda ölemezdi.

"Ölme," diye fısıldadı titrek bir sesle. "Ölme."

Canavar Juliette'in mermilerinden etkilenmeden yana kaçtı. Etrafa savurup durduğu kolları nemden kayganlaşmış, dokunulsa yapış yapış bir his yaratacakmış gibi gözüke mini su damlacıkları oluşmuştu.

Juliette yine nişan aldı ama arkasından gelen ses –bir kurbanın ölmeden önceki acı ve korku dolu inlemeleri– dikkatini buna dayanamayacağı kadar dağıttı ve mermi canavarın sadece omzuna saplanınca, yaratık iki koltuğun arasından güçlükle geçerek doğrudan bir pencereye dalmak için karşısına çıkan fırsatı kullandı ve camı çatlatıp bir örümcek ağı deseni oluşturdu.

Kaçmaya çalışıyordu.

Juliette bacağının üst kısmına gizlediği bıçağı canavara fırlatmak üzere aldı. Hangi yaratık gözünün ortasına bir bıçak yiyip hayatta

kalabilirdi? Ne kadar korkunç olursa olsun hangi canavar başının tamamının oyulmasına dayanabilirdi?

Ama Juliette yeteri kadar hızlı davranamadı. Yerdeki cesetlerin arasından geçene kadar, canavar bir kez daha kendini pencereye atmıştı ve bu sefer tamamıyla kırmış, kompartımanın her yanına camların saçılmasına neden olmuştu. Juliette nefesi kesilmiş bir halde eliyle yüzünü kapattı. Toparlanmaya fırsat bulamadan, canavar trenin hızla ilerlemesine aldırış etmeden dışarı atladı.

"Hayır!" diye bağıran Juliette bir küfür savurdu. Açık pencereye koştu, canavarın tepelere savruluşunu ve üstüne bir palto geçirirmiş gibi bir anda yine bir insana dönüşmesini izledi. Adam saniyeler içinde gözden kayboldu. Tren hızla yoluna devam ederek onca insanı katletmiş, kimsenin kim olduğunu anlamadığı adamı kırlık bölgede geride bırakmıştı.

Juliette sendeleyerek pencereden uzaklaşırken, bacakları boşa gider gibi oldu. Anlatılanlara inanmıştı ama bunu kendi gözleriyle görmek apayrı bir durumdu. Artık mesele Qi Ren ve beklenmedik anlarda geçirdiği dönüşümler, kendine direnmesi ve vücuduna neler olduğunu anlama çabasıyla diğer formunun suretini geride bırakması değildi. Artık mesele bir hastalığın suyun yakınlarına yayılması, geç saatlerde Bund'da çalışan gangsterleri hedef alması değildi. Suikastçılar bu *canavarlardı*. Birisinden emir alan, onun emriyle canavarlara dönüşen ve işleri bittiğinde tekrar insana dönüşen suikastçılardı.

Durum giderek daha vahim bir hal alıyordu.

Çığlıklar kesildiğinde Roma kıpırdayamadı. Gözlerinin önünden her türlü olasılık geçiyordu ve en çok da Juliette'in cesedinin tre-

nin zemininde paramparça olduğunu görüyordu. Daha yüce bir güç varsa Roma onu dinlediğini umut etti. Yüce gücün duyacağı tek şey şuydu: *Lütfen, lütfen, lütfen.*

Lütfen iyi ol.

Aniden kompartımanda kırılan camların sesi yankılanıp sessizliği böldü. Roma içine titrek bir nefes çekip yine öne atıldı ve var gücüyle kapıyı çekiştirdi.

Nihayet kapı aniden ardına kadar açıldı.

Burnuna anında kan kokusu geldi. Uğuldayarak kırık bir pencereden içeri dolan rüzgârı hissetti. Canavar görünürde yoktu. Ama Juliette oradaydı. Savaş alanını inceleyen bir intikam meleği gibi cesetlerle dolu bir tren kompartımanında yanağında kan lekeleriyle dimdik ayakta duran tek kişi Juliette'ti.

Juliette gözlerini o kadar ağır ağır kırpıştırdı ki bir rüyadan uyanıyor gibiydi. Roma'ya doğru yürümeye başlayınca ve sendeleyince, Roma öne atılıp ne yaptığını düşünmeden onu tuttu ve bir saniye, iki saniye, üç saniye kollarından ayırmadı. O uzayan saniyelerde, yanağını Juliette'in sert saçlarına, ensesinin yumuşak derisine dayadı. Juliette nefesini dışarı verdi, onun kollarında gevşedi ve Roma'yı gerçeğe döndüren de bu oldu. Juliette iyiydi. Bunu anladığı anda paniği yerini müthiş bir öfkeye bıraktı.

"*Neden* yaptın bunu?" diye bağırdı Roma birden geriye çekilerek. Onu omuzlarından tutup sarstı. "Neden böyle bir şey yaptın?"

Yerde boğazları tırmıklanarak parçalanmış, gözlerinden kulaklarına kadar kıpkırmızı izler kalmış olan cesetler vardı. Ama Juliette... Juliette yaralanmamış gibiydi.

"Paul'ün aşısını oldum," dedi titrek bir sesle. "Bağışıklığım var."

"O aşı ilk canavar için geçerliydi," dedi Roma öfkeyle. "Bunlar farklı olabilirdi."

Bir *Beyaz Çiçek* üyesinin burunlarının dibinde bir canavar olarak gizlenmiş olması, göğsündeki yanma hissini sadece şiddetlendirdi. Beyaz Çiçek'i daha önceden durdursaydı, bunların hiçbiri olmazdı. Bunlardan *haberdar* olsaydı, uzun süre önce adama işkence ederek bilgi alırdı ve şehirlerine yapılan bu saçma şantaj sona ererdi.

"Yine de işe yarayacağını düşündüm." Juliette Roma'nın ellerini omuzlarından itti. "Ve işe *yaradı*."

"Bir kumar oynadın. *Hayatın* üstüne bir kumar oynadın"

Juliette'in çenesi belirgin bir şekilde seğirmeye başladı ve öfkeyle sivri çenesini kaldırdı. Roma onu utandırdığını biliyordu ama havada hâlâ kan kokusu varken, giysileri şiddete bulanmışken, derilerine bulamışken umurunda değildi. Juliette bunu fark edince, onu kompartımanların arasına itti ve kayar kapıyı yine kapattı.

"İşe *yaradı*," diye fısıldadı öfkeyle. Artık vagonların arasındaki alanda sadece ikisi duruyordu ve onları bir kompartıman dolusu cesetten sadece kalın tahta bir panel ayırıyordu. "Bütün treni delilikten kurtardım."

"Hayır," dedi Roma. "Kahraman rolü oynamaya karar verdin ve şansın yaver gitti."

Juliette oflayarak ellerini havaya savurdu. Yanağındaki kan lekesi hâlâ duruyordu. Kolunda ve bacağının alt kısmında birer leke daha vardı.

"Bu neden sorun oluyor?"

Öyleydi. Bir sorundu ve Roma o anda bunu açıklayamazdı. Volta atmak, hareket etmek, içinde giderek yükselmeye başlatan bu isterik, bastırılmış hissi serbest bırakmak istiyordu ama orada hareket edebileceği bir alan yoktu; üstlerine üstlerine gelen duvarlardan ve hızla yol alan trenin ayaklarının altında zangırdayan zemininden

başka bir şey yoktu. Düşünemiyor, bir şey yapmıyordu. İçindeki bu tepkiye bir anlam vermiyordu.

"Hayatın," dedi öfkeyle, "bir şans oyunu değil."

"Ne zamandan beri hayatımı önemsiyorsun?" diye sordu Juliette onun gibi sözcükleri vurgulayarak.

Roma hışımla üstüne yürüdü. Amacı onu korkutmak olabilirdi ama boyları birbirine çok yakındı ve Juliette'in tepesine dikilmek istediği halde burun buruna kaldılar. Birbirlerine öylesine derin bir öfkeyle baktılar ki bütün dünya havaya uçsa bile bunu fark etmezlerdi.

"Önemsemiyorum." Roma öfkeden titriyordu. "Senden nefret ediyorum."

Juliette istifini bozmayınca Roma onu öptü.

Juliette'i kapıya dayadı, elleriyle boynunu iki yanından tuttu ve teninin ateşli, şekerli kokusuna yaklaşabildiği kadar yaklaştı. Juliette'in dudaklarından şaşkınlık dolu hafif bir ses çıktı ama aynı derin öfkeyle, sanki bunu sisteminden ancak bu şekilde çıkarabilirmiş, bu yaptıklarının *hiçbir* anlamı yokmuş gibi Roma'yı öptü.

İkisinin hiçbir anlamı yokmuş gibi.

Roma bir yeri yanmış gibi irkilerek geri çekildi ve toparlanabilmek için içine derin derin nefes çekti. Juliette de onun kadar şaşkın gözüküyordu ama Roma arkasını döndüğü gibi bir sonraki kayar kapıdan geçip çarparak arkasından kapatmadan önce ona dönüp bir kere bile bakmadı.

Tanrım. Ne yapmıştı?

Trenin kalanı hiçbir şey olmamış gibi hızla yoluna devam ediyordu. Roma kalp atışları kulaklarında uğuldar, nabzı kol bileklerinin ince derisinin altında küt küt atar halde kompartımanın girişinde dikilirken, kimse dönüp ona bakmadı. Ancak bir adam etrafından do-

lanıp kapıdan geçmek için ona yaklaştığında kendine geldi ve adamı uyarmak için koluyla yolunu tıkadı. "Oraya geçmeyin. Her yer ceset dolu."

Adam şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. Roma bir açıklama yapmadı; adama çarparak yanından geçti, hiç durmadan bir sonraki kompartımanın kapısına gitti. Ancak iki yeni kompartımanın arasındaki boşluğa adım attığında ve meraklı gözlerden uzaklaştığında elini saçlarının arasından geçirip nefesini uzun uzun dışarı verdi.

"Derdim ne benim?" diye mırıldandı. İçinden çığlık atmak, etrafı kırıp geçirmek geçiyordu. Ciğerleri acıyana dek *Juliette*'e bağırmak istiyordu. Ama ona, *Senden nefret ediyorum*, diye bağırırsa aslında, *Seni seviyorum,* demek istediğini biliyordu. *Seni hâlâ o kadar çok seviyorum ki bu yüzden senden nefret ediyorum.*

Tren ayaklarının altında sarsılarak düzgün raylarda ilerlemeye başladı. Tiz sesi hafifledi ve zamanın adeta durduğu o anda kompartıman boşluğunda duyulan tek ses Roma'nın derin nefes sesleri oldu.

Derken tren yine eğri raylardan geçmeye başladı ve zemin o monoton tiz sesi çıkarmaya devam etti.

On Beş

Tren Kunshan'a vardığında akşamüzeri olmuştu. Roma ile Juliette yetkililerle konuşana kadar daha da geç olmuştu çünkü oradaki yetkililer cesetleri gördükleri anda suratları kireç gibi olan, ince üniformalı adamlardan ibaretti. On dakika sürebilecek olan görüşme, Juliette'in tehditleri ve, *"Kim olduğumu biliyor musunuz?"* bağırışları arasında, cesetlerin çıkarılması ve kurban listesinin tamamlanmasıyla iki saat sürmüştü. Cesetler morga gitti, ulaklar ise hem Kızıl Çete'yi hem de Beyaz Çiçekler'i olanlardan haberdar etmek üzere arabalarla Şanghay'a yollandı. Kaçan canavarı yakalamaları için tren hattı boyunca ve tepelere adamlarını da yolladılar ama Juliette onu bulabileceklerini sanmıyordu. Bu beceriksizlikleriyle onu yakalayamazlardı. Bulundukları yere gelmeleri ve canavarı birlikte aramaları için Kızılları arayana kadar canavarın çoktan sırra kadem bastığından emindi.

Juliette Roma'yla birlikte tren istasyonundan çıkarken hâlâ, "İnanılmaz," diye mırıldanıyordu. "Akıl almaz bir olay."

"Normal," dedi Roma sakin sakin. "Bu tür kitlesel ölümlerle daha önceden karşılaştıklarını sanmıyorum."

Sinirlenen Juliette gözlerini kısarak hızla ona döndü ama sessiz kalmayı tercih etti. Trende aralarında geçenlerden söz etmemişlerdi ve Roma bu oyunu böyle oynamak istiyorsa, Juliette memnuniyetle ona uyacaktı. Öyle gözüküyordu ki Juliette kollarındaki ince tüyler diken diken olmadan Roma'ya bakamasa da aralarında hiçbir şey geçmemiş gibi davranacaklardı.

Öpücüğüne karşılık vermemesi gerekirdi.

Roma ondan nefret ediyordu ama bu durum ne geçmişlerini ne de yörüngedeki meteorlar gibi hep birbirlerine çarpmalarına neden olan içgüdüsel çekimi geçersiz kılıyordu. Juliette onun aklından neler geçtiğini çok iyi biliyordu çünkü son birkaç aydır *kendisi* de tam olarak bunları düşünüyordu. Peki neden ona teslim olacak kadar düşüncesiz davranmıştı? Roma dediği gibi ondan ölesiye nefret etmiyorsa ilişkileri daha da tehlikeliydi. Ona yalan söylemesinin *tek* nedeni onu uzakta tutmaktı. *Tek* mesele bunu bir daha yapmamalarıydı çünkü Roma onun gerçek hislerini anladığı anda, kana bulanmış şehirleri onları yakalardı ve belki de nihayet *ölümde* birlikte olurlardı.

Aşk sadece ölüme neden oluyorsa ne anlamı vardı?

"... bir araba?"

Juliette irkilerek onu dinlemediğini fark etti ve yola bakınca Roma'nın ne dediğini anladı. Cesetler trenden çıkarıldıktan sonra bir polis memuruna gidecekleri yerin adresini sormuşlardı ve uzak olmadığını ama biraz yürümeleri gerektiğini öğrenmişlerdi. Kunshan bir şehir olarak sınıflandırılıyordu ama Şanghay'dan çok farklı bir

yerdi. Yer bulabilmek için kendi içine kapanan, nefes alıp veren canlı bir varlıktan ziyade, bir haritadaki bir kemendi andıran ufak bir noktaydı: Sıkıcı günlük enerjisi dışında pek bir aktivite olmayan, yan yana dizilmiş on-on bir sessiz kasabadan ibaretti. Orada insanın yolunu bulması kolaydı çünkü sessiz sakin bir yerdi ama bu aynı zamanda bir ipucu buldukları takdirde gizlenecek yer bulmanın mümkün olmadığı anlamına da geliyordu

"Hayır, arabaya binemeyiz," dedi Juliette. Dönüp tren istasyonunun yanında derin bir konuşmaya dalmış olan polis memurlarına baktı. "Şantajcı bizden haberdar. İzlenmemiz çok kolay olur."

Roma da arkasına baktı ve Juliette'in hâlâ Kunshan'ın beş para etmez idari yetkililerini izlediğini görünce kaşlarını çattı. "*Onlar* tarafından mı?"

"Tabii ki onlar tarafından değil."

Juliette hızlı adımlarla yürümeye koyuldu. Bu hızda giderlerse, adrese varana kadar güneş batmış olacaktı. Zaten yeteri kadar ısırıcı bir soğuk vardı ve hava karardığı anda dışarıda durmaları neredeyse dayanılmaz hale gelecekti. Özellikle de Juliette'in kalın paltosu çok şık olmasına rağmen hiç pratik değilken.

"Ama olanları düşündüm," diye devam etti Juliette. "O adam peşimizden trene yollandı ama dönüşüm geçirmesi çok uzun sürdü. Bana aşıyı yapan kişi Paul Dexter; o yüzden ortağının bağışıklığım olduğunu bilmediğini sanmıyorum. Bizi öldürmeye çalışmıyorlardı. İstenmeyen bir hasar vermelerine rağmen bizi korkutmaya çalışıyorlardı."

Uzakta bir yerde bir çan çaldı. Yankıları yolun diğer tarafında dimdik duran sıra sıra düz binadan aşağı ilerledi. Roma ve Juliette patikada ilerlerken, sollarında ince bir nehir sessizce akıyor, yaklaşan geceye karışıyordu.

Juliette bazen ülkenin kalanının böyle yaşadığını unutuyordu. İnsan sahil şehirlerinden uzaklaştıkça, oradaki kontrolden, güce susamış Milliyetçilerden ve istilacı yabancılardan da uzaklaşıyordu. Her hareketin yaşam ve ölüm meselesi gibi hissedildiği yerlerden uzaklaşıyordu ve...

Nehir daha geniş bir ırmağa akıyordu. Ufak bir kuş nehir yatağından çıkıp bir kayalığın üstüne tünediğinde suyun akışını neredeyse hiç bozmadı.

Orada nefes alabilecekleri kadar alan vardı.

"İster inan ister inanma, bu canavar saldırısı iyi bir olaydı," dedi Roma.

Juliette bakışlarını sudan ayırdı, sonraki sokak tabelasını bulmaya çalıştı. İhtiyaçları olan son şey kaybolmaktı. "Kusura bakma. Morga giden cesetler buna katılmazdı."

"Huzur içinde uyusunlar. Kesinlikle daha fazla insanın ölmesini istemiyorum." Roma'nın sesi kızgın çıkıyordu. "Şanghay'a döndüğümüzde o Fransız adamın kim olduğunu öğrenene dek aramızdaki bütün Beyaz Çiçekler'i araştırabilirim. Buraya yaptığımız ziyaret faydalı olmazsa, o canavar her kimdiyse şantajcıya giden en kestirme yol olabilir."

Juliette tartışmanın bir anlamı olmadığını düşündü. Bir sonraki eylem planları sırf ona kalmış olsaydı, hiçbir şey Roma'nın onunla bilgi paylaşmayı reddetmesini engellemezdi ama Juliette buna kızarsa Roma da kızardı ve yine birbirlerine bağırmaya başlarlardı çünkü sadece bir anlık gerçek için öfkeden medet ummak fazla kolaydı. Juliette'in tamamıyla kaybetmediğini anlatan bir işaret gördüğünde Roma bir kavga başlatırdı. Sevdiği Roma'yı bir an olsun bile görebilmek için bir zayıflık anına yenilirse Juliette buna izin verirdi. De-

ğişken bir oyundu bu. Juliette'in buna bir son vermesi gerekiyordu. Bunu yapmaya devam edemezdi. Bunun için ona soğuk davranması gerekirse de bunu yapacaktı.

O yüzden Juliette yüksek sesle sadece, "O halde bu ziyaretin faydalı olacağını umalım," dedi.

Bir kez daha arkasına bakıp yola devam etmelerini işaret etti.

"Geldik sanırım," dedi Roma.

Durdu ve gizlemediği bir şaşkınlıkla karşılarındaki manzaraya baktı. Juliette de sıra sıra dükkânlara baktı ve bir yanlış anlaşılma olduğunu düşündü.

Ama bir yanlış anlaşılma yoktu.

Aşı merkezi olması gereken yerde bir wonton restoranı vardı.

"Tüm Fransız İmtiyazları'nda buranın reklamını yapmışlar," dedi Juliette heyecanla. Sesindeki suçlayıcı ifadeyi engelleyememişti ama tam olarak kimi suçladığından emin değildi. "Bir kâse húntún tāng için daha fazla müşteri gelsin diye bir numara çekmiş olamazlar."

Roma birden takım elbisesinin ceketinin içinden iki yanında gizlediği tabancaları çıkardı. Juliette onun el çabukluğuna hayret etti ve daha önceden onu öperken tabancaları nasıl hissetmediğine şaşırdı.

"Sıradan bir restoran olamaz," dedi Roma. "İçeri girelim Juliette."

Juliette kendi tabancasını çıkarana dek Roma çoktan harekete geçmiş, restoranın kapısını tekmelemişti. Juliette hızla peşinden gitti –onca yer arasından bir wonton restoranına bu şekilde girmek ona aptalca gelmişti– ve Roma'nın kasanın orada yeni bir aşıyı dağıtma cesaretini gösteren kişiyi görmek istediğini söylediğini duydu. En uç köşede gözleri korkudan irileşmiş, endişeyle onlara bakan yaşlıca bir çift vardı.

"Lütfen, lütfen!" diye bağırdı kasanın arkasındaki adam. Hemen ellerini havaya kaldırdı. O da yaşlıydı ama orta yaşlarının sonlarındaydı ve uzun saçlarını bir lastikle toplamıştı. "Ateş etmeyin! Aradığınız kişi ben değilim!"

Juliette yaşlı çiftle göz teması kurup silahını kaldırdı ve başparmağıyla sert bir şekilde kapıyı işaret etti. Ne yapmaları gerektiğini anlayan çift apar topar kalktı, çantalarını aldı ve telaşla dükkândan çıktı. Kapı arkalarından o kadar hızlı bir şekilde kapandı ki tavandaki ışık titredi.

"Kim o halde?" dedi Roma. "Buranın sahibi kim?"

Adam endişeyle yutkunurken âdemelması yukarı aşağı oynadı. "Ben... Benim."

Roma tabancalarını dükkânın sahibinden ayırmazken, Juliette kasanın üstüne eğilip restoranın arka tarafına baktı. Etrafa hızlıca göz attığında, unla kaplı bir masa, musluk haznesinin yanında sertleşmesi için bırakılmış bir hamur yığını ve sandalyenin orada da...

"Gördüğüm kadarıyla broşürler burada yapılıyor. O yüzden yalan söylemeye kalkışma," dedi Juliette neşeli bir sesle. "Lăotóu, aşıyı nasıl yapıyorsun?"

Adam gözlerini kırpıştırdı ve yüzündeki dehşet ifadesi yerini şaşkınlığa bıraktı. "Aşı... yapmak mı?" dedi. "Ben..." Roma'ya döndü, namlulara bakarken gözleri şaşılaştı. "Hayır! Hiçbir şey yapmıyorum! Şanghay Larkspur'undan kalan son şişeyi açık arttırmayla satıyorum."

Juliette kendini kasadan geriye itti. Roma'yla şöyle bir bakıştılar ve görgü kurallarını unutup topuklu ayakkabılarıyla tezgâha çıktı. Dükkânın arka tarafına atlayıp broşürlerden birini aldı. Hatalı Fransızca yazılara kadar Ernestine de Donadieu'nun onlara verdiği bro-

şürle aynıydı. Ama Juliette bu sefer hangi hatayı yaptıklarını fark etti.

DELİLİK GERİ GELDİ!
AŞI OLUN!

Broşürün *neresinde* orada aşı dağıttıkları söyleniyordu? Böyle bir varsayımda bulunmuşlardı çünkü Larkspur'un broşürlerinde öyle diyordu.

"Tā mā de," diye bir küfür savuran Juliette broşürü yere fırlattı. "Elinde aşı var mı?"

Adam bu bilginin iki gangsteri başından atması için faydalı olacağını anlayıp heyecanla evet anlamında başını salladı. "Yabancılardan teklif toplamayı ve en yüksek teklifi yapan kişiye satmayı umuyordum. Biraz nakit sıkıntım var. Kunshan'da bir hüntün restoranı işletmek kolay değil. Şanghay'daki kuzenim sakladığı bu şişeyi bana verince...

Juliette elini kaldırıp, "Rica ediyorum konuşmayı kes," diye adamın lafını kesti. Orası bir aşı merkezi değildi. Adam bir açıkartırma düzenliyordu.

Roma iç çekerek tabancalarını indirdi ve ceketine soktu. Çok sinir olduğu belliydi. Boşa vakit harcamışlardı. Tek aşıyla ne yapabilirlerdi? Beyaz Çiçekler'in laboratuvarlarında çalışan Lourens'tan aşıyı yeniden üretebilmek için son bir kez test yapmasını istemişlerdi ama başarılı olamamıştı.

Juliette'in gözleri aniden irileşti.

Lourens geçmişte başarısız olmuştu... Ama Kızılların elinde artık Paul'ün belgeleri vardı.

"Aşıyı ben alacağım," dedi Juliette. Bunu o kadar yüksek ve sesle ve aniden söylemişti ki adam irkildi. Juliette eğilip yerden broşürü aldı. Kasanın yanındaki bir tükenmez kalemle broşüre bir rakam yazdı. "Teklifim bu."

Rakama bakan adamın ağzı bir anda açık kaldı. "Ben... Bunu hemen kabul edemem. Daha yüksek teklif veren birileri olabilir diye telgraf çekmem..."

"İkiyle çarp," dedi Roma adamın lafını kesip. Juliette ona ters bir bakış fırlatınca gülümsedi ve yüzünde alaycı bir ifade belirdi. "Aşıyı paylaşacağız, öyle değil mi Bayan Cai?"

"Ne yaptığını sanıyorsun?" dedi Juliette Rusça. Restoranın sahibi tartışmak için farklı bir dile geçtiklerini anlamasın diye gülümsedi. Adamın aşısına yoğun bir talep olduğunu düşünmesine gerek yoktu. "Testleri yaptınız, unuttun mu? Lourens aşıyı üretemedi; sadece gerçek aşı olduğunu anlayabildi."

"Doğru," dedi Roma. "Ama o zaman Paul Dexter'ın belgeleri yoktu. Unutma ki o belgeleri hâlâ sizden çalabiliriz. Bu şişeyi bu kadar çok istiyorsan, eminim ki belgelerin yanı sıra bunun bir dönüm noktası olacağını düşünüyorsun."

Juliette'in sinir içinde titremesine ramak kaldı. Roma aklından geçenleri gayet iyi anlamıştı. Her zaman anlardı.

"Shàoyé ve xiǎojiě ayrı aşılar istiyorlarsa..." dedi adam ellerini ovuşturarak. Farklı bir endişeye kapılmış gibiydi. O halde durumu anlamıştı. Parçaları birleştirip Juliette ile Roma'nın kim olduklarını anlamıştı çünkü Roma ona Bayan Cai diye hitap ettiği anda, adamın karşısında Şanghaylı Kızıl Çete ve Rus Beyaz Çiçekler'in vârislerinin durduğunu anlaması zor olmamıştı.

"Larkspur ortadan kaybolduğunda piyasada iki aşı vardı." Adam

bir kâğıt daha aldı ve Juliette'in kullandığı tükenmez kalemle hızla bir şey yazmaya koyuldu. "İkinci aşı Zhouzhuang'da, bu da satıcının ismi ve adresi..."

"Boş ver," dedi Juliette. "Bir aşıya ihtiyacımız var. O yüzden sakın bizden iki misli para koparabileceğini düşünme. Teklif kabul et ya da etme."

Restoran sahibi duraksadı. Juliette adamın zihninde çarkların döndüğünü, daha yüksek bir teklif veren biri olma ihtimalini ve Şanghaylı gangsterlerin teklifini reddederse riskleri hesaplamaya başladığını görebiliyordu.

Adam hiçbir şey demeden yere çömeldi ve kasanın altındaki Juliette'in önceden fark etmediği bir kasanın şifresini girdi. Juliette kaşlarını çattı ve adam bunu hisseder gibi oldu çünkü şifre düğmesini çevirirken, "İnsanlar çaresiz durumda olabiliyorlar ve koruma tutacak param yok," dedi.

Kasa bir tıslama sesine benzer bir ses çıkararak açıldı. Adam elini kasaya soktu ve Juliette'in hatırladığı gibi koyu lacivert renkli parıldayan şişeyi çıkardı. Juliette ürperdiğini hissetti.

"Üstünüzde nakit para yoktur, değil mi?"

"Senet imzalarız," dedi Roma hemen. Restoran sahibi artık kim olduklarını biliyordu. Önemli olduklarını ve verdikleri sözü tutacaklarını biliyordu; Kızıl Çete ile Beyaz Çiçekler'in parası vardı.

Aslında ellerindeki tek şey paraydı.

"Alışverişiniz için teşekkür ederim," dedi adam sevinçle. Roma ile Juliette'in imzalarını Juliette'in teklifini yazdığı kâğıdı atışlarını izledi. Sevinçli olmakta haklıydı, az önce çok ama çok zengin olmuştu. İki çete bu ödemenin etkisini hissedecekti ama toparlanamayacakları kadar da yüksek bir rakam değildi. Kızıllar şantajcıya tekrar tekrar para ödedikleri halde toparlanmışlardı.

"Bunu ben alayım," dedi Juliette şişeyi işaret ederek ve Roma'ya onu uyarırmış gibi bakış fırlatarak.

Roma itiraz etmedi. Restoran sahibinin şişeyi Juliette'e vermesine ses çıkarmadı. Juliette elini uzattı ve adam ona ikinci satıcının adresini yazdığı kâğıdı da verdi.

"Bunu yine de almalısınız."

Juliette kâğıdı cebine koydu. Roma bunu sadece dikkatle izledi, sanki Juliette'in bir numara yapıp şişeyi yok edeceğinden şüpheleniyormuş gibi gözlerini kıstı. Şehre dönerlerken Roma'nın şişeyi ondan almaya kalkışması Juliette'i şaşırtmazdı.

Dudaklarını sessizce oynatarak, *Aklından bile geçirme*, dedi.

Aklımdan bile geçmez, diye tekrarladı Roma onun gibi.

"Pekâlâ," dedi adam içeriye çöken sessizlikte. "Bir kâse wonton ister miydiniz?"

On Altı

Şanghay'a giden son tren iptal edilmişti.

"*İptal* edildi de ne demek?"

Aynı anda konuştukları için rahatsız olup irkildiler ve birbirlerine baktılar. Bilet gişesindeki eleman bunu fark etmedi. Kadın kucağındaki açık kitapla daha fazla ilgileniyordu.

"Son sefer iptal edildi," dedi kadın yine. "Saat dokuzda gelmesi beklenen trenin bir seferinde arıza oldu. Bakım yapılması için başka bir yere yönlendirildi."

Juliette burun köprüsünü sıktı. O halde onları *oraya* getiren, son kompartımanı bir canavar saldırısında kanla kaplanan trendi. *Bakım*. Keskin çamaşır suları olduğunu umdu.

"Olamaz," dedi Juliette gergin bir sesle, nefesi etrafında buhar oluştururken. "Önceki treni kaçırdık mı?"

Kadın tren saatlerini gösteren çizelgeye baktı. Juliette onun gül-

memek için kendini zor tuttuğuna yemin edebilirdi. Kırsal bölgede yaşayanlar, şehirlilerin talihsizlikleri konusunda hep sadist gibi davranırlardı.

"On dakikayla kaçırdınız xiǎojiě," dedi kadın. "Bir sonraki tren yarın sabah."

Juliette'in boğazının gerisinden bir ses çıktı ve gişeden uzaklaşıp sinir içinde platformda volta atmaya başladı.

"Bütün yerel arabalar bu gecelik paydos etmiş," dedi Roma peşinden gelip. "Ama Şanghay'dan bir araba çağırabiliriz."

"Arabayla iki şehir arası neredeyse dört saat... Sadece *gidiş*," dedi Juliette. Durup boş istasyona baktı. "Bir şoför çağırırsak, dönene kadar sabah olur. Tren gelene kadar burada kalsak da olur. En azından burası biraz daha ılık."

Roma da durdu ve düşünceli bir ifadeyle ona döndü. Bir şey söylemek için ağzını açtı ama gözleri Juliette'in arkasındaki bir şeyi görüp irileşti; yüzünde büyük bir şaşkınlık ifadesi belirdi.

"Yere yat!"

Juliette daha onun ne dediğini idrak edemeden, Roma onu kollarından tutup yere çekti. Ellerini beline doladı ve Juliette eldivenli elleriyle onun yakasını kavradı. Zihninde bir ses ona Roma'yı kendine çekmesinin çok kolay olacağını fısıldadı ama o kadardı: sadece bir fısıltı. Kolaylıkla susturulabilen ya da bir son verilebilen bir fısıltıydı. Juliette bir şey yapamadan ya da saçma bir şey söyleyemeden, Roma'nın kollarından sıyrıldı ve arkasına dönüp böyle bir tepki vermesine neden olan şeyi görmeye çalıştı.

"Neler oluyor?" dedi aksi bir tavırla.

Roma hâlâ gözlerini kısmış, karanlığa bakıyordu. "Bir nişancı," dedi sadece. "Belli ki ateş etmemeye karar veren bir nişancı."

Juliette bir şey göremedi ama Roma'nın yalan söylemesi için bir neden yoktu. Bütün öğleden sonra içinde garip, temkinli olması gerektiğini anlatan bir his vardı ve çok sessiz bir yerde ancak doğal olabilecek ürperti hissetmişti. Ama belki de bunu hayal etmemişti. Belki de daha önce de şüphelendiği gibi trenden indiklerinden beri peşlerinde biri vardı.

"Gel," dedi Juliette ayağa kalkıp. "O halde burada kalamayız. Korunaksız bir yerde duramayız."

"Gidecek başka neresi var?" dedi Roma aksi bir sesle. Birkaç saniye sonra Juliette'e yetişti ve leke kalmadan önce pantolonunu silkeledi. "Buralarda insanların ne kadar erken yattıklarını biliyor musun?"

Juliette omzunu silkeleyip yürümeye devam etti. "Bizler hoş insanlarız. Eminim ki birkaç kapıyı çalıp bizi misafir etmelerine ikna edebiliriz."

Ama Roma'nın haklı olduğu anlaşıldı. Kunshan'daki en yakındaki yerleşim bölgesine yürüdüler ve ara sokaklara girerek kapıları çalmaya başladılar. Bütün binaların yanından ve etrafından dolandıktan ve bütün ön kapıları çaldıktan sonra hâlâ kimse yanıt vermemişti.

Dahası hava feci soğuktu.

Ayrıca Juliette yine o garip hisse kapılmıştı.

Yolun sonunda durup bıçağını çıkardı. Roma nihayet son binayı da deneyip yanına gelirken Juliette elini kaldırdı ve durmasını istedi.

"Hava buz gibi Juliette," dedi Roma dişlerini birbirine çarparken. "İyi bir fikir değildi bu."

"Yine de istasyondan daha iyi," diye fısıldadı Juliette. Etraf kapkaranlıktı çünkü şehirde fazla sokak lambası yoktu ve gördükleri lambaların arası oldukça açıktı. Belki de kimsenin o kadar geç sa-

atte dışarı çıkmamasının nedeni buydu; yoğun bulutların arasından gözüken ay ışığından başka yol gösterecek bir ışık kaynağı yoktu. Etrafta neler olduğunu görmek zordu.

"İzleniyoruz," dedi Juliette.

Roma tabancalarından birini çıkardı. O hali neredeyse komikti: Boşluğa nişan almıştı. "Ateş edeyim mi?" diye sordu.

"Saçmalama," dedi Juliette Roma'nın kollarını aşağı itip. İleride bir yerde ışık yandığını gördü. "Bak, şurada birileri uyanık."

Juliette karanlıktan biri fırlayabilir diye bıçağını sıkı sıkı tutarak yürümeye devam etti. Peşlerinde nasıl biri olabileceğini anlamamıştı ama izlendikleri hissi giderek güçleniyordu. Etrafta gizlenebilecekleri bir yer bile yoktu: Yerleşim bölgesinin sokağı bir yanında akan bir başka ince ırmakla ve diğer yanında sık bir bambu ormanıyla uzayıp gidiyordu.

"Sence hayaletler gerçek mi?" diye sordu Roma ona yetiştiğinde.

Juliette ona hayret dolu bir bakış fırlattı. "Saçmalama."

"Neden? Eskiden canavarların gerçek olduğuna da inanmıyorduk."

Juliette buna bir yanıt veremedi ama yine de gözlerini devirdi ve nihayet ışığı yanan binanın önüne vardıklarında bıçağını paltosunun koluna gizledi. Dikkatle etraflarındaki karanlığa baktı ve bir kıpırtı görmeyince kapıyı çalmak üzere hızla basamakları çıktı.

Juliette kapıyı bir kere tıklattıktan sonra eli körüklü kapılardan birkaç santim geride donakaldı. Kapıların çerçeveleri kumaş kaplıydı, imparatorluk hanedanlarının mimari tarzını yansıtıyordu. Kapıların üstüne iş yerlerinin ticari alanını yansıtmak için kullanılan karakterler gibi üç karakter kazınmıştı. Juliette kapılardan sızan ışıkta bunları okuyabiliyordu.

"Juliette," dedi aynı sonuca varan Roma.

Juliette elinde olmadan güldü. "Burası bir genelev."

Bunu küçümseyici bir tavırla söylememişti: Gerçekten de orası için en uygun olan sözcük buydu. Kapılar ardına kadar açıldı ve üstünde kuyruğu kilometrelerce devam ediyormuş gibi gözüken bir elbiseyle bir kadın belirdi. Orası Şanghay'daki genelevler gibi birinin kumaş dükkânının arkasındaki ufak bir alan ya da bir restoranın üst katı değildi. En azından üç katlı olan, cilalı ahşap tırabzanları her katı bir daire çizerek dolaşan ve tam ortasında mis gibi çiçek kokuları yayan bir çeşmenin bulunduğu muhteşem bir yapıydı.

"Merhaba," dedi kadın başını hafifçe yana eğerek. "Sizi daha önce görmemiştim"

"Şey," dedi Juliette, "biz..." Başını çevirip arkasındaki Roma'ya baktı. Roma kaygılı bir ifadeye büründü ve açıklamayı Juliette'e bıraktı. "Biz müşteri değiliz. Bu gece burada mahsur kaldık ve kalabileceğimiz bir yer bulmayı umuyorduk."

Roma bunun üstüne nihayet hafifçe öksürdü. "Elbette ödeme yapacak paramız var."

Kadın onları birkaç saniye daha süzdü. Sonra kollarını havaya kaldırdı ve üstündeki hanfunun kolları rüzgârda uçuştu. "Gelin, gelin! Elbette kapımız beklenmedik ziyaretçilere her zaman açık."

Roma ile Juliette'in daha fazla cesaret verici sözler duymasına gerek kalmadı; soğuktan hızla içeri girdiler ve birisi onları izliyor olabilir diye dışarıya uyarıcı bir bakış fırlattılar. Roma kapıyı sıkıca kapattı ve Juliette başını sallayarak artık güvende olduklarını, peşlerindeki kişi ya da şey neyse, artık onun dikkatli gözlerinden uzaklaştıklarını anlattı.

"Beni izleyin çocuklar!" Kadın çoktan hafif adımlarla yürümeye

başlamıştı. Hareketleri bir dansı andırıyor, onu izleyen gözlere keyifli bir manzara sunuyor, ona odaklanılan her saniyeyi buna değer kılıyordu.

"Teşekkür ederiz," diye seslendi Juliette arkasından. "Size nasıl hitap etmemizi isterdiniz?"

Aniden karşı köşeden bir kıkırdama sesi geldi ve Juliette bir çiçek dürbünündeki gibi bir renk cümbüşüyle karşılaştı: hızla sallanan ipekli, dantel yelpazeler ve çeşitli renklere kaliteli qipaolar giymiş, bunları sallayan narin figürler.

Kızların neredeyse mutlu olduklarını anlatıyordu.

"Bana Bayan Tang deyin," dedi kadın yürürken. Merdivenleri işaret etti. "Üst katlardaki bir odaya ne dersiniz?"

Juliette başını kaldırıp üst katlara, etrafları kızlarla çevrili, tırabzanlara yaslanmış olan adamlara baktı. Aşağı bakan ve geceyi bitirmek için aceleleri yokmuş gibi evin kalanını izleyen adamlar rahat gözüküyorlardı. Juliette görünüşlerin yanıltıcı olabileceğini biliyordu. Her yerin karanlık bir yanı olduğunu, bu kızların sadece hüzünlerini gizlemekte daha başarılı olabileceğini biliyordu. Şanghay'daki kızlar işlerini sanki yaşam enerjileri tükenmiş gibi yaparlardı.

Ama buradaki görkem baştan çıkarıcıydı ve hiçbir şey Şanghay gibi meşhur olmayan bir şehirde öyle bir yeri keşfetmek kadar şaşırtıcı olamazdı. Oradaki güzellik bir sanattı; kusursuz hale getirilecek, ustalıkla kullanılacak ve bir performans sergilenecek bir şeydi. Şanghay'da ise güzellik belirli bir amaç için kullanılan bir alışverişti.

"Hangi oda boşsa," dedi Juliette iç çekerek. "Gerçekten de fark etmez..."

"Ah!"

Juliette Roma'nın bağırdığını duyup hızla arkasına döndü. Ro-

ma'nın yanında olmadığını fark etmemişti. Ne zaman geride kaldığını da fark etmemişti. Nabzının hızlandığını hissetti ve parmakları, hâlâ paltosunun kolunda gizli olan bıçağı çıkarmaya hazırlandı.

Sonra Roma'yı gördü ve paltosuna gizlediği silahları çıkarmaya gerek olmadığını anladı. Roma sadece kızlardan üçü tarafından bir köşeye çekilmişti. Haline bakılacak olursa onlardan kurtulmaya çalışıyordu çünkü kızlar onu kollarından yakalamıştı ve avlarını kolay kolay bırakmaya niyetli gözükmüyor, onlarla vakit geçirmesi için yalvarıyorlardı. Juliette yanaklarının iç kısmını ısırdı.

"Hayır, hayır, yapmayın," dedi Roma ısrarla. "Biz buraya sadece bu gece kalmak için geldik..."

Juliette kendini daha fazla tutamadı ve bir kahkaha attı. Roma sanki bu ses Juliette'in birkaç adım ötede olduğunu hatırlatmış gibi başını hızla kaldırdı. Ama yardım istemek yerine, "Lăopó!" diye seslendi.

Kızlar irkildi ve bir an için ellerini geri çektiler. Juliette artık gülmüyordu. Kaşlarını kaldırmıştı. *Roma kime karım diye sesleniyor?*

Roma hemen kızlardan uzaklaştı ve telaşla Juliette'in yanına gitti. "Çok üzgünüm!" diye seslendi kızlara. Elini Juliette'in beline doladı ve Juliette irkilip ondan uzaklaşmaya çalışınca Roma onun kaçmaya çalıştığı yönü tıkayıp beline daha sıkıca sarıldı. "Evlilik yeminim bu tür eğlenceleri yasaklıyor. Belki başka bir hayatta!"

"Affedersin," diye fısıldadı Juliette. Paltosunun altında Roma'nın parmaklarını hissedebiliyordu. Kollarının nasıl gerildiğini, beş sene önce zamanla kusursuz hale gelen sarılmalarına dönmemek için kendini zor tuttuğunu hissetti. *Sakın teslim olma. Ne yaparsan yap, sakın teslim olma.* "Ne zaman evlilik yemini ettiğimizi hatırlamıyorum."

"İstifini bozma," dedi Roma çenesini sıkarak. "Daha iyi bir mazeret bulamazsam, beni uykumda öldürebilirler."

"Burası Şanghay değil qīn'ài de. Onlar seni bıçaklarıyla değil, iyilikleriyle öldürürler."

"Çok konuşma dorogaya."

Juliette ona ters bir bakış fırlattı ve bıçağını eline alıp *tökezliyormuş* gibi yaparak güzel yüzünü kesebilir mi diye düşündü: Sadece orasına burasına birkaç çizik atabilir miydi? Kendisi alaycı bir şekilde bir sevgi sözcüğü kullanmıştı ama Roma'nın kullanmasına öfkelenmişti. Ama Juliette bıçağını çıkarmaya fırsat bulamadan, Bayan Tang ikinci kata çıkan kıvrımlı merdivenlerden onu izlemelerini işaret etti.

"Ah, gençlik aşkı," dedi Bayan Tang, ona üst katta yetiştiklerinde. İç çekti ve kollarını iki yana açıp abartılı bir hareketle tırabzanlara yasladı. "Bunun nasıl bir şey olduğunu neredeyse unutmuşum."

İşkence gibi, dedi Juliette içinden. İkinci katta yürümeye başladılar. *Her şey acı veriyor ve eminim ki yakında büyük bir üzüntü yaşayıp...*

"Tek oda mı yoksa ayrı odalar mı istersiniz?" diye soran Bayan Tang, Juliette'in düşüncelerinden sıyrılmasını sağladı

"Ayrı," dedi Juliette hemen. Bunu o kadar çabuk söylemişti ki Bayan Tang irkildi ve başını çevirip irileşmiş gözlerle ona baktı. Juliette durumu düzeltmek için gülümsedi. "*Kocam...*" dedi Roma'ya dönüp, bu sözcüğü düzeltmesi için ona adeta meydan okuyarak, "çok sesli horlar."

Bayan Tang hafifçe kıkırdadı. Odaların yakınında durduğunda katlanan bir mekanizmayla açılıp kapanan, menteşeleri ayrıntılı süslemelerinin bir parçası gibi duvara karışan kapıların nerede olduğu-

nu anlamak zordu. Ama Juliette'e bir kocanın kusurlarına tahammül etmekle ilgili bir nutuk çeken Bayan Tang kapıları kolaylıkla açtı ve birbirine bitişik iki odayla karşılaştılar. Juliette kadının ne dediğini duymuyordu bile: Gözleri hemen işe koyuldu ve odaları inceledi. İkisi de yeteri kadar güvenli gözüküyordu. İçeride onlara saldırmak için bekleyen biri olamazdı.

"Çok haklısınız Bayan Tang," dedi Juliette. O kadar rahat yalan söylüyordu ki kendisi bile ne dediğinin farkında değildi. "Şehre döner dönmez davranışlarım üstünde çalışmaya başlayacağım."

Bu yanıt genelev patroniçesini tatmin etti. Başını salladı ve Juliette'i tepeden tırnağa süzdü. "Banyo şurada, binanın en uç tarafında. İyi dinlenmeler!"

Bayan Tang salına salına uzaklaştıktan sonra Roma bir elektrik şokuna kapılmış gibi Juliette'i bıraktı ve yumruklarını açıp sıktı.

"Eh, o halde iyi geceler diyelim mi?" dedi Juliette.

Roma hiçbir şey demeden kendi odasına girip kapıyı kapattı. Yakınlardan bir kıkırdama sesi daha geldi ve Juliette *ona* kıkırdayamayacakları kadar uzakta olduklarını bildiği halde kendisiyle alay edilmesinden hiç hoşlanmadığı için çok sinirlendi.

"Neden bana kızıyorsun ki?" diye mırıldandı kendi odasına girerken. "Bizi evlendiren kişi *sensin*."

Burlesk kulübü o gece her zamankinden daha sakindi; o yüzden Kathleen önlüğünü takarken ciddi ciddi çalışmaktan ziyade biraz vakit öldüreceğini düşündü. O kadar uzun süredir garsonluk yapmamıştı ki artık kulübü kimin işlettiğini bile bilmiyordu çünkü işletme Kızılların yakın çevresinde yaşanan olaylara göre sık sık değişiyordu.

"En arkadaki masa boş!" diye seslendi Aimee isimli diğer kızlardan biri bardan. "Birisi gidip masayı sil..." Şaşkınlıkla Kathleen'e baktı. "Bayan Lang, burada ne işiniz var?"

Kathleen gözlerini devirip gömleğinin kollarını kıvırdı. Qipaosunu değiştirip bir gömlek giymişti. Oradan hemen sonra bir başka parti toplantısına gidecekti ve oraya uygun görünmek istiyordu. Toplantıdan önceki birkaç saat boyunca masalara bakarken üstünde birkaç leke kalırsa daha da iyi olacaktı.

"Herkesin bunu unuttuğunu biliyorum ama burada çalışıyorum," dedi.

"Ah hayır, onu kastetmemiştim." Aimee el bezini sıktı ve Eileen'in bulaşıkları kuruladığı barın diğer ucuna yeni yıkanmış bardakları koyduğu tepsiyi itti. "Bayan Rosalind sizinle akşam yemeğine çıkacağını söyleyerek gitti. Gideli neredeyse bir saat oldu."

Kathleen donakaldı. Garson çocuklardan biri hızla yanından geçerken neredeyse Kathleen'in beline dayadığı koluna çarpacaktı. Planlarını unutmuş muydu? Rosalind onunla buluşmak mı istemişti? Kathleen çılgınlar gibi hafızasını yokladı ama en sonunda Rosalind'in onunla akşam yemeği planı yapmadığı sonucuna vardı. Bardaki kızların isimleri karıştırması da olası değildi çünkü Rosalind'in söyleyebileceği tek diğer isim Juliette'ti ve Juliette şehir dışındaydı.

"Ben... Sanırım yanlış hatırlamış olabilir," dedi Kathleen.

Eileen onun şaşkınlığını fark etmedi. Sırıtarak ellerindeki bardağı hızla kurulamaya devam etti. "Belki de yabancısını görmeye gitmiştir."

Neyini? Kathleen ilk yarısını kaçırdığı bir filme girmiş gibi hissetti. Aimee hemen Eileen'i susturdu ama bunu yaparken bu durumu komik bulmuş gibi dudaklarını büzdü.

"Chen Ailing, dedikodu yapma."

"Bir *yabancı* hakkında mı?" dedi Kathleen nihayet şoku atlattığında. "Neden söz ediyorsunuz?"

Eileen ve Aimee bakıştı. İfadelerinden biri, *Ne yaptığını gördün mü?* diyordu. Diğeri ise, *Nasıl olur da bunu bilmez?* diyordu. "Lang Shalin sevgilisi olabilecek bir adamla görülmüş," dedi Aimee ciddiyetle. "Elbette bunlar sadece söylenti. Kimse adamı iyi görememiş. Onu bir tüccar mı yoksa bir valinin oğlu mu olduğundan bile emin değiller. Bu söylentileri yayan ulaklara kulak verecek olursak Bayan Cai'nin de Roma Montagov'a sarılırken görüldüğünü söylüyorlar."

Ama bu... doğruydu.

Kathleen devam eden şaşkınlığını belli etmedi; sadece kaşlarından birini kaldırıp uzaklaştı ve arkadaki masayı silmek için o yöne doğru yürümeye başladı. Tabakları koluna dizip hepsini bileğinde dengeleyene dek üst üste koyarken dikkat bile etmedi. Rosalind'in son zamanlardaki tuhaf davranışlarına uygun bir söylentiydi bu. Ama Kathleen bunu hayal bile edemiyor, kız kardeşinin tam olarak ne zaman değişmeye başladığını hatırlayamıyordu.

Çok uzun zaman boyunca dünyaya karşı sadece ikisi olmuştu. Birlikte yaptıkları maskaralıklar, Kathleen'in en eski anılarını oluşturuyordu: Yeni yürümeye başladıklarında Juliette'in bakıcısı onlarla ilgilenmiyorken malikânenin kapılarına tırmandıklarını; merdivenlerin tırabzanından kaymayı beceremediklerinde Rosalind'in başında oluşan şişliği nasıl gözlediklerini; daha iyi bir oyuncakları olmadığı için tek başlarına kuru yapraklarla evcilik oynadıklarını hatırlıyordu. Langler aslında üçüzlerdi ama üçünün etkileşimlerini izleyenler bunu tahmin edemezlerdi. Paris'e yollandıktan sonra bile bu dinamik değişmemişti. Üçüncü kız kardeşleri yine bir üşütme ra-

hatsızlığı yüzünden yatakta olduğu için masadaki boş sandalyeyken, Rosalind ile Kathleen peçeteleriyle ağızlarını gizleyerek birbirlerine fısıldarlar, öğretmenleri onlara düzgün yemek yemelerini söylediğinde kıkırdarlardı. Üçüncü kız kardeşleri ortadaki boş koltuktu, Rosalind ile Kathleen'in arabanın arkasında baş başa vererek gülüştükleri, şoför endişeyle onlara bakacak olursa daha da yüksek sesle gülerek gittikleri davetlerin hiçbirinde yoktu.

Ve şimdi... Bir zamanlar bütün sırlarını paylaştıkları halde Kathleen'in bu söylentilerden haberi bile yoktu. Elbette bunun Rosalind'in sevgilisi değil, sadece babaları için görüştüğü bir başka tüccar olması da mümkündü. Ama mutfağa girip tabakları bulaşıkçıların yıkaması için musluk haznesine koyarken Kathleen'in sırtına buz gibi bir his yayıldı. Birbirlerinden uzaklaşmışlar mıydı? Kathleen kız kardeşi için fazlasıyla bir yabancıya mı dönüşmüştü?

"Ne işler çeviriyorsun Rosalind?" diye mırıldandı. "Bana anlatmadığın şey ne?"

Mutfak kapısı sert bir şekilde çarparak kapandı. Garson çocuklar içeri girip çıkıyor, işlerini yaparken etrafında koşturuyorlardı. Kathleen masalara yakın bir yerde durdu ve ellerini bir el havlusuyla kuruladı.

Rosalind her zaman Celia'ya güvenmişti. Belki de sorun buydu. Belki de Celia silinmeye, Kathleen karakterinin katmanları altında unutulmaya başlamıştı.

Kathleen başını sallayarak birkaç temiz tepsi aldı ve hızla tekrar kulübe girdi.

On Yedi

Oda fazla soğuktu ve Roma uyuyamamıştı. Oflayarak yine battaniyesinin altında diğer tarafa döndü ve istemeye istemeye gözlerini açtı. Tepesindeki pencere biraz aralık kalmıştı ve kapatmak için elinden geleni yaptığı halde içeri soğuk hava dolmaya devam ediyordu. Bir-iki kere pencere açılıyormuş gibi bir gıcırtı duyduğunu sanmıştı ama başını her kaldırdığında ve gözlerini kısarak karanlığa baktığında içeride herhangi bir kıpırtı olmadığını, sadece rüzgârın pencereyi zorladığını görmüştü. Roma yine diğer tarafa döndü ve dirseğini istemeden sert bir şekilde duvara çarptı. Yüzünü buruşturdu. Bir saniye sonra karşı odadan küt diye bir ses geldi.

Juliette.

Aklını yitirmek üzereydi ve bunun suçlusu tamamıyla Juliette Cai'ydi.

Yataklarının yan yana olduğunu biliyordu çünkü duvarlar o kadar

inceydi ki Juliette her *hareket* ettiğinde Roma'nın yatağı da sarsılıyordu. Juliette'in çıkardığı her alçak ses, onun gibi böylesine yabancı ve garip, parfüm kokusuna boğulmuş bir yerde uyuyamadığı için çıkardığı hafif ve uzun iç çekişi duyabiliyordu.

Roma battaniyesini ta başının üstüne kadar çekti ve bunun sesleri keseceğini umdu.

"Uyu," dedi kendine emir verirmiş gibi. "Uyu artık."

Ama zihni sadece iki düşünce arasında hiç durmadan gidip gelmeye devam ediyordu: *Hava feci soğuk* ve *Neden öpücüğüme karşılık verdi?*

Bıkkınlıkla battaniyeye vurdu. *Kendinin* ne yaptığını düşünmemişti. Onunla o kadar yakın çalıştığı için aklı karışmıştı, sürekli olarak onun bir yalancı olduğunu, sırf ona yine ihanet etmek için onu seviyormuş gibi davranarak vakit kazanmaya çalıştığını unutuyordu. *Kendisi* aptalın tekiydi.

Peki *Juliette'in* mazereti neydi?

Roma duvara döndü. Belki yeteri kadar gayret ederse duvarın diğer tarafını ve yanı başında yatan Juliette'i görebilirdi. Belki yeteri kadar denerse son birkaç haftadır birlikte çalıştığı, pişmanlık hissetmeden onun sevdiği insanları öldürmüş olan ama ona hâlâ çocukluklarında Bund'da misket oynadıkları zamanki gibi bakan kızı anlamayı başarabilirdi.

Juliette onun kompartımanın kapısından diğer tarafa itmişti. Roma ne kadar denese de bunun için mantıklı bir neden bulamıyordu. Takındığı cesur tavra rağmen sendeleyerek kollarına düştüğünde gözlerindeki dehşet ifadesini görmüştü. Juliette tam bağışıklığı olup olmadığından emin değildi. Bir kumar oynamıştı ve işe yaramamış olsaydı, o değerli saniyeleri kendini kurtarmak yerine onu dışarı itmek için heba etmiş olurdu.

Juliette'in aklından geçenleri bilemiyordu ama *her şeyin* bir yalan olamayacağını biliyordu. New York'ta ya da Larkspur'u avladıkları bir noktada mı ona karşı mesafeli davranmaya başladığını bilmiyordu ama başından beri numara yapan birisi trende öyle davranmazdı: Hiç tereddüt etmeden onu korumaz, hâlâ dudaklarında hissettiği arzuyla onu öpmezdi.

Juliette kendi tarafını seçmeden önce geçmişlerindeki bir şey gerçekti. Tüm kalbiyle olmasa bile, bir seçimden çok bir içgüdü olsa bile, Juliette'in içindeki bir şey onu hâlâ istiyordu.

Kalbi olmayan bir kızı sevebilir misin? Roma buz kesmiş ellerine üfleyip ensesinde kavuşturdu. Juliette onu önemsiyordu. Artık bunu görebiliyordu. Peki şimdi ne olacaktı? Kızıllar istediğinde ona ihanet edebilecek olmasına, damarlarında akan nefrete rağmen onu kabul edebilir miydi? Sırf Juliette'in yakınında olması için onu en çok seven kişi kendisi olduğundan, sevdiği insanları öldürmeye devam etmeyecekmiş gibi davranabilir miydi?

Düşüncelerinin onu nereye götürdüğünü fark edince dehşet içinde yüksek sesle bir küfür savurdu.

Böyle biri değildi. Bu zayıflıktı. Garip bir şekilde birbirlerine bağlı olsalar da kalbi olmayan kızı istemiyordu. Aşk olmadan, zarar vermeyecek bir aşk olmadan onu istemiyordu. Yok etmeyen bir aşk olmadan.

Ama onlarınki gibi bir şehirde böyle bir şey mümkün değildi.

Roma elini hafifçe duvara yasladı ve Juliette'e dokunduğunu hayal etti.

Duvarın diğer tarafındaki öteki odada Juliette yatağın sarsıldığını hissetti. Gözlerini pencerelerden içeri sızan gümüş rengi ay ışığına açtı ve duvardaki yansımasını izledi.

Nedense günün yorgunluğuyla yattığında eli kendiliğinden yana kaymış, avcunu hafifçe duvara yaslamıştı. Derisinin altında bir nabız gibi bir şeyin attığını, sanki kocaman okyanus ettiği duanın altında durmuş gibi huzur hissetti. Bir başka dünyada, Roma'ya dokunmak için elini uzatabilirdi ama orada ve o anda, sadece onları acımasızca ayıran bir engel vardı.

Birbirlerine uzanan ikiz heykeller gibi ikisi de nihayet uyuyakaldı.

Juliette rüyasında yanan güller ve boyunlarını bükmüş zambaklar gördü. Aynı anda o kadar çok şey görüyordu ki bunların arasında, bin tane bahçenin mis kokusunda boğuluyormuş ve yüzeye çıkamıyormuş gibi hissetti.

Ta ki bunu başarana dek.

Birden uyandı ama gözlerini açmadı. O uzayan saniyede neden uyandığından emin olamadı ama uyanmıştı. O uzayan saniyede neden kıpırtısız kaldığını bilemedi ama sonra bunun nedenini anladı.

Hızla doğruldu. Yatağının başında bir gölge vardı ve paltosunun ceplerini karıştırıyordu. Beyaz saten perde, ardına kadar açık olan pencereden içeri ikinci bir hayalet gibi savruluyordu.

Juliette yastığının altındaki bıçağı alıp ona fırlattı.

Gizemli yabancı acıyla inledi. Yüzünde bir maske vardı ve tepeden tırnağa siyah giysiler giymişti ama bıçak kolunun yanına saplandı ve adam kıvranarak onu kolundan çıkarmaya çalışırken ışığı yansıtan parlak bir şey gibi göründü. Ama bu arada Juliette çoktan kalkmış yabancıya saldırmaya ve onu yere yıkmaya hazırlanmıştı. Dirseğini adamın boynuna dayayıp onu yere eğdi.

"Kimsin sen?" diye sordu. Yabancı eğilip ona tekmeler atmaya çalıştı. Artık kolundaki bıçağı çıkarmak için uğraşmıyordu. Oradan kaçmaya çalışıyordu.

Juliette'in başı sert bir şekilde yatağın çerçevesine çarptı; o kadar sert bir darbeydi ki gözleri çift görmeye başladı. Hızla toparlanıp can havliyle öksürerek karın üstü döndüğü halde yabancı ayağa kalkmıştı bile. Elinde bir şey vardı. Mavi bir şey.

Aşı şişesi.

Yabancı dışarı kaçtı.

"Hayır!" diye bağırdı Juliette. "Hayır... *Lanet olsun*!" Sendeleyerek ayağa kalktı ve hızla ayakkabılarını giydi. Paltosunu o kadar sert bir şekilde üstüne geçirdi ki içindeki silahlar az kalsın etrafa saçılacaktı ama tek eliyle tabancasını ararken kapıya bir tekme savurup açtı ve diğer eliyle yan odanın kapısını çalmaya koyuldu. Yabancı çoktan gözden kaybolmuştu. Aşağı katta etrafa karanlıktı ve çeşme kapalıydı ama ön kapı ardına kadar açık duruyordu.

"Roma!" diye fısıldadı telaşla. "Roma, *derhal* dışarı çık!"

Koşmaya başladı. Giyecek pijamasının olmamasının iyi yanı giyinik olmasıydı ve paltosu arkasında bir pelerin gibi dalgalanıyordu. Karanlığa dalıp sokaklara göz atmaya başladı.

Oradaydı.

"Juliette!"

Başını hızla çevirdiğinde Roma'nın saçları dağınık ama onun gibi giyinik bir halde ona yaklaştığını gördü.

"Neler oluyor?"

"Diğer yöne git, ağaçlık alanın etrafından dolan," diye bağırdı Juliette sokağın ilerisinde daha sık ağaçların başladığı alanı işaret ederek. "Şişeyi aldı! Bul onu!"

Tabancasının emniyet mandalını çeken Juliette hızla ağaçlara doğru koşmaya başladı. Ayakkabılarıyla yerdeki kuru yaprakları ezerek ince bambuların gövdelerinin arasından geçti ve bir kıpırtı fark etti: Yabancı hızla sola sapmıştı. Juliette tereddüt etmedi. Nişan alıp ateş etti ama adam eğildi ve mermi üstünden geçti. Juliette tekrar tekrar karanlığa ateş etti, en ufak bir kıpırtıda onu mermi yağmuruna tuttu ama yabancı bambuların daha da sıklaştığı bir yere daldı ve Juliette oraya varana dek adam gözden kaybolmuştu bile.

"Tā mā de," diye bağırıp bir bambuyu tekmeledi. Daha dikkatli davranması gerekirdi; evinin güvenli kollarının dışında, etrafında her zamanki Kızıl muhafızları olmadan tek gözü açık uyuması ya da en azından bütün değerli eşyalarını yanından ayırmaması gerekirdi. Peşlerinde biri olduğunu, onları izlediğini biliyordu. Ama maskeli bir adamın lanet olasıca ikinci katın penceresine tırmanıp içeri gireceğini nereden bilebilirdi? Hem neden *aşıyı* almıştı? Neden sadece onu öldürmemişti?

Juliette bambuya yine vurdu. Bunu yapmak onu daha iyi hissettirmedi. Sadece eli sızladı. Babasına bu olayı anlatamazdı. Juliette'in desteğe, onun için odasının dışında nöbet tutan bir grup adama ihtiyacı olduğuna dair başka bir mazeret olarak kullanırdı bunu ama böyle bir durumda onlar da fayda etmezdi. Yabancı yine de istediğini alırdı.

Daha iyisini yap, diye düşündü yumruğunu sokarken. Babasını düşünmemeliydi. *Kendine* kimsenin yardımına ihtiyacı olmadığını kanıtlamak istiyorsa, temkinli davranmaya devam etmeliydi. Kendisi Kızıl Çete'nin vârisiydi. Cebindeki eşyalara sahip çıkamıyorsa nasıl bir imparatorluğa sahip çıkacaktı?

Birden yan tarafında ayak sesleri duydu ve derhal o yöne dönüp tabancasını doğrulttu. Kuru yaprakların hışırtısı kesildi. Juliette rahatlayıp tabancasını kaldırdı. "Onu gördün mü?"

"Hiçbir şey görmedim," dedi Roma dikkatle ona yaklaşarak. "Aşıyı çaldırdık mı?"

"Evet," diye homurdandı Juliette. "Bıçağımı da."

"Bıçağın için mi endişeleniyorsun?"

Roma kollarını göğsünde kavuşturdu. Bakışlarını ona dikmişti. Juliette yüzünü silmemek için kendini tuttu. Uyumadan önce makyajını sildiği için yüzü çıplaktı.

"Ne büyük tesadüf, değil mi?" dedi Roma. "İkimizin ele geçirdiği ve senin saklamak için ısrar ettiğin aşı gecenin bir yarısı gizemli bir yabancı tarafından çalındı."

Juliette'in gözleri irileşti. "Bunu benim ayarladığımı mı düşünüyorsun?" dedi. "Sence *bu*..." Hızla ona dönüp açık saçlarını kaldırdı ve ensesini gösterdi. "...benim ayarladığım bir olay gibi mi gözüküyor?"

Juliette soğuk kış rüzgârının çıplak tenini yaktığını, başının dibinden ağır ağır akan ıslak kana karşı estiğini hissetti. Roma içine ani bir nefes çekti. Juliette'in onu durdurmasına izin vermeden elini uzattı ve parmağını hafifçe yarasının etrafında gezdirdi.

"Özür dilerim," diye fısıldadı. "Sana haksızlık ettim."

Juliette saçlarını bırakıp ondan uzaklaştı. Dudaklarını birbirine bastırdı ve ensesindeki yaraya odaklandığı için aralıksız bir zonklama hissetti. Yatağın çerçevesi bir kaya kadar sertti. Yara yüzeysel olduğu ve kafatasını çatlatmadığı için şanslıydı.

"Sorun değil," diye homurdanıp buz kesmiş ellerini ceplerine soktu. "Önemli bir şey..." Cebinde eline bir kâğıt parçası gelince sustu. Şaşkınlıkla kâğıdı çıkardı ve Roma onun neyi bulduğu anlayınca yüzünde beliren endişeli ifade silindi.

"İkinci şişe," dedi Roma.

Juliette evet anlamında başını salladı. "Hazır buralardayken, yarın sabah dönmeden önce ufak bir gezintiye çıkmaya ne dersin?"

On Sekiz

Bayan Tang yeterli miktarda paraya karşılık olarak memnuniyetle Roma ile Juliette'e bir araba verdi, adamlarından birini direksiyonun başına koydu ve ona düzgün araba kullanmasını söyledi. Zhouzhuang teknik olarak Kunshan sınırları içinde bir kasabaydı ama çok daha güneydeydi ve Şanghay'la aynı enlem çizgisindeydi. Yine de arabayla kolayca oraya gidip gelebilir, sonra da Kunshan'ın şehir merkezinden ayrılan bir sonraki treni yakalayabilirlerdi.

"Hemen gidip geleceğiz," diye mırıldandı Juliette kendi kendine, pencereden izlediği puslu gri manzara birbirine karışırken. Artık karanlıkta karşısına çıkan gizemli yabancıların saldırısına uğramayacaktı. Artık kocasıymış gibi davranan Beyaz Çiçekler'in dikkatini dağıtmasına izin vermeyecekti. "Hemen gidip geleceğiz."

"Bir şey mi dedin?"

Juliette irkilince başı –hâlâ önceki gece yüzünden zonkluyordu– az kalsın arabanın alçak tavanına çarpacaktı. Söz konusu Beyaz Çiçek, kendi tarafındaki cama yaslanmış, endişeyle onu süzüyordu.

"Hayır," dedi Juliette.

"Bir şeyler mırıldanıyordun."

Juliette hafifçe öksürdü ama araba yavaşlamaya başlayıp açıklık toprak bir alana yanaşınca yanıt vermekten kurtuldu. İleride sabahın erken saatlerinde sessizce akan, suları ince bulut örtüsüne rağmen parıldayan bir kanal vardı.

Şanghay'dan o kadar uzaklaşmışlardı ki ellerinde somut bir şeyle dönmeleri iyi olurdu. Yine de içinden riskleri hesaplarken ve şantajcıyı durdurabilmek için bir plan yapmaya çalışırken kendine yalan söyleyip söylemediğini düşündü. İkinci bir aşıyı ele geçirmek, bir saniye daha Roma'nın yanında oturabilmesi, elini onan birkaç santim ötedeki koltuğa koyması için önemliymiş gibi davrandığı bir konudan başka bir şey değil miydi acaba?

Araba aniden durdu.

"Geldik," dedi şoför. "Bir rehbere ihtiyacınız var mı? Zhouzhuang'ı iyi bilirim."

"Gerek yok," dedi Roma ciddi bir tavırla. "Birazdan geliriz." Kapısını açmak üzereyken yerinden kıpırdamamış olan Juliette'e baktı. "Haydi, arabadan in lăopó."

Juliette dudaklarını birbirine bastırıp arabadan inerken, kapısının menteşeleri az kalsın yerinden çıkacaktı.

"Artık numara yapmayı kesebilirsin," diye mırıldandı.

Roma çoktan yürümeye başlamıştı. Juliette iç çekerek tereddütle peşinden gitti ve ayaklarını sürüye sürüye geniş söğüt ağacının altından geçip kanal kasabasına adım attı.

Daha önceden hiç Zhouzhuang'a gitmemişti ama çöl yollarıyla ve tepeleri kar kaplı dağlarıyla manzara tanıdıktı: Bunlar kendi gözleriyle görmediği ama kitaplarından ve anlatılan öykülerden bildiği yerlerdi. Roma'yla dikkatle nehir kanallarının yanında ilerleyen dar patikada yürürlerken, önemli binalardaki tabelalar gördükleri sokak isimlerini takip ettiler. Arada sırada yaşlı birileri dükkânlarından sesleniyor, onlara şekerleme, el yelpazesi ya da kurutulmuş balık satmaya çalışıyordu ama ikisi önünden geçtikleri dükkânlara bakmamaya çalışıyorlardı çünkü girişlere o kadar yakın yürüyorlardı ki anlık bir göz teması bile onlarla konuşmak zorunda kalmalarına neden olabilirdi.

Juliette aniden durdu. Roma'nın kanalın yanında çamaşırlarını yıkayan bir kadının etrafından dolandığı noktada, Juliette'in bakışları beton zeminden suya akan sabun köpüklerine takıldı. Kadın yere çömelmiş işini yapıyor, onlarla ilgilenmiyordu. Sabun köpükleri kanalın kenarına yaklaştı...

Juliette hızla kanala doğru öne atıldı, dizleri yeri sıyırdı, eli tam kanala düşmek üzere olan kısa inci kolyenin etrafına dolandı ve kolyeyi suya düşmeden kurtardı. Kadın Juliette'in bu ani hareketinden korkup bir çığlık attı.

"Bunun kanala atmak istediğin bir şey olduğunu sanmıyorum," dedi Juliette, ona sabunlu inci kolyeyi uzatırken.

Kadın neler olduğunu anlayınca gözlerini kırpıştırdı. Şaşkınlıkla çamaşırları bıraktı ve heyecanla ellerini salladı. "Tanrım, imdadıma yetiştiniz! Ceplerden birinde kalmış olmalı."

Juliette bunu komik bulmuş gibi hafifçe gülümsedi ve kolyeyi kadının avcuna bıraktı. "İmdadınıza yetişmedim. Sadece incileri üç kilometre öteden bile fark edebilirim."

Biri hafifçe öksürünce Juliette başını kaldırdı ve Roma'nın, neden orada dikilip sohbet ettiğini sorarmış gibi kaşlarını kaldırmış bir halde ona baktığını gördü. Ama hâlâ Juliette'e dönük olan kadın minnetle ona gülümsüyordu ve gözlerinin etrafındaki kırışıklıklar daha da derin gözüküyordu.

"Aileniz kim? Daha sonra teşekkür etmek için size biraz luóbosī keki getireyim."

Juliette bir yanıt düşünmeye çalıştı. Kadının teklifini duyan Roma, Juliette'e bir an önce kadından kurtulmasını anlatmak istermiş gibi yine öksürdü.

"Şey," dedi Juliette dikkatle, "ben... buralardan değilim."

Neden bu konuda bu kadar dikkati davrandığını bilmiyordu. Aslında Şanghay'dan geldiklerini söyleyebilirdi. Ama kadının teklifi son derece içten, şehirdeki içten pazarlıklı sözlerden çok uzaktı. Juliette bunu mahvetmek istemedi. Yanılsamayı yok etmek istemedi.

"Öyle mi?" dedi kadın. "Bana tanıdık geldiniz."

Juliette paltosunu biraz daha omuzlarına çekti, sonra yüzüne düşen saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdı. Doğruldu ve sabırsızlanan Roma'ya sohbeti *bitirmeye* çalıştığını işaret etti.

"Bazen buraya gelirim," diye yalan söyledi. "Şey... Büyükannemi görmek için gelirim."

"Anladım," dedi kadın başını sallayarak. Başını suya çevirdi ve yüzüne esen rüzgâra karşı gözlerini yumdu. "Emeklilik için huzurlu bir yer, değil m?"

Evet, diye düşündü Juliette hiç tereddütsüz. *Huzur*. Kadının sözlerinin kulağına farklı gelmesine ve havanın kokusunun farklı olmasına neden olan bu müthiş his huzurdu. Daha önceden hissettiği hiçbir şeye benzemiyordu.

"Dorogaya," dedi Roma birden. Juliette onun ismini söylememek için bu ifadeyi kullandığını biliyordu. Roma Juliette'in kadın için sergilediği ufak oyuna katılmıştı ama yine de bakışlarını birden ona çevirdi ve kalbi hızla atmaya başladı. Keşke bu sözcüğü o kadar kolay kullanmasaydı diye düşündü. Eskiden bunun bir anlamı vardı. Eskiden kutsaldı: *Moya dorogaya. Seni seviyorum, seni seviyorum,* diye fısıldıyordu dudaklarına.

"Gitmem gerek," dedi Juliette, kadından müsaade isteyip. Toparlanana dek yüzündeki ifadeyi görmesini istemediği için Roma'nın önünden yürümeye başladı. Roma ona yine seslenmeseydi, dalgın dalgın yürümeye devam ederdi.

"Yavaşla. Şuradan gitmemiz gerek."

Juliette arkasına bakınca Roma'nın dar bir köprüyü işaret ettiğini gördü. Roma köprüye çıkarken, Juliette kanalın yanında durdu, suyun ağır ağır alçak yapının altından akışını izledi.

"Onları sakladım."

Roma köprünün üstünde durdu. "Neyi?"

Bütün incileri ve elmasları. Roma'nın ilişkilerinin daha ileriki aşamalarında ona hediye ettiği büyün bilezikleri ve on beş yaşında verdiği kolyeyi: Roma'nın o caz kulübünün çatısında onu öpmeden önce verdiği ilk hediyeydi bu. Hiçbiri saklamayacağını söylediği halde hepsini bir kutuya koyup yanında New York'a götürmüştü.

"Bir şey mi dedin?" dedi Roma yine.

Juliette hayır anlamında başını salladı. Roma'nın onu duymamış olması daha iyiydi. Hem ona bunu söylemenin ne anlamı vardı? Bu kasaba onu duygusallaştırmaya başlamıştı.

"Juliette," diye onu uyardı Roma kıpırdamadığını görünce. "Seni uyarayım, orada suya düşersen, yardımına gelmeyeceğim. *Haydi* gel."

"Zaten senden daha iyi bir yüzücüyüm," dedi Juliette keyifsiz bir sesle. Yumruklarını sıkıp nihayet köprüye adım attı. Ayaklarının altındaki taşlar yere gömülüyormuş, yerinden oynuyormuş gibiydi. Tekrar düz zemine çıktıklarında Roma bir dükkânın tabelasına çarpmamak için başını eğdi ve bir ara sokağa girerek duvarlardaki yazıları takip etti; Juliette onun doğru yönde ilerlediğine güvendi. Ayakkabılarının topukları eğri taşların arasına sıkışır ve tökezleyebilir diye dikkatini nereye adım attığına vermişti.

Ara sokakta ilerlemeye devam ettiler. Juliette yürürken başını hafifçe yana eğip etraftan gelen sesleri dinledi. Duyduğu seslerin neden o kadar garip olduğunu anlamaya çalışıyordu ki bunun nedeninin çok az ses duyması ve bunun sıra dışı bir durum olması olduğunu fark etti. Ara sokağın iki yanındaki duvarlar kanalların etrafındaki kasabalıların gürültüsünü kesiyordu. Roma ile Juliette'i o kasabadaki bütün dar ara sokaklar kendi balonlarının ipindeymiş, her dönemeç ve köşe başı kendi dünyasına açılıyormuş gibi içine almıştı.

"Etraf çok sessizleşti," dedi Juliette.

Roma hemfikirmiş gibi bir ses çıkardı. "Umarım yanlış yöne gitmiyoruzdur," diye mırıldandı. "Burası bir labirentten farksız."

Ama çok güzel, bir kafes gibi değil de sonsuz bir arenaymış hissi veren bir labirentti. Juliette önünden geçtikleri dükkânın pürüzlü duvarını okşadı ve yola sarkmış olan bir boruya çarpmamak için omzunu öne götürdü.

"Zhouzhuang, kuzeyin son hanedanlığından beri burada," dedi dalgın dalgın. "Tam sekiz yüz senedir burada."

Gözünün ucuyla Roma'nın evet anlamında başını salladığını gördü. Onun bir yanıt vermeyeceğini, dedikleriyle pek ilgilenmeyerek düşünceleriyle baş başa bırakacağını sandı.

Ama Roma, "İnsanlara güvenli geliyor olmalı," dedi.

Juliette bu sefer yüzüne baktı. "Güvenli mi?"

"Sence de öyle değil mi?" Roma omuzlarını silkti. "Burada insanlar farklı bir rahatlık hissediyor olmalı. Şehirler yıkılabilir, ülkeler savaşa girebilir ama burası..." Kollarını kaldırıp nehirleri, taş patikaları ve bir zamanlar tapınakları süslemiş olan narin tavan kaplamalarını işaret etti. "Burası sonsuz."

Hoş bir düşünceydi. Juliette'in inanmak istediği bir düşünceydi. Ama, "Burası her zaman savaşın yanı başında olan bir ülkedeki şehrin bir kasabası," dedi alçak sesle. "Hiçbir şey sonsuz değildir."

Roma başını salladı. Oldukça sarsılmış gözüküyordu ama Juliette söyledikleri yüzünden mi yoksa sözlerinin onda yarattığı etki yüzünden mi öyle olduğunu bilemedi. Ona bunu sormaya fırsat bulamadan Roma konuyu geçiştiriyordu bile. Hafifçe öksürdü. "Buraya Doğu'nun Venedik'i derler."

Juliette kaşlarını çattı. "Tıpkı Şanghay'a Doğu'nun Paris'i dedikleri gibi," dedi. "Kıyaslamaları sömürgecilerin seçmelerine izin vermekten ne zaman vazgeçeceğiz? Neden Paris'e Batı'nın Şanghay'ı demiyoruz?" Roma dudakları kıpırdar gibi oldu. Neredeyse bir gülümsemeyi andırıyordu ama anında silindiği için Juliette bunu hayal etmiş olabilirdi. Ara sokaktan çıkmak ve karşı tarafında daha büyük bir köprünün bulunduğu büyük bir meydana yaklaşmak üzereydiler. Köprünün diğer tarafında gidecekleri yeri bulacaklardı.

Ama orada, o meydanda, omuzlarına ordu silahları asmış bir grup adam dolanıyordu. Milis askerleriydi.

Juliette'le Roma bakıştı. "Yürümeye devam et," dedi Juliette onu uyarırmış gibi.

Bu gibi daha sessiz sakin yerlerde, gerçek savaş beyi hâkimiyeti

devam ederdi. Daha geniş bölgeyi idare eden tek generale kalpten sadık olan milis askerleri sokaklarda devriye gezerdi. Savaş beylerine dönüşmüş olan generaller güçlü kişiler değillerdi, sadece son imparatorluk hanedanlığı çöktüğünde güç elde etme fırsatını kullanmayı başaran adamlardı. Aslında o sırada güç sahibi olan yönetim, Beijing'in başına getirilmiş bir savaş beyinden başka bir şey değildi: Kalan savaş beyleriyle aralarındaki fark, uluslararası arenadan aldıkları onaydı ama bu kontrol anlamına gelmiyordu; güçlerinin onlara sadık olan askerlerden öteye geçtiği anlamına gelmiyordu.

"Juliette," dedi Roma birden. "Kuzey Seferi buradan ne kadar uzakta?"

"Kuzey Seferi mi?" dedi bu soruya şaşıran Juliette. "Milliyetçileri mi diyorsun?" Babasından duyduğu son haberleri hatırlamaya çalışarak savaş beylerini yenme ve ülkeyi gerçek bir yönetim altında birleştirme girişimleriyle ilgili olarak hafızasını yokladı. "Birkaç gün önce gelen bir telgrafta Zhejang'ı tamamıyla ele geçirdikleri yazıyordu."

Bunun endişe yaratması gerekirdi. Zhejiang hemen altındaki ilçeydi ama Milliyetçilerle birlik olan Kızıl Çete bunca zamandır kendinin ayakta kalmasını garanti altına almaya çalışmaktan başka ne yapmıştı? Milliyetçilerin savaşan orduları şehre giderek yaklaşıyordu ama gerçek anlamda savaş beylerini *yendikleri* söylenemezdi. Sadece onları yatıştırıyorlardı. Kuomingtang'ın bu ülkenin nihai yöneticileri olacağıyla ilgili bir anlayış oluşması için anlaşmalar yapıyorlardı.

"O zamandan beri daha da yaklaşmış olabilirler," diye mırıldandı Roma. Çenesiyle milisleri işaret etti. "Baksana."

Adamları işaret etmiyordu. Adamların baktığı şeyi işaret ediyordu. Adamlardan biri ayağa kalkıp uzaklaşınca, Juliette bunun ne ol-

duğunu gördü: bir restoranın dış duvarına kabaca çizilmiş doğan bir güneş resmi. Milliyetçilerin sembolü.

"Hey, siz!"

Milis askerleri onları görmüşlerdi.

Juliette hemen öne çıktı. "Kim, ben mi?"

"Juliette, kes şunu," diye tısladı Roma, onun bileğini tutmaya çalışarak. Juliette kolunu geri çekti ve Roma bir daha bunu yapmayı denemedi.

"Sen değil," dedi adamlardan biri pis pis sırıtarak onlara yaklaşırken. "Rus olan. Bunu sen mi yaptın?"

"Sence bunu yapacak vaktim olmuş mudur?" dedi Roma.

Adam öne atıldı. "Cevap verecek kadar vaktin..."

Juliette elini kaldırdı. "Bir adım daha atma. Küllerinin Huangpu'ya saçılmasını istemiyorsan tabii."

Juliette sihirli sözler söylemiş gibi asker anında durdu ve bakışlarından bunun ne anlama geldiğini anlatan bir ifade belirdi. Juliette'in paltosunu çıkarmıştı. Kimliğini kullanmasının, saldırgan hamlelerden oluşan bir oyunda oynanan bir kart gibi masaya koyulmasının vakti gelmişti.

"Gidelim," diye mırıldandı Roma.

Juliette kıpırdamayınca Roma omzunu dürttü. Onu dikkatle izleyen adamlara son bir bakış fırlatan Juliette bu kez onun sözünü dinledi. Juliette'in işi bittiği halde, karşılarındaki adamın işinin bitmediği belliydi.

"Yakında kim olduğunun bir önemi kalmayacak Şanghay Leydi'si," diye seslendi arkalarından. "Milliyetçiler anarşiye başvuran herkes için geliyorlar. Hepimizi yok edecekler."

Roma onu son bir kez çekiştirerek köprüden geçmesini ve yanıt vermesine fırsat kalmadan gözden kaybolmasını sağladı.

"Hemen gidip gelecektik Juliette," diye homurdandı.

Hızla ona dönen Juliette'in boynundan *çıt* diye bir ses çıktı. "Arabada dediklerimi duydun mu?"

"Ben bir yalancıyım, ne diyebilirim ki?"

Roma adeta onu umursamıyormuş gibi durdu ve ileriyi işaret etti. Eski mimari tarzında bir evdi, yabancı etkilere zerre kadar maruz kalmadan inşa edilmişti ve öylesine *büyüktü* ki o güne dek orada yaşamış olan ve hâlâ orada yaşayan herkese yetebilirdi. "Bu işi nasıl yapacağız?"

Aradıkları yere gelmişlerdi. İkinci şişenin sahibi Huai Hao'nın eviydi orası. Juliette daire biçimli girişi yaklaştığında hiç tereddütsüz yürümeye devam etti. Bu rezidanslar ziyaretçileri karşılamak için inşa edilirdi. Binanın etrafında hiç kapı yoktu; dolayısıyla sekiz yüz sene önce olsaydı ziyaretçiler içeri girebilir, manzaranın keyfini çıkarabilir, belki ev sahibinin gelmesini beklerken bir-iki şiir yazabilirlerdi.

Ama artık modern dünyada yaşıyorlardı.

"Bu kararı bana bıraktığın için onur duydum," dedi Juliette, elini bir kuş yemliğinde gezdirerek.

Juliette ciddi olmadığı halde Roma'nın neden böyle önemsiz sorular sorarak zaman kazanmaya çalıştığını biliyordu. Fazlasıyla para harcamışlardı. Beyaz Çiçekler'in böylesine inanılmaz rakamları ödeyebilecek gücü *vardı* ama bunu onay almadan tekrar tekrar yapmak çizgiyi aşmak demekti. Juliette onu çok iyi tanıyordu –Roma onu kandıramazdı– ve bunu itiraf etmenin bir zayıflık belirtisi olduğunu düşündüğünü bilecek kadar iyi tanıyordu.

Juliette'in daha akıllı davrandığı, ona acı çektirdiği, Beyaz Çiçekler arasında karmaşaya neden olduğu bir başka dünyada. Ama burası kendi dünyasıydı ve sadece kendisi vardı.

"Karar *vermene* izin vermiyordum," dedi Roma. "Fikrini soruyordum."

"Ne zamandan beri fikirlerime değer veriyorsun?"

"Sorduğuma pişman etme beni."

"Bence çoktan pişman oldun bile."

Roma gözlerini devirip öne adım attı ama tam o sırada bir kapının kayarak açıldığını duydular ve Juliette onu paltosunun arkasından tutup geriye çekti. Bir kuş yemliğinin arkasına eğildiklerinde, iki kişinin ayak seslerinin oraya yaklaştığını duydular.

"Bay Huai," diye seslendi biri. "Lütfen, yavaşlayın. Arabayı çağırayım mı?"

"Evet, evet, bir kez olsun doğru şeyi yap, olur mu?" diye yanıt verdi aksi biri.

İkinci kişinin ayak sesleri hızla diğer yöne doğru uzaklaştı ama diğer kişi yürümeye devam etti. Çok geçmeden onu görebildiler: Juliette başını uzatınca çıkışa doğru yürüyen orta yaşlı bir adam gördü. Orada çok şeye sahipti zaten. Şehre yaraşır bir bolluk ve lüks içinde yaşıyordu. Wonton restoranındaki adamdan dünyalar kadar farklıydı. Hayatta kalma çabası içinde değildi. Sadece açgözlüydü. Ama Juliette de açgözlüymüş gibi davranabilirdi.

"Bunu nasıl yapacağımızı sormuştun," diye fısıldadı Roma'ya. "Şuna ne dersin?"

Elini paltosunun içine soktu. Bay Huai, korunmasız bir yere gizlendikleri halde izinsiz içeri girmiş olan kişileri fark etmeden yürümeye devam ederken Juliette önüne fırladı ve tabancasını adamın alnına dayadı.

"Merhaba," dedi. "Elinizde istediğimiz bir şey var."

On Dokuz

Bir canavar saldırısının gerçekleştiği haberi, Şanghay'a rakip sevgililerden çok daha önce vardı. Şanghay halkı çoktan –kırsal bölgede gerçekleşen ölümlere rağmen– pencerelerini kapatmaya ve kapılarını kilitlemeye başlamış, sokaklarda delilik riskine maruz kalmaktansa karantinayı daha iyi bir çözüm olarak görmüşlerdi. Belki de hareket halindeki trenin pencerelerini kırarak dışarı atladığı ve tepelere kaçtığı söylenen canavardan korkuyorlardı. Belki de canavarın yakında şehir sınırlarına yaklaşıp enfeksiyon yayacağından korkuyorlardı.

Benedikt sandviçinin yarısını çöpe attı ve dalgalanan dükkân bayraklarının altında yürümeye devam etti. Beyaz Çiçekler kaç kere söylemiş olursa olsun, kimse onlara kulak asmamıştı. Bu canavarlar tesadüfi olarak ortaya çıkmıyorlardı. Beyaz Çiçekler istenilenleri yaptığı, talepleri yerine getirdiği sürece...

Son talep geldiğinden beri aradan epey zaman geçmişti.

Benedikt durdu. Başını çevirip arkasına baktı. İzlenildiğini hissetmişti: hem yukarıdan hem aşağıdan. Çatılarda ve ara sokaklarda gözler onu izliyormuş gibiydi.

Bunu hayal etmemişti. Anında peşinde bir çocuk olduğunu, bir ara sokağın başında duraksadığını fark etti. Benedikt onunla göz göze geldiğinde çocuk hızla geri gitti ve iki adım geride durdu. Benedikt otuz santim kadar kısaydı ama yaşıt gözüküyorlardı. Ayak bileğine eski pantolonunun yarısını örttüğü beyaz bir paçavra bağlıydı. Demek bir Beyaz Çiçek'ti ama önemli biri değildi. Benedikt'i izliyorsa, büyük bir ihtimalle bir ulak olmalıydı.

"Roman Nikolaevich'i arıyorum," dedi ulak nefes nefese Rusça konuşarak. "Onu hiçbir yerde bulamıyorum."

"Roma yerine beni mi izlemeye karar verdin?" diye sordu Benedikt gözlerini kısarak.

Çocuk kollarını göğsünde kavuşturdu. "Nerede olduğunu biliyor musun?"

Benedikt gözlerini biraz daha kıstı. "Burada değil." Düşük sınıf Beyaz Çiçekler'in hepsinin bunu bilmesi gerekirdi. Çetenin önemli üyelerinden haberdar olmak zor değildi; onlardan birini bulabilmek için nerede olduğunu takip etmek, ulakların göreviydi.

Hem Roma'ya kim hâlâ *Roman* diye hitap ediyordu?

Birden Benedikt elini uzatıp ulağın bileğini kavradı. "Seni *gerçekten* kim yolladı?"

Ulağın ağzı açık kaldı. Elini geri çekmeye çalıştı. "Ne demek istiyorsun?"

Benedikt hızlı bir hareketle çocuğun kolunu arkasında büktü, sonra cebinden bir çakı çıkarıp boynuna dayadı. Bir tehdit oluştura-

cak kadar bir atardamara yakın değildi ama çocuk yine de gözlerini çakıya dikerek donakaldı.

"Sen bir Kızıl'sın," diye tahminde bulundu Benedikt. "Seni kim yolladı?"

Ulak yanıt vermedi. Benedikt çakıyı biraz daha boğazına bastırıp ince deri katmanını kesti.

"Lord Cai," dedi çocuk hemen. "Beni Lord Cai yolladı. Şantaj taleplerinin arkasında Beyaz Çiçekler'in olduğunu biliyoruz."

Benedikt hızlı hızlı gözlerini kırpıştırdı. "Hayır, bu işin arkasında olanlar biz değiliz," dedi şaşkınlıkla. "Bu bilgiyi nereden aldınız?"

"Artık çok geç." Çocuk ondan kurtulmaya çalıştı. "Lord Cai bunu teyit etmemizi ve bir itiraf getirmemizi istedi ama Tyler seni saygısızlığın için cezalandıracak. Kızıl Çete'yi tehdit etmeye kalkarsan bedelini kan ve ateşle ödersin."

Benedikt tam Kızıl ulağın kolunu bırakacakken, Kızıl çocuk başını çevirdiği gibi Benedikt'in elini sert bir şekilde ısırdı. Benedikt bağırıp çakısını düşürünce çocuk son sürat koşmaya başlayıp sokağın ilerisinde gözden kayboldu. Yiyecek tezgâhlarının oradaki insanlar neredeyse gözlerini bile kırpmamışlardı.

Bir terslik vardı.

Benedikt kalp atışları kulaklarında gümleye gümleye karargâha gitti. Yerleşim bloğuna yaklaşırken bir yerden bağırış çağırış sesleri geldiğini duyabiliyordu. Ön kapıyı açmaya çalıştığında biri onu neredeyse dışarı itecekti.

"Hey, hey, kesin şunu," diye bağırdı kalabalığın arasından geçmeye çalışarak. Oturma odasının ortasında, Benedikt'ten gardırobu monte etmesi için yardım istemiş olan Beyaz Çiçek'in elinde bir kâğıt vardı ve kâğıtta yazanları okurken yüzü kıpkırmızı kesilmişti. Be-

nedikt ona yaklaşmaya çalışırken ne dediğini bölük pörçük duydu. *Banka hesap özeti. Son ödememiz. Tam rakam. Kızıl hesabı. Onlar.*

"Sakin olun!" diye kükredi Benedikt.

Herkes durdu. Benedikt buna şaşırır gibi oldu. Daha önceden hiç sözünü böyle dinletememişti. Hep Marshall masaların üstüne fırlar ya da Roma tek talimatla odanın buz kesmesini sağlardı. Ama o anda ne Marshall ne de Roma oradaydı. Sadece Benedikt kalmıştı.

"Ver şunu bana," diye bağırdı, kâğıdı almak için elini uzatarak. "Ne diye bağırıp çağırıyorsunuz?"

"Bu bize yollandı Bay Montagov," dedi birisi kalabalığın arasından. "Bir şantajcı olmadığının ve başından beri bunu Kızılların yaptığının kanıtı."

Peki Kızıl ulağı neden bunun tam aksini söyledi?

"Sakın kıpırdamayın," dedi Benedikt başını kaldırmadan. Kapıya yaklaşanlar donakaldı. Dışarı çıkmaya, silahlarını çekip Kızıllara karşılık vermeye hazırlanmışlardı. Benedikt'in emriyle ona bakmak zorunda kaldılar. Benedikt kâğıdı çevirip üst köşesini işaret etti.

"Hesap Lord Cai ismine kayıtlı," dedi birisi ısrarla, gözlerini kısmış Benedikt'in işaret ettiği noktaya bakarken bile. "Yatırılan miktar, ödediğimiz son miktarla aynı..."

"Gerçek değil bu," diye lafını kesti Benedikt. "Ben de Kızılların ölmesini istiyorum ama aptallık etmeyin. Bu şehirdeki hiçbir bankanın amblemi böyle değil; benzemiyor bile." Kâğıdı masaya fırlattı ve adamların dağılması için elini salladı. "Bunu yapan yine şantajcı. Kızıllara da aynı sahte belge yollandığı için *bizi* suçluyorlar. Şimdi işlerinizin başına dönün."

"Benedikt."

Biri yukarıdan seslenmişti. Başını –oturma odasındaki herkes

gibi– hızla yukarı kaldırdı ve merdivenlerin başında amcasını gördü. Lord Montagov'un tırabzanlara yasladığı elleri, pencerelerden içeri sızan günbatımının ışığında parıldayan gümüş yüzüklerle doluydu.

"Az önce," dedi Lord Montagov ağır ağır, sanki kendini önce her basamakta tartması gerekiyormuş gibi duraksaya duraksaya inerken, "Kızıl Çete'nin de aynı bilgiyi aldığını mı söyledin?"

Benedikt ensesinden buz gibi terler akmaya başladığını hissedebiliyordu. "Sokakta ulaklardan biri yanıma geldi," dedi temkinli bir ifadeyle. "Bizi şantaj mektuplarını yollamakla suçladı."

"Art niyetli olduklarını bildiğin halde..." Lord Montagov son birkaç basamağı da indikten sonra adamlar kenara çekilip ufak bir Kızıl Deniz gibi Benedikt'e doğru yol açtı. "...adamlarımızın sokağa fırlamasını engelliyorsun, öyle mi?"

Dışarıdan birisi kayıp düşmüş gibi ani bir ses geldi. Benedikt onları gizlice dinleyen biri olabileceğini bile düşünemeden bir Beyaz Çiçek ulağı –bu seferki gerçek bir ulaktı– nefes nefese içeri daldı.

"Çabuk gelin," dedi güçlükle. "Tyler Cai bir saldırı düzenliyor."

"Fransız adamı bulacağım," dedi Roma, tren Şanghay'a vardığında ve istasyon belirdiğinde. "Onu bulur bulmaz... Belki de onu kimin bir canavara dönüştürdüğünü doğrudan söylemeye korkar."

Juliette dalgın dalgın evet anlamına başını salladı. Pencereye dönüktü ve gözleri platformu tarıyordu. Gökyüzü kapkaraydı ama vakit de bir hayli geç olmuştu. Zhouzhuang'da Juliette'in istemediği kadar fazla kalmışlardı ve Kunshan'a dönmek için yaptıkları araba yolculuğu da toprak yollardaki çukurlar yüzünden uzamıştı.

"O kadar kolay olmayacak," diye homurdandı Juliette. "Şantajcı

onu doğrudan peşimizden yolladıysa kolay olmayacak. Adam yüzünü gizlemeye bile tenezzül etmedi." Başını pencereden Roma'ya çevirdi. "Ama yine de... Elimizde hiçbir bilgi olmamasından daha iyi. Bu noktadan ilerleyeceğiz."

Roma kalkıp paltosunu almak için yukarıdaki bölmeye uzandı. Juliette onu durdurmaya fırsat bulamadan Roma onun paltosunu da alıp ona fırlattı.

"Dikkat et," diye azarladı onu Juliette. Elini cebine sokup Bay Huai'den çaldıkları şişeyi yokladı. Şişe sapasağlam duruyordu ve içi yarısına kadar mavi sıvıyla doluydu. Roma'nın şişeye zarar verecekmiş gibi yapıp onu korkutmak istediğini tahmin etti; Roma şişenin onun paltosunun cebinde olduğunu unutacak kadar aptal değildi.

Özellikle de aşının diğer yarısı başka bir şişeye aktarılmış halde kendi cebinde dururken.

Juliette ayağa kalkarken, *"İstasyona vardık,"* diye bir anons duyuldu kompartımanda. Tren tiz bir sesle durdu ama sonrasında sesler hafiflerken bile dışarıdaki puslu griliğin arasından tok bir uğultu sesi geliyordu. Juliette sesin nereden geldiğini anlayabilmek için yine pencereden dışarı baktı.

"Sesi duydun mu?" diye sordu.

Roma'ya yanıt verecek zamanı tanımadı. Trenden inmek için hızla harekete geçti, platforma adım atmadan önce trenle platform arasındaki boşluğa dikkat etti ve istasyondaki hareketli kalabalığın arasına daldı. Bir terslik vardı. İstasyon fazla kalabalıktı. Neden bu kadar çok insan toplanmıştı?

"Juliette!" diye seslendi Roma. İstasyonun gürültüsü sesini aniden bastırdı ve Juliette bir an için geriye baktığında Roma'nın artık orada olmadığını gördü.

Sağından tiz bir polis düdüğü sesi geldi. Juliette dikkatini hemen ayaklarından biri bir sütunun altına yaslamış, kollarını sütuna dolamış ve kalabalıktan birkaç adım yukarıda kalmayı başarmış olan polis memuruna çevirdi. İnsanlara platformdan uzaklaşıp istasyona girmelerini işaret ediyordu ama bunun tek nedeni dışarıdan akın akın gelmeye devam eden insanlardı.

Juliette en yakınındaki kişiyi kolundan yakaladı. Yaşlıca bir kadın gözleri irileşmiş bir halde ona baktı ve onu tanıyınca dudaklarını birbirine bastırdı.

"Neler oluyor?" diye sordu Juliette.

Kadın bakışlarını yana çevirdi. Ellerinde sıkı sıkı tuttuğu için kırışmış olan o günün gazeteleri duruyordu.

"Dışarıyı dumanlar kapladı," dedi kadın güçlükle. "Gangsterlerin güvenli evlerinden biri yanıyor." Juliette bir şimşek çakmış gibi sırtının buz kestiğini hissetti. Marshall. Kadını o kadar ani bir şekilde bıraktı ki ikisi de sendeledi ama Juliette kalbi gümbür gümbür atarken harekete geçti ve istasyondaki kalabalığı yara yara ilerledi.

Belki sadece ufak bir yangındı. Belki çoktan kontrol altına alınmıştı.

İçine bir nefes çeken Juliette dışarı fırladı ve doğruca Boundary Yolu'na çıktı. Şanghay'ın kuzey tren istasyonu, Uluslararası İskân'a komşu olduğundan, istasyonun sınır anlamına gelen ismi gayet uygundu. Juliette'in Uluslararası İskân'ın tepesindeki göğü görebilmesi için başını kaldırması yeterdi.

Güneş bir saate batacağından, hava sokaklardaki insanları bulabildikleri sığınaklara iten o kocaman iri duman bulutlarının görüneceği kadar aydınlık değildi.

"Hayır, hayır, *hayır*," diye mırıldanan Juliette koluyla burnunu

kapattı ve koşmaya başladı. Yaşaran gözlerini dumanlara dikti ve insanlar diğer yöne kaçışırken bile ilerlemeye çalıştı. Bir-iki kere uzaktan siren sesleri duydu ama sesler o kadar uzaktan geliyordu ki Juliette olay yerine onlardan önce varacağını anladı.

Derken etrafta dehşetengiz bir çığlık yankılandı: Öylesine keskin ve sıra dışı bir sesti ki ne insana ne de hayvana ait gibiydi. Juliette aniden durdu ve elini sallayarak gözlerine dolan dumanı dağıtmaya çalıştı. Marshall'ı yerleştirdiği güvenli ev çok daha ilerideydi ama çığlıklar bir sonraki sokaktan geliyordu. Yani...

"*Tanrım*, şükürler olsun," diye bağırdı. O ev değildi. Onun güvenli evi değildi. Peki... Neresi yanıyordu?

Kalan yolu koşarak gitti ve karanlık bir ara sokaktan geçti. Kendini alevlerin karşısına toplanmış olan bir kalabalığa vardığı geniş bir yolda buldu. Oradakiler uzaktakiler gibi kaçmamışlardı. İnsanlar tıpkı kıyamet gününe şahit olan kişiler gibi durmuş yangını izliyorlar, bu korkunç manzaradan büyülenmiş gibi gözüküyorlardı.

"Hayatımda hiç böyle bir şey görmemiştim," diye bağırdı yanındaki yaşlı adam.

"Kan davasının işi bu," dedi adamın arkadaşı. "Belki de Milliyetçiler gelmeden önce son kez boy gösterisi yapıyorlardır."

Juliette ellerinin tersini dudaklarına bastırdı. Dumanlar tamamıyla alevler arasında kalmış olan bir binadan yükseliyordu ve etrafına bir düşman şatosunu koruyan askerler gibi Tyler ve bir grup Kızıl duruyordu.

Tyler gülüyordu. Juliette onun ne dediğini duyamayacak kadar uzaktaydı ama elinde yanan bir tahta parçasını çevirdiğini görebiliyordu. Arkasındaki binanın alevlerinin uğultusu çığlıkları, diri diri yanan insanların seslerini bastırıyordu. Juliette onların yalvarışların-

[redacted]an başka bir şey duymadı: Gecelikli kadınlar ve kapalı pencereleri yumruklayan yaşlılar, boğuk seslerle Rusça *Durun! Lütfen yapmayın!* diye bağırıyorlardı.

Üçüncü katın penceresinde, camda açılmış olan bir delikten dışarı uzanan ufak bir el vardı. Birkaç saniye sonra, minicik, bembeyaz ve gözyaşı lekeleriyle kaplı ufak bir yüz belirdi.

Kimse bir şey yapacak fırsatı bulamadan, el ve çocuk dumana teslim olup gözden kayboldu.

Çığlıkların tren istasyonundan kulağına o kadar garip –neredeyse hayvan sesleri gibi– gelmesinin nedeni *çocuklara* ait olmasıydı.

Juliette boğazını tıkayan bir hıçkırıkla dizlerinin üstüne çöktü. Arkasından birinin bağırdığını duydu: Bu seferki ses boğuk değildi, gayet net bir şekilde Rusça konuştuğu belliydi: Beyaz Çiçek güçleri savaşmaya gelmişti. Juliette kalkıp kaçacak gücü bulamadı. Yolun kenarında çaresiz ve savunmasız bir halde daha fazla duracak olursa öldürülürdü ama tüm şehir böylesine yerle bir olmuşken bunun bir *önemi* var mıydı? Ölmeyi hak ediyorlardı. Hepsi ölmeyi hal ediyordu.

Bir çift el kollarını kavrayınca Juliette şaşkınlıktan içine ani bir nefes çekti ve boğazı tıkandı. Tam direnmeye başlayacaktı ki yüzünün alt kısmı bir mendille örtülü olan Marshall Seo'nun onu en yakındaki ara sokağa çektiğini fark etti. Ara sokağa girdikleri anda Marshall yüzündeki mendili çekip attı ve parmağını dudaklarına götürüp ses çıkarmamasını işaret etti. İkisi sessizce dururken bir grup Beyaz Çiçekler ara sokağın girişinin oradan geçip gitti.

Roma da yüzü kireç gibi kesilmiş bir halde aralarındaydı. Birkaç saniye sonra Benedikt karşı yönden koşarak yanına geldi ve bağırarak Roma'yı göğsünden sertçe itti.

Roma. Tanrım. Kim bilir ne düşünecekti? Juliette hiçbir açıklama

yapmadan çekip gitmişti. Roma onun bu işte bir parmağı olduğundan şüphelenir miydi? Kunshan'a yaptıkları gezinin bir taktik, Kızıllar saldırılarını gerçekleştirebilsinler diye onu şehirden çıkarmak için bir numara olduğunu düşünür müydü? Juliette onun yerinde olsaydı aynı sonuçlara varırdı. Memnun olmalıydı. İstediği şey tam olarak bu değil miydi? Roma'nın onunla hiçbir ilgisinin kalmasını istemeyeceği kadar nefret etmesi değil miydi?

Ama memnun olmak yerine sadece gözyaşlarına boğuldu.

"Tyler ne yaptı?" dedi Juliette boğuk bir sesle. "Buna kim onay verdi? Babam mı? Bu kan davası ne zaman masum *çocukları* da içine aldı?"

"Mesele sadece kan davası değil," dedi Marshall alçak sesle. Yüzünü buruşturup Juliette'in gözyaşlarını sildi. Juliette kendini tutmadan ağlıyordu. İki taraftan da giderek daha fazla gangster gelmeye başlamıştı ve Juliette ani ateş seslerinden bir çatışmanın başlamak üzere olduğunu tahmin ediyordu. "Şantajcı iki çeteyi de kandırdı. Seninkiler taleplerin Beyaz Çiçekler'den geldiğini sanıyorlar. Üstünlük kazanmak, çaresizlik içinde ne kadar güçlü olduklarını, bu yüzden onlara bulaşılmaması gerektiği göstermek için harekete geçtiler. Saldırının başında Tyler vardı."

Juliette tırnaklarını avuçlarına geçirdi. Canı acıdı ama acı ona daha iyi hissettirmedi.

"Üzgünüm," diyebildi. "Kalbi bu kadar kötülük dolu olduğu için üzgünüm."

Marshall kaşlarını çattı. Ne kadar üzgün olduğunu belli etmemeye çalışıyordu ama Juliette bunu yine de hemen onun gözyaşlarını silmeye çalışmasından anlamıştı. Bir zamanlar buna itiraz edebilir, sergilediği zayıflıktan korkabilirdi. Artık hiçbir şey hissetmiyormuş

gibi rol yapmak istemiyordu; hissettiği *acının* dineceğini bilse, bütün dünyanın ona acımasına ses çıkarmazdı.

"En kötü yanı kalbi değil," dedi Marshall. Ara sokağın sonuna baktı, açılan ateşlerden saçılan kıvılcımlar fazla yakına düşünce hafifçe irkildi. "Meselenin en kötü yanı gerçekten de Kızılların çıkarlarını koruyor olması sevgili Juliette. Bu meselenin en kötü yanı bu tür bir vahşete izin verecek kadar derinden bölünmüş olması."

Juliette içine derin bir nefes çekip toparlandı. Gerçekten de her şeyin kökeninde kan davası vardı. Her şey kalplerinden değil, o şehrin damarlarından akan nefretle ilgiliydi.

"Ne işin var burada?" diye sordu kalan gözyaşlarını da silerek. "Sana *içeride* kalmanı söylemiştim."

"Dışarı çıkmamış olsaydım orada Roma tarafından vurulacaktın," dedi Marshall. "Ya da sesleri..." Birden acı bir ifadeyle sustu. "Çok geç kaldım. Diğer Beyaz Çiçekler'den daha hızlı koştum ama onları durduramadım."

"Onları durdurmayı denememen iyi olmuş." Juliette sırtını dikleştirdi ve Marshall'ı ona bakmaya zorladı. "Buna değmez, duydun mu? Sağ olduğunu belli ederek ona daha fazla koz verirsen Tyler'ı alt edemem."

Ama Marshall ara sokağın girişine bakmakla yetindi. Genellikle konuşmadan duramayan biri için garip bir sessizliğe bürünmüştü ve onlara yaklaşan şiddetin kıvılcımlarını izliyordu.

"Mars," dedi Juliette yine.

"Evet," dedi Marshall. "Evet, biliyorum."

Juliette yanaklarının iç kısmını ısırdı ve bağırışlar biraz daha yaklaşınca irkildi.

"Hemen Kızıl bölgesine gidip destek çağırmam gerek," dedi Ju-

liette üzgün üzgün. "Tyler ve adamları ne kadar zalim olsalar da burada köşeye sıkışmalarına izin veremem." Susup nefesini uzun uzun dışarı verdi. "Git ve ona yardım et Marshall."

Marshall bakışlarını ona çevirdi. "Ne dedin?"

"Benedikt," dedi Juliette. "Gidip ona yardım et. Çaresizlikten ne yapacağını şaşırmış durumdasın."

Marshall mendili yüzüne bağlamaya başlamıştı bile. Montunun kapüşonunu da çekince hızla çöken gecenin bir parçası olarak kaldı ve tanınmaz oldu. "Dikkatli ol," dedi.

Yakınlardan yine ateş sesleri geldi.

"Bunu benim sana söylemem gerek," dedi Juliette. "Acele et!"

Marshall koşarak uzaklaştı, karmaşanın arasına daldı ve şehri parçalara ayıran kan davasının bir başka çatışmasına katıldı.

Juliette ise arkasına döndüğü gibi ölümle karşılaşacak daha fazla destek getirmek için aksi yöne doğru gitti.

Benedikt görüş alanını kaplayan kırmızılıkta etrafı güçlükle görebiliyordu. Bu kırmızılığın öfkeden mi yoksa şakaklarından gözlerine damlayan gerçek kandan mı kaynaklandığını bilemiyordu.

"Buraya gel," diye telaşla fısıldadı Roma birkaç adım öteden. Elinde bir silahla bir arabanın arkasına çömelmişti. Benedikt bir sokak lambasının incecik direğinin arkasında savunmasız durumdaydı. İleride Kızıllar Beyaz Çiçekler'in kalanıyla çatışma halindeydi ve durum lehlerine gidiyormuş gibi gözükmüyordu. Orası Beyaz Çiçek bölgesi olduğu halde Kızılların sayısı giderek artıyordu. Kızıllardan biri bu olay başladığı anda destek çağırmış olmalıydı. Beyaz Çiçekler o kadar şanslı değildi.

"Gizlenmenin ne anlamı var?" diye sordu Benedikt. Durduğu yerden bir el ateş etti. Bir Kızıl'ı bacağından vurdu.

"Senden gizlenmeni istemiyorum," dedi Roma. Bıkkınlıkla oflayarak aniden ayağa kalktı, bir el ateş etti ve yine çömeldi. "Birlikte gidebilmemiz için buraya gelmeni istiyorum. Bu çatışma bir katliama dönüşmek üzere."

Benedikt'in gözlerinin önünde bir şey parladı. Kırmızılık yerini göz kamaştıran bir beyazlığa bıraktı. Hava kararmıştı ve güvenli ev hâlâ yanıyor olmasaydı, alevler duvarları ve içindekileri yutuyor olmasaydı etraf zifiri karanlık olurdu.

"Çatışmayı bırakıp gidemeyiz," dedi Benedikt aksi bir sesle.

"Sen lanet olasıca bir Montagov'sun," dedi Roma öfkeyle. Sesi de en az sözleri kadar keskindi. "Ne zaman geri çekileceğini bilmen gerek. Bizler *böyle* hayatta kalırız."

Bir Montagov. Benedikt kötü bir şey yemiş gibi midesinin bulandığını hissetti. Onu o noktaya getiren, yanında sadece ve sadece kuzeniyle birlikte amansız bir kan davasının ortasına düşüren şey bir Montagov olmaktı zaten.

"Hayır," dedi Benedikt. "Ben çekip gitmem." Hızla çatışmaya daldı.

"Benedikt!" diye bağırdı Roma öfkeyle.

Roma yanına koştu, ikisi de ateş ederken ve ellerinden geldiğince hızlı hareket ederken onu korudu. Ama yol bir savaş alanına dönüşmüştü ve bütün stratejik noktalar askerler tarafından tutulmuştu. Mermileri tükenmek üzere olmasına rağmen gangsterler saldırmaktan kaçınmıyordu. Benedikt onu uyarmak için bağıramadan bir Kızıl elinde bir bıçakla Roma'ya saldırdı.

Roma bir küfür savurarak eğildi ve sert darbeden kıl payı kur-

tuldu. Kızıl yine atağa geçince kuzeninin hamleleri karanlıkta bulanıklaştı. Benedikt'in etrafında olup bitenlere ve *onu* hedef seçen şeylere dikkat etmesi gerekiyordu. Önce bir mermi kulağının hemen yanından geçti ve kendini beton zemine attığı için havada uçan bir bıçak sadece kolunu sıyırıp geçti.

Zemin sarsıldı: En sonunda alevler bir gaz borusuna ulaşmıştı. Feci bir gümbürtü koptu ve bir patlama evin üst yarısını havaya uçurup çökmesine neden oldu.

Benedikt sendeleyerek ayağa kalktı. Annesi kan davası yüzünden ölmüştü. O zamanlar beş yaşında olduğu için kimse ona nasıl öldüğünü anlatmamıştı ama Benedikt yine de öğrenmeye çalışmıştı. Annesi öldürüldükten sonra –bir ateşli saldırıda kazara vurulmuştu– cesedini, geride sadece yanık birkaç parça kalana dek onu bir ara sokakta yaktıklarını biliyordu.

Belki de annesinin yanına bu şekilde gidecekti. Kızıllar onu öldürecek, doğrudan öfkeli alevlerin arasına atacaktı: küller küllere, toprak toprağa.

Benedikt nefesinin kesildiğini hissetti. Bu sefer bir merminin omzunu sıyırdığını, kolunun her yanına müthiş bir acı yayıldığını hissetti. Silahını tekrar kaldırmaya fırsat bulamadan başının arkasına sert bir şey indi.

Sonra her yer karardı.

Marshall yüzünü buruşturdu ve Benedikt'i düşmeden yakaladı. Kızılların onları izlemediğini umarak arkadaşını hızla omzuna attı. Onları izleyen birileri varsa bile Marshall'ın kendilerinden olduğunu, bir Beyaz Çiçek'i hakladığını düşünürlerdi. Roma da o karma-

şanın içinde bir yerdeydi ama kendi başının çaresine bakabilirdi. Bakamazsa da adamları kesinlikle önüne atlardı. Oradan zorla götürülmesi gereken tek kişi Benedikt'ti. Marshall ona o kadar sert bir darbe indirdiği için kendini kötü hissetti.

"Zayıflamışsın," dedi Marshall, Benedikt baygın olduğu halde. Kaçarken konuşunca... o kadar da onu kaçırmış gibi hissetmiyor, sanki Benedikt'i taşımıyormuş da yanında ilerliyormuş gibi geliyordu. "Bunca zamandır ne yiyorsun? Garip alışkanlıklar edinmişsin Ben."

Yakınlardan gelen bir bağırış Marshall'ı susturdu. Dudaklarını birbirine bastırdı ve yakınlardaki kapalı bir restoranın kapı eşiğine gizlendi. Kızıllardan oluşan grup geçip gittikten sonra Marshall yola devam etti, Beyaz Çiçekler bölgesinde oldukları için sessizce bir şükran duası okudu. Birkaç dakika içinde gayet tanıdık bir siteye vardı, dirseğiyle iterek kapıyı açtı ve kolları zorlanmaya başlarken içeri girdi.

"Lütfen bana kapıyı kilitlemeye başladığını söyleme," diye fısıldadı Marshall. "Sana bunu yapmanı söylediğimde yapmayıp ben öldükten sonra yapmaya başladıysan sana çok kızacağım..."

Ön kapıyı kolayca açtı. Derin bir oh çekti, sendeleyerek içeri girdi ve bir an için durup havayı kokladı. Etraf farklı gözüküyordu. Orada yaşayan birini kaybetmenin doğal bir sonucu diye düşündü. Hem havada toz zerrecikleri uçuşuyordu hem de tezgâh haftalardır silinmemiş gibi toz kaplıydı. Gündüzleri içeri biraz ışık girmesini engelleyen, geceleri de biraz karanlığı örten, bir ara yukarı çekilip öylece bırakılmış olan panjurlar eğri duruyordu.

Marshall nihayet Benedikt'in odasına girdi ve onu yavaşça yatağına yatırdı. Artık güvende oldukları için bir anda onu kaçırma işinin

onu ne kadar yorduğunu hissetti ve nefes nefese ellerini dizlerine yasladı. Kalp atışlarının sesinin Benedikt'i uyandırabileceği kadar yüksek olduğu korkusuyla sakinleşene dek kıpırdamadı ama Benedikt hâlâ baygındı ve göğsü hafif hafif inip kalkıyordu.

Marshall yere çömeldi. Son birkaç aydır yaptığı gibi onu izlemeye koyuldu. Sadece izlemeye kararlıydı; onun aptalca bir şey yapacağından korktuğu için her hareketini izleyen bir çift göze dönüşmüştü. Sadece bir gölge olmaya o kadar alıştıktan sonra ona yine bu kadar yakın olmak tuhaf bir histi. Marshall'ın elini uzatıp ona dokunabileceği kadar yakın olmak tuhaftı. Birden elini *gerçekten* de öne uzattı ve Benedikt'in yüzüne düşmüş olan sarı bir bukleyi geriye attı. Bunu yapmamalıydı. Benedikt bunu hissedip uyanabilirdi ve Marshall'ın istediği son şey Juliette'e verdiği en önemli sözü tutmamaktı.

"Ne kadar da güçlüsün," diye fısıldadı. "Rolleri değişmediğimize minnettarım yoksa bu dünyada sensiz kalsaydım, balıklama Huangpu'ya dalardım."

Beyaz Çiçekler'den önce, Marshall'ın çocukluğu kasvetli koridorlardan ve dışarı çıkabilmeyi başardığında kısa süreler içine çektiği temiz havadan ibaretti. Annesi dikiş işine daldığında Marshall evin arkasındaki tarlalara yürür, sığ derelerde taş sektirir ve kayalıklardan yosun kazırdı. Kilometrelerce kimseye rastlamazdı. Komşular, oyun oynayabileceği yaşıtı çocuklar yoktu. Sadece her gün dikiş makinesinin üstüne eğilen, babasının dönmesini beklediği için pencereden dışarıyı izleyen annesi vardı.

Annesi ölmüştü. Marshall bir sabah, uykusunda donmuş gibi yatağında yatan annesinin soğumuş, kıpırtısız cesedini bulmuştu

Benedikt hafifçe iç çekti. Eli hareketsiz kaldı ama Benedikt göz-

ı açmadan düzenli bir şekilde nefes alıp vermeye devam etti. en ayağa kalktı ve kendine nerede olduğunu hatırlatmak ister- gibi yumruklarını sıktı. Orada olmaması gerekiyordu. Verilen lerin tutulması gerekirdi ve Marshall verdiği sözleri her zaman ardı.

"Seni özlüyorum," diye fısıldadı, "ama seni terk etmedim. Sakın ni unutma Ben."

Gözleri yanıyordu. Orada bir saniye daha kalırsa işi biterdi. Tıpkı ir sahnede çekilen bir perde gibi ayağa kalktı ve eskide dairesinden ıkıp gecenin karanlığına karıştı.

Yirmi

Benedikt başında feci bir zonklamayla uyandı. Onu gözüne vuran parlak ışık uyandırmıştı ve bu parlak ışık ensesinin dibindeki ağrının daha da kötüye gitmesine neden oluyor, bu his adeta hain bir iskelet sinirlerini sıkıştırıyormuş gibi omurgası boyunca yayılıyordu.

"Tanrım," diye mırıldandı ve güneşi kesmek için elini kaldırdı. Neden uyumadan önce odasının panjurlarını kapatmamıştı?

Birden yatakta doğruldu. Neden *uyumuştu* ki?

Hareket etmeye başladığı anda omzunda keskin bir ağrı hissetti ve yatağa baktığında çarşaflarında ufak bir kan birikintisi gördü. Hafif yarasından sızan kanlar tamamıyla kurumuştu. Benedikt dikkatle kollarını oynattı ve yarasının ne kadar ciddi olduğunu anlamaya çalıştı. Her yanı tutulmuştu ama bunun dışında en azından her zaman-

ki kadar iyiydi. Yara kendiliğinden kapanmıştı ve ne kadar süredir orada yattığını, vücudunun kendi kendini tamir ettiğini bilmiyordu.

Şaşkınlıkla dizlerini göğsüne çekip kollarından biri dizlerine, diğerini de alnına dayadı ve baş ağrısını gidermeye çalıştı. Hatırladığı son şeyi gözlerinin önüne getirmeye çalıştığında, sadece gecenin karanlığında havada uçan mermileri ve arka planda ayır cayır yanan güvenli evin alevlerini gördü. Elinde bir tabancayla bir Kızıl'a saldırıyordu ve sonra...

Hiçbir şey hatırlamıyordu. Sonra neler olduğuna dair hiçbir fikir yoktu. Silahının nerede olduğunu bile bilmiyordu.

"Nasıl olabilir?" dedi yüksek sesle. Ev ona yanıt vermedi. Ev sadece sesiyle birlikte kıpırdanır gibi oldu, tüm ufak yerlerin zaman zaman yaptığı gibi titredi ve nefesini dışarı verdi.

Birden evin bu kıpırtısı öylesine şiddetli bir hale geldi ki Benedikt neredeyse iki büklüm olacaktı; burnuna bir koku çalındı: Barut, biber ve yoğun, boğucu duman kokusuydu bu.

Benedikt ayağa fırladı. *Marshall.* Acı hissi tıpkı uyandığı ve hatırladığı, bu dairenin, Marshall'ın odasının boş olduğunu, cesedinin boş bir hastanenin zemininde soğumaya terk edildiğini hatırladığı sabahki gibi geri geldi. Aklını yitiriyordu. Onun *kokusunu* hissedebiliyordu. Sanki daha önceden oradaymış gibi. *Ölmemiş* gibi.

İçine titrek bir nefes çeken Benedikt, gardırobundan yeni bir ceket aldı ve sızlayan omzunu umursamadan giydi. Ne anlamı vardı? Yeni bir acının deneyimlemiş olduğu bir sürü farklı acıya karşı ne anlamı vardı? Kendini sıkıntıları ve üzüntüleri çeken canlı bir toplama noktası gibi hissetti.

Dairesinin bütün kapılarını kapattı –üç kere– ve ana Montagov evine olan kısa mesafeyi yürüdü ve içeri girdi. Oturma odasındaki

Beyaz Çiçekler onu fark etmeden, sessizce merdivenlerden dördüncü kata çıktı. Kapıyı çalmadan Roma'nın yatak odasına girdi ve kapıyı arkasından kapattı.

Roma irkildi ve hızla çalışma masasının sandalyesinden ona döndü. Bir elinde bir parça pamuk, diğer elinde bir ayna vardı. Dudağındaki yarıktan kıpkırmızı kanlar akıyordu.

"*Bütün* gece seni aradım," dedi Roma öfkeyle, aynayı masaya fırlatıp. "*Hangi* cehenneme kayboldun? Bir yerlerde ölüp kaldığını düşündüm!"

Benedikt, Roma'nın yatağına çöktü. "Hatırlamıyorum."

"Hatır..." Roma ayağa kalktı, sonra ellerini dizlerine dayadı ve sesi bir anda on oktav yükseldi. "*Hatırlamıyor* musun?"

"Galiba başımı bir yere çarptım ve sonra eve döndüm."

"Gözümün önündeydin ama sonra bir anda ortadan kayboldun! Çatışma sen kaybolmadan önce sona bile ermemişti. Etrafta bakınıp seni arayacağım diye neredeyse canımdan..."

Benedikt de ayağa fırlayıp kuzeninin lafını kesti. "Buraya seninle tartışmak için gelmedim."

Roma ellerini havaya kaldırdı. İradesine hâkim olmak için o kadar çaba sarf ediyordu ki yanakları kıpkırmızı olmuştu. "Seninle tartıştığım falan yok."

Sessizlik oldu. İki Montagov dik dik birbirlerine bakarken, sadece yüz ifadeleriyle sessiz bir konuşma yaparken, Roma'nın yüzündeki asabi ifade yerini birkaç saniye içinde önce düşünceli, sonra da kasvetli bir ifadeye bıraktı. Birlikte büyümüşlerdi. Birbirlerinden ne kadar uzaklaşırlarsa uzaklaşsınlar, çocukluk dillerini kolay kolay unutamazlardı.

"Juliette'le işbirliği etmeye devam edemezsin," dedi Benedikt en

sonunda. Doğrudan konuya girmişti. "Bu olanlardan sonra olmaz. Bize yaptıklarından sonra."

Roma arkasına dönüp ellerini arkasında kavuşturdu. Zaman kazanmaya çalışıyordu. Sadece verecek bir yanıt bulamadığında volta atardı.

"Bu olay planlıydı," dedi Roma yanıt olarak. "Şantajcı yine yapacağını yaptı; bize Kızılların bu işten sorumlu olduğunu, Kızılların da aynı şeyi bizim için düşünmelerini..."

"Planlı olduğunu biliyorum. Bunu anlayan benim zaten," diye lafını kesti Benedikt. Kuzenini omuzlarından tutup bir güzel sarsmasına ramak kalmıştı. Bu olayı anlamak neden bu kadar zordu? Hangi kısmını *anlamakta* bu kadar zorlanıyordu? "Ama onun adamları o yangınları çıkarmayı tercih ettiler. Onun adamları çocukları *diri diri* yaktılar."

Roma aniden ona döndü. "Juliette onlardan değil."

Benedikt patladı. "Juliette annenin ölmesine neden oldu! Juliette *Marshall*'ı öldürdü!"

Benedikt'in sesi odada her yeri tarumar eden bir havan topu gibi patladı. Roma gerçekten bir darbe almış gibi sallandı ve Benedikt sözlerini geri tepmiş gibi karnını tuttu.

İşte bu affedemedikleri esas olaydı. Kana bulanmış bir şehirde annelere yapılanlar bile affedilebilirdi. Ama Marshall Seo'ya yapılanlar affedilemezdi.

"Biliyorum," diye bağırdı Roma. İstemeden bağırmış gibi sesi yükselmişti ama bu konuşmaya ancak bu şekilde tahammül edebilirdi. "Biliyorum Benedikt. Tanrım, bilmediğimi mi sanıyorsun?"

Benedikt güldü. Son derece keyifsiz ve nasıl oluyorsa aynı anda hem tok hem de keskin bir ses çıkarmıştı. "Öyle mi? Çünkü onunla gezip tozarak her şey unutulabilirmiş gibi davranıyorsun."

"O benim de arkadaşımdı. İkinizin çok daha yakın olduğunu biliyorum ama onu umursamıyormuşum gibi davranmıyorum."

"Anlamıyorsun." Benedikt kulaklarındaki uğultudan doğru dürüst düşünemiyordu. Boğazına oturan yumru yüzünden güçlükle nefes alıp verebiliyordu. "Gerçekten de anlamıyorsun."

"Neyi anlamıyorum Benedikt? Neyi anlamıyor..."

"*Onu seviyordum!*"

Roma odanın karşısında nefesini aniden dışarı verdi ve o kısacık nefeste öfkesinin kalanını serbest bıraktı. Hissettiği şaşkınlık, sanki şaşırdığı için pişmanlık hissetmiş gibi aynı hızda dindi. Bu arada Benedikt sözlerini yutabilirmiş, bir zamanlar rahatsız edilmeden yaşadıkları ciğerlerine geri yollayabilirmiş gibi elini boğazına götürdü. Bunu söylememiş olması gerekirdi. Hiçbir şey söylememiş olması gerekirdi... ama *söylemişti*. Dahası sözlerini geri almak istemiyordu. Bunu içtenlikle söylemişti.

"Onu seviyordum," dedi yine. Ama bu sefer bu sözcükleri ikinci kere söylediğinde ağzında bıraktığı tadı hissetmek için daha yumuşak bir ses tonuyla söylemişti.

Bunu en başından beri bilmiyor muydu? Sadece dile getirememişti.

Roma gözleri dolmuş gibi halde ona baktı. "Bu şehir seni bu yüzden mahvederdi."

"Mahvetti zaten," dedi Benedikt.

Şehir ondan sürekli olarak almaktan başka bir şey yapmamıştı. Ama bu sefer çok fazla şey almıştı.

Roma hızlı adımlarla yanına gitti. Benedikt bir an için Roma'nın ona saldıracağını sandı ama kuzeni onu kendine çekti ve çelik gibi kollarını sıkı sıkı etrafına doladı.

Benedikt de ağır ağır ona sarıldı. Bunu yapmak onu bir an için çukluğuna, en büyük endişesinin eskrim minderi ve bir darbe alıp fessiz kalıp kalmayacağı olduğu sıradan günlere dönmüş gibi hissettirdi. Öyle olmuş olsa bile bunun hiçbir önemi olmamıştı. Roma er zaman yeniden ayağa kalkmasına yardım etmişti.

"Onu öldüreceğim," diye fısıldadı Roma odanın sessizliğinde. "Hayatım üstüne yemin ederim."

Yirmi Bir

MART 1927

Juliette ahizeyi çarparak kapattı ve sesini yükseltmeden çığlık attı. Çığlığı tıpkı bir ıslık sesi çıkaran bir demlik gibi çıkınca koridorun sonundaki hizmetçi kızlardan biri arkasına baktı ve sesin mutfaktan gelip gelmediğini anlamaya çalıştı.

Juliette telefonun kablosunu etrafına doladığı parmakları kıpkırmızı kesilmiş bir halde iç çekerek telefondan uzaklaştı. Bu noktada her gün sık sık aradığı için santral operatörleri muhtemelen onu sırf sesinden bile tanıyor olmalıydı. Başka seçeneği yoktu. Başka ne yapabilirdi ki? Tyler'ın kundakçılık olayından sonra Beyaz Çiçekler'le yaptıkları işbirliğinin son erdiği belliydi ve Juliette babasına en azından bir kere daha buluşmaları faydalı olmaz mı diye sorduğunda, babası dudaklarını birbirine bastırıp bu sorusunu geçiştirmişti. İlk

başlarda Lord Cai'nin neden Beyaz Çiçekler'le işbirliği yapmak istediğini anlayamamıştı ama tam ilerleme kaydettiği anda –bir canavara dönüşen Fransız adamın kimliğini öğrenebilmek için onların kaynaklarına *ihtiyaç* duyduğunda– birden düşmanla çalışmak olumsuz bir şey haline gelmişti.

Babasının kulağına kim bir şeyler fısıldıyordu? Çalışma odasına bir liste bile yapmayacağı kadar çok insan girip çıkıyordu. Beyaz Çiçekler aralarına mı sızmıştı? Milliyetçiler miydi?

"Selam."

Juliette irkilince dirseğini odasının kapısının kenarına çarptı. *"Tanrım."*

"Adım Kathleen ama majesteleri demeni tercih ederim," dedi Kathleen, Juliette'in yatağından. Okuduğu derginin sayfasını çevirdi. "Stresli gözüküyorsun."

"Evet, *stresliyim* biăojiĕ. Ne kadar da dikkatlisin." Juliette inci küpelerini çıkarıp tuvalet massına oydu ve kulak memelerini ovuşturdu. Küpe takmanın ve ahizeyi saatlerce kulağına bastırmanın birlikte pek de iyi gitmediğini anlamıştı. "Evde olduğunu bilseydim seni bana yardım etmeye ikna ederdim."

Kathleen bunu duyunca dergiyi kapatıp hemen ayağa kalktı. "*Benim* yardımıma mı ihtiyacın var?"

Juliette hayır anlamında başını salladı. "Şaka yaptım. Sorunu kendim hallettim."

Son bir haftadır, Beyaz Çiçekler'in güvenli evi yanıp kül olduğundan ve Roma yolladığı hiçbir mesaja yanıt vermediğinden beri Juliette rehberlerindeki bütün Fransız otellerini arıyor, arka arkaya aynı soruları soruyordu: Konukları arasında garip davranan birisi var mıydı? Odasını dağıtan birisi var mıydı? Geride hayvan ayak

izlerine benzer izler bırakan birisi var mıydı? Gece garip saatlerde fazla gürültü çıkaran birisi var mıydı? Birinin canavarları kontrol ettiğine ya da kendinin bir canavara dönüştüğüne dair bir işaret – *herhangi* bir işaret– arıyordu ama Juliette işe yaramayan ipuçlarından ve otellerde kalan ayyaşlarla ilgili bilgilerden başka bir şey elde edememişti.

Nefesini uzun uzun dışarı bıraktı. Dışarıdan bir yerden, Juliette'in balkon kapılarının arkasından çakıl taşları eziliyormuş gibi bir ses geldi. Kathleen pencereye gidip dışarı baktı. "Baban eve geldi sanırım."

Birkaç saniye sonra Juliette araba lastiklerinin garaj yolunda çıkardığı sesi duydu.

"Bana tuhaf gelen ne, biliyor musun?" diye sordu birden. Ön kapı açılıp kapandı. Aşağı kattan gelen sesler, babasıyla birlikte konuklarının da olduğunu söylüyordu ve bunun dışında sabahın huzur içinde geçen geç saatlerini bölüyordu. "Şu ana kadar bir saldırı oldu; trendekini de sayarsak iki tane. Çok kötü olduğumu düşünebilirsin ama daha fazla saldırı olması gerektiğini düşünmeden edemiyorum."

"Ama canavarı görenler oldu," dedi Kathleen. Balkon camına yaslandı. "Hem de pek çok kere."

"Ama daha çok işçi gösterilerinde," dedi Juliette.

İlk seferinde bunun üstünde durmamıştı. Roma bunun bir söylenti olduğunu düşünmüştü; Juliette de aynı fikirdeydi. Ama artık söylentiler polis memurlarından ve gangsterlerden yayılıyordu ve bölgelerini koruyamadıklarından –fabrikaları yerle bir eden ve sokaklara akın eden işçilere karşı– ve kalabalığın arasında bir canavar gördüklerinden giderek daha çok söz etmeye başlamışlardı.

"Bilmiyorum," dedi. "Böcekleri ortaya salmanın, zaman zaman görülen canavarlardan daha çok korku yaratacağını düşünüyorum."

Kathleen omuzlarını silkti. "Bu insana şantajcı dememizin bir nedeni var," dedi. "Karşımızdaki Paul Dexter değil. Amaç karmaşa yaratmak değil. Amaç, para ve kaynak elde etmek."

Juliette ikna olmamış gibi yanaklarının iç kısmını ısırdı. Bir terslik olduğunu hissediyordu. Sanki doğrudan bir resme bakıyordu ama birisi ona neye bakması gerektiğini söylediği için başka bir şey görüyordu. Tıpkı bir *wonton* restoranının bir aşı merkezi olması mantıklı olmadığı halde hiç düşünmeden içeri dalması gibi. İlk başından beri –o broşürü gördüğünden beri– orasının bir aşı merkezi olduğu varsayımında bulunmuştu çünkü daha önce öyle olmuştu.

Peki bu sefer gözden kaçırdığı şey neydi?

"Bayan Cai?"

Juliette yüzüne düşen saçlarını kulağının arkasına sıkıştırıp başını içeri uzatan ulağa döndü. "Evet?"

"Lord Cai sizi çağırıyor. Çalışma odasına."

Koridordan gelen sesler giderek artıyordu. Babası çalışma odasına kalabalık bir grubu toplamış gibiydi.

Juliette yorgun olmasına rağmen hemen harekete geçti. Kathleen'le arasında imalı bir bakışma geçtikten sonra hızla koridora fırladı. Tam olarak ne için çağırıldığını bilmiyordu ama babasının çalışma odasına girdiği anda bir tahminde bulunabilirdi. Odanın Milliyetçilerle dolu olduğunu gördü.

"Eyvah," diye homurdandı. Belli ki odaya geç girmişti çünkü bir tartışmanın ortasındaydılar ve Kuomintanglardan biri ellerini arkasında kavuşturmuş konuşuyordu. Juliette onu tanıdı; daha doğrusu her santimi madalyalarla dolu olan ceketini hatırladı.

General Shu. Babası onu uyardığından beri bu adamı araştırıyordu. Kuomintanglar arasında, başkomutanları Chiang Kai-shek'ten

sonraki adam olabilecek kadar güçlüydü. Sık sık Şanghay'a gelmiyordu –ne de olsa komuta etmesi gereken bir ordu vardı– ama sefer nihayet şehre ulaştıysa, ilk olarak onun askerleri şehre girerdi.

Juliette o kadar çok koyu renkli takım elbisenin arasında fazla uzun ve parlak olan elbisesinin tenini kaşındırmaya başladığını hissetti. Annesi görünürde yoktu. Sadece çalışma masasında oturan babası vardı.

"... Önemli olanları korumak çok daha iyi. Yok olmasını istediklerimize yardım etmenin ne faydası var?"

Birden Juliette odanın köşesinde bir başka tanıdık yüz gördü. Tyler yüzünde belli belirsiz bir gülümsemeyle, elinde ise bir topak mavi hamuru andıran bir şeyle bacaklarını iki yana açmış oturuyordu. Juliette gözlerini kıstı. Tanıdık bir mavi renkti. Lapis lazuli mavisiydi.

O anda olanları anladı. Sevgili kuzeni tüm vaktini Kızılların Chenghuangmiao tesisinde geçirmiş, sırf bunun için yapılan araştırmaların başında durmuştu. Aşı hazırdı. Dahası Tyler bu haberi herkesten önce kendisi vererek bir oda dolusu Milliyetçiye Juliette'ten önce erişmiş, Juliette daha bu konuda tek kelime edemeden ortamı hazırlamıştı.

"Cai Tailei'nin dediği gibi yapacağız," dedi General Shu.

"Hayır," dedi Juliette aksi bir sesle. Başlar hızla ona döndü ama Juliette huzursuzluğundan bir anda sıyrıldı ve onlara yanıt vermeye hazır hissetti. "Kendi halkınızın ölmesine izin verirseniz ne tür bir hükümet olursunuz?"

"Yönetimi ele geçirdiğimizde bile," dedi General Shu, ona bir çocuğu yatıştırmak istermiş gibi gülümseyerek, "asla *bizden* olamayacak bazı kişiler var."

"Bu iş öyle olmaz."

Odadaki Milliyetçilerin yanı sıra Tyler da köpürdü.

Lord Cai, "Juliette," demekle yetindi. Ses tonu onu azarlıyormuş gibi değildi. Bunu daha ziyade Leydi Cai yapardı ve orada olmadığı için Juliette'in kabalığına içerleyemezdi. Babası ona sadece ağzından çıkacak olan her sözcüğe dikkat etmesi gerektiğini hatırlatıyordu.

General Shu, Juliette'e döndü ve gözlerini kıstı. Güçlü bir savaş generali olarak bir odadaki havayı gayet iyi anlıyordu; Juliette hiç çekinmeden yüzüne karşı bu tür şeyler söyleyip bundan sıyrıldığına göre bir fiske vurup görmezden gelebileceği bir kız değildi.

Belki de Juliette bir tehditti.

"Komünistler kontrolden çıkmaya başladılar," diye kükredi General Shu. Juliette'e bakıyordu ama odadaki herkese hitap ediyor, kalabalık bir toplantının saygın bir konuğu gibi dikkatlerini üstünde tutuyordu. "Kuomintang partisini zayıf düşürüyorlar. Şehri zayıf düşürüyorlar. Yükseldikleri anda..." Parmağını Juliette'e doğrulttu. "...sen de ben de gücümüzü yitireceğiz küçük kız. Komünistler başa geçtiği anda Kuomintang ve gangsterler yan yana ölecekler."

Haklı olabilirdi. Geleceklerini doğru tahmin ediyor olabilirdi. Ama Juliette yine de yanıt verdi:

"Buna pişman olacaksınız," dedi sakin bir tavırla. "Şanghay, halkı demektir. Halkının ölmesine izin verirseniz geri gelip size saldırırlar."

Nihayet Milliyetçinin sabrı taşacak gibi oldu. Dudaklarını birbirine bastırdı. "Belki de duymadın?" dedi. "Komünistler Beyaz Çiçekler'le ittifak yaptılar."

Komünistler... ne yapmışlardı?

Juliette başka bir şey demeye fırsat bulamadan General Shu el-

lerini iki yanına bastırarak dikkatini başka bir yere verdi. Kararını vermişti. Belki odadaki herkes de onun gibi kararını vermişti.

"Tek seçenek bu Lord Cai," dedi bir başka Milliyetçi. "Düşmanlarımız güçleniyor ve onları korursak, bu fırsatı kaçırırız. Devrimin eli kulağında. Devrim gelmeden önce bırakalım da sayıları azalsın. Başarı şansları da bir son bulsun."

Juliette elinde olmadan geriye doğru bir adım atınca kürek kemikleri kapıya çarptı.

"Sanırım tek gerçek seçenek bu," dedi babası. "Pekâlâ. Aşıyı kendi çevremizde tutacağız."

Tyler odanın köşesinden pis pis sırıttı.

Juliette bir küfür savurdu, kapıyı ardına kadar açtı ve sert bir şekilde çarparak arkasından kapattı. Bırak erkekler ürksün, diye düşündü. Etrafı yakıp yıkmaya niyetli bir kasırga gibi hareket ettiğini anlasınlar istedi. Babası öyle çekip gittiği için ona kızabilirdi ama onu disiplin altına sokacak vakti olduğunu hiç sanmıyordu.

Beyaz Çiçekler neden *Komünistlerle ittifak yapsınlar? Bundan hiçbir çıkarları olamaz.*

Juliette hışımla yatak odasına giderken nefesi kesilmek üzereydi. "Komünistler ve Beyaz Çiçekler birlik olmuşlar," dedi Kathleen'e. Kathleen onun o kadar kısa sürede gelişine şaşırdı.

Okuduğu dergi ellerinden kaydı. "Ne dedin?" dedi. "Ne zamandan beri?"

Juliette kollarını belinin etrafına doladı ve ciddi bir ifadeyle yatağına oturdu. İki düşmanları az önce ters bir hidranın başı gibi ortaya çıkmışlardı. "Bilmiyorum. Ben..." Sustu ve şaşkınlıkla battaniyelerin üstünden kayarak kalkan ve ayakkabılarını giyen kuzenine baktı. "Nereye gidiyorsun?"

"Bir telefon açmaya," dedi Kathleen kapıdan çıkarken. "Bana bir dakika ver."

Juliette kendini sırtüstü yatağa bıraktı, kollarını ve bacaklarını yatak örtüsünün üstünde beş köşeli bir yıldız gibi açtı. Roma şimdiye kadar Fransız adamı bulmuş olmalıydı. Adamı bulmaları, onu tehditlerle ya da işkenceyle şantajcının ismini söyletmeleri ve şantajcı tehdidini yok etmeleri gerekiyordu. Ama artık bunun bile bir önemi kalmamıştı. Devrim Şanghay'a yaklaşmak üzereyken kim birkaç cesedi önemserdi? Kanla kaplanmış bir şehre kıyasla kanla kaplanmış bir gece kulübünün ne önemi vardı? Bu şantajcı Paul Dexter değildi. Şehrin canavarlarla ve delilikle dolmasını istemiyorlardı, sadece... Juliette ne istediklerini bilmiyordu.

"İşte bu yüzden her zaman kaynaklarımızı arayıp bilgi teyit ederiz."

Juliette hızla doğruluğunca saçları elektriklendi. Böyle hareketler yaparsa saçlarındaki briyantin gevşemeye başlayacaktı. "Yanlış haber mi?"

"Tam olarak yanlış haber değil," dedi Kathleen. Juliette'in odasının kapısını kapattı ve onları gizli gizli dinleyen birileri olabilirmiş gibi fazladan bir engel oluşturmak için sırtını kapıya dayadı. "Ama onlarla ittifak yapan kişi Lord Montagov değil. Komünistlerin işbirliği yapmakla övündükleri Beyaz Çiçekler arasında ayrılıkçı bir grup. Açıkçası Da Nao'nun konuşmasına bakacak olursak..." Kathleen sustu ve kavisli ince kaşlarını düşünceli çattı. "Montagovların bundan haberi olduğundan bile emin değilim."

Gizem giderek artıyordu. Juliette tekrar yatağına oturup bir dizini büktü ve çenesini dizine yasladı. Üç uzun saniye boyunca boşluğa bakıp Kathleen'in söylediklerinden bir anlam çıkarmaya çalıştı.

O bir Beyaz Çiçek ise, neden seni de öldürecekmiş gibi bakıyor? diye sormuştu tren istasyonunda.

"Ayrılıkçı bir grup derken tam olarak neyi kastediyorsun?"

Kathleen omuzlarını silkti. "Da Nao'nun kastettiğini düşündüğüm şeyi söyledim. Öyle gözüküyor ki Beyaz Çiçekler arasında bir grubun tek başına Komünistlerle anlaşmalar yapacak kadar gücü ve nüfuzu var. Bir süredir birlikte çalışıyor olabilirler. Milliyetçiler bunu daha yeni öğrenmiş olabilir."

O an Juliette için parçalar yerine oturdu.

"Hah."

Kathleen gözlerini kırpıştırdı. "Hah?" dedi Juliette'in sakin ses tonunu taklit ederek. "Ne anlama geliyor bu?"

Juliette diğer ayağını da yatağa kaldırdı. Akrabaları onu o halde görecek olsa böyle dehşet verici bir pozisyonda oturduğu için onu kesin azarlarlardı.

"Şantajcı sürekli olarak para istiyordu ama birden silah mı istemeye başladı? Neden silah istiyor?" Dikkatle tırnaklarını, ojesini ve serçe parmağındaki belli bile olmayan soyulmuş kısmı inceledi. "Ya şantajcı Komünistlerse? Devrim için silahlara ihtiyaçları var. Milliyetçilerden kurtulmak ve şehri ele geçirmek için paraya *ve* silahlara ihtiyaçları var."

Lord Montagov'un ya da Roma'nın emirlerine itaat etmeyen bir Beyaz Çiçek tarikatıyla çalışan Komünistler. Çok mantıklıydı. Beyaz Çiçekler'den bir şey istemeden bile önce aylarca sadece Kızıl Çete'den para istenmiş olmasının nedeni buydu. Çünkü *zaten* Beyaz Çiçekler'in kaynaklarını kullanıyorlardı.

"Yavaşla," dedi Kathleen ama Juliette zaten ağır ağır konuşuyordu. "Delilik için en son bir Komünisti suçladığında neler olduğunu hatırla."

Hatırlıyordu. Zhang Gutai'yi suçlamıştı ve yanlış adamı öldürmüştü. Paul Dexter onu yanıltmıştı.

Ama bu sefer...

"Mantıklı, değil mi?" dedi Juliette. "Komünistler devrimlerini yapsalar, biz gangsterlerden kurtulsalar bile Milliyetçi *müttefiklerini* deviremezler. Milliyetçiler sonradan devreye girip Şanghay'ın bütün Kuomintang'ın idaresine kaldığını iddia etmeden bu devrimi kazanmalarının tek yolu..." Juliette ellerini iki yana açtı. "...bir savaşa hazırlanmak."

Odaya sessizlik çöktü. Sadece dışarıda bahçeleri sulayan sulama sisteminin sesi duyuluyordu.

Derken Kathleen iç çekti. "Öyle olmaması için dua et. Bir canavarı öldürebilirsin Juliette. Yabancı bir adamın getirdiği bütün böcekleri öldürebilirsin. Ama kendini bir savaşın ortasına koyamazsın."

Juliette çoktan ayağa fırlamış gardırobunu açıyordu. "Komünistler bu canavarları savaş başlatmak için kullanıyorlarsa, bunu kesinlikle yapabilirim."

"Bunu denerken *öleceğinden* korkuyorum."

"Kathleen, lütfen." Juliette başını askıların arasına sokup gardırobun alt kısmına baktı. Birkaç tabanca, kolye ve bir ayakkabı kutusu gördü. Yanlış hatırlamıyorsa, kutunun içinde bir el bombası vardı. En ince paltosu dağınıklığın arka tarafına düşmüştü. Bunu alıp silkeledi ve koluna astı. "Beni öldürmek o kadar da kolay değil."

Kathleen öfkeli bir ifadeye bürünmek için elinden geleni yapıyordu. Ama elini hafif dalgalı saçlarının üstünde gezdirip parmağını buklelerden birine doladığında daha etkili olan bir ifadeydi bu.

"Komünistlerle işbirliği yapan gizli bir Beyaz Çiçek grubu bana hâlâ mantıklı gelmiyor," dedi. "Her şey Paul Dexter'ın notuyla başladı.

Değişim rüzgârında, heyecanı serbest bırakın. Bunu tanıdığı birisine yazmış. Fransız İmtiyazları'nda birine yazmış."

"Fransız bir Beyaz Çiçek," dedi Juliette yanıt olarak. "Bence mantıklı."

"Ama..."

"Bir şeyler biliyor olabilecek birini tanıyorum. Şimdi çıkayım da öğleden sonra annemle yapacağımız geziye yetişeyim."

"Bir dakika, bir dakika, bir dakika."

Juliette kapıyı aralamışken durdu. Kathleen hemen yanına gidip kapıyı kapattı ve dışarıda birilerinin olmadığından emin olmak için biraz bekledi.

"Mesele Rosalind'le ilgili."

Hmm. Juliette bunu beklemiyordu.

"Sonra gelecek, değil mi? Tapınağa yani."

Leydi Cai gelmesi için ısrar etmişti. Etrafında mutlaka maiyetindekiler olması gerekiyordu ve tapınağa sadece kadınlar girebildiği için her zaman yanında olan insanlar gelemeyecekti. Juliette ile kuzenleri koruma grevlisi görevi şerefine erişmişlerdi. Sadece kadınların girebildiği bir tapınakta korumaya gerek olmayabilirdi ama bir suç imparatorluğunun kukla başkanı olarak hayat böyleydi. Juliette bunu düşününce tuvalet masasına gitti ve gömleğinin koluna fazladan bir bıçak gizledi.

"Evet, gelecek sanırım ama ben ondan söz etmiyorum," dedi Kathleen kuzeninin sorusunu geçiştirerek. "Şehirde gizli bir sevgilisi olduğunu biliyor muydun?"

Juliette ağzı açık kalmış bir halde ona döndü. "Şaka yapıyor olmalısın," derken, sesi bunu komik bulduğunu ele veriyordu.

Kathleen ellerini beline dayadı. "Buna bu kadar heyecanlanmasan olur mu?"

"Heyecanlanmadım!"

"Gözlerin *parıldıyor*!"

Juliette yüz ifadesini değiştirmek ve ciddi görünmek için elinden geleni yaptı. Kolundaki paltosu düşmeden önce biraz daha yukarı itti. "Bu konuda bir şey bilmiyorum ama o kadar da kötü bir durum değil. Rosalind'in tüccarlarla başının derde gireceğinden korkuyordum. Onlara kıyasla bir sevgili daha iyi değil mi? Şimdi, gerçekten de gitsem iyi olacak..."

Kathleen kolunu öne uzatıp dışarı çıkmasını engelledi. Kuzeninin kolundaki paltoya nasıl baktığı düşünülecek olursa, sırf dışarı çıkmasın diye bunu elinden almasına şaşırmazdı.

"Söylentilere göre sevgilisi bir *tüccarmış* zaten," dedi Kathleen. "Rosalind'in bundan bize söz *etmemesi* seni hiç endişelendirmiyor mu?"

"Bié̌jiě..." Juliette nazikçe Kathleen'in kolunu kapıdan çekti. "...onu gördüğümüzde bunu sorarız. Gitmem gerek. Sonra görüşürüz, tamam mı?"

Kathleen homurdanarak kenara çekildi. Juliette tam onu ikna ettiğini sandığında ve koridora çıkıp paltosunu giymeye hazırlandığında, "Tüm bunlardan sıkılmıyor musun?" diye sordu kuzeni.

Juliette durdu ve paltosunu üstüne geçirdi. "Neden sıkılmıyor muyum?"

Kathleen dudaklarını büzdü. Gözlerini kısıp kapı koluna baktı ve altın rengi parlak yüzeyi ona aksinin minik bir görüntüsünü yansıttı.

"Yanıtların peşinden koşmaktan," dedi kuzeni, parmağıyla ağzının kenarını silerek. Rujunu zaten gayet düzgün sürmüştü. "Daima kurtarılmak istemeyen, kurtarılmak için yeteri kadar iyi *olmayan* bir şehir kurtarmak için koşturup durmaktan."

Juliette böyle bir soruyla karşılaşmayı beklemiyordu; bunu yanıtlamaktan kaçınacağını da beklemiyordu. Koridorun sonundan hâlâ içerideki toplantının sesleri geliyor, yakında şehrin başına neler geleceğiyle ilgili planların dışında kaldığını hatırlatıyordu. Şehir yöneten bu adamlar onun yardımlarını istemiyorlardı. Ama Juliette bunu onlar için değil, diğer herkes için yapıyordu.

"Bu şehri iyi bir yer olduğu için kurtarmıyorum," dedi temkinli bir sesle. "*Ben* iyi olduğum için de kurtarmıyorum. Güvende olmak istediğim için şehrin de güvende olmasını istiyorum. İyiler için de kötüler için de hak edilen şey her zaman güvende olmak olduğu için güvenli bir yer olmasını istiyorum."

Hem bunu Juliette yapmazsa kim yapacaktı? Gümüş bezeli, afyon tozuna bulanmış bir tahtta oturuyordu. Doğuştan gelen hakkını her mümkün olduğunda koruma sunmak için kullanmayacaksa bunun ne anlamı vardı?

Kathleen kaşlarını daha da çattı ama Juliette gitmek için sabırsızlanırken anlatamayacağı kadar çok konu vardı. Kuzeni sadece hafifçe iç çekti ve, "Lütfen dikkatli ol," dedi.

Juliette gülümsedi. "Her zaman dikkatli değil miyim?"

"Berbat gözüküyorsun."

Juliette gözlerini devirdi ve Marshall'ın yanından geçip içeri girdi. Teninde şehrin kokusunu hissedebiliyordu: Denizden esen rüzgârın getirdiği tuz ve sokaklara sinmiş olan kızartılmış çeşitli yemeklerin kokusuyla karışık bir kokuydu. Bir çekçekle bir yere giderken bunan kaçış yoktu.

"Sana bir sorum var," dedi Juliette hemen. Güvenli evin kapısını kilitlemeye koyuldu.

Marshall odaya ilerledi –gerçi o kadar ufak bir yerde fazla alan yoktu– ve şiltesinin üstüne çöktü. "Bu yüzden mi hediye getirmeden geldin?"

Juliette bıçaklarından birini çıkarıp ona fırlatacakmış gibi yaptı.

Marshall mahsusçuktan, "Ah," diye bağırdı, yüzünü korumak için ellerini kaldırdı. "Şaka yapıyordum!"

"Umarım şaka yapıyorsundur. Dışarı çıktığında yeteri kadar yiyecek ve içecek alıyorsun."

Bıçağını kaldırdı. Yürümekten çok hışımla adım atmak olarak tanımlanabilecek bir şekilde şilteye gitti ve elbisesinden çıkan çınlamalar arasında yanına oturdu.

"Şu anda tek Beyaz Çiçek kaynağım sensin," dedi. "Komünistlerle aranızdaki iletişim hakkında neler biliyorsun?"

"Komünistler mi?" dedi Marshall. Dirseklerini arkasına yaslamış uzanıyordu ama birden doğruldu ve kaşlarını çattı. "Bu şehirde Rusların çoğu Bolşevik Devrimi sığınmacılarıdır. Beyaz Çiçekler ne zaman Komünistlerden hoşlandı ki?"

"Ben de bunu öğrenmek istiyorum," diye homurdandı Juliette. Yüzüne düşen saçlarını geriye atmak için üfledi ve bu işe yaramayınca daha kuvvetli bir şekilde nefesini dışarı verip karışmış olan saçlarının arasına itti.

"Bu sıralar Beyaz Çiçekler'le ilgili son haberleri ben de bilmiyorum." Marshall duvarın önündeki bir şeye uzandı, yerinden kalkmadan alabilmek için kolunu iyice uzattı. Bunu nihayet aldığında, abartılı bir hareketle Juliette'e döndü. "Müsaade eder misin? Sana bakmak gözlerimi zorluyor."

Juliette odanın loş ışığında gözlerini kısıp elindeki şeyin ne olduğunu, üstündeki etikette ne yazdığını anlamaya çalıştı. Ne olduğunu görünce de güldü. Briyantin.

Başını ona eğdi. "Lütfen. Beni yine güzel yap."

Marshall bir şey demeden bir parça briyantin aldı ve parmaklarıyla Juliette'in saçlarını düzeltmeye koyuldu. İşine odaklanırken dilini hafifçe dışarı çıkardığı halde, sanki daha önceden hiç uzun saçlara şekil vermeyi denememiş ama Juliette'in bunu yanlış yaptığını söylemesine fırsat vermek istemiyormuş gibi hızla buklelerini düzeltti.

"Bunu Roma'ya sorman gerek," dedi Marshall, kulağının yanındaki son bukleye de şekil verirken. "Onun işi değil mi bu?"

"Şu anda bunu yapmam biraz zor," dedi Juliette. Kan davası şantajcıyla ilgili sorularını geri plana itmişti. Politika da şantajcıyla ilgili yanıtlara ihtiyaç *duymasınlar* diye şehri korumaya dair fırsatlarını yok etmişti. Neden bu şehirdeki herkes hayatı kendisi için bu kadar *zorlaştırıyordu*? "General Shu aşıyı dağıtmamıza izin verseydi, bunların hiçbiri olmazdı."

Marshall donakaldı. Şaşkınlığını gizlemeye çalıştı, hiçbir şey olmamış gibi Juliette'in saçına şekil vermeye devam etti ama Juliette onun duraksadığını hissetti ve başını hızla ona çevirip saçlarıyla uğraşmasını engelledi.

"Ne oldu?"

"Bir şey yok... Bir dakika saçını..."

"Marshall."

"İşimi bitirebilir miyim?"

"Marshall."

Juliette'in sert ses tonu etkili oldu. Marshall başını hafifçe sallayarak bir sorun yokmuş gibi davranmaya devam etti ama sonra, "Beyaz Çiçekler'e katılmadan önce, Kuomintang'dan birkaç bağlantım vardı, o kadar. General Shu iyi haber değil," dedi. "Bir şeye yapıştı mı asla bırakmaz. Şehirde bir Kızıl aşısının dağıtılmasını istemiyorsa, aşı asla dağıtılamaz."

slında Juliette general hakkında bilgi sahibi olduğu için buna de şaşırmadı. Ama sorularına devam etti:

"Beyaz Çiçekler'e katıldığında küçük bir çocuk değil miydin?"

Marshall bu sefer başını daha sert bir şekilde salladı. "Bir gençlik ubundaydım. Şimdi..." Son bukleyi de düzeltti. "Artık çamurların rasında koşturmuş bir çekçekçi gibi gözükmüyorsun. Mutlu oldun mu?"

"Mutluluktan uçuyorum," dedi Juliette. Ayağa kalktı. Bir şey ona hâlâ doğru gelmiyordu ama bunu kurcalayarak kadar vakti yoktu. "Şimdi gideceğim ama..."

"Biliyorum, dışarı çıkmayacağım," diye onu geçiştirdi Marshall. "Beni merak etme."

Juliette kapıya doğru giderken ona tehditkâr bir bakış fırlattı ama Marshall gülümsemekle yetindi.

"Hoşça kal baş belası."

Yirmi İki

Leydi Cai öğleden sonra tapınağa giderken yanında birilerinin olmasını istediğini söylediğinde, saat on ikiden hemen sonrasını kast etmişti ve Juliette geç kalmıştı. Araba durunca Juliette dikiz aynasına yaklaştı ve apar topar arabadan inmeden önce saçlarını son bir kez düzeltip annesiyle kuzenlerinin nerede olduğuna baktı. Annesinin yanında Rosalind ve Kathleen'in yanı sıra *Tyler* ile bir grup adamını da görünce öfkelenmemeye çalıştı.

Tyler'ın güvenli evde çıkardığı yangından beri, Kızıllar onu yere göğe koyamıyorlardı. Ama Juliette aynı şeyi yapmakta bir hayli zorlanıyordu.

"Gelmeyeceğini düşünmeye başlamıştık," dedi Rosalind, Juliette bakışlarını Tyler'dan ayırmadan yanlarına geldiğinde. Tyler bir bezi namlunun üstünde gelişigüzel gezdirerek tabancasını temizliyordu. Tetiğe dikkat etmezse yanlışlıkla ateş edecekti ve adamlarından birinin karnına bir delik açılacaktı.

"Herkesin bu kadar erken çıktığını düşünmemiştim." Annesi onu görmüş, ona doğru geliyordu. "Tyler'ın burada ne işi var?"

"Annenle geldi," dedi Kathleen. Kollarını göğsünde kavuşturmuş, Rosalind'in diğer yanında duruyordu. "Yürüyüş için fazladan koruma."

Juliette çenesini sıkmamaya çalıştı. Böyle giderse çene kemiğini çatlatacaktı.

"Hazır mısınız?" dedi Leydi Cai. Qipaosunu düzeltip yürümelerini işaret etti. Tyler olduğu yerde kaldı, adamları tapınağın girişinin etrafına yayıldı ama Juliette arkasını dönüp annesinin peşinden gitmeden önce ona son bir bakış fırlattı.

"İlginç bir söylenti duydum."

Juliette ve Rosalind ayaklarını aynı anda tapınağın yüksek eşiğinden diğer tarafa attılar. Juliette bir binaya girmek için bunu her yaptığında, basamağın ne kadar eski olduğunu tahmin edebilirdi. Yollar dümdüz olmadan ve insanların kendilerini sel olasılığından korumak zorunda oldukları bir zamanda inşa edildiğini tahmin etti. Tapınak tuhaf bir binaydı ama etrafı güneşte rengi açılmış yüksek duvarlarla korunan geniş bir avluyla çevriliydi; kuzey ve güney yönlerindeki iki altın kemer, tozlu kırmızı tapınağın iki yanına bakıyordu.

Rosalind ona baktı. "Quoi*?"

"Une rumeur**," dedi Juliette yine. Rosalind gibi o da Fransızca konuşmaya başlayınca biraz gereksiz bir abartıyla yanıt vermişti. "Şehirde konuşulan bir konu."

"Sen de biliyorsun ki..." Rosalind aniden durup yanına baktı. Juliette de ona döndüğünde kuzeninin Kathleen geride kaldığı için duraksadığını anladı. Kathleen girişin orada durmuş avluya bakıyordu. Bir şey bekliyormuş gibiydi.

* Ne? (ç.n.)
** Bir söylenti (ç.n.)

"Meimei," diye seslendi Rosalind. "İyi misin?"

Kathleen hafifçe gülümsedi. "İyiyim."

Juliette'le Rosalind onlara yetişmesini bekleyip Kathleen yanlarına gelince yürümeye devam ettiler. Gümüş bir xiānglúnun yanından geçtiler. O kadar büyüktü ki üstüne bir tente çekilmiş kocaman bir kâse gibi gözüküyordu. Üç kadın tütsülerini yakmak için etrafında durmuş, havuzdaki alevlere değmemek için nazikçe giysilerinin kollarını tutuyorlardı.

"Rosalind'in sevgilisinden söz ediyorduk," dedi Juliette Kathleen'e.

"Şişt!" diye fısıldadı Rosalind hemen. Leydi Cai'nin onları duymadığından emin olmak için ona kaçamak bir bakış fırlattı.

"Demek *doğru*," diye bağırdı Kathleen.

"Biraz daha bağırarak konuşmak ister misiniz?"

"Burada kimse bizi anlamaz, c'est pas grave*." Juliette daha büyük bir enerjiyle yürümeye başladı. "Neden bize anlatmadın? Nerede buluştunuz?"

Rosalind'in yüzünde gergin bir ifade belirdi. "Söylentilere gerçekten de güvenmemelisiniz."

"Rosalind." Kathleen sadece bir yanıt istiyormuş gibi daha sert bir ses tonuyla konuşmuştu. "Neden bu konuda bu kadar gizemli davranıyorsun?"

"Çünkü..." Rosalind yine etrafa bakındı. Tapınağa neredeyse varmışlardı ama basamakları çıkmaya başlayan Leydi Cai'nin gerisinde kalmışlardı. Etrafta Fransızca bilse bile onları duyabilecek kimse yoktu.

"Çünkü?" dedi Kathleen.

Rosalind bir çırpıda, "Çünkü Beyaz Çiçekler'le ilişkili, tamam mı?" dedi.

* Sorun değil. (ç.n.)

Juliette aniden boğazına bir yumru oturduğunu hissetti. Avlunun tamamına tütsü kokusu sinmişti ve tapınağa yaklaştıkça keskinleşiyordu. Koku burun deliklerine doldu, nefesini *dışarı* vermediği takdirde boğulacakmış gibi hissetti...

"İşte bunu beklemiyordum," dedi Kathleen sakin sakin. "Politik bir mesele olduğunu sanıyordum ama sen kan davasından söz ediyorsun." Kathleen imalı bir ifadeyle Juliette'e baktı. Rosalind, Juliette'in Roma'yla yaşadığı ilişkiyi bilmiyordu... ama Kathleen her şeyi bilmiyor olsa da bir şeyler tahmin ediyordu.

"İdeal bir durum değil Rosalind," dedi Juliette nihayet güçlükle. *Kişisel deneyimlerime göre. Çok ama çok kişisel deneyimlerime göre.* "Annemle babam bunu öğrenirlerse..."

"Zaten bu yüzden öğrenmeyecekler." Rosalind qipaosunun kenarını kaldırıp basamaklara çıkmaya koyuldu. Kathleen tam peşinden gidecekken, Juliette etekleri hızla dizlerine sürtünerek ona döndü. "Bizi ilk olarak tarafsız bölgedeki bir barda tanıştırdılar ve onu sadece iki günde bir Kızıl ve Beyaz Çiçekler bölgeleri arasında değişen yerlerde gördüm. Biraz daha zamanım olsaydı onu Beyaz Çiçekler'den ayrılmaya ikna edebilirdim. Bunu kimsenin bilmesi gerekmiyor."

Juliette içine dolan dehşet hissinden kurtulmaya çalıştı. Kuzenini dürtükledi ve neşeliymiş gibi davranırsa bakış açısını gerçekten de olumlu yönde değiştirebileceğini umdu. "Bunu kimsenin bilmesi gerekmiyor," dedi tekrar. "Sana yardım edeceğiz... öyle değil mi, Kathleen?"

Öte yandan Kathleen bariz bir şekilde yüzünü asmıştı. Mutlu görünmeye bile çalışmıyordu. "Şey, öyle sanırım. Bu tehlikeli bir oyun Rosalind. Ama biz senin tarafındayız."

Tehlikeli bir oyundu ama Juliette'in oynadığı oyun kadar tehlikeli değildi. Juliette kendine iki durumun aynı olmadığını hatırlatmak zorunda kaldı. Rosalind'in mutlu olabileceğini, hepsinin ilişkisinin kan dökülmesine neden olmayabileceğini düşündü.

"Üçünüz çok ağır yürüyorsunuz," dedi Leydi Cai, ona nihayet yetiştiklerinde. Gün ışığı tapınağın içine ulaşmıyor, içeri girmek için bir davet almamış gibi açık kapıların hemen dışında kesiliyordu. İçerideki kırmızı sunakların parıltısı ise tapınağa tatlı bir aydınlık veriyordu.

"Sadece etrafa bir göz gezdirdik Māma," dedi Juliette.

Leydi Cai ona inanmamış gibi bir ses çıkardı. "Müşteriyi gördüm. Fazla uzaklaşma Juliette. Belki..." Annesi birkaç kadının sembolik tanrıların önünde diz çöktüğü karşı duvarı işaret etti. Kadınlar üç kere kētóu yapacaklardı, alınları hafifçe yer minderlerine değecekti ve sonra tütsülerini sunaklara koyacaklardı. "Qù shāoxiāng ba?"

Juliette ofladı. "Bence atalarımız onlarla iletişim kurmaya çalışırsam beni çarparlar. Ben burada bekleyeyim. Kathleen ve Rosalind isterlerse seninle gelsinler."

Kuzenleri bakıştı. İkisi de omuzlarını silkti. Leydi Cai müşteriye doğru giderken, Juliette'in iki kuzeni kendi tütsü çubuklarını aldı ve bunları yakmak için dışarı çıkarak Juliette'i içeride yalnız bıraktılar.

"Sakın bana kızmayın atalarım," diye mırıldandı Juliette. "Bir dahaki sefere size fazladan birkaç portakal getiririm." Annesine baktı. Buluşma gayet sıradan gözüküyordu: Kocalarının başa çıkamayacağı kadar hassas konuları konuşan iki kadın gibiydiler. Kadın birkaç belge uzattı. Leydi Cai bunlara göz atmaya koyuldu. Juliette düşüncelerine dalmış bir halde sunaklara döndü.

Fransız bir adam, bir canavar, bir şantajcı. Komünistler, Milliyetçiler, içsavaş.

Dağıtıma hazır bir aşı.

Elinde yeteri kadar bilgi yoktu. Elinde olan tek şey varsayımlardı. İsimler ve kaynaklar yoktu. Ama bu arada şehirdeki durumu nasıl düzelteceğinin yanı sıra Rosalind'in içinde bulunduğu zor durumu da düşünmesi gerekiyordu.

Juliette yine etrafa göz attı ve annesinin konuşması devam ederken sabırlı olmaya çalıştı. Tam o sırada tapınağın köşesindeki uzun sırayı fark etti ve orada kayda değer bir şey gördü. Oraya yaklaşırken tek başına oturmuş ufak bir kitap okuyan bir kız gördü. Sarı saçları tanıdık gelmişti.

Birden gerildi. Annesinin ona bakmadığında emin olmak için tekrar dönüp ona baktı ve dikkat çekmemeye çalışarak hızla sıraya doğru gitti.

"Alisa Montagova," diye fısıldadı öfkeyle. "Burası Kızıl bölgesi. Burada *ne* işin var?"

Alisa irkilerek ona baktı ve gözleri irileşti. Sanki yaptığı yanlış kitabı okumakmış gibi hemen kitabı kapattı.

"Ben..." Yüzünü buruşturdu. "Uzun süre kalmayacaktım. Bir kadın tapınağında kimsenin kan davasını önemseyeceğini düşünmedim."

"Tamam ama..." Juliette yine etrafına bakındı. "*Neden*? Neden buradasın?"

Alisa, Juliette'in paniğinin sadece orada olmasıyla ilgili olmadığını anlamış gibi gözlerini kırpıştırdı. Sert görünmeye çalışıyordu ama ifadesi kafa karışıklığıyla birlikte daha gergin bir hal alıyordu. "Birkaç sokak ötedeki bir mezarlıkta bir cenaze töreni düzenledik. Ayakta durmaktan yorulduğum için kimseye görünmeden uzaklaştım..."

Birkaç sokak ötedeki bir mezarlık... Juliette şehrin o bölgesini

gözlerinin önüne getirmeye çalıştı ve Alisa'nın hangi mezarlıktan söz ettiğini anladı. Hangi yoldan döneceklerini anlamaya çalıştı; tabii Beyaz Çiçekler bölgesinin o kısmından çoğunun yaşadığı doğu bölgesine doğru gideceklerse. Ne olursa olsun tapınağın önünden geçmeleri gerekiyordu ve Tyler adamlarıyla birlikte dışarıda bekliyordu.

Juliette bir küfür savurdu. "Kimler vardı Alisa? Baban mı? Yakın çevre mi?"

Bu arada Alisa ayağa kalmıştı. Juliette'in endişeli hali onu korkutmuştu. "Hayır, babam yoktu. Ama Roma ile Dimitri..."

Uzaktan bir yerden, tapınağın duvarlarının dışından bir mermi sesi geldi. Başkalarına bir çekçek ya da bir yiyecek tezgâhı kaldırıma devrilmiş gibi gelebilirdi. Ama Juliette öyle olmadığını biliyordu. Derhal harekete geçip avluya fırladı ve üstündeki silahlara uzandı. Tapınağın duvarlarındaki kapıya yaklaşırken, karşısındaki manzarayı açıkça görebiliyordu: Yirmi-yirmi beş gangster ve sivil vardı; yakınlarda ise donakalmış bir sürü sivil.

Ateş açılması için çok fazla sivil vardı. Serseri mermilere kurban gidebilecek çok fazla insan vardı. Bunu çatışmadaki gangsterler de fark etmişlerdi; aksi takdirde yumruk yumruğa dövüşmek için o kadar adam öne atılmaz, Tyler'ı yere yıkmış boğmaya çalışan bir Beyaz Çiçek olmazdı.

Juliette yavaşlamadan koşmaya devam etti, tapınağın girişindeki basamağın üstünden atladı ve bacağının üst kısmına gizlediği bıçağı çıkardı. Fırlattığı bıçak doğrudan Beyaz Çiçek'in ensesine saplandı ve adam gıkını bile çıkaramadan yanlamasına yere yığıldı.

"Rica ederim," diye çıkıştı Juliette, Tyler'ın karşısına geçip ona elini uzatarak.

Tyler sırıttı. Juliette'in elini tutup kalktı. "Teşekkür ederim sevgili kuzenim. Eğil."

Juliette soru sormadan yana kaydı. Bir Beyaz Çiçek öne atıldı ve Tyler karşılık verdi ama Juliette doğrulmadan diğer yöne dönerken, o karmaşanın arasında donakalmış birisiyle göz göze geldi.

"Tā mā de," diye mırıldandı. *Roma.*

Birden aklına bir şey geldi. Roma onu hedef almış, büyük bir ihtimalle kalbine bir bıçak saplamaya karar vermiş gibi hızla ona doğru ilerlerken, Juliette hızlıca bir plan yaptı. Roma mesajlarına yanıt vermiyordu, artık onunla işbirliği yapmıyordu ama ona ihtiyacı vardı. Beyaz Çiçekler arasında ayrılıkçı bir grubun Komünistlerle işbirliği yapıp yapmadığını Beyaz Çiçekler'in vârisi Roma Montagov'dan daha iyi kim bilebilirdi? Roma sırf kan davasını sürdürmek için onunla konuşacaksa, Juliette de kan davasını kullanacaktı.

Hemen ayağa fırladı ve kalabalığın arasından kaçmaya çalıştı. Karmaşanın arasından kolaylıkla kaçabilirdi. Eğilerek ilerleyebilir ve o boş alandan geçebilirdi...

Birisi onu ensesinden yakaladı. Juliette bir bıçağın –ya da *başka* bir şeyin– üstüne inmek üzere olduğunu hissetti ve ellerini havaya savurdu. Saldırganın kolunu kavradığı gibi sert bir şekilde çekti ve omzundan çıktığını duydu. Saldırgan bağırdı. Diğer elindeki bıçağı indirmeye çalışırken Juliette hızla önünden kaçtı, arkasına geçti ve kolunu adamın boynuna dolayıp ayaklarını sıkı sıkı yere dayadı.

Onu yakalayan kişi Roma değil, Dimitri Voronin'di. Etrafa şöyle bir bakınca, Roma'nın hâlâ dövüşerek kalabalığın arasında ilerlediğini ve ona doğru gelmeye çalıştığını gördü.

"Juliette Cai," dedi Dimitri, nazik nazik merhabalaşıyorlarmış gibi. "Sizin sosyetik bir kız olarak yetiştirildiğinizi duymuştum. Bir sokak çocuğu gibi dövüşmeyi nereden öğrendiniz?"

"Sosyetik kişilerle ilgili pek bir şey bildiğinizi sanmıyorum."

Dimitri'nin boyunu onun lehine kullanarak ayaklarından birini dizinin arkasına doladı, saçlarını kavradı ve başını yere vurdu. Yoluna devam ederek kalabalığın arasından sıyrıldı ve hızla tapınağın duvarlarına göz attı. Alisa da peşinden dışarı çıkmış, tapınağın girişindeki kemerin oradan onu izliyordu.

Juliette arkasına baktı. Roma hâlâ onu izliyordu.

Güzel.

"Benimle gel."

Alisa onu birden karşısında görünce şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. "Ne?"

Juliette yanıt vermeden onu kolundan yakaladı ve yoluna onunla devam etti.

Yirmi Üç

Juliette Alisa'yı tekrar avluya çekti. Bir an için gözucuyla Rosalind ile Kathleen'i görür gibi oldu ama peşinden gelmemeleri ve ne yaptığını sormamaları gerektiği için kuzenlerinin annesinin yanında kalmaları gerekiyordu.

"Sana söz veriyorum ki sana zarar vermeyeceğim." Juliette yine arkasına baktı. Roma yakasına kan sıçramış bir halde kalabalığın arasından sıyrılmıştı. Gözleri parıldıyor, öfkeden alev almış gibi gözüküyordu. "Sadece ağabeyini daha sakin bir yere çekmem gerek. *Koş!*"

Juliette dar bir ara sokak bulana kadar koştular. Alisa'yı hiç vakit kaybetmeden sokağa itti, birkaç çöp torbasını tekmeleyip bir barikat oluşturacak şekilde üst üste koydu. Sonra Alisa'yı torbaların arkasına itip gizlenmesini sağladı.

Roma'yı korkutmaya çalışmıyordu. Sadece Alisa'nın olacakları görmesine gerek olmadığını hissediyordu.

Roma ileride belirdiğinde göğsü hızla inip kalkıyordu. Juliette elinde sıkı sıkı tuttuğu tabancaya baktığında haklı olduğunu anladı.

"Bunu neden yapıyorsun?" diye bağırdı Roma. Yüzünde nefret dolu bir ifade vardı ama güçlükle konuşuyormuş gibiydi. Sanki onunla uğraşmamak, bu kadar intikam dolu olmak zorunda kalmamak için onun sadece yok olmasını istiyordu. "Ne yaptığını sanıyorsun?"

Juliette ellerini öne uzattı. Sanki silahsız olduğunu göstermesi bir fark yaratabilirmiş gibi.

"Biraz dinle beni," diye yalvardı. "Bir şeyler öğrendim. Şantajcıyla ilgili. Beyaz Çiçekler'den biri olabilir. *Yardım* etmek için buradayım..."

Juliette yana kaçarak ilk mermiden kıl payı kurtuldu.

"Bu işi çabuk bitirmek istiyordum," dedi Roma. "Merhamet sergilemek için. Bir zamanlar yaşadıklarımız için."

"Beni dinleyecek misin?" dedi Juliette öfkeyle. Öne atıldı. Roma yine ateş etti ve onu ıskaladı ama mermi o kadar yakından geçmişti ki Juliette sıcaklığının omzunu sıyırdığını hissetti. Namluyu ortasından kavradığında, tabancadan hâlâ duman çıkıyordu. Roma yine ateş etmeye çalıştı ama Juliette bu arada tabancayı yukarı çevirmiş, elini sert bir şekilde Roma'nın dirseğinin iç kısmına indirmeden önce onun üç kere havaya ateş etmesine neden olmuştu. Roma'nın kolu gevşedi ve Juliette silahı elinden düşürmeyi başardı.

"Bir ay önce bunu anlaman zor değildi," dedi Juliette tıslar gibi. "Şehir tehlike altında. Sana *yardım* edebilirim."

"O zamandan beri neyi fark ettiğimi biliyor musun?" Roma bir başka tabanca çıkarmak için elini cebine soktu ve Juliette hızla onu üstüne atlayıp ara sokakta onu yere yıktı ve iki eliyle yere mıhladı. Bu hamle tıpkı Roma'nın onu Chenghuangmiao'da tuzağa düşür-

düğü zamanki gibi tanıdıktı ama Roma bunu hatırladıysa bile belli etmedi.

"Şunu fark ettim," dedi Roma bir an için kolunu oynatmadan, "bu şehir ve kendisi için yarattığı tehlike umurumda değil. İnsanları önemsedim ve artık yoklar."

Roma bir tekme attı ve Juliette darbe almamak için yana yuvarlanınca, yüzünde acı dolu bir ifadeyle sert bir şekilde dirseklerinin üstüne düştü ve alnını ara sokağın sert duvarına çarpmaktan kıl payı kurtuldu. Roma göz açıp kapayıncaya kadar ayağa fırlayıp tabancasıyla tepesine dikilince Juliette ne yapacağını düşünmedi; sadece üstüne atıldı. Artık sert ve amansız bir mücadeleye girişmişlerdi. Roma her ateş etmeye kalkıştığında, Juliette silahı elinden düşürmeye çalıştı ama Roma onu o kadar iyi tanıyordu ki her hamlesini tahmin ediyordu; çok geçmeden, Juliette birkaç kere beton zemini boyladıktan sonra başının dönmeye başladığını hissetti. Kendini tehlikeden fazla hızlı ve fazla sert bir şekilde uzaklaştırması canını yakıyordu ama Roma'nın hızlı hamlelerinden ve darbelerinden kaçmadığı takdirde canı daha da çok yanacaktı.

"Roma!" diye bağırdı. Dirseğini sertçe alçak bir tuğla duvara çarptı ama boğuşmadan elinde Roma'nın bıçağıyla çıkmayı başardı. *Zafer*. Bıçağı öteye fırlattı ve ara sokakta kayarken çıkardığı sesleri duydu. "Beni dinle!"

Roma durdu. Juliette nihayet ona laf anlayabileceğini sandı ama Roma gözlerini kısıp, "Dinleme vakti çok geride kaldı," dedi.

Bıçağı almak için bir hamle yaptı.

Roma kolunu kaldırdığı andan itibaren Juliette onun fazla yükseğe nişan aldığını biliyordu. Roma hiçbir zaman iyi bir atıcı olmamıştı; bu da şaşılacak bir durumdu çünkü mermileri nadiren hedefi

şaşardı. Ama Roma ara sokağın diğer tarafından bıçağı fırlattı ve zaman yavaşladı: Juliette bıçağın gittiği yönü izledi ve başının çok üstünden geçeceğini anladığında bunun neredeyse komik olduğunu düşündü...

Derken Alisa gizlendiği yerden apar topar ayağa fırladı ve bu kavgaya bir son vermek için yalvarır gibi seslendi.

"Lütfen, birbirinize zarar vermeyin..."

Juliette ne yapacağını düşünmeden, *soluklanmak* için bile beklemeden ayağa fırladı ve Alisa'nın önüne atladı. Alisa'nın önünde durana kadar tam olarak ne yaptığını fark etmedi ve birden kulağının yanında *tak* diye bir ses duydu.

Alisa'nın gözleri irileşti, lafını tamamlayamadan eliyle ağzını kapattı.

Acıyı hemen hissetmedi. Hiçbir zaman öyle olmazdı: Vücuda saplanan bir bıçak her zaman soğuk ve yabancı gelirdi. Ancak saniyeler sonra sinir uçları nihayet ne olduğunu algıladığında, yoğun ve keskin bir acı yaradan dışa doğru yayılmaya başlardı.

"Mudak," diye mırıldanan Juliette önce omzuna yarısına kadar saplanmış olan bıçağa, sonra da Roma'ya baktı. Roma'nın ağzı açıktı ve yüzü kireç gibi kesilmişti. Bu arada yaradan anında akmaya başlayan kanlar Juliette'in elbisesini hızla kırmızıya boyuyordu. "Kenarı tırtıklı bir bıçak fırlatmak zorunda mıydın?"

Bu sözler Roma'nın kendine gelmesini sağladı. İlk önce ağır adımlarla yürüdü, sonra koşarak Juliette'in yanına gitti ve kolunu tuttu. Juliette onun yarayı inceleyişi izledi. Yaralanmamış olsaydı bile korkması için bir neden yoktu. Roma'nın öfkesi –bir an için bile olsa– dinmişti.

"Alisa, hemen en yakındaki güvenli eve git ve ilkyardım çantasını getir."

Alisa'nın gözleri daha da irileşti. "Ona sen mi dikiş atacaksın? Onun hastaneye gitmesi gerek."

"Evet, öyle yapsak harika olurdu," dedi Roma gergin bir sesle. "Onu bir Kızıl hastanesine mi yoksa bir Beyaz Çiçek hastanesine mi götürelim? Sence hangisi daha ağır ateş eder?"

Alisa yumruklarını sıktı. Juliette hâlâ uzaktan gelen çatışma seslerini duyabiliyordu ama artık parmaklarını hissedemiyor, yumruğunu sıkamıyordu.

"Hemen sokağın ilerisinde Alisa." Roma ileriyi işaret etti. "Acele et."

Alisa oflayarak arkasına döndü ve koşmaya başladı.

Juliette nefesini dışarı verdi. Soğuk bir kış gününde olduğu gibi nefesini görmeyi bekledi. Ama hiçbir şey görmedi: Hissettiği soğuk içinden geliyordu. Kollarına ve bacaklarına bir uyuşukluk yayılıyordu ve vücudundaki bütün hücreler uykuya dalmaya çalışıyormuş gibi her yanı karıncalanıyordu.

"Yaraya baskı yapar mısın?" diye sordu sakin bir sesle.

"Ne yapacağımı biliyorum," dedi Roma aksi bir tavırla. "Otur."

Juliette oturdu. Başı dönüyor, gözlerinin önünde benekler uçuşuyordu. Roma'nın ceketini çıkarıp rulo ettiğini, bıçağın etrafına doladığını ve kanamayı durdurmak için dikkatle yaraya bastırdığını gördü. Juliette itiraz etmedi. Sadece dudağını ısırıp acıya katlanmaya çalıştı.

"*Derdin* ne senin?" diye mırıldandı Roma bir süre sonra sessizliği bölerek. "Neden yaptın bunu?"

"Kendi kız kardeşini bıçaklamanı neden mi engelledim?" Juliette gözlerini yumdu. Kulakları beyaz gürültüyle zonkluyordu. "Rica ederim."

Roma'nın öfkesi elle tutulacak haldeydi. Juliette onun aklından

geçenleri çok iyi biliyordu: Hastanede Alisa'yı vurma tehdidi savuran kendisi olmasına rağmen neden onun yaralanmasını engellemişti? Artık hiçbir şey mantıklı değildi. Ama aslında mantıklıydı. Çünkü Juliette bir türlü karar veremiyordu.

"Teşekkür ederim," dedi Roma. Sesi bunu söylediğine inanamıyormuş gibi çıkmıştı. "Şimdi, gözlerini aç Juliette."

"Uyumayacağım."

"Gözlerini. Aç."

Juliette aniden gözlerini açtı ama sadece sokakta önündeki boşluğa baktı. Tam o sırada Alisa göğsüne dayadığı bir kutuyla, yanakları kıpkırmızı olmuş bir halde, nefes nefese yanlarına geldi.

"Elimden geldiğince hızlı koştum," dedi güçlükle. "Sen işini yaparken ben ara sokağı gözlerim..." Roma'nın tam olarak *ne* yapacağını bilmediğinden sustu.

Kutuyu ağabeyinin yanına koyup sokağın diğer ucuna koştu. Juliette yine kulak kesildiğinde, artık uzaktan sesler gelmediğini fark etti. Alisa da aynı şeyi fark etmiş olmalıydı. Çatışma sona ermişti. Gangsterler birazdan etrafa yayılacak, onları aramaya başlayacaklardı.

Juliette Roma'yla konuşacaksa bunu çok geç olmadan, hemen orada yapması gerektiğini biliyordu. Roma ceketini yaraya bastırmayı kesip kutuyu ve içinde keskin kokulu bir sıvı olan bir şişenin kapağını açmıştı. Şişeyi kenara koydu.

"Paltonu keseceğim," dedi. Elinde bir bıçak daha belirdi ve Juliette itiraz edemeden yaka kısmını kesti. Paltosunu ince elbisesinin üstünden çıkardığında Juliette sadece metalik kan kokusunu hissedebiliyordu. Omzundaki o feci ağrı olmasaydı, yakınlarda bir sokak kedisinin doğum yaptığını düşünebilirdi.

Roma bir küfür mırıldandı ve parmaklarını Juliette'in elbisesinin fermuarına götürdü.

"Eskiden," dedi Juliette dişlerinin birbirine çarpmaması için büyük bir gayret sarf ederek, "beni soymadan önce izin alırdın."

"Kes sesini." Roma fermuarı açtı. Elbiseyi sıyırmadan önce bıçağı çıkardı.

"Tanrı aşkına..."

"Sesini yükseltmemeni tavsiye ederim," dedi Roma gergin bir ifadeyle. "Isırmak için bir mendil ister misi?"

Juliette başının hemen yanıt veremeyeceği kadar döndüğünü hissetti. Bayılmak üzereydi. Kesinlikle bayılacaktı.

"Elinden başka bir şeyi ısırmam," diye mırıldandı. "Kanlar içindeki kopuk elini."

Roma ona fırlattığı bıçağı vermekle yetindi.

"Bunu tut."

Juliette omuz kısmından kanlar akmayan diğer kolunu kaldırıp bıçağı aldı, göğsüne dayadı ve elbisesinin sıyrılmasını engelledi. Uyanık kalabilmek için hızlı hızlı gözlerini kırpıştırdı; Roma'nın yanına çömelişini, kutudan hemen temiz bir sargı bezi alışını ve pis kokulu sıvıdan üstüne damlatışını izledi.

Roma sargı bezini yarasına bastırdığında çığlık atmamak için tüm iradesini zorladı. Antiseptik bin tane yeni yara almış gibi canını yaktı ve Juliette, Roma'nın onu zehirleyip zehirlemediğini sormadan edemedi. Roma yarasına değil yüzüne bakıyor, bir neden, bir açıklamaya benzer bir işaret arıyordu.

Juliette nefesini yavaşça dışarı verdi. Feci acı hissine rağmen kanamanın durmaya başladığını hissedebiliyordu. Zihninin açılmaya, bulanıklığın dağılmaya başladığını hissedebiliyordu.

Yapması gereken bir iş vardı.

"Komünistler aranıza sızmış." Juliette başını hafifçe, omzunu kıpırdatmadan sadece onunla göz teması kuracak kadar çevirdi. "Beyaz Çiçekler arasında kaynaklarınızı ve silahlarınızı onlara veren bir grup var. Canavarların bu işbirliğinin bir sonucu olduğunu düşünüyorum."

Roma herhangi bir tepki vermedi. Sargı bezini kaldırdı ve bir iğneyle bir parça iplik aldı. "Yaraya dikiş atacağım."

Juliette'in içinden gelen ilk şey ters bir şekilde ona bunu yapamayacağını söylemek oldu. Bunu gayet iyi yapacağından emindi; bu şehirde yaşamak, iki parmakla bir düşmanın bacağını kırmak ve aynı zamanda bir dostun vücudunu yeniden birleştirmek demekti. Ama Roma için bir dost muydu? Eli titremeden onu düzeltir miydi?

Roma bıkkınlık dolu bir ses çıkardı ve iğneyi salladı. Juliette büyük bir ihtimalle ayağa kalkabileceğini ve omzundaki kocaman bir delikle hastaneye gidebileceğini düşünmesine rağmen yüzünü buruşturup ona teslim oldu.

"Bir dakika."

Elindeki bıçağı bıraktı ve cebindeki çakmağı çıkardı. Hiçbir şey demeden kapağını açtı ve başparmağıyla çakmağı çaktı. Çakmak yanınca Roma onun aklında geçenleri anlamış gibi bir şey sormadan iğneyi sterilize etmek için aleve yaklaştırdı. Bazen her şey ters gitmeye başlamadan önce birbirlerini ne kadar iyi tanıdıklarını unutmak kolaylaşıyordu. Bir zamanlar aynı ruhun iki yarısı gibi birbirlerini tanıdıklarını, birbirlerinin ne diyeceğini tahmin ettiklerini unutuyorlardı. Roma dalgın bir ifadeyle elinin tersini Juliette'in eline hafifçe vururken ve iğne bir kor gibi parıldadığında çakmağı kapatmasını isterken, Juliette bunları unutamazdı.

"Fazla derin bir dikiş atma. Yara izi kalmasını istemiyorum," diye mırıldandı çakmağı kapatırken.

Roma kaşlarını çattı. "Yara izlerinin büyüklüğüyle ilgili pazarlık yapabilecek durumda değilsin."

"Bıçağı bana *sen* fırlattın."

"Şimdi de *dikiş* atıyorum. Dile getirmek istediğin başka bir şikâyetin var mıydı?"

Juliette onu gırtlaklamamak için kendini zor tuttu. "Daha önce söylediklerimi duydun mu?" diye sordu. "Komünistlerle ilgili olan kısmı."

"Evet," dedi Roma sakin sakin. İpliği iğneye geçirdi. "Hiç mantıklı değil. Komünistlerin şehri ele geçirmesini istemiyoruz. Neden onların devrimine yardım edelim ki?"

Roma öne eğildi ve Juliette iğnenin derisine battığını hissetti. Çenesini sıktı ama acıya dayanmayı başardı. Kendine bundan daha kötülerini de yaşadığını hatırlatmaya çalıştı. New York'ta şarap şişelerini çarpıp kırdığında ve kolunun her yanına dikiş atılması gerektiğinde, daha büyük acılara katlanmıştı.

En azından o dikişler hastanede atılmıştı.

"Nedenini bilmiyorum," dedi güçlükle. "Ama anlattıklarım doğru ve burnunun dibinde olup bitiyor."

Omzunun seğirdiğini hissetti ve Roma derhal kolunu sıkıca tutup hareket etmesini engelledi. Roma'nın parmakları sıcaktı ve adeta derisini yakıyordu.

"Peki," dedi Roma iğneyi tekrar batırırken, "bu konuda ne yapmamı istiyorsun?"

"Daha önceden yapman gereken şeyi," dedi Juliette. "Fransız adamı bul. Trendeki canavarı."

İğne fazla derine battı. Juliette içine ani bir nefes çekti ve Roma bir küfür savurup hareket etmemesi için kolunu daha sıkı tuttu.

"Kıpırdama," dedi emir veriyormuş gibi.

"Beni öldürmeye çalıştığın belli."

"Hayatta kaldığına göre belli ki bunda pek başarılı *değilim*. O yüzden kıpırdama!"

Juliette burnundan içine derin bir nefes çekti ve Roma'nın dikiş atmayı bitirmesini bekledi. Kıpırdamamaya çalıştığı halde Roma huzursuz olana, bakışlarını ona çevirip gözlerini kısana dek yüzüne bakmaya devam etti.

"Canavar," dedi Juliette yine. "Onu bulduktan sonra her şey daha iyi anlaşılacak."

Ama Roma başını sallayıp elini uzattı. Juliette yanındaki bıçağı –Roma'nın ona fırlattığı bıçağı– geri verdi ve Roma dikiş ipliğini kesti.

"Yapamam," dedi. "Yapmam gereken çok şey var. Gördüğün gibi..." Çenesini sıktı ve başıyla Alisa'nın sokağın diğer ucunda nöbet tuttuğu noktayı işaret etti. "...kan davası delilikten kaynaklanan toplu ölümlerle birlikte bizi güçsüz düşürüyor. Şantajcıyı bulmak için kaynaklarımızı kullanmanın daha fazla saldırıya neden olacağından korkuyorum. Aşınız olduğunu biliyorum ama biz..."

"Her şeyi sana vereceğim. Örnekleri. Belgeleri. Aşıyı üretmek için laboratuvarlarınıza götür." Roma'nın öfkeli ifadesi yerini büyük bir şaşkınlık ifadesine bıraktı. Ama kısa sürede toparlandı ve kaşlarını çatarak işine devam etti. Kutudan bir bandaj alıp Juliette'in yarasını sardı.

"Bunun için izin aldın mı?"

Elbette almadım, dedi Juliette içinden. Hangi dünyada Kızıl Çete

aşıyı Beyaz Çiçekler'e vermek isterdi? İyi bir kalp karaborsada bir servet getirmediği sürece, o çetedeki hiç kimse sırf iyilik olsun diye bir şey yapmazdı.

Juliette yüksek sesle sadece, "Hayır," dedi.

Roma yine gözlerini kıstı ve kasıtlı olarak sertçe bandaja bastırdı. "Nedense bile bile seninkilere ihanet etmeyeceğini düşünüyorum Juliette," dedi.

"Buna ihanet denemez," dedi Juliette omzunun yandığını hissederken. "Babama karşı çıkıyorum. Beyaz Çiçekler daha az acı çekerse, benimkiler de acı çekmez. Senin kaybın, benim kazancım değil."

Roma bandajın kenarlarını bantladı. Juliette onun işini bitirdiğini görünce sağlam kolunu kaldırıp elbisesini yaranın üstüne çekti ve acı dolu bir çığlık atmadığı için kendini tebrik etti.

"Öyle değil mi?" diye sordu Roma. Arkasında öne eğildi ve fermuarına uzandı ama hemen yukarı kadar çekmedi. Parmakları Juliette'in teninden biraz yukarıda havada kaldı ama Juliette çıplak sırtına dokunmuş gibi parmaklarını hissetti.

"Deliliğe gelince öyle değil." Juliette boğazının kuruduğunu hissetti. Yüzünü göremiyordu. Ne düşündüğünü bilemiyordu. "Bilgilerin çalınması için bir şey ayarlayabilirim..." Roma aniden fermuarı çekti. "...ama karşılığında bana Beyaz Çiçekler'in arasına sızmış olan canavarı ver. O zaman bu işin aslını öğrenirim."

Ensesinde Roma'nın aralarında söylenmemiş her şey kadar ağır olan nefesini hissetti. Diğer kolunda bir baskı hissedince, Roma'nın onu ayağa kaldırmaya çalıştığını fark etti. Tek vücut olmuş gibi aynı anda ayağa kalktılar; ara sokağa esen ve göğe yükselen rüzgâra döndüler.

Juliette arkasına döndü. Rüzgâr dindi. Ara sokak gerçekten de

soğuktu ama bunu hissetmiyordu. Paltosu yerde iki parça halinde duruyordu ve elbisesinin arkası yırtıktı. Roma'nın kanlar içindeki ceketi bir kenarda duruyordu ve kanla kaplı ellerine değmesin diye gömleğinin kollarını sıyırmıştı. O şekilde, kalp atışlarının birbiriyle konuşabileceği kadar yakın durduklarında Juliette soğuğu hissetmiyordu.

"Anlaştık mı?" diye sordu fısıldayarak.

Roma geriye adım attı. Bir anda soğuk geri geldi, Juliette'in elbisesinin ön tarafına doldu ve kollarındaki tüyler diken oldu.

"Aşı için," dedi Roma. "Anlaştık."

Bir gün daha hayatta kalmıştı. Roma bir gün daha başına bir tabanca dayamadan onu bırakmıştı. Bunu daha ne kadar sürdürebilirdi? Pes etmesine ya da Roma'nın lanet olasıca mermiyi sıkmasına izin vermesine ne kadar zaman kalmıştı?

Juliette abartılı bir tavırla başını salladı ve gitmek üzere arkasına döndü. Roma tam o sırada elini uzattı ve Juliette bir adım bile atamadan onu durdurdu. "Bunu neden yaptın?" diye sordu "Neden Alisa'nın önüne atladın?"

Juliette'in dudakları aralandı. *Çünkü seni en çok inciten kişi ben olsam da incindiğini görmeye tahammül edemiyorum.*

Bunu yüksek sesle söylemek istedi. Sözcükler dilinin ucuna kadar gelmişti. Boğazının tamamını yakıyor, dışarı çıkmak için yalvarıyorlardı. Aralarında bir sır daha olmasının ne zararı vardı? Bir canavarla ve yıldızlarla savaşmışken, karşı koyamayacakları ne olabilirdi?

Derken Alisa ara sokağın ucundan seslendi. "Birileri geliyor Juliette. Gitsen iyi olur."

Juliette de sesleri duydu. Sesler hâlâ uzaktan geliyordu ama bi-

rilerinin bir ağızdan Rusça konuştuğunu gayet iyi duyabiliyordu. Gülüyorlar, ölü Kızıllardan, donuk gözleri göğe çevrilmiş bir halde yere yığılmış olan onun adamlarından söz ediyorlardı.

Juliette'in aklının başına gelmesini sağlayan şey bu oldu. Suratına inen bir tokat gibi, gerçekleri zihninin önüne getiren şey bu oldu.

Mesele aşk için savaşmak değildi. Bu durum hayatta kalmakla ilgiliydi.

"Neden diye mi soruyorsun?" dedi alçak sesle. Güçlükle yutkundu ve geride fazladan dişler gibi ağzına mıhlanmış olan yalanlardan başka bir şey kalmadı. "Beni öldürmeni engelledi, değil mi? Sana aynı şeyi söyleyip duruyorum Roma: Benimle işbirliği yapman gerek."

Roma'nın yüzündeki o barış yapmaya hazır temkinli ifade bir anda silindi. Gerçekleri söylemenin her şeyi kolaylaştıracağını sanıyorsa aptalın tekiydi. Bunu başka türlü sonuçlanacağını düşünmek, aralarına ancak daha fazla mesafe girmesine neden olabilirdi: Her ikisi de boyunlarına kadar kan davasına batmış durumdaydı.

"Perşembe," dedi Juliette. Beyaz Çiçekler'in sesleri yaklaşıyordu. "Saat dokuzda Chenghuangmiao'da. Geç kalma."

Juliette diğer Beyaz Çiçekler ara sokağa varmadan, bu hale düştükleri için bıkkınlıkla gözlerinin dolduğunu Roma fark etmeden uzaklaştı.

Roma nefesini dışarı verip kanlı ceketini tekmeledi. Ceketin tamir edilmesi imkânsızdı ama umurunda değildi.

"Roma!" diye seslendi Beyaz Çiçekler'den biri onu ara sokakta görünce. Bir ona bir Alisa'ya baktılar ve Roma'nın ellerindeki kanı ve dağılmış görüntüsünü fark ettiler. Juliette'le arasında geçen bo-

güşmada yüzünde kesinlikle bir-iki çürük oluşmuştu. "Ne işiniz var burada?"

"Bizi rahat bırakın," dedi Roma aksi bir tavırla.

Beyaz Çiçekler hiçbir şey demeden gitti. Alisa ağır ağır yanına geldi ve başını hafifçe yana eğdi. Ona telaşla neler olduğunu sormak yerine, ilkyardım kutusunu toparlamaya koyuldu.

"Lanet olsun!" dedi Roma yüksek sesle. Onu yakalamıştı. Tam orada. Sokaklarda kaç ceset görmeyi istiyorsa o kadar kişiyi öldürebilir, kusursuzca nişan alıp ona saldıran Kızıllara bıçak fırlatabilirdi. Ama Kızıl Çete'nin kalbine ölümcül bir darbe indiremediği sürece bunların hiçbirinin bir anlamı yoktu. Juliette'e ölümcül bir darbe indirmediği sürece. Önemsiz kişilerden intikam alması intikam değil ödleklikti. Belki gerçekten de ödleğin tekiydi. Zalim bir şeyi sevmekten vazgeçemeyen bir ödlekti.

"Az önce neler oldu?" diye sordu Alisa sadece.

Roma saçlarını kaşıdı. Gözlerine düşen siyah bir tutam saç, tüm dünyasını karanlığa boğdu. "Önce benim sana iyi olup olmadığını sormam gerekir." İç çekti. "Yara aldın mı?"

Alisa hayır anlamında başını salladı. "Neden yaralı olayım ki?" Sırtını duvara yaslayıp yere oturdu. "Juliette o bıçağın önüne atladı."

Doğruydu. Roma bunu neden yaptığına dair bir açıklama bulamıyordu... Ya da en azından Juliette her ne demiş olursa olsun, mantıklı bir açıklama bulamıyordu.

"Evet?" dedi Alisa. "Neden Juliette'i öldürmeye çalışıyordun?"

Roma da oturmaya karar verdi. Kana bulanmış bir ara sokakta gizlenmiyorlarmış da yatmadan önce bir öykü dinlemeye hazırlanıyorlarmış gibi ayaklarını sürüyerek kız kardeşinin yanına gitti.

"İki nesil önce, büyükbabası bizim büyükbabamızı öldürdü..."

Alisa buna kanmadı. "Kan davasını bu işe karıştırma. Onunla iş-

[redacted]rliği yapıyordun ama birden vazgeçtin. Söylentileri duydum; hem [redacted]antıklı olanları hem de gülünecek kadar saçma olanları. İşin aslı ne?"

Roma gözlerine düşen saçları geriye itti. Nabzı hâlâ çok hızlı atıyordu ve avuçları biraz terliydi. "Bu... karmaşık bir mesele."

"Bu dünyada hiçbir şey karmaşık değildir, sadece yanlış anlaşılmıştır."

Roma ona bakıp burnunu kırıştırdı. Alisa da onunki gibi minnacık olan burnunu kırıştırdı ve birden kardeşler birbirlerinin aynadaki görüntüsü gibi gözüktüler.

"Çok genç olduğun halde çok bilgesin."

"Sen on dokuz yaşındasın. Aramızda pek fark yok." Alisa hafifçe dizine vurdu. "Babam biliyor mu?"

"Fikir ondan çıktı," diye mırıldandı Roma. Gerçekleri daha fazla kız kardeşinden gizleyemeyeceğini anlayınca Lord Montagov'un onu çalışma odasına çağırıp plandan söz etmesinden başladı ve oturma odasında Dimitri'nin ona fırlattığı o sinsi, bilmiş bakışa kadar her şeyi en baştan anlattı.

"En son Zhouzhuang'daydık," diye öyküyü tamamladı. "Sonra Kızıllar güvenli evimizi havaya uçurdular ve müttefikliğimizin sona erdiğini düşündüm."

Alisa ara sokağın duvarına bakıyordu ve olanları düşündüğü belliydi. Zihnindeki çarklar döndükçe, kaşlarını daha da çatıyordu. Bu olaylardan mantıklı bir sonuç çıkarması mümkün değildi. Bunu denemek bile enerjisini boşa tüketmesi anlamına gelirdi.

"İçimden neredeyse orada kalmak geçti."

Alisa'nın çatık ifadesi hızla silindi ve şaşkınlıkla bu ani itirafta bulunan Roma'ya baktı. "Zhouzhuang'da mı?" dedi. Alaycı bir sesle güldü. "Çok sessiz bir yer."

"Biraz sessizliğe ihtiyacımız var. Şehir her zaman çok gürültülü."

Roma yüzünü göğe çevirdi ve hızla ilerleyen bulutlara baktı. Kaçıp gitme isteği senelerdir zihninin bir parçasını çeliyordu: Kaçma fikrini fısıldayıp duran bir ses vardı. Bir gece nasıl geç bir saatte penceresinin pervazına yaslandığını, yanağı Lord Montagov'un sert tokadından hâlâ yanarken keşke kaçıp şehrin sınırlarının dışında bir yerde başka bir hayata başlayabilseydi diye düşündüğünü hatırladı. Fabrika dumanı gibi kokmayan bir havayı solumak istiyordu. Büyük bir ağacın gölgesine oturmak, gövdesine sırtını dayamak ve kilometrelerce sadece yeşillik bir alan görmek istiyordu. 1923'teki o gece, en çok Juliette'i geri istemişti. Onu alıp kaçmak, ailelerinin baskısından kurtulmak istemişti.

Öte yandan bunun ne anlama geleceğini de çok iyi biliyordu: Beyaz Çiçekler'i vârissiz bırakmak, nefret dolu herhangi birinin doldurabileceği bir boşluk yaratmak anlamına gelirdi.

"Dinlediğin için gürültülü," dedi Alisa.

"Herkes sürekli olarak bana bir şeyler söylediği için gürültülü." Roma iç çekip kanlı ellerinden birini gözlerine bastırdı. Beyaz Çiçekler'in bitmek bilmeyen talepleri. Babasının bitmek bilmeyen talepleri. *Şehrin* bitmek bilmeyen talepleri. "Sade bir hayat sürmek daha iyi olurdu diye düşünüyorum. Yığınla afyonu asla ihtiyacımız olmayan paralara satmaktansa, balık tutmak ve hayatımı sürdürmeme yetecek ücretlere her gün balık pazarında satmak."

Alisa biraz düşündü. Bacaklarını göğsüne çekti ve kollarını dizlerine yasladı. "Bence hayatımız boyunca zengin olduğumuz için böyle diyorsun."

Roma acı bir ifadeyle gülümsedi. Haklıydı. Asla sade bir hayat yaşamak üzere dünyaya gelmemişlerdi ve bu yüzden bunu hak etmiyorlardı. Bu noktaya yükselmeleri için aradan nesiller geçmişti. Roma kimdi ki bunları elini tersiyle itecekti?

Yine de o yanı asla yok olmuyordu. O yanı kaçmak, farklı bir hayat yaşamak istiyordu. Geçmiş senelerin her anısını silebilse, belki o düşünceleri de silebilirdi ama Juliette'le bir parkta çimlere uzandıklarını her zaman hatırlardı: On beş yaşında ve tasasız oldukları, başını onun kucağına yasladığı, Juliette'in yanağına hafif bir öpücük kondurduğu, parmaklarının altındaki çimleri hissettiği ve tepesindeki dallarda kuşların cıvıl cıvıl öttüğü zamanları asla unutamazdı. Onları hiçbir şeyin rahatsız edemediği o ufak ıssız yeri, kendilerine ait dünyayı ve, *Hayatımda hissettiğim tek gerçek mutluluk bu işte,* diye düşündüğünü her zaman hatırlardı.

Asla öldürmeyeceği yanı *buydu* ve Juliette bu anılara sökülemeyecek bir parça gibi dikilmişken, onu *nasıl* öldürebilirdi?

Tam o anda, ara sokağın diğer ucundan bir ses geldi: Kaldırımda seken bir çakıl taşının sesiydi. Birkaç saniye sonra Benedikt belirdi ve iki kuzenini yerde görünce kaşlarını çattı.

"Ne yapıyorsunuz? Gitmemiz gerek."

Roma itiraz etmeden ayağa kalktı, ilkyardım kutusunu ayağıyla görünmeyecek bir yere itti ve Alisa'ya elini uzattı. "Haydi gel." Kız kardeşi kalkarken onun sarı saçlarını karıştırdı ve ikisi Benedikt'in peşine takılıp eve doğru yola koyuldular.

Roma, Beyaz Çiçekler'in bölgesine dönerken ve Alisa ayaklarını sürüye sürüye çakıl taşlarının üstünde yürümeye başladığında birden gözlerini kırpıştırdı ve bakışlarını Benedikt'in başının arkasına dikti. Kuzeninin onları nasıl bulduğunu düşünmemişti. Ama Benedikt, Alisa'yı düzgün yürümesi ve ayakkabılarını mahvetmemesi için azarlarken Roma, Benedikt yaklaşmadan önce ayak seslerini duymadığını fark etti.

Benedikt ne kadar süre ara sokağın dışında beklemiş ve konuşmalarını dinlemişti?

Yirmi Dört

Şehrin doğusunda bir fabrikada, kasvetli bir perşembe öğleden sonrası, makineler bir anda susuyor. Şaşkın ve uyku sersemi olan ustabaşı, çenesinde ince bir tükürük çizgisi oluşmuş bir halde başını masasından kaldırıyor. Yüzünü silip etrafına bakınıyor, işçileri değil sadece dağınık masalarını ve yere saçılmış olan malzemelerini görüyor.

"Bu da ne böyle?" diye mırıldanıyor. Fazla vakitleri yok. İşçiler bunu bilmiyorlar mı? Ürünleri o hafta teslim etmezlerse başlarındaki büyük patronlar öfkelenirler.

Ama işçiler bu tür şeyleri umursamazlar.

Ustabaşı arkasına dönüyor ve işçileri silahlarıyla saldırmaya hazır bir halde karşısında görünce irkiliyor. Her şey bir bıçak darbesiyle bitiyor. Bir bıçak boğazını kesiyor ve ustabaşı kanamayı nafile yere durdurmak için iki eliyle boğazını tutarak yerde debeleniyor.

Kanlar yine de akıyor. Adam kıpkırmızı bir birikintinin içinde kalan bir cesede dönüşene dek de durmuyor. Kanı işçilerin, katillerinin ayakkabılarına bulaşıyor. Sokaktan sokağa taşınıyor, eski kaldırımda ve İmtiyazlar'ın yollarında silik kırmızı bir iz olarak kalıyor, temiz beyaz kaldırımları lekeliyor. Ne de olsa devrim böyle bir şey. Kanın kapıdan kapıya bulaşması, gürültünün ve şiddetin zenginlerin göz ardı edemeyeceği kadar artması demek.

Ama devrim tam olarak oraya ulaşmış değil. Henüz. İnsanlar yine de deniyorlar ama son isyan bastırıldıktan sonra hâlâ korkuyorlar ve öfkelerini ne kadar dile getirseler de sayıları az. İki kızın bir çayevinde oturmuş silahlı bir soygun planladığı, pencereden içeri esen soğuk bir rüzgâr eserken kömür parçalarıyla kâğıda bir şeyler çizdiği Chenghuangmiao'da sesleri duyulmuyor. Bir yerden bir çığlık sesi geliyor ve parıltılı Batı tarzı elbisesi olan kız geriliyor, çayevinin penceresinden dışarı bakıyor, beline kadar eğilip ikinci kattan sorunun ne olduğunu görmeye çalışıyor.

"Sakin ol," diyor diğeri, qipaosunun üstüne düşen kırıntıyı silkeleyerek. "Polisin isyanları kontrolden çıkmadan bastırdığını duydum. Sen kendi aşını çalmak için şu inanılmaz planını tamamlamaya odaklan."

Kız iç çekiyor. "İsyanları *gerçekten* de bastırdılar mı? Burada bir başka isyan başlayacak gibi."

Kızıl Çete'nin vârisi çenesiyle ellerinde pankartlar olan, sendikaları gangsterleri ve emperyalistleri alt etmeye davet eden ufak bir grubu işaret ediyor. İsteklerini dile getiriyorlar, bundan bir bağ kurma, rüzgâr diğer yöne esmeye başlayana dek yeteri kadar sempati toplama meselesiymiş gibi söz ediyorlar.

Ama şehir onların isimlerini bilmiyor. Şehir onları umursamıyor.

Derken bir grup Beyaz Çiçek geliyor: çete için kaba kuvvet ve göz görevi gören, bölgenin koruyucuları olan sıradan bir grup. Yakınlarda alışveriş edenler, buna şahit olmamaları gerektiğinden eminmiş gibi telaşla uzaklaşıyor. Yanılmıyorlar. Yoğun bir bulut güneşi örtüyor. Jiuqu Köprüsü'nün altından akan havuz suyunun üstüne bir gölge çöküyor. Beyaz Çiçekler etrafı inceliyor, kendi aralarında fısıldayarak konuşuyor, ancak daha önceden prova edilmiş bir hamle kadar büyük bir hızla silahlarını kaldırıyorlar ve grubun yarısını vurup öldürüyorlar.

Çayevindeki kızlar irkiliyor ama yapabilecekleri bir şey yok. Diğer protestocular kaçışıyorlar, geriye sadece Beyaz Çiçekler tarafından beklemeleri emredilmiş olan polis memurları kalıyor. Sağ kalan isyancılar tekmeler savuruyor, hırlıyor ve tükürüyorlar ama bunun ne faydası var? Şimdilik öfkelerinin elde edebileceği tek şey göğüslerine açılan delikler.

"Eskiden miras alacağım bu şehrin nefretle yönetilen bir yere dönüşeceğini düşünürdüm," diyor kız soğuk rüzgâra karşı. "Eskiden bunun bizim suçumuz olduğunu, kan davasının iyi olan her şeyi yok ettiğini düşünürdüm." Kuzenine bakıyor. "Ama bu şehir çok uzun süredir nefret dolu."

Nefret, daha Kızıllardan Beyaz Çiçekler'e ilk mermi fırlatılmadan önce oralarda kol geziyordu; İngilizler şehre afyon getirdiklerinden ve onlara ait olmayan şeylere el koyduklarından beri oradaydı; yabancılar şehre girdiklerinden ve şehir yabancı yasaların yürürlüğe koyduğu haklarla ve yanlışlarla bölünerek gruplara ayrıldığından beri oradaydı.

Bu tür şeyler zamanla silinip gitmez. Sadece büyüyüp iltihap kapar ve çok ağır ilerleyen bir kanser gibi yayılır.

Şehrin içinin dışına çıkması, kendi sınırları içindeki zehirle çökmesi an meselesi.

Benedikt'in son bir saat içinde kaç ulağa ödeme yaptığı endişe vericiydi ama Marshall hemen bir sonuca varmamaya çalıştı. Zaten iyi bir gizlenme yeri bulmakta zorluk çekiyor, Benedikt'in gözlendiğini hissetmeyeceği ama neler olacağını görebileceği kadar uzakta kalmaya çalışıyordu.

"Kontrolü ele almayı mı planlıyorsun?" diye mırıldandı Marshall. "Bu kadar çok Beyaz Çiçek'e neden ihtiyacın olabilir?"

Benedikt onu duymuş gibi aniden başını kaldırdı ve Marshall hemen eğilip çatı duvarına yaslandı. Yakınlarda, şehrin daha işlek, sokak köşelerinin gürültülü ve ara sokakların rüzgârda çamaşır kurutmak için dikilmiş yüzlerce bambu direkleriyle dolu olduğu bölgelerinde karargâhlar vardı. Benedikt uzaktan bir kıpırtı gördüğünü düşünmüş olsa bile, Marshall en yakın arkadaşının bunun esintide sallanan kocaman bir elbisenin yarattığı bir göz yanılsaması olduğunu düşüneceğinden emindi.

Marshall'ın yüzü sürekli olarak evde kalmaktan dolayı öylesine solmuştu ki zaten muhtemelen beyaz bir *giysiyi* andırıyordu.

Benedikt'in, "Tamam o zaman," dediğini ve ulağı yolladığını duydu. Benedikt ulağa bir görev vermediyse, kalan tek seçenek bilgi toplamaktı. Marshall onun ne yaptığını daha iyi görebilmek için başını biraz daha öne uzattığında Benedikt sağa saptı ve Marshall ellerindeki kırmızı kurdeleyi gördü.

Başını kaşıdı. "Sakın bana bir sevgili bulduğunu söyleme," diye homurdandı. "Ben öleli daha beş ay oldu ama hemen kadınlara hediyeler almaya mı başladın?"

Sonra Benedikt cebinden bir çakmak çıkardı ve kurdeleyi yakmaya koyuldu. Marshall'ın gözleri yerinden fırlayacakmış gibi oldu.

"Ha, tamam, dediğimi unut."

Benedikt kurdeleyi yere atıp alevler içinde bırakırken ve ara sokaktan çıkıp eve doğru yürümeye başlarken Marshall'ın şaşkınlığı arttı. Onu takip etmedi –bunu yapmak fazla riskli olurdu– ama bir süre daha orada oturup kaşlarını çatarak kurdelenin kalanının küle dönüşmesini izledi. Benedikt'in neler yaptığını kısa sürede öğrenemeyeceği için üstünü silkeledi ve çatıdan inip güvenli eve doğru yürümeye başladı. Üstünde kimliğini gizleyecek epey giysi vardı: bir palto, şapka ve hatta hastaymış gibi taktığı bir maske.

Marshall tam binaya vardığında, sokağın sonunda bir bağırış çağırış koptu ve başını kaldırıp sesin nereden geldiğini anlamaya çalıştı. Ses protesto yapan bir kalabalıktan gelmişti ve diğer yoldan koşarak yaklaşan, coplarıyla işçilere saldırmaya hazırlanan Milliyetçi asker grubu olmasaydı yürümeye devam ederdi. Marshall hemen başını çevirdi ama askerlerden biri onunla göz göze gelmişti ve protestoculardan biri olup olmadığını anlamaya çalışıyordu.

Kalbi gümbür gümbür atmaya başlayan Marshall, *Seni tanıyamaz*, dedi içinden. Yüzü açıkta değildi. Onu tanımış olması mümkün değildi.

Ama güvenli evin kapısını açtıktan ve içeri girip sürgüyü arkasından çektikten sonra protestocular sokaktan uzaklaştırıldığı ve yabancı bölgeye çok yakın olmayan başka bir yere dağıldıkları halde hâlâ birisi onu gözetliyormuş gibi hissetti.

Juliette erkenden Chenghuangmiao'ya gitmişti. Ayrı ayrı işlerini halletmek üzere çayevinden ayrıldıktan sonra Juliette'le Kathleen

akşam dokuzda tekrar buluşmak için sözleşmişlerdi –güneş battıktan ve hava kararduktan sonra– ama Juliette oraya neredeyse on beş dakika önce varmıştı. Burun delikleri açılıp kapanıyor, gündüz vakti orada öldürülen işçilerin kan kokusunu hissediyordu.

"Burada bir isyan çıktığını duydum."

Juliette neredeyse durduğu yerde sıçrayacaktı. Dükkânların loş ışığı altında yaklaşan, yüzünün yarısında keskin hatları ortaya çıkmış, yarısı gölgelerde kalmış olan Roma'ya döndü. Başına bir şapka vardı ve onun yanında durup şapkasını iyice aşağı çektiğinde, yüzü ondan sadece iki adım uzakta duran ve doğrudan ona bakan Juliette'in tanıyabileceği kadar gizli kaldı.

"Tam olarak bir isyan sayılmaz," dedi Juliette. "Adamların hızlı çalıştı."

"Evet, şey..." Roma havayı kokladı. Soğuk burunlarının uyuşmasına neden olduğu, yakınlardaki restoranlardan rosto et kokusu geldiği halde o da kan kokusu algıladı, orada zemini neyin kapladığını hissetti. "Elleri bazen ağır olabiliyor."

Juliette dudaklarını büzdü ama bir yanıt vermedi. Bir grup yaşlı insanın geçmesini bekledi ve çenesini çok hafifçe sağa, yanlarındaki binaya doğru çevirdi.

"Laboratuvarımız burası," dedi. "Ama Kathleen'in gelmesini beklememiz gerek. Ben Tyler'ın dikkatini dağıtırken, Kathleen sana yardım edecek."

Roma'nın kaşlarından biri kalktı. "Tyler burada mı?"

"Bir süredir *burada* yaşıyor." Juliette yukarıdaki pencereleri işaret etti. "Burada dairelerimiz var. Beyaz Çiçekler'in araştırmamızı çalacağına taktı kafayı."

"Sen de burada bir Beyaz Çiçek'in araştırmanızı çalmasına yardım ediyorsun."

"Tyler ileriyi göremiyor," dedi Juliette sadece. "Oraya iyi bak Roma."

"Laboratuvara mı?"

Juliette evet anlamında başını salladı.

Roma beton zeminden birkaç santim yukarıda olan ufak pencerelere doğru yaklaşırken tereddütlü gözüküyordu. İşçiler eve gittikleri halde içerideki ışıkların hepsi yanıyordu ve sadece ustabaşının masasına geçmiş, kocaman, mavi renkli bir dağı andıran bir şeyin yanında bir kitap okuyan Tyler gözüküyordu.

Roma ona görünmemek için hemen geri çekildi. "*O* da ne öyle?" diye sordu.

"Aşı," dedi Juliette. "Katı formda ürettik. Su sistemiyle dağıtmak için kolaylıkla eriyor ama katı haliyle oldukça yanıcı."

En azından o gün babasının toplantıdan sonra verdiği kısa bilgilerden anladığı buydu. Aşıyı tüm Kızıl bölgesinde su kaynaklarına damlatacaklar, oradaki halkın bağışıklık kazanmasını sağlayacaklar ve kendilerinden olanları koruyacaklardı.

Roma onun neyi ima ettiğini anladığını göstermek için bir kere başını salladı. "Akıllıca," dedi. "Beyaz Çiçekler sizin bölgelerinizde yaşamıyorlar ve bir eve girip su içmek isteyenlerin yakalanması ve canlarının tehlikeye gireceği kesin. Komünistler de sizin bölgelerinizden uzaklar, büyük bir ihtimalle daha yoksul bölgelerde ya da şehrin daha dış kesimlerindeler."

"Dolayısıyla bu sadece Kızıllar için bir çözüm," dedi Juliette onun lafını tamamlayarak. "Bağışıklık kazanmak isteyenlerin Kızıllara sadakat yemini etmesi ve onları koruyabileceğimiz bölgeye gelmesi, çatılarımız altında yaşamak için kira ödemesi, Kızıllara sadık olanların sayısını arttırması gerek. Ama tüm bunlardan kendime pay çıkaramam. Hepsini Tyler yaptı."

"*Bunu* da mı Tyler yaptı?"

Juliette yabancı sesi duyunca paniğe kapılıp hızla arkasına döndü. Bir an için kalbi duracak gibi oldu ve potansiyel tehdidi etkisiz hale getirmek için elini bıçağına götürecek oldu. Sonra gözleri karanlığa alıştı ve bunu soran kişinin Kathleen'le birlikte gelmiş, oflayarak arkalarında durmuş olan *Rosalind* olduğunu fark etti.

"Onu ben çağırmadım," dedi Kathleen, yakasını düzeltip Roma'ya nazikçe başını sallayarak. "Bir şey gizlediğimi düşündü ve gelmek için ısrar etti."

Roma da başını sallayarak selam verdi.

"Juliette," dedi Rosalind tekrar bir yanıt alamayınca. "Beyaz Çiçekler'in vârisiyle işbirliğin *sona* ermemiş miydi?"

Juliette'in bunun için ne zamanı ne de enerjisi vardı. Ellerini saçlarına bastırıp içine derin bir nefes çekti. Yakınlarda çalan çanlar saatin dokuz olduğunu haber veriyordu.

"Onunla kendi isteğimle işbirliği yapıyorum."

"Kendi isteğinle..." Rosalind başka bir şey demedi ama yüz ifadesine yansıyan kafa karışıklığı ve büyük şaşkınlık giderek arttı. Juliette'ten Roma'ya, sonra tekrar Juliette'e baktı. Juliette istifini bozmamak için büyük bir gayret harcadı çünkü kuzeninin onun neyi görebileceğinden korktuğunu anlamayacağını biliyordu. "Açıkça düşmanla işbirliği yapıyorsun. Onu hemen şu anda vurabilir, başına bir mermi sıkabilirsin..."

Rosalind, Roma yanlarında değilmiş, onu nasıl vurabileceklerini dinlemiyormuş gibi konuşuyordu.

"Bu konuda bana güven." Juliette ne yaptığını biliyormuş gibi konuşmaya çalıştı. "Bir düşmanı vakitsizce öldürmek ile doğru zamanda öldürmek arasında çok büyük bir fark vardır. Şu anda doğru zaman değil."

Rosalind geriye doğru bir adım attı. "Hep böyle oluyor zaten," dedi alçak sesle. "Kan davasının ne zaman önemli olup olmadığına sen karar veriyorsun. Cailer onların ne zaman düşman olup olmadığına karar veriyor ve olmadıklarına karar verdiklerinde kalan herkesin onlara uyması gerekiyor."

"Rosalind," dedi Kathleen sert bir ses tonuyla.

Juliette bu suçlamaya şaşırarak gözlerini kırpıştırdı. Rosalind'in sadece kindar davrandığını, kendinin sevgilisiyle gizli gizli görüşmesi gerekirken Juliette'in bir bedel ödemeden Roma'yla işbirliği yapabilmesinin haksızlık olduğunu düşünmek istedi. Ama tüm bunlar Rosalind'in ses tonundaki öfkeyi açıklamıyordu. Mesele bundan daha büyükmüş gibiydi. Daha *eski* bir mesele gibiydi. Kalpten gelen bir öfke patlaması değil de sanki içindeki tortuların arasında giderek büyümüş olan bir şeydi.

Rosalind başını salladı. "Neyse," dedi alçak sesle. "Burlesk kulübündeki vardiyama yetişmem gerek."

Arkasını döndü, ayakkabılarının topuklarının çıkardığı sesler arasında Chenghuangmiao kalabalığına karışıp arkasında derin bir sessizlik bıraktı. Juliette bakışlarını Roma'ya çevirdi. İfadesi bu konuşmanın onu sarstığına dair herhangi bir şey belli etmiyordu. Sadece canı sıkılmış gibiydi ve etraf Juliette'in başka bir belirti göremeyeceği kadar karanlıktı.

Juliette tekrar konuştuğunda, "Boşa vakit harcıyoruz," dedi çatlak bir sesle. "Restoranın arkasındaki elektrik panelini yerinden çıkarıp Tyler'ı üst kattaki dairesine çekmeye çalışacağım. Kathleen, sana işaret verdiğimde Roma'yı laboratuvara sokabilirsin. Eminim ki ikiniz hangi belgelerin alınması gerektiğini anlarsınız. Hazır mıyız?"

Kathleen başını salladı, Roma ise tamam anlamında omuzlarını silkti.

Juliette iç çekti. "Tamam o zaman." Hızla restorana girdi.

"Sanırım bize vereceği işaretin ne olduğunu konuşmalıydık," dedi Kathleen restoranda ışıklar sönünce. İçerideki birkaç devamlı müşteri şaşkınlıkla bağırdı. Ama başka bir tepki vermeden yemeklerine devam ettiler.

"Evet," dedi Roma Montagov, "ama Juliette olduğunu düşünecek olursak eminim ki gürültülü ve ne olduğunu anlayabileceğimiz bir işaret olur."

Kathleen elinde olmadan güldü ama hemen toparlandı. Roma'nın da ifadesi değişmişti. Bu durumu tam olarak komik bulmuş gibi değildi ama bir heykel gibi de durmuyordu. Kathleen'in yersiz tepkisinin yerini büyük bir dikkat aldı. Gergin bir sessizlikte beklemeye başlarlarken, daha fazla konuşmamak için dudağını ısırdı. Roma Montagov ile Juliette pek çok kere birbirlerini öldürme girişiminde bulundukları halde onları ilk kez birlikte çalışırken gözlemlemiyordu. Hem Juliette ona hiçbir şey söylemeyecekse...

Daha fazla dayanamadı. "Umarım Juliette'in size büyük bir iyilik yaptığını biliyorsunuzdur."

Roma alaycı bir sesle güldü. "Bu şehirde iyilik yapılmaz. Sadece planlı davranılır. Kız kardeşinize ne dediğini duydunuz, değil mi?"

Duymuştu. *Bir düşmanı vakitsizce öldürmek ile doğru zamanda öldürmek arasında çok büyük bir fark vardır.* Dahası kuzeninin sesinde yalan söylediğini ele veren değişimi de bir tek kendisi duymuş gibiydi. Ne tuhaftı. Hem Roma Montagov'un Juliette'in onu

yok etmeyi istemesine öfkelenmiş görünmesi hem de Kathleen'in Juliette'in öyle bir niyeti olmadığını görmesi tuhaftı.

"Rosalind'in duymak istediğini düşündüğü şeyi söyledi."

Roma kaşlarını çattı. "Sanmıyorum."

Kathleen başını yana eğdi. "Neden?"

Bu sefer Roma gerçekten de güldü. Sanki Kathleen ona hava olmadan nefes amanın mümkün olup olmadığını sormuş gibi hayret dolu bir ses çıkarmıştı.

"Bayan Lang," dedi sesinde hâlâ bir hayret ifadesiyle, "unuttunuz galiba, Juliette'le ben kanlı bıçaklı düşmanlarız. Siz ve ben de kanlı bıçaklı düşmanlarız."

Kathleen ayakkabılarına baktı. Ayakkabıları tozlanmaya başlamış, kaldırımları her daim kaplayan tuhaf şeyler üstlerine yapışmıştı.

"Unutmadım," dedi alçak sesle. Ayakkabısının kayışını silmek için değildi. "Eskiden iki çete birbirini anladığı takdirde kan davasının sona ereceğini düşünürdüm. Juliette Amerika'dayken ona bir sürü plan çizip yollardım. Beyaz Çiçekler bizlerin ölmeyi hak etmeyen insanlar olduğunu görsün diye söyleyebileceğimiz, teklif edebileceğimiz ve yapabileceğimiz çok şey olduğunu düşünürdüm."

Sırtını dikleştirdi. Juliette hâlâ işaret vermemişti. Karşılarında sadece karanlık, kötü bir şeylerin habercisi gibi duran, restoran müşterilerinden birkaçı dışarı çıktığı için hareketlenmiş bir bina vardı. Roma tanınmamak için şapkasını iyice aşağı çekmişti ama söylediklerini dinliyordu.

"Ama mesele bu değil, öyle değil mi? Asla bir yabancılaşma sorunu değildi. Beyaz Çiçekler'e acı çektiğimizi ne kadar anlatsak da boş. Bilirsiniz. Bunu siz de her zaman biliyordunuz çünkü siz de bize çektiğiniz acıları anlatıyorsunuz."

Roma hafifçe öksürdü. "Bir kan davasının tek amacı bu değil mi zaten?" diye sordu en sonunda yanıt olarak. "Eşitiz. Birbirimizi yabancılar gibi kolonileştirmeye çalışmıyoruz. Birbirimizi kontrol etmeye çalışmıyoruz. Bu sadece bir güç oyunu."

"Çok yorucu bir şey değil mi?" dedi Kathleen ısrarla. "Bu şehirde sadece kendimiz olmak istediğimiz için birbirimizi yok ediyoruz ve diğer tarafın ne kadar acı çektiğini umursamıyoruz. Nasıl böyle yaşayabiliyoruz?"

Sessizlik oldu. Roma'nın yüzünde birden bu konuşmaya nasıl katıldığını hatırlayamıyormuş gibi sıkıntılı bir ifade belirdi. Gökyüzünde bulutlar toplanıyor, yaklaşan bir fırtınaya hazırlanıyormuş gibi giderek yoğunlaşıyordu.

"Üzgünüm."

Bu sefer Kathleen şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. "Ne için?"

"Bir çözümüm olmadığı için sanırım."

Ama gerçekten de üzgün müydü? Bunu durduracak hiçbir şey yapmadıkları halde aralarından herhangi birinin üzgün olması mümkün müydü?

"Üzülmenin bir faydası yok," dedi Kathleen sadece. Juliette'in bunu uzun süre önce anladığını çok iyi biliyordu. Kuzeni bu yüzden onun yaptığı planları asla uygulamamıştı. Bu yüzden bu konuyu her zaman geçiştirmiş, doğrudan bir parçası olmaya direnmiş, geri yazdığı mektuplarda partilerinden ve gizlice içki satan yerlerden söz etmişti. "Kızıl Çete ve Beyaz Çiçekler tek gücün kendilerine ait olacağı bir geleceği umut ettiği sürece kan davası devam edecek."

Roma Montagov omuzlarını silkti. "O halde bir çözüm var. Çeteleri yok etmek."

Kathleen sendeledi; az kalsın yanında durdukları duvara çarpa-

caktı. "Hayır," dedi dehşet içinde. "Bu bir kan davasından da kötü olabilir."

Çeteleri yok etmek sonu gelmeyen bir kavga, her fırsatta yerinden edilen idareciler ya da her an yalan söyleyen politikacılar anlamına gelirdi. Kim bu şehre gangsterler kadar sadık olamazdı. Kimse.

Tam o sırada kırılan bir cam sesi Kathleen'i düşüncelerinden sıyırdı ve yukarı baktığında, üçüncü kattaki pencerelerden birinden düşen bir kitap gördü. Binanın içinde biri bağırdı, sonra telaşla üst kata doğru ilerleyen gümbür gümbür ayak sesleri duydu. Tyler destek istemek için bağırmış olmalıydı.

"İşaretimiz bu," dedi Roma Montagov girişe doğru yürüyemeye başlayarak.

Kalbi hızla atmaya başlayan, ensesindeki tüylerin diken diken olduğunu hisseden Kathleen peşinden gitti. Başını derde sokabilecek görevler yaptığında hep gergin olurdu ve kendi Kızıl laboratuvarlardan birine izinsiz girmek de kesinlikle kılık değiştirip Komünist toplantılarına gitmek de daha büyük bir dert açabilirdi.

"Elimizi çabuk tutsak iyi olacak," diye uyardı onu Kathleen. "Juliette'in Tyler'ı ne kadar oyalayabileceğini bilemeyiz."

Hızla laboratuvara indiler. İçerisi zifiri karanlıktı. Kathleen aceleden bir tezgâha çarpmamak için gözlerini kıstı ve elleriyle etrafı yoklayarak yönünü bulmaya çalıştı. Roma onun gibi etrafı görmekte zorlanmıyormuş gibiydi; paltosunun içinden ufak bir kumaş çanta çıkardı ve önünü görebilmek için pencerelerden içeri sızan cılız ay ışığından faydalandı. Laboratuvarın ortasındaki öbekten hızla örnekler aldı. Katı aşı kil gibi şekil verilebilecek bir dokuya sahipti ve tüy kadar hafifti.

"Bayan Lang, belgeler nerede?"

Kathleen burnunu kırıştırdı ve hâlâ önünü görmekte zorlandığı için gözlerini kısmaya devam etti. "Hemen hemen bir düzine kopya çıkardılar. O yüzden etrafımızda bir yerdeler. Sadece aynı sayfanın kopyalarını değil de tam bir set almaya dikkat edin."

Roma kumaş çantayı bıraktı ve cebinden ufak bir kutu çıkardı. Kathleen *çat* diye bir ses duyana ve Roma'nın parmaklarının arasında bir alev belirip kibrit çöpünü yakmaya başlayana kadar onun ne yaptığını anlamadı.

"Çıldırdınız mı?" diye fısıldadı telaşla. "Söndürün şunu! Aşı *yanıcı* bir madde."

Roma yüzünü buruşturup kibriti söndürdü. "Sorun değil," dedi. Yanında duran belgelere uzandı. "Sanırım buldum."

Kathleen oflayarak alnında biriken ince ter katmanını sildi. Tek görevi vardı –onu izlemek– ve laboratuvarı neredeyse havaya uçuracaktı.

Yukarıdan yine gümbür gümbür ayak sesleri geldi. Binada bir yerde yine camlar kırıldı. Biri laboratuvarın penceresini tıklattığında Kathleen az kalsın kalp krizi geçirecekti. Ay ışığına doğru baktığında, Juliette'in çıkmaları için çılgınlar gibi elini kolunu salladığını gördü.

"Her şeyi aldınız mı?" diye sordu Roma'ya.

Roma elindeki belgeleri işaret etti. "Bir Beyaz Çiçek'in içeri girmesine yardım ettiğiniz için teşekkürler Bayan Lang."

Juliette sabırsızlıkla dışarıda bekliyor, Tyler'ın Kathleen ile Roma'dan önce dışarı çıkacağından endişeleniyordu. Zamanlama her şeyi mahvedebilirdi. Tyler üstüne geçirdiği engelden kurtulur, daha

doğrusu ona arkadan saldırıp aceleyle başına geçirdiği torbayı çıkarırsa her şey mahvolurdu. Zaman çok önemliydi: Onu bütün gece bağlı tutmaktansa oradan kaçması daha önemliydi.

En sonunda Kathleen'le Roma restorandan çıktılar ve hemen Chenghuangmiao'nun kalabalığına karıştılar. Tam o sırada üst katta biri bağırınca cam kırık olduğu için sesi dışarı taştı. Gece geç saatte yürüyüş yapan birkaç kişi yukarı baktı ama o bölgede meydana gelen tuhaf olaylarla ilgilenmeden yollarına devam ettiler.

Güm diye bir ses geldi. Tyler serbest kalmıştı.

"Onu oyalamaya çalışacağım," dedi Kathleen, hızla restorana doğru yürüyerek. "İkiniz hemen gidin buradan!"

Başka bir şey söylemesine gerek yoktu. Roma ve Juliette dikkat çekmeyecek bir hızda yan yana yürümeye devam etti ve Tyler o anda binadan dışarı fırladı, öfkeyle karanlığa seslendi ve içeri izinsiz giren kişiden ortaya çıkmasını istedi. Ama aradan yeteri kadar zaman geçtiği için kalabalığa karışmışlardı ve artık hızlanabilirlerdi. Etraf gündüz vakti olduğu kadar kalabalık değildi ama aralarına karışabilecekleri ve Tyler'ın görüş alanından tamamıyla yok olabilecekleri bir ara sokağa sapabilecekleri kadar insan vardı.

"Haydi," diye fısıldadı Juliette hızla öne geçerken. Ara sokağın duvarları yanlarında yüksek ve göz korkutucu gözüküyordu. "Anlaşmamızı unutma Roma. Benim için Fransız adamı bulacaksın."

"Elimden geldiğince hızlı çalışacağım," dedi Roma arkasından. "Söz veri... *Ahh*!"

Juliette Roma'nın ağzından çıkan boğuk sesle paniğe kapılıp şaşkınlıkla arkasına döndü. Bir an için ne yapacağını bilemedi, aklına bir silah çekmek bile gelmedi. Tyler'dan kurtulduklarını düşünürken, onları nasıl bulduğundan başka bir şey düşünemedi. O kadar hızlı bir şekilde kalabalıkta *ilerleyemeyeceğini* düşünmüştü.

Sonra karşısındaki manzarayı biraz daha iyi gördü ve Roma'nın saldırıya uğramadığını fark etti; onu kim yakaladıysa yüzüne bir *bez* bastırıyordu. Roma bayılıp yere düşerken, o kişi onu nazikçe yere bıraktı.

Onları bulan kişi Tyler değildi.

Karşılarında dimdik duran, paltosunun kapüşonunu indirip ona doğru yürümeye başlayan kişi Benedikt Montagov'du.

Tā mā de.

"Kuzenini öldürebilecek bir tip olduğunu düşünmemiştim," dedi Juliette alaycı bir sesle. Ağır ağır geriye gitti. O anda hızla fırlarsa büyük bir ihtimalle kaçabilirdi. O sokağın karşısında bir başka ara sokak vardı ve gizlenebileceği daha kalabalık bir sokağa açılıyordu.

"Sadece bayıldı," dedi Benedikt soğukkanlılıkla. "Çünkü yapılması gereken şeyi yapamadı."

Elinde bir anda bir tabanca belirdi. Daha bir saniye önce elinde bir şey yoktu ama ay ışığının üstüne vurduğu sade, parlak tabanca birden elinde belirmişti ve Juliette'in alnının ortasından sadece üç adım uzaklıktaydı.

Bundan kaçış yoktu. Juliette'in vücudunun bir yerine bir mermi saplanmadan oradan kaçabilecek kadar hızlı koşması mümkün değildi; yaralandığı takdirde hayatta kalabilmek için isyan eden işçilerden biri gibi kan kaybından ölürdü. Benedikt, Roma gibi değildi. Onu öldürmek için tereddüt etmezdi.

"Beni dinle," dedi Juliette büyük bir dikkatle, ellerini havaya kaldırarak. Beyninin havaya uçup duvara yapıştığını ve taş duvarı pembe-kırmızı parçalarla kapladığını hayal etti. Günün birinde ölüm karşısına çıktığında onu kabul edecekti ama *o* anda, bu Montagov kuzeninin üstlendiği sahte intikam girişimi altında kabul etmeyecekti.

Benedikt parmağını tetiğe biraz daha bastırdı. "Nefesini son sözlerine harcama. Sana kulak asmayacağım."

"Benedikt Montagov, durum düşündüğün gibi..."

"Marshall için," diye fısıldadı Benedikt.

Juliette gözlerini sımsıkı yumdu. *"O yaşıyor. O yaşıyor!"*

Mermi gelmedi. Juliette gözlerini yavaşça açtı ve Benedikt'i silahını indirmiş, hayretle ona bakarken buldu. "Affedersin?"

"Seni aptal," dedi Juliette, sesini yükseltmeden onu aşağılayarak. "Lourens'ın serumunu hatırlamıyor musun? Şu anda kadar birinizin gerçeği fark etmesini bekliyordum doğrusu. Marshall Seo hayatta."

Yirmi Beş

Benedikt şehirde onu izlerken tabancasını cebine sokmadı. Ona güvenmiyordu. Juliette'in bu işten nasıl sıyrılabileceğini tahmin edemiyordu. Ara sokakta Roma'nın bayılmasına yüzünü buruşturduğunda ve Benedikt onu takip etmesini işaret ettiğinde, yalan söylediğine dair bir belirti görmemişti ama o anla gidecekleri yer arasında kaçabilmesi için yeteri kadar zaman vardı; ya da Tanrı korusun, kendi tabancasını çıkarıp onu vurması için.

Juliette bir silah çıkarmadı.

Kendinden emin adımlarla, sanki o yolda daha önceden bin kere yürümüş gibi yürümeye devam etti. Benedikt'in yanağı seğirmeye başlamıştı. Gerçeği kendi gözleriyle görene dek aklını kaçırmamak için Juliette'in dediği şeyi düşünemiyordu bile. İçinden avcunu bir şeyin üstüne indirmek, ayakkabıları parçalanana dek ayaklarını yere

vurmak geçiyordu. Hiçbir şey yapmadı. İtaatkâr bir tavırla ve duygudan yoksun bir ifadeyle onu izledi.

Juliette üstünde herhangi bir tabela olmayan, dış cephesi yakınlardaki duvarlara ve pencerelere karışabilecek kadar ufak ve silik bir binanın önünde durdu. Binanın üç basamağı vardı ve sokak kapısından içeri girildiğinde üst kata çıkan merdivenden bir-iki adım ötede hemen girişin yanında bir kapı vardı. Benedikt durup sesleri dinledi. Rüzgârın uğultusu her şeyi bastırıyordu. Binanın üst katları büyük bir ihtimalle boştu.

Juliette dairenin kapısının önündeki bir varile oturunca Benedikt irkildi ve elindeki tabanca titredi.

"Burada bekleyeceğim," dedi Juliette. "Kapı bu saatlerde kilitli olmaz."

Benedikt gözlerini kırpıştırdı. "Bu bir numaraysa..."

"Off, bana martaval atma! *Gir* içeri."

Benedikt kapı kolunu tuttu. Nedendi bilmiyordu –belki de bütün nedenlerden dolayı– kalbi göğsünde bir savaş davulu gibi gümbür gümbür atıyordu. Kapı yavaşça açıldı ve loş daireye girip gözlerinin karanlığa alışmasını beklerken arkasından kendiliğinden kapandı. Bir an için ne araması gerektiğini bilemedi: bir set üstü ocak, bir masaya yayılmış gazeteler, bir raf ve sonra...

Oradaydı. Marshall Seo dirilmiş bir hayalet gibi ince bir şiltenin üstünde oturuyordu. İçeri birinin girdiğini duyan Marshall oyduğu tahta parçasından başını kaldırıp şöyle bir ona baktı, sonra gözlerine inanamamış gibi tekrar baktı ve ayağa fırladı.

"*Ben?*" diye bağırdı.

Yüzü daha soluktu. Saçları daha kısaydı ama bir makas alıp kendisi kesmiş ve arka tarafları kesmeyi pek becerememiş gibi eğriydi.

Benedikt ne kıpırdayabildi ne de bir şey söyleyebildi. Bir balık gibi gözleri irileşmiş, ağzı açık kalmış bir halde hayretle ona bakakaldı çünkü o Marshall'dı, hayattaydı, ayaktaydı ve karşısında duruyordu.

"Benedikt," dedi Marshall yine, biraz endişeyle. "Bir şey söyle."

Benedikt nihayet harekete geçti. En yakındaki nesneyi kaptı –bir elma– ve var gücüyle ona fırlattı.

"Hey!" diye bağıran Marshall kenara sıçradı. "Ne yapıyorsun?"

"Bana haber vermek aklına gelmedi mi?" diye bağırdı Benedikt. Sonra bir portakal aldı. Portakal Marshall'ın omzuna isabet etti. "*Öldüğünü* sanıyordum! Aylarca senin için yas tuttum! Senin için Kızılları katlettim!"

"Özür dilerim! Özür dilerim!" Marshall hedef tahtası olmamak için sürekli olarak kaçıyordu. "Böyle olması gerekiyordu. Sana söylemem çok tehlikeliydi. Bu durum duyulursa Juliette'in itibarı..."

"Juliette umurumda değil! Önemsediğim kişi sensin!"

Birden Benedikt de Marshall da donakaldı. Benedikt, Juliette'in hâlâ onları duyabilecek bir mesafede olduğunu hatırladı; Marshall ise Benedikt orada olduğuna göre Juliette'in de dışarı olması gerektiğini fark etti.

Kapının diğer tarafından bir hışırtı geldi ve Juliette hafifçe öksürdü.

"Biliyor musunuz?" diye seslendi. "Sanırım yürüyüşe çıkacağım."

Topuklu ayakkabılarının sesi giderek uzaklaştı. Benedikt masaya yaslanırken ciğerlerinde bir delik açılmış, içinde taşımış olduğu tüm öfke ve kızgınlık gidecek hiçbir yer bulamamış ve giderek sönmeye başlamış gibi hissetti. Dışarı doğru patlayacağını, nihayet intikam alarak ve Juliette'e çok keskin bir silah doğrultarak içindeki karan-

lıktan kurtulacağını sanmıştı. Ama karanlık aydınlığa dönüşmüştü ve artık çok uzun süre açık kalmış, içindeki vakumlu alan parçalandığında içe doğru patlamaya yaklaşmış bir ampul gibiydi.

Benedikt dili tutulmuş gibi kaldığında, "Beni kurtarmasına gerek yoktu," dedi Marshall alçak sesle. Benedikt avuçlarını masanın düz yüzeyine yaslamış, gözlerini üstüne dikmişti. Marshall onun yanında durana kadar ağır ağır ona yaklaştı. Masaya yaslanmayı tercih etti ve ikisi aksi yönlere bakar halde kaldılar. "Beni öldürebilir, tüm gücü ele geçirebilirdi ama öyle yapmadı."

"Seni gizliyor muydu?" diye sordu Benedikt başını kaldırıp. "Burada mı? Bunca zamandır mı?"

Marshall evet anlamında başını salladı. "Tyler Cai bunu öğrenirse, sonucu sadece bir kavga olmaz. Juliette'in pozisyonu tehlikeye girer. Pozisyonundan olur."

"Seni öldürmüş gibi davranmaktan kaçınabilirdi," diye mırıldandı Benedikt.

"Sonra hepimiz o hastanede Kızıllar tarafından öldürülse miydik?" dedi Marshall. "Yapma Ben. Karnıma bir mermi yemiştim zaten. Juliette o birkaç dakika içinde onları yollamasaydı, kan kaybından ölürdüm."

Benedikt yüzünü ovuşturdu. Ona kızmaya çalışsa da başka bir alternatif sunamadı.

"Tamam," diye homurdandı. "Belki de Juliette Cai ne yaptığını biliyordu."

Marshall elini uzatıp Benedikt'in omzuna vurdu. Daha önce binlerce kere yaptığı bir şeydi bu. Benedikt'in nabzı bu yeni bilgi omzuna fazladan yük bindirmiş gibi yine de hızlandı.

"Gizlenmeyi ona borçluydum," dedi Marshall, Benedikt'in ya-

şadığı duygusal karmaşayı fark etmeden. "En azından sokaklardaki insanlar garip işler çevirmediklerinde."

"Garip işler mi?" dedi Benedikt.

Marshall masadan bir mendil aldı ve yüzüne bağlamış gibi yaptı. Benedikt'in gözlerinin önünde Kızıllara karşı yalnız kaldığında hepsini vuran çatıdaki o karanlık şekil belirdi.

"Sendin."

"Tabii ki bendim," dedi Marshall; gülümseyince gamzeleri derinleşti. "Başka kim seni o kadar yakından kollayabilir?"

Benedikt hızla nefesini dışarı verdi. Odadaki hava durgunlaştı ya da belki de ciğerlerinde hiç hava kalmadığı için ona öyle gelmişti. *Seni seviyorum*, diye düşündü. *Bunu biliyor musun? Her zaman biliyor muydun? Ya* ben *her zaman biliyor muydum?*

Marshall tereddütle gülümserken kaşlarının arasında bir çizgi belirdi. Kafası karışmıştı. Benedikt dikkatle ona bakıyordu ve bakışlarını ondan ayıramıyordu; son birkaç aydır onu yerle bir eden dehşet ve çaresizlik hissi, gerçek bir engel gibi boğazının ortasına oturmuştu.

Ona dokunabilirsin. Seni sevip sevmediğini sorabilirsin.

"Ben?" dedi Marshall. "İyi misin?"

O da beni seviyor olsaydı, bunu bana söylemez miydi? Ne olursa olsun bana gelmez miydi?

Benedikt aniden kollarını uzattı ama birbirlerini tanıdıkları onca sene boyunca yaptığı gibi ona sadece sıkı sıkı sarıldı. Marshall irkildi ama gülerek hemen karşılık verdi; Benedikt sanki fiziksel temas ona bunun gerçek olduğunu, her şeyin gerçek olduğunu kanıtlamaya yetermiş gibi çenesini onun omzuna dayadı.

"Bir daha sakın bana böyle bir şey yapma," diye mırıldandı. "*Sakın* bir daha böyle bir şey yapma."

Marshall ona daha da sıkı sarıldı. "Bir kere fazlasıyla yeter Ben."

O hayatta, diye düşündü Benedikt. Hafif bir gülümsemeyle geri çekildi. *Önemli olan tek şey bu.*

Roma şiddetli bir öksürükle uyandı, yana yuvarlandı ve hırıltılı bir sesle içine nefes almaya çalıştı. Kendine geldiğinde ay tepesinde yükselmişti ve ışığı yorgun gözlerine vuruyordu. Ensesi ağrıyordu. Sırtı ağrıyordu. *Ayak bilekleri* bile ağrıyordu.

Ama aşı ve henüz açmadığı çanta yanındaydı. Belgeler de çantadaydı.

"*Bu* da ne?" Yukarıda elektrik tellerine tünemiş olan kuşlar Roma'nın sesinden ürküp havalandı. Ona kimin vurduğunu görmemişti. Juliette de gitmişti ama etrafta bir boğuşma izi, ara sokağın zemininde kan ya da Juliette'in elbisesinden düşmüş bir pul bile yoktu.

Ayağa kalktı. Ona vuran kişinin ancak bir Kızıl olabileceğini ve Juliette'in onu ya hakladığını ya da oradan uzaklaştırdığını tahmin etti. Artık aşıyı planladığı gibi Lourens'a götürmekten başka yapabileceği bir şey yoktu.

Yürümeye başladı.

O ara sokaktan havalanan kuşlar Roma gittikten sonra geri gelmedi. Sanki Chenghuangmiao'da başka bir şey daha uyanırken, sendeleyerek iki ayağının üstüne kalkarken kaçmalarını gerektiğini biliyorlardı. Pazardaki insanlar etrafa dikkat ediyor olsalardı, onlar da gitmeleri gerektiğini anlarlardı. Ama çığlıklar başlayana ve insanlar başlarını kaldırıp pazar yerine hızla yaklaşmakta olan beş dehşet verici yaratık görene dek Chenghuangmiao'daki kimsenin aklına harekete geçmek gelmedi.

* * *

Juliette evinin ön kapısından içeri girdi, hizmetçilerden biri paltosunu almak isteyince paltosunu çıkardı. Mutfakta hâlâ birileri vardı, teyzelerden biri gece geç saatte bir atıştırmalık hazırlıyordu ve karanlık oturma odasına hafif bir ışık yansıyordu.

"Sen yat," dedi Juliette, hizmetçi paltosunu astıktan sonra. "Vakit geç oldu."

"Önce size terlik getireyim," dedi hizmetçi. Yaşça daha büyük bir kadındı ve Juliette sivri topuklu, pratik olmayan ayakkabılarını çıkarırken yüzünü asmasından büyük olasılıkla bir anne olduğu belliydi.

Juliette iç çekti ve yanlamasına koltuğa çöktü. "Xiè xiè!"

"Āiyā," dedi kadın, oturma odasından çıkmak üzere harekete geçerek. "Bù yào shă."

Kadın koridorda gözden kayboldu. Kalabalık ve geniş Kızıl imparatorluğunun insanları Juliette'i o anda görselerdi... Dişleri bıçaktan bir vâris gibi değil, kâğıttan bir bebek gibi gözüküyordu.

Derken ön kapı aniden açıldı ve Juliette hemen yalın ayak vaziyette ayağa fırlayıp kendini yüzleşmeye hazırladı. İçeriye buz gibi bir rüzgâr doldu ve Tyler birini çekiştirerek içeri girdi. Tyler ona yaklaştığında rehinesini de öne itti ve Kathleen ışığın altında sendeleyerek Juliette'in önünde durdu.

"Ne demek oluyor bu?" dedi Juliette sert bir sesle. Kathleen'i omuzlarından tutup şöyle bir yokladı. "Yaralı mısın?"

"Hayır. İyiyim," dedi Kathleen, Tyler'a ölümcül bir bakış fırlatıp. Sert bir şekilde kolunu ovuşturdu. "Kuzeninin beyninin yerinde kıskaçları var."

"Bunu senin yaptığını biliyorum Juliette," dedi Tyler öfkeyle.

"Her yere parfümünün kokusu sinmişti. Bundan çıkarın neydi? Güç mü? Para mı?"

Juliette onun gibi hayretler içinde kalmış gibi gözüken ve omuzlarını silken Kathleen'le bakıştı.

"Neden söz ediyorsun?" dedi Juliette.

Tyler öfkeden deliye döndü. "Neden bir şey bilmiyormuş gibi davranıyorsun?"

"Bir şey *bilmiyorum*. Beni ne ile suçluyorsun?"

"Canavarlar Juliette! Canavarlar laboratuvarı bastılar ve aşının tamamını çaldılar."

Juliette dehşet içinde geri geri sendeledi ve bacakları koltuğa çarptı. Sakin görünmeye çalıştı ama tepeden tırnağa buz gibi terler dökerken bunda başarılı olduğunu sanmıyordu.

Canavarlar mı? Juliette'in hırsızlık olayından hemen sonra mı? Aynı gece mi? Böyle bir şey nasıl tesadüf olabilirdi?

Tam o sırada hizmetçi terliklerle geldi ama içeri baktığı anda terlikleri mutfak kapısının oraya koyup hızla uzaklaştı. Oturma odasının kapısı kapanırken içeride bir *klik* sesi yankılandı. Tavandaki avize hafif esintiyle birlikte bir kere çınladı.

"Bir şey gördün mü?" diye sordu Juliette. "Hepsi mi oradaydı?"

"Beşi de," dedi Kathleen. "Canavarları tam giderken gördük ama Tyler canavarlar daha saldırmadan *önce* üç sokak ötede bana yetiştiği halde bunda bir parmağım olduğunu sanıyor."

Kathleen, Roma ile Juliette'in yakalanmadan kaçabilmeleri için dediği gibi Tyler'ı oyalamış olmalıydı. Ama *canavarların* da birden denkleme dahil olacağını kim bilebilirdi?

Elbette... Bunu canavarlar düşünmemişti, öyle değil mi? Onları lanet şantajcı yollamıştı.

"Başka neden orada olabilirdin ki?" diye bağırdı Tyler, Kathleen'e.

"Bu *beni* ilgilendirir Cai Tailei! Yine de beni Chenghuangmiao'nun dışına kadar kovaladın. Canavarlardan ne kadar uzak olduğumu gördün!"

"Öyle olması canavarları çağırmanı engellemezdi. *Senin*..." Parmağını Juliette'e doğrulttu. "...onları çağırmanı engellemezdi."

Kathleen başını salladı. "Saçmalıyorsun. Lord Cai'yi çağırıp bu meseleyi çözmesini isteyeceğim." Tyler'ın başka bir şey söylemesine fırsat vermeden merdivenlerden çıkmaya koyuldu. Kathleen gidince oturma odasına bir sessizlik çöktü: Tyler suçlu olduğuna dair herhangi bir işaret görmek için dikkatle Juliette'i izliyordu ve Juliette şantajcının onunla aynı anda nasıl saldırıya geçmiş olabileceğini anlamaya çalışıyordu. Bu işte Beyaz Çiçekler'in parmağı olamazdı. Roma bir ara sokakta baygın yatıyordu. Benedikt Montagov yanındaydı. Planlarından kimse haberdar değildi; tabii Roma birilerini çağırmadıysa. Ama bunun mümkün olabileceğini sanmıyordu çünkü bu durumda Roma'nın laboratuvarın nerede olduğunu nereden bildiğini açıklaması gerekirdi.

Peki *neler* olmuştu?

"Beni dinle," dedi Tyler. Sesini alçaltmıştı. "İtirafta bulunursan sana yardım edebilirim. Bir hata yaptığını itiraf etmenin utanılacak hiçbir yanı yok."

Juliette başını salladı. "Sana kaç kere masum olduğumu söylemem gerek Tyler?"

"Duymak istediğim senin masum olduğun değil. Sana doğru yolu göstermeye çalışıyorum. Neden bunu anlamıyorsun?"

Üst kattan ayak sesleri geldi. Kathleen odalara girip çıkıyor olabilirdi. Evdeki hizmetliler olacakları izlemek için yakınlarda dola-

mıyor olabilirdi. Her halükârda, Juliette öylesine sinir olmuş durumdaydı ki bir an için konuşamadı, bildiği bütün dilleri unutuverdi.

"Senin doğruların kural değil," dedi en sonunda. Gözlerinin önünden sadece Şanghay halkının öldüğü, engel olunabilecek bir delilikle derilerini yardıkları geçiyordu çünkü tepedekilerin hepsi –o malikânedeki insanlar– olanları umursamamışlardı. "Kim olduğunu sanıyorsun da bana *doğruları* söylüyorsun?"

"Ben senin ailenim," diye parladı Tyler. "Ben seni hizada tutmazsam, bunu başka kim yapabilir?"

"Hey!"

Kathleen'in sesi konuşmalarını böldü. İkinci katın tırabzanlarına yaslanmıştı ve başı Juliette ile Tyler'ın durduğu yerden gözüküyordu.

"Baban burada değil," dedi Kathleen, Juliette ona baktığında. "Saat neredeyse on bir."

Juliette gözlerini kırpıştırdı. "Lái rén!"

Hizmetçi neredeyse anında geri geldi. Oturma odasının dışında, koridorda bekliyordu. "Babanızın nerede olduğunu öğrenmek için bir telefon açmamı ister misiniz Bayan Cai?"

Belli ki içerideki konuşmayı dinlediğini belli etmekten de utanmıyordu.

"Evet, lütfen."

Kadın gitti ve Kathleen tekrar aşağı kata geldi. Oturma odasında beklerlerken Kathleen saç örgüsünü açtı ve saçlarının ağırlığı başını ağrıtmış gibi ellerini başında gezdirdi. Juliette sessizce koluna gizlediği incecik bıçağı çıkarıp ona verdi. Kathleen bıçağı minnetle alıp saçlarını topladı ve bununla tutturdu.

Hizmetçi geri geldi.

Beti benzi atmıştı.

"Kızıl raporlarına göre Lord Cai burlesk kulübündeymiş," dedi. Juliette babasına şantajcının yaptığı saçmalıları anlatmaya hazır bir şekilde çoktan kapıya doğru yürümeye başlamıştı ama kadın devam etti: "Orası kapatılmış. Babanız kimseyi içeri almıyormuş."

Juliette adım atarken durup başını çevirdi. İçgüdüsel bir hareketle Kathleen'e, sonra da Tyler'a baktı ama ikisi de şaşkındı.

"Neden?"

Babasının bir kulübü ya da restoranı kapattığı, ancak biri yanlış davrandığında ve onu...

Juliette sırtının buz kestiğini hissetti. Birden burnuna metal kokusu gelir gibi oldu: hafif bir kan kokusu, bir anlaşma bozulduğunda ya da bir sır ifşa edildiğinde ve Kızılların yakın çevresindeki adamların bunu bedelini ödemeleri gerektiğinde zemini kaplayan koku.

"Ceza vermek için," dedi hizmetçi, yüzü daha da bembeyaz kesilerek. "Oraya yeni gitmiş. Bayan Rosalind için."

"Rosalind mi?" dedi Tyler şaşkınlıkla. "O ne yapmış?"

"*Merde*". Juliette kapıya koştu ama karanlığa dalarken bile hizmetçinin yanıtı onu izledi.

"Beyaz Çiçek casusu o."

* Lanet olsun. (ç.n.)

Yirmi Altı

Juliette burlesk kulübünün kapısında nöbet tutan iki Kızıl'a çarptı ve yere düşmekten kıl payı kurtuldu. Kathleen de nefes nefese hemen arkasındaydı.

"Bırakın içeri gireyim."

"Bayan Cai." Kızıllar bakıştılar. "Sizi içeri..."

"Kenara çekilin. Hemen."

Adamlardan biri kenara çekildi, diğer nöbetçi ona ters bir bakış fırlattı ama açılan ufak boşluk Juliette için yeterliydi. Adamların arasından ve kapıdan geçti. Karanlık kulübe daldığında gözleri anında dumandan yanmaya başladı.

İçeride duyduğu tek şey çığlıklardı.

Bir an için ne gördüğünden emin olamadan şok içinde donakaldı. Kulüp boşaltılmıştı; masalardaki ve bardaki müşterilerle çalışanlar çıkarılmıştı. İçeride sadece en büyük masalardan birine oturmuş,

kollarını yarım daire biçimli kadife koltuğun sırtına atmış olan babası ve etrafında oturan adamları vardı.

Babası öne bakıyordu.

Rosalind'in kırbaçlandığı sahneye bakıyordu.

Kırbaç yine sırtına indi ve Rosalind bütün vücudu titrerken bir çığlık attı. Onun yere yıkılmasına izin vermediler: Etrafında dört Kızıl vardı ve adamlardan ikisi onu dik tutuyor, biri kırbaçlıyor, diğeri de yanda duruyordu.

"Aman Tanrım," diye fısıldadı Kathleen. "Aman Tanrım..."

Juliette hızla sahneye doğru gitti. "Durun!" diye bağırdı. Üç adımda platforma çıktı. Kenarda bekleyen Kızıl muhafız onun Rosalind'e yaklaşmasını engellemeye çalışınca Juliette daha da hızlandı ve onu yakalamaya çalışan adamın kollarını itti. Muhafız tekrar denedi ve Juliette anında adamın yüzüne bir yumruk indirdi. Adam sendeleyerek kenara çekildi, en sonunda Juliette'in kendini Rosalind'in önüne atıp kırbaç tekrar inmeden onu bir kalkan gibi korumasına izin vermek zorunda kaldı.

"Xiao Wang, geri çekil."

Lord Cai'nin emrini duyan kırbaçlı Kızıl kaşlarını çattı. Gömleğinin önüne kanlar sıçramıştı ama bunun farkında değilmiş gibiydi. Kırbacı bırakmadı. Kolunu geriye çekti, kırbacı indirecekmiş gibi saldırıya geçmeye hazırlandı.

"Devam et," dedi Juliette alaycı bir ifadeyle gülümseyerek. "Beni kırbaçla da sonra seni kaç parçaya ayıracağımı gör."

"Xiao Wang." Yine Lord Cai seslenmişti ve sesi Rosalind'i inlemelerini bastırmıştı. "Geri çekil."

Kızıl muhafız emre itaat etti. Kırbacı indirdi ve Juliette hızla arkasına dönüp ellerini Rosalind'e uzattı. Kızıl muhafızlar onu bırakır

bırakmaz Rosalind yere yığıldı ve Juliette telaşla kuzenini yakalamaya, düşüşünü hafifletmeye çalıştı. Bu arada Kathleen de yanlarına gelmiş, peş peşe küfürler fısıldıyordu.

Burlesk kulübü sessizdi. Bekliyordu.

"Rosalind," dedi Juliette. "Rosalind, yürüyebilir misin?"

Rosalind bir şey mırıldandı. Juliette onun ne dediğini anlamadı ama Kathleen'in şaşkın ifadesini görünce onun duyduğunu fark etti.

"Neyi hak ediyorsun?" diye sordu Kathleen boğuk bir sesle. "Neden böyle diyorsun?"

Juliette o anda kuzeninin mırıldanarak ne söylediğini anladı. *Bunu hak ettim. Bunu hak ettim.*

"Çünkü hak ediyor."

Juliette başını kaldırdı ve babasına baktı. Babası bunu öylesine kendinden emin bir ses tonuyla söylemişti ki buna karşı çıkılması ya da tartışılması için fırsat kalmamış gibiydi.

"Baba," diye fısıldadı Juliette dehşet içinde. "Rosalind'i tanıyorsun. Onun kim olduğunu biliyorsun."

"Çok doğru," dedi Lord Cai. "O yüzden bunu yapmamalıydı. Daha sadık davranmalıydı ama Kızılların bilgilerini ifşa ediyormuş."

Juliette boğazının kapandığını hissetti. Kuzenini tuttuğu elini kaldırdığında avcu tamamıyla kan kaplıydı; Rosalind'in qipaosundaki tırtıklı deliklerin altındaki yaralardan parlak ve kıpkırmızı kanlar akıyordu. Juliette tıpkı babası gibi Rosalind'i ibret olsun diye cezalandırmak için oraya sürükleyen öfkeyle cezalandırılan kişinin *Rosalind* olmasından dolayı hissettiği şaşkınlık arasında gidip geldi. Rosalind ne yapmış olursa olsun, kendini savunma şansı yok muydu?

"Sevgilisiyle mi ilgili?" diye sordu alçak sesle. Sesi titriyordu. "O sadece bir tüccar. Rosalind onun yakında Beyaz Çiçekler'den ayrılacağını söyledi."

"O sadece bir tüccar değil," dedi Lord Cai. Korkutucu bir hızla koltuktan kalktı ve masadaki belgeleri aldı. Belgeleri karıştırıp içlerinden birini yanındaki bir Kızıl muhafıza verdi ve Juliette'e götürmesini işaret etti. "Hatta tüccar bile değil. Ele geçirdiğimiz mektuplara göre sapına kadar bir Beyaz Çiçek ve aylardır Lang Shalin aracılığıyla müşteri listelerimizi ele geçiriyor."

Ne?

Kızıl muhafız kâğıdı Juliette'e uzattı. Juliette hızla Rusça yazıları okudu, yakın çevrelerindeki üyelerle ilgili bir rapor olduğunu fark etti. Yüzlerce rapordan biriydi. Ayları kapsayan bir süre içinde sadece bir güne ait bir rapordu.

"Kim?" diye sordu Juliette ısrarla. "Bu mektuplar kime yollanıyordu?"

"Eh..." Lord Cai, Xiao Wang'i, sahneye kan damlatan kırbacı işaret etti. "Ben de bunu öğrenmek istiyordum."

Rosalind bilincini yitirmek üzereydi ve vücudu güç kaybediyordu. Juliette hafifçe yüzüne vurdu ama kuzeninin gözleri kapanmıştı ve Juliette ondan her tepki almaya çalıştığında kalın kirpikleri kıpırdıyordu.

"Haydi Rosalind," diye fısıldadı Juliette. "Uyanık kal."

Lord Cai birden yerinden kalkınca Juliette'in bütün hücrelerine panik hissi akın etti. Söz konusu her zaman adil olduğunu, hatta kırbacı tutan o olsa bile adil olduğunu düşündüğü babası olunca, asla böyle tepki vermemişti. Hiçbir şey değişmemişti. Babası acımasız bir çetenin, bir suç imparatorluğunun başıydı ve her zaman öyle olmuştu. Cezanın hak edildiği hiçbir durumda ceza vermekten kaçınmamıştı ve Juliette o ana kadar gözlerini dahi kırpmamıştı. Ceza hâlâ adil olmasına rağmen, bu sefer en yakın arkadaşlarından birinin kanının akmasına neden olmuştu.

"Sanırım burada işimiz bitti," dedi Lord Cai. "Bu işe bulaşmak istiyorsan, kuzeninden bir isim öğrenerek yardımcı olabilirsin Juliette. Onu hâlâ koruyor ve buna izin veremem." Etrafındaki adamlara bir işaret verdi. "Eve gitmesine yardımcı olun. Bir doktor çağırın."

Adamlar Rosalind'i taşımak için eğildiklerinde Kathleen buna itiraz edermiş gibi bir ses çıkardı ama Juliette onu bıraktı. Ceza zamanı sona ermişti ve Kızıllar gereksiz yere gaddarlık etmekten hoşlanmazlardı. Adamlar dikkatli davranıp Rosalind'in yaralarına değmemeye çalıştılar.

Bu mesele Rosalind'in canını yakmakla ilgili değildi; bir mesaj vermekle ilgiliydi.

"Juliette," dedi fısıldadı Kathleen, Kızıllar kulüpten çıkarlarken. "Rosalind bize yalan mı söyledi?"

"Evet," dedi Juliette kendinden emin bir sesle. Ellerini ovuşturdu ve kanlar avuçlarındaki çizgilere doldu. Rosalind yalan söylemişti. Bir nedenden dolayı Kızıllara ihanet etmişti ve Lord Cai onu cezalandırmakta tereddüt etmemişti.

Juliette sahnedeki kan kırmızısı lekelere baktı. Adamlar masaları eski yerlerine çekiyorlardı, kadehler birbirine çarpıp çınlıyordu, herkes birbirine seslenerek arabanın ön tarafa çağırılmasını söylüyordu. Juliette babasının gözlerini üstünde hissediyor, dikkatle onu incelediğini, her tepkisini tarttığını biliyordu. Yüzüne nötr bir ifade vermeye çalıştı: Sergilenen şiddete karşı bir dehşet ifadesine, bir haine karşı gereksiz bir sempati ifadesine bürünmemeye gayret etti.

Ama düşünebildiği tek şey şuydu: Rosalind Kızılların bilgilerini bu şekilde sızdırdığı ve sıradan bir Beyaz Çiçek üyesini koruduğu için bu şekilde kırbaçlanıyorsa, kendinin Roma Montagov'la geçmişi öğrenilirse nasıl bir kaderle karşılaşırdı?

* * *

O kadar geç bir saat olmasaydı Benedikt mesajı kendisi götürmezdi ama saat gece yarısına yaklaşıyordu ve ana karargâhtaki Beyaz Çiçekler'den kimsenin bir göreve gidebilecek kadar ayık olduğunu sanmıyordu. Bu mesaj acildi.

Ama son birkaç aydır şehirde hemen hemen her şeyin acil olduğunu düşündü.

"Sen böyle başımda dikilirken odaklanamıyorum."

Benedikt laboratuvarın kapılarından içeri girip fazla mesaiye kalmış birkaç teknisyene göz atarken Lourens'ı görmeden önce sesini duydu. En sonunda Lourens'ı ve kuzenini yandaki masaların orada, gözlerini kısmış bir mikroskobun altında bir şeyi incelerken gördü. Aslında teknik olarak mikroskoptaki şeyi inceleyen Lourens'tı. Roma tepesine dikilmiş, bilim insanının kişisel alanını ihlal etmişti.

"Aşı mı o ?" diye sordu Benedikt.

"Kızıllardan çaldığımız aşı," dedi Roma. Onu sesinden tanıdığı için, Benedikt onlara yaklaşırken başını kaldırıp bakmadı. "Ama Lourens onu yeniden üretemeyeceğini düşünüyor."

"Bu belgelerin hiçbirini *okuyamıyorum*," diye diklendi Lourens. "Dahası bu örnek saf değil. Fazladan çözünürlük... ya da yanıcılık sağlamak için değiştirilmiş. İkisinden biri olduğundan eminim."

"Bu arada aşı daha da kıymete bindi," diye araya girdi Benedikt. "Kızılların bütün aşı stoku çalındı. Canavarlar tarafından."

Roma nihayet başını kaldırdı ve mikroskoptan bir adım geri gitti. "Ne? Ben daha bir saat önce oradaydım."

"Biliyorum." Benedikt başparmağıyla kapıları işaret edip şehrin kalanını ima etti. "Bu yüzden bu olayı senin yaptığına dair söylen-

tiler çıktı. Beyaz Çiçekler'in itibarı arttı, Kızılların güvenlik önlemleri düştü. Bu gece sokaklarda kan davasıyla ilgili bir sürü kavga çıkacağından eminim."

"Ben mi?" diye mırıldandı Roma. "Harikaymış. *Keşke* ben yapmış olsaydım."

Bu arada Lourens gözlerini mikroskoptan ayırmadan düşüncelere dalmış gibi bir ses çıkardı. "Gerçekten de aşıyı yeniden üretmemize güvenmeyip kaynağını bulmanızı tavsiye ederim Roma," dedi.

Roma ona yanıt vermedi. Her şeyi içselleştirmekte başarılıydı; Benedikt kuzeninin başına bir dinleme cihazı koyabilseydi, tiz bir panik çığlığı duyacağından emindi ama Roma bir şey belli etmeden kollarını göğsünde kavuşturmakla yetindi.

"Elinden geleni yap. Şantajcıyı bulsak bile lanet canavarların kalanını bulabileceğimi kim bilebilir?"

Lourens bıkkınlıkla mikroskopu öne itti. "Bu iş için yeteri kadar para almıyorum." Çalışma tezgâhının altındaki çekmecelerden ufak bir bıçak çıkardı. "Bu arada bu akşam seni görmek isteyen biri buraya geldi."

Benedikt yüzünü buruşturdu ama Roma kendi şaşkınlığından bunu fark etmedi.

"Laboratuvara mı?" dedi Roma. "*Buraya* mı?"

"Burayı nasıl bulduğunu ben de bilmiyorum. İsmi General Shu."

Bu isim neden tanıdık gelmişti? Benedikt hafızasını yokladı ama bir şey hatırlayamadı. Öte yandan Roma hemen tepki verdi. "Genel Shu üst seviye bir Milliyetçi asker. *Benden* ne istiyor olabilir?"

Lourens bu konu onu yormuş gibi iç çekmekle yetindi. "Sanırım en sık gittiğin yerleri dolaşmış. Burada olmadığını söylediğim anda gitti."

"Başın dertte mi?" diye sordu Benedikt.

"Kuomintang'la mı?" dedi Roma oflayarak. "Ölmemi istemelerinden başka bir sorun yok." Tezgâhtan uzaklaşıp Lourens'ı işiyle baş başa bıraktı. "Gidelim mi?"

Benedikt evet anlamında başını salladı. Roma onun için kapıyı açtığında ve buz gibi rüzgâr onu bir anda kendine getirdiğinde, hâlâ Lourens'ın verdiği bu garip bilgiyi düşünüyordu.

"Bugün daha iyi gözüküyorsun," dedi Roma, karargâha doğru yürümeye başladığında. "Uykuların düzeldi mi?"

"Evet," dedi Benedikt sadece. *Daha birkaç saat önce, Marshall'ın hayatta olduğunu da öğrendim.*

Bunu yüksek sesle söylemek istedi. Avazı çıktığı kadar bağırarak tüm dünyaya ilan etmek, dünyanın da onunla birlikte yas tutmasını sona erdirmek istedi. Ama artık Benedikt de Marshall'ın Juliette'e verdiği söze bağlıydı. Benedikt bir tarafta Juliette'in, diğer tarafta Roma'nın olduğu daha büyük bir satranç oyununda bir başka taştı ve Marshall'ın satranç tahtasından düşmesini engellemek için Juliette'in stratejisini uygulamaya başlaması gerekiyordu.

"Güzel," dedi Roma. Kaşlarını hafifçe çatmıştı. Ya kafa karışıklığından ya da rahatladığı için. Kuzeni onun sesindeki rahatlamayı hissetti ve bunun nedenini anlayamadı ama bunu ona doğrudan soramazdı.

Tepelerinde bir sokak lambasının ışığı titredi. Benedikt ısınmaya çalışarak kollarını ovdu. Bir köşeyi dönüp Beyaz Çiçekler'in bölgesinde her an saldırıya uğramayacaklarından emin olana kadar ilerlediklerinde şöyle dedi:

"Sana verdiğim habere endişelenmedin. Canavarların Kızılların aşılarını çaldığını söylediğimde şaşırmanı beklerdim."

"Ne anlamı var?" dedi Roma sıkılmış gibi. "Kızıllar aşıyı asla bize dağıtmazlardı."

"Endişe yaratan durum Kızılların kaybı değil. Canavarların insanlara saldırmadan böyle önemsiz bir iş için kullanılması."

Roma nefesini dışarı verince etrafında buhar oluştu. "Bu noktada asla gitmeyeceklerinden neredeyse eminim," diye mırıldandı. "Gelmeye devam edecekler, Juliette de sürekli olarak karşıma çıkacak, sırtıma bir bıçak saplamadan önce son bir kez ona yardım etmem için dizlerinin üstüne çöküp yalvaracak."

Benedikt ne diyeceğini bilemediği için sessiz kaldı. Onun suskunluğu Roma'ya şüpheli gelmiş olacaktı ki bir şey söylemek üzere bakışlarını ona çevirdi. Ama Roma bir sonraki cümlesine başlamadı. Benedikt'in ödünü koparacak kadar büyük bir hızla tabancasını çıkarıp onun omzunun üstünden ateş etti. Benedikt arkasına dönene ve ara sokağın ağzına birinin kaçtığını görene kadar mermi sesi yankılandı.

"Kimdi o?" dedi Benedikt. Etrafına bakınıp neler olduğuna baktı. Yan yana dizilmiş, tabelaları Kiril alfabesiyle yazılmış dükkânlar ve Rus fırınları vardı ama geceleyin hepsi kapalıydı. Bir kişi Beyaz Çiçekler'in bölgesine ancak bu kadar girebilirdi. "Bir Kızıl mı?"

Roma kaşlarını çatıp ara sokağa yaklaştı. Ateş ettiği kişi çoktan gözden kaybolmuştu. Büyük bir ihtimalle yaralanmıştı ama Roma'nın ateş ettiği mesafeden mermi onu sadece sıyırıp geçmiş de olabilirdi.

"Hayır," dedi. "Üniformalı bir Milliyetçiydi. Arkamızdan bir ses geldi ama yaklaşana kadar hayal ettiğimi sandım. Neredeyse laboratuvardan çıktığımız anda bizi izlemeye başladılar."

Benedikt gözlerini kırpıştırdı. İlk önce laboratuvara bir asker gel-

mişti. Şimdi de kendi bölgelerinde onları mı izliyorlardı? Cesaret gerektiren bir işti; hem de büyük cesaret.

"*Ne* yaptın?" diye sordu.

Roma yanıt vermedi. Ara sokakta yerde bir şey görmüştü: bir kâğıt parçası. Eski bir reklam broşürüne benziyordu ama Roma bunu yine de yerden alıp açtı.

Kaşları havaya kalktı. "*Benim* ne yaptığımı boş ver." Kâğıdın arkasını çevirince Benedikt'in resmiyle karşılaştı. "Kuomintang neden *senin* peşinde?"

Benedikt kâğıdı aldı. Sırtının buz kestiğini hissetti. Resimdeki nötr ifadesi özenle çizilmişti ve çizim kendi öz portrelerinden daha iyiydi. Bunu çizen kişi kıvırcık kısa saçlarını oldukça gür çizmişti. Kesinlikle onun resmiydi bu.

"Ben... Hiçbir fikrim yok," diye mırıldandı.

Ama Kuomintang'ın neden peşinde olduğunu önemsemiyordu. Bir süredir onu izliyorlarsa daha önemli olan soru şuydu: O günün önceki saatlerinde güvenli evden çıkarken, ölmüş olması gereken Marshall'a hoşça kal derken neler görmüşlerdi?

Yirmi Yedi

Söylentilere göre o gün daha çok protesto düzenlenecekti. Sabahın erken saatleri Kızıl hanesinde telaş içinde geçmişti ve koridorlarında sürekli olarak fısıltılarla bir şeyler konuşulmuştu. Tyler'ın akrabaları Bayan Rosalind'in eve kanlar içinde getirilmesine neden olan olayın tam olarak ne olduğunu tartışmadıklarında, raporlar işçilerin o gün yine protesto yapacağını söylediği için şehir merkezine inmenin güvenli olup olmadığını konuşuyorlardı.

Tyler kendini resmen dışarı attı. Hiçbiri beş para etmezdi, konuşmaktan başka bir şey yapmıyorlardı. Yeni söylentiyle birlikte neredeyse kimse aşı stoklarına ne olduğuyla ilgilenmiyordu. Canavarlar sadece Kızılların yakın çevresinin bildiği güvenli bir tesisi basmışlardı. Kimse şüphelenmemiş miydi? Lord Cai biraz olsun endişeli değil miydi?

"... değil mi?"

Tyler sigarasını telaş etmeden küllükte söndürdü ve başını kaldırıp Andong ve Cansun'a baktı. İkisi karşısında volta atarlarken, Tyler bir şezlonga oturmuş, karşısındaki zeminden tavana kadar yükselen pencereden dışarı bakıyordu. Aşağıda, Bailemen dans salonunun hemen dışındaki kavşakta büyük bir hareketlilik yaşanıyordu: Şanghaylı vatandaşlar ve sakinler kaybedecekleri bir saniye bile yokmuş gibi bir yerlere gidiyorlardı. Zaman zaman sokaktan geçen biri başını kaldırıp yukarı bakıyor, dans salonunun üstündeki PARAMOUNT yazısını okuyordu. Büyük bir olasılıkla ikinci katın pencerelerinden içerisini, tüm şatafatı ve Tyler'ın dilediği gibi girip çıkabilmesi için açık tutulan boş odaları görebiliyorlardı. Şanghay'ın kalanı böyle bir lükse sahip değildi.

"Bir şey mi dedin?" diye sordu kaşlarını çatarak.

Andong Tyler'ın onu gerçekten de duymadığı için mi yoksa ona söylediklerini düşünmesi için bir şans daha verdiği için mi bu soruyu sorduğundan emin değilmiş gibi duraksadı. Aradan saniyeler geçtiği halde Tyler öfkelenmeyince Andong hafifçe öksürdü ve dediğini tekrarladı. "Sadece Komünist güçleri engellemeye çalışmanın fayda etmeyeceğini söylüyordum. Sayımız az ve onlar giderek kalabalıklaşıyorlar. Bizim bir yandan uğraşmamız gereken bir kan davası var; onların ise sadece bir hedefi var."

Tyler evet anlamında başını salladı. Onu yarım kulakla dinlemişti ve verdiği yanıt da yarım yamalaktı. "Kimse iyi olanın peşinden gitmiyor."

Yeni bir sigara aldı ama bunu yakmadı. *Kan davası.* Lanet olasıca kan davası ve kaynaklarını, üyelerini ve üyelerinin *sadakatini* zihni ele geçiren parazitler gibi tüketen lanet olasıca Beyaz Çiçekler. Ne

yapıyorlardı da insanları ailelerine düşman ediyorlardı? Juliette ve Roma Montagov'la oynaşması. Rosalind ve bulaştığı o saçmalık.

Belki de bundan sadece kadınlar etkileniyordu. Belki de sadece iradeleri güçlü değildi. Tyler yeni bir kibrit yaktı. Sigarasını yaktıktan sonra paketi havaya fırlattı ve Andong paketi yere düşmeden kapmak için öne atıldı. Paketin içinden dikkatle bir sigara çıkardı. Dudaklarının arasına yerleştirdi ve Tyler'ın düşüncelerini okumuş gibi, "Juliette'le ilgili olarak ne yapacaksın?" diye sordu.

"Ne yapmam gerekiyor?" diye sordu Tyler hemen. Sigarasından bir nefes çeker çekmez öksürdü. Sigaradan hiçbir zaman hoşlanmamıştı. Yapacak bir şey olmadığında sigara içerdi. "Hatasını itiraf etmezse, ona zorla itiraf ettiremem. Bizi içten çürütmeye devam edecek."

Juliette'in bunun farkında bile değildi. Tyler Juliette'in –herkesi parmağında oynatarak büyümüş olan kuzeninin– bir an için hatalı olduğunu düşüneceğini sanmıyordu. Açık açık bir hain gibi davranmadığı halde davranışlarının haince olduğunu düşünmezdi. Beyaz Çiçekler'e sempati beslemek zayıflıktı. Beyaz Çiçekler'i *sevmek* ise kan davasında Kızıllara doğrudan bir darbe indirmek demekti. Juliette başına geçmesi gereken çetenin geleceğine yaptıkları yüzünden bir tabancayı kendi başına dayayabilirdi.

Tyler hâlâ neye inanacağını bilemiyordu. Juliette'in aşıların çalınmasıyla bir ilgisi olup olmadığından emin değildi. Son canavarı öldüren kişi Juliette'ti; beş canavarı daha bulmuş olabileceği ihtimali o kadar da inanılmaz mıydı? Aşının tüm şehre dağıtılmasını isteyen de oydu; bu amaçla aşıları çalabileceğine inanmak o kadar zor muydu?

Peki ama canavarlar kontrolü altındaysa neden bir aşıyı ele ge-

çirmek istesin? Hiç mantıklı değildi. Yerine oturmayan bir parça vardı.

Tabii canavarlar ona ait değilse ayrı konuydu. Juliette, Roma Montagov'un kontrolü altında olduğu ve ona isyan edecek cesareti bulamadığı için bu işi yaptıysa durum farklıydı.

Tyler aniden ayağa fırlayınca, Cansun merakla ona baktı. Pencereye bir ışık vurdu; sokaktan geçen bir satıcının arabasının parlak yüzeyinden yansıyan ışıktı. Aslında oraya şehirde olabilecek canavarları yüksek bir noktadan izlemek için gelmişlerdi ama şehirde doğa üstü bir karmaşa değil, sadece insan grevleri ve protestoları çıkmıştı.

Aşı olayının arkasında Roma Montagov varsa, Juliette'i kurtarmak hâlâ mümkündü. Tyler buna inanıyordu. Öncelik Kızıllardaydı ve ne kadar can sıkıcı olsa da kuzeni de onlardan biriydi. Aynı kandan geliyorlardı; damarlarında aynı kan akıyordu. Bunun bir anlamı olması gerekirdi. Juliette taraf seçmeye zorlanırsa, bu şehrin nasıl bölündüğünü görürse, neleri kaybedebileceklerini anlardı. Bir Beyaz Çiçek'in onu bir aptal gibi parmağında oynatmasına izin vermezdi.

"Roma Montagov için en değerli şey ne?"

Andong bu soruya şaşırıp gözlerini kırpıştırdı. Cansun ise kollarını göğsünde kavuşturdu ve sorunun yanıtını düşünürken omuzlarını kulaklarına kaldırdı. Zaten ince yapılıydı ve öyle durduğunda daha da cılız gözüküyor, bir çöp adam gibi oluyordu.

"Roma Montagov'la neden ilgilenelim ki?" dedi Andong ama Cansun da Tyler da pencereden dışarı bakıyor, giderek kalabalıklaşan grupları izliyorlardı.

Tyler sigarasını küllüğe bıraktı. Parmaklarına kül bulaşmıştı ve derisini kaşındırıyordu. İnsan vücudu çok narindi. Onun bir hayvan olarak dünyaya gelmiş olması gerekirdi. Öyle daha faydalı olurdu.

"Haydi beyler," dedi kapıya doğru giderek. "Protestolar başlamak üzere."

Sokaklar insanlarla doluydu ve Kathleen'in girmesi gereken toplantı salonunun girişini kapatıyorlardı.

Kathleen yüzünü buruşturdu ve dirseklerini iki yana açarak güçlükle kalabalığın yan tarafından insanların arasından geçmeye çalıştı. Bu şekilde birilerinin ona çarpmasını engelleyemedi ama kendine biraz olsun yol açabildi. Etraf daha da kalabalık olabilirdi. Tüm şehri etkileyebilecek bir grev başlatılabilirdi ama protestocular merkezi bölgelerde toplanmış gibiydi.

"Tanrım..."

Kathleen eğildi ve bir işçinin pankartının yüzüne çarpmasından son anda kurtuldu. İşçi yoluna devam etmeden önce dikkatle ona baktı ama Kathleen'in bakışları insanların kollarına bağladıkları kırmızı kol bantlarındaydı.

Kanın ne renk akıyor? diye sormuştu Juliette kısa bir süre önce, yakınlardaki o buluşma yerinde. Kızıl mı yoksa işçi kırmızısı mı?

Kathleen güneş gözüne girmesin diye elini yüzüne siper ettiğinde, bileğindeki kırmızı ip bir mücevher gibi parıldadı. Tertemiz ve yeniydi; bileğinden gevşekçe sarkıyordu. Bu, Kızıl kırmızısıydı. Sadece bağlılık sergilemek için kullanılan bir rengin temiz bir versiyonuydu. Bir süsten farksızdı. İşçi kırmızısı ise kirliydi, coşkuluydu ve *çaresizdi*. Uzun süre önce dışa doğru patlayıp dört bir yana saçılmış, giderek coşmaya başlayan bir kalabalık gibi yayılmıştı.

Kathleen nihayet kalabalığın yan tarafından toplantı salonuna adım atmayı başardı. Durum en endişe verici noktaya ulaşmamıştı. Oradaki Komünistlerin coşkusuna bakılacak olursa, henüz o nokta-

dan çok uzaktı. Komünistler ve sendikaları denemeye devam edecek, her seferinde şehrin bir bölgesinde isyan başlatacak ve bunun zincirleme bir tepki gibi diğer bölgelere yayılacağını umut edeceklerdi. Ne kadar iyi hazırlanırlarsa, o kadar başarılı olacaklardı.

Başarılı olduklarında da mesele artık sokaklara dökülmüş isyankâr işçilerin protestoları olmayacaktı.

Devrim olacaktı.

"Dikkat! Dikkat!"

Toplantı çoktan başlamıştı ve konuşmacılar değişmek üzereydi. Kathleen önemli bir şey kaçırmadığını umarak hemen bir yere oturdu. Artık gelecekle ilgili planlarını öğrenmek önemini yitirmişti. Kızıllar bunu biliyorlardı: Komünistler planlama aşamasının neredeyse sonuna varmışlardı ve nihai ayaklanma tetikte bekliyor, sahneye çıkmaya hazırlanıyordu.

"Ne için isyan ediyoruz?" dedi sahnedeki konuşmacı. "Ne için değişimi tetikliyoruz? Kendi çıkarlarımız için mi? Kendi huzurumuz için mi?"

Kathleen saç örgüsünü çekiştirdi. Aklı Rosalind'e, önceki gece kendine geldiğinde nasıl sessiz kaldığına gitti.

"Devlet bize baskı uygulamaya devam edecek. Yasalar bizi aldatmaya devam edecek. Kendini bu şehrin kurtarıcısı ilan eden herkes sahtekârdır.

Bütün krallar zorbadır; bütün idareciler hırsızdır. Devrimin hedeflediği şey huzur ya da çıkarlar değildir. Sadece *özgürlüktür*."

Toplantı salonundaki parti üyeleri ayağa fırladı. Sandalyelerinin geriye itilirken çıkardığı ses kulak tırmalayıcıydı. Kathleen bir şey yapmadan sadece olanları izledi. Dikkat çekmekten endişelenmiyordu. Kimse son sıraya bakmıyordu ve herkes dikkatini sahnedeki konuşmacıya vermişti.

"Bu şehrin gangsterleri bizleri gururlarına, anlamsız kan davalarına kurban edecek. Bu şehirdeki yabancılar bizi zenginleşmek, gemilerine tükenmeyen bir altın kaynağı istiflemek için kurban edecek. Kendimizi bu zincirlerden kurtaracağız! Onlar kim oluyor da bize ne yapacağımızı söylüyor? Onlar kim oluyor da gerekli gördüklerinde bizi cezalandırıyor?"

Konuşmacının sözleri dev bir dalga gibi Kathleen'i kapladı. Birden içinde düğümlenen gerçeğe tahammül edemeyeceğini hissederek karnını tutmak istedi. Doğruydu; Kızıl Çete kim oluyordu da sırf yeteri kadar sadık olmadığına karar verip Rosalind'i kanlar içinde kalana dek kırbaçlıyordu? Neden bir başka insanı incitecek *güce* sahip olmayı hak etmişlerdi? Neden her zaman öyle oldu diye böyle yaşıyorlar, Lord Cai'nin karşısında dizlerinin üstüne çöküyorlardı? Lord Cai'nin öldürmek istediği sıradaki kişiler onlarsa, Kathleen'le Rosalind'in başlarını kılıcın altına eğmekten başka çaresi yoktu. Bir ailenin kaprislerine ve isteklerine bağlı olduğunda, korumanın hiçbir anlamı yoktu. Kathleen bunun için sadakat yemini etmemişti. Düzen istiyordu. *Juliette*'in kontrolü altında düzen istiyordu.

Ama düzenin önce korkuyla titremesi gerekiyorsa, belki de buna değmezdi.

"Ayaklanın!" dedi sahnedeki konuşmacı. "Çok uzun süre acı çektik ve güç kaybettik. Artık ayaklanacağız!"

En sonunda Kathleen de ayağa kalktı ve konuşmacıyı alkışlamaya koyuldu.

Alisa ayaklarını çatının kenarından aşağı sarkıtmış, çatalını ısırıyordu.

O sırada karargâhın en tepesindeydi; yüzünü soğuk rüzgâra çe-

virmiş, babasının çalışma odasından aşırdığı bir dosyayı karıştırıyordu. Sıcak ve rahat yatak odası hemen altındaydı ama ağabeyi ya da diğer Beyaz Çiçekler her an içeri girebilirdi ve gizlice bir şeyler okurken yakalanamazdı. Yalnız kalabilmek için eline bir tabak kek almış, belgeleri kolunun altına sıkıştırıp çatıya çıkmıştı.

Çatalını bir parça keke daha batırıp düşünceli düşünceli lokmasını çiğnedi. Tam bir sonraki sayfaya geçecekken uzaklarda bir yerde bir gümbürtü koptu. Her zamanki kavgalardan birinin başladığını anlatan bir bağırış çağırış duydu. Alisa bir kan davası kavgası yaklaştığı takdirde içeri girmesi gerektiğini bildiğinden gerildi ama sesler giderek yaklaşırken bile her zamanki boş ara sokaklardan başka bir şey görmedi. Ona uzun gelen birkaç saniye boyunca etrafa bakmaya devam etti ama görüş alanında rüzgârda savrulan kısa sarı saçlarından başka bir şey hareket etmiyordu.

"Tuhaf," diye mırıldandı. Bir süre daha çatıda kalabileceğine memnundu.

Bir sonraki sayfaya geçti. Bu dosyayı başını bir an için babasının odasından içeri uzatıp masasında gördüğünde tesadüfen almıştı. Komünist casusların Beyaz Çiçekler'e sızdığına dair söylentiler duymuştu ve meraklanmıştı: Roma son zamanlardan çok meşguldü ama Alisa onun Komünist casuslarla mı başka bir şeyle mi ilgilendiğinden emin değildi. Alisa'ya kimse bir şey anlatmıyordu. Odasına dalıp öğretmenlerinin geldiğini söylemenin dışında, ne yaptığıyla da ilgilenmiyorlardı.

Ne yazık ki Alisa kayda değer bir dosya bulamadığını düşündü. Bu dosyada Kuomintang üyelerinin profilleri vardı ama bunların hepsi temel bilgilerdi. Chiang Kai-shek'le ilgili birkaç haber vardı. Kuzey Seferi'ni izleyen casusların yolladığı birkaç harita vardı. Biraz ilginç olan tek şey, özel hayatıyla ilgili çok az şey bilinen General Shu'yla

ilgili bir soruşturmaydı. Ama Alisa bunu sonuna kadar okuduğunda öğrendiği tek şey General Shu'nun piç bir oğlu olduğuydu. İlginçti ama pek de faydalı bir bilgi değildi.

"Hey!"

Alisa dosyayı kenara koyup çatıdan aşağı baktı. Ses dikkatini çektikten sonra kavganın nerede olduğunu *görebilmişti* ama gördüğü şey pek de bir kavgaya benzemiyordu. Gözlerini kısıp ona yaklaşan şeyin ne olduğunu anlamaya çalıştı ve pankartları görünce ana yolda ilerleyen kalabalığın bir kan davası kavgası değil, bir işçi protestosu olduğunu fark etti.

"Aaa," dedi kendi kendine. "Şimdi anlaşıldı."

Dosyayı kolunun altına sıkıştırıp tabağını ve çatalını aldı. Hızla çatıda ilerledi, serbest eliyle tutunarak dikkatle çatıdan sarktı ve binanın dışındaki direklerden birine sarılarak zemine kadar kaydı. Apartmanın arka tarafındaki dar ara sokağa indi; ayakkabıları çamurlara saplandı, dirseğini giriş katındaki pencere pervazına koyulmuş olan çiçek saksısına çarptı. Elindeki o dosyayla evin ön tarafında yakalanmak istemediği için arka kapılardan birinden ya da başka bir yerden içeri girmesi gerekecekti...

Alisa birden karşısına birisi çıkınca durdu. Kaçacak fırsatı bile bulamadan başına bir çuval geçirildi.

Beyaz Çiçekler'in bölgesinde, protestolar iyiden iyiye şiddetlenmiş, patikalara yayılmış, binalarda büyük bir karmaşa çıkmıştı. Roma ziyaret ettiği güvenli evden –Fransız Beyaz Çiçek üyesini ararken uğradığı yerlerden biriydi– çıktığında az kalsın bir kürek darbesine kurban gidecekti.

"Tanrım," diye bağırıp kenara çekildi.

İşçi hiçbir pişmanlık belirtisi göstermeden ona bakmakla yetindi. Neden pişman olacaktı ki? Etrafta olanları durdurabilecek başka gangsterler yoktu.

Yine bir küfür mırıldanıp binalardan uzaklaşmadan hızla eve doğru yürümeye başladı. Babası kalabalığı kontrol etmek için adamlarını yollamış olmalıydı. Şu ana kadar sayılarının artması, isyancılara karşı silahla karşılık veriyor olmaları gerekirdi. Herkes neredeydi?

Roma onu karargâha götürecek olan bir ara sokağa girdi ve kendini kirli çamaşır suyundan korumak için eliyle başını örttü. Tam avcuna iri bir damla düştüğü anda, yolun ilerisindeki kalabalıktan gelen sesler onu huzursuz etti. Trendeki olaydan beri başka saldırı olmadığı halde vaktini Fransız adamı arayarak geçirmesi saçmaydı. Şanghay'ın dört bir yanında karmaşa yaratan şey kan davası ya da isyancılarken, adamın peşine düşmesi saçmaydı ve bildiği kadarıyla Beyaz Çiçekler arasında bir kişinin bile bu tür bir sorunla mücadele etmeye yönelik bir planı yoktu.

"Saçmalıyorsun."

Roma kaşlarını çattı ve ön kapıyı arkasından kapattı. Kapıdan çıkan ses oturma odasında bağırıp çağıranları susturmadı. Radyatörlerden yayılan sıcak dalgası buz kesmiş tenini anında ısıttı ama paltosunu çıkarmadı. Sesleri izleyerek oturma odasına girdi ve Benedikt'le Dimitri'yi hararetli bir tartışmanın ortasında buldu. Birisi yere bir tabak fırlatmış olmalıydı çünkü Dimitri'nin ayaklarının dibinde paramparça olmuş bir tabak duruyordu.

"Neler oluyor?" diye sordu Roma. O gün bu soruyu kaçıncı kere sorduğunu bilmiyordu.

"Ben de bunu öğrenmeye çalışıyorum," dedi Benedikt. Geriye çekilip kollarını göğsünde kavuşturdu. "Alisa kayıp."

Roma sırtının buz kestiğini hissetti. "Ne dedin?"

"Onun bağırdığını duydum," dedi Benedikt öfkeyle. "Sesi evin dışından bir yerden geldi. Neler olduğunu anlamak için dışarı çıktığımda bil bakalım kiminle karşılaştım?"

"Of, boş boş konuşma," diye parladı Dimitri. "Dışarıda çocukların bağırdığını duymadım. Sokaklardaki karmaşa dışında herhangi bir ses gelmedi. Belki de bunu hayal ediyorsundur Benedikt Ivanovich. Kendilerini göstermeyen adamlar genellikle..."

Roma, Dimitri'nin söyleyeceğinden emin olduğu diğer saçmalıkları duymadı. Kulaklarında bir uğutuyla merdivenlere koşmaya başlamıştı bile; basamakları ikişer ikişer çıktı ve dördüncü katta Alisa'nın yatak odasına daldı. Gerçekten de Benedikt'in dediği gibi oda boştu. Ama bunun bir anlamı yoktu. Alisa hep uzun süre ortadan kaybolurdu. O sırada şehirde bir havalandırma deliğine gizlenmiş bir Çin böreği yiyor ve çok eğleniyor olabilirdi.

"Odasında yok. Buraya baktım." Benedikt'in sesi kendinden önce üst kata ulaştı ve ellerini saçlarına daldırmış bir halde karşısında belirdi.

"Olağanüstü bir durum değil," dedi Roma.

"Evet." Benedikt yanaklarının iç kısmını ısırınca, yüzü içe çökmüş gibi gözüktü. "Ama bir çığlık duydum."

"Dimitri en azından bir konuda haklı: dışarıda *epey* bağırış çağırış kopmuş durumda. Sokaklar isyancılarla dolu. Şu anda bile seslerini duyabiliyorum."

Ama Benedikt ona dik dik bakmakla yetindi. "Alisa'nın sesini tanıyorum."

Onun kendinden bu kadar emin olması Roma'yı harekete geçirdi. Bir anda kendi odasına koştu. Neyi kontrol etmesi gerektiğini bilmiyordu ama odasına gitti ve kapıyı yavaşça açtı. Benedikt de peşinden gelip arkasından merakla içeri baktı.

Peş peşe üç şey fark ettiler. Birincisi: Roma'nın odası buz gibi gibiydi. İkincisi: Bunun nedeni penceresinin açık olmasıydı. Üçüncüsü: Pencerenin kenarında üstüne ince bir bıçak iliştirilmiş, rüzgârda kenarları uçuşan bir mektup vardı.

Roma kollarındaki tüylerin diken diken olduğunu hissetti. Benedikt içine ani bir nefes çekti ve Roma mektubu almak için bir şey yapmayınca, bu şerefi üstlendi ve bıçağı çekip mektubu aldı.

Başını kaldırdığında yüzü kireç gibiydi.

"Moy dyadya samykh chestnykh pravil," diye yazılanları okudu. "Kogda ne v shutku zanemog..."

Benedikt'in kalanını okumasına gerek yoktu. Roma sonraki iki satırda ne yazdığını biliyordu.

"On uvazhat' sebya zastavil," dedi. "I luchshe vydumat' ne mog."

Eugene Onegin'in giriş kısmıydı. Roma hışımla yanına gidip mektubu aldı ve sert bir şekilde çektiği için kenarlarını kırıştırdı. Şiirin meşhur dizelerinden sonra mektup devam ediyordu.

> Düello yapmanın birini öldürmenin en asil yöntemi olduğunu duydum. Artık bu kan davasının biraz asalet kazanmasının vakti geldi, öyle değil mi?
>
> Bir hafta sonra buluşalım ve onu sana geri vereyim.

Metnin altında, bu usta planın arkasındaki kişinin kimliği konusunda şüpheye yer bırakmayan abartılı bir imza vardı.

"Alisa'yı kaçırmışlar," dedi Roma boğuk bir sesle Benedikt'e ama Benedikt bunu zaten anlamıştı. "Tyler Cai, Alisa'yı kaçırmış."

Yirmi Sekiz

Rosalind kendine gelmişti ama tepki vermiyordu. O noktada Juliette endişelenmeye, aldığı yaralar zihnini de mi etkiledi diye düşünmeye başladı.

"Bize biraz müsaade eder misin?" diye selendi Juliette, Rosalind'in odasının önünde nöbet tutan Kızıl muhafıza.

Adam kollarını sıkı sıkı göğsünde kavuşturmuştu ve tetikte bekliyordu. "Ne yazık ki bunu yapamam Bayan Cai," dedi. "Babanız nöbet tutmamı istedi."

"*Ben* zaten başındayım, biraz yalnız kalamaz mıyız?"

Adam başını hayır anlamında sallamakla yetindi. "Ağzından alacağınız bütün bilgilerin doğrudan Lord Cai'ye aktarılması gerek."

Juliette bıkkınlıkla ofladı. "Babam ondan bir şey gizleyeceğimden mi şüpheleniyor?"

"Babanız yeğeninden de asla şüphelenmemişti ve olanları biliyorsunuz."

Juliette yumruklarını sıkarak sandalyesinden kalktı. Adam onun bu halini görünce duraksadı. Çete Juliette'in öfkeli yumruklarıyla ilgili öyküleri biliyordu. Hepsi bu öyküleri duymuştu ve sonuçları görmüştü. O anda önemli olan adamın Juliette'in savurduğu tehditten mi yoksa Lord Cai'nin emirlerini harfi harfine yerine getirmemenin kaçınılmaz sonuçlarından mı daha çok korktuğuydu.

"Kapıyı biraz aralık bırakıp dışarıda bekleyeceğim," dedi adam geri adım atıp. Dışarı çıktı ve menteşeleri gıcırdayan kapıyı hafifçe aralık bıraktı. Juliette yine şık sandalyeye oturdu. Rosalind konuşma boyunca neredeyse gözlerini bile kırpmamıştı. Başka bir zaman olsa Juliette'in kuru tehdit savurduğunu söylerdi. Ama donuk bakışlarını boşluğa dikmiş yatıyordu.

Juliette kuzeninin acı çektiğini biliyordu. Sırtındaki yaralar derindi ve önceki gece doktor yaralarını sararken Kathleen'in bayılmasına ramak kalmıştı. Juliette ona sempati hissetmekle öfkelenmek arasında gidip geliyordu. Böyle bir olay gerçekleştiği için saf bir dehşet hissetmekle bunun *nasıl* gerçekleştiğine dair hiçbir şey anlayamamak arasında gidip geliyordu. Belki de böyle düşünmesi, onun kötü bir insan olduğu anlamına geliyordu. Kötü bir arkadaş, kötü bir kuzen. Rosalind o haldeyken, acı içinde ve ağzını açamayacak kadar sersemlemiş durumdayken bile, Juliette kuzeni ona yalan söylediği için ihanete uğradığını hissetmeden edemiyordu. Bunun nedeninin şehrin onu daha sert birine dönüştürmüş olması mı yoksa eskiden beri kalbi böyle olduğu için mi olduğunu bilmiyordu. Soğuk, kırılgan ve ilk sadakatsizlik belirtisinde sırt çeviren bir kalp. Ayrıca Juliette bir yalancıydı. Doğruyu söylemeye gelince, belki de aralarında

en kötüsü oydu ama bu onu kendine yalan söylediğinde içgüdüsel bir şekilde irkilmekten alıkoymuyordu.

"Seni koruyacağıma yemin ettim," dedi Juliette alçak sesle. "Ama bu şekilde olmaz Rosalind."

Yanıt gelmedi. Gelmesini beklememişti.

"Postaneden yazışmalarınızın kopyalarını almışlar. Yaptıkların böyle ortaya çıktı. Kimse bir şey görmedi, herhangi bir söylenti yayılmadı. Sadece yazdığın mektuplar ve elyazın yüzünden ifşa oldun." Bıkkınlıkla ofladı. "O halde tüccar olduğu yalan mıydı? Gerçekten bir sevgilin var mı yoksa bir neden olmadan mı casusluk yaptın?"

Birden Rosalind bakışlarını ona çevirdi ve ifadesi ilk kez sertleşti.

"Sen de aynı şeyi yapardın," dedi boğuk bir sesle.

Juliette sırtını dikleştirdi. Hafifçe aralık bırakılmış olan kapıya baktı. "Ne?"

"Onu seviyorum," diye mırıldandı Rosalind. Saçlarının diplerinde boncuk boncuk terler birikmişti. Sayıklıyordu, muhtemelen ateşi çıkmıştı. "Onu seviyorum, o kadar."

"Kimi?" dedi Juliette ısrarla. "Rosalind, bana..."

"Önemli değil," diye lafını kesti Rosalind. Sözcükleri düzgün söyleyemiyordu. "Bunların ne önemi var ki? Olan oldu artık."

Söylediklerinin hiçbiri mantıklı değildi. Rosalind'in sevgilisi bir Beyaz Çiçek olsa bile, sıradan bir çete üyesini korumanın ne anlamı vardı? Onun Kızılların öldürülecek kişiler listesinde olmasından başka, bunun ne gibi bir sonucu olabilirdi? Kıdemli biri olamazdı. Kesinlikle Roma değildi, Benedikt de değildi. Bir Montagov değilse, neden bu sıkıntıyı çekiyordu? Neden Rosalind tüm dünya üstüne üstüne geliyormuş gibi gözlerini sımsıkı yummuştu?

Aniden kapı çalındı. Juliette irkildi, yanlış bir şey yaparken su-

çüstü yakalanmış gibi kalbi hızla atmaya başladı. Kızıl muhafız başını içeri uzatıp odaya göz attı. Juliette adamın Rosalind'in mırıldanmasıyla ilgili bir şey söyleyeceğini sandı ama öyle olmadı.

"Size bir telefon var Bayan Cai."

Juliette başını sallayıp ayağa kalktı ve Rosalind'in battaniyelerini biraz daha yukarı çekti. Rosalind kıpırdamadı bile. Gözlerini yumdu ve Juliette odadan çıkıp kapıyı arkasından kapattıktan sonra bile yaprak gibi titremeye devam etti.

"Onu rahatsız etmeyin," dedi muhafıza. "Bırakın da uyusun."

"Hainlere fazla merhametli davranıyorsunuz," diye seslendi adam arkasından.

Juliette dudaklarını birbirine bastırıp koridorda ilerlemeye devam etti. Adam haklıydı. Rosalind'e fazla yumuşak davranmışlardı; *kendisi* ona fazla yumuşak davranıyordu. Kırbaçlanmasını Juliette engellediği için babası bir ders vermek için bu görevi ona verecekti: Rosalind yakında bilgi vermezse, hangi yöntem gerekiyorsa onu kullanarak neden onlara ihanet ettiğini öğrenmek Juliette'e kalacaktı.

Güçlükle yutkunarak telefona yaklaştı. Bunu yapabileceğinden emindi. Babasının ister kira toplamak, ister bir ticari bir alışverişle ilgili hızlı bir yanıt almak için onu peşinden yolladığı diğer Kızılları boğazlamakta ve kesip biçmekte asla tereddüt etmemişti. Ama artık esas soru, bunları yapmayı isteyip istememesi, bunun vicdanında tahammül edemeyeceği kadar büyük bir leke olduğuna inanıp inanmamasıydı.

Ahizeyi alıp kulağına götürdü. "Wei?"

"Bayan Cai?"

Hattın diğer ucundaki kişi İngilizce konuşuyordu. Dahası sesi...

"Roma?"

Huzursuz bir öksürük sesi geldi. "Yaklaştınız ama hayır. Ben Benedikt."

Juliette içinde tuttuğu nefesi dışarı verirken hayal kırıklığını bastırmaya çalıştı.

Kendine hayal kırıklığının nedeninin Roma'nın sesini değil, onun Fransız adamı bulduğu haberini duymak istemesi olduğunu söyledi.

"Bir şey mi oldu?" dedi sesini alçaltarak. Arkasına şöyle bir bakınca koridorun boş olduğunu gördü ama bu yakınlarda birilerinin onu gizli gizli dinlemediği anlamına gelmiyordu.

"*Bir şeyin* ne olduğunu tanımlayın," dedi Benedikt de alçak sesle. "Günlerdir size ulaşmak istiyordum ama bugün Roma'yı başımdan atabildim. Kuzeniniz onun kız kardeşini kaçırdı."

Juliette birkaç saniye boyunca Benedikt Montagov'un neden söz ettiğini anlayamadı. Sonra bunun ne anlama geldiğini idrak edince, "*Ne?* Rosalind Alisa'yı mı kaçırdı?" diye sordu telaşla.

"Hayır, hayır," dedi Benedikt hemen. İngilizce, akrabalardan söz etmek için fazla basit bir dildi ve Juliette'in bu sonuca varmış olması onu şaşırtmış gibiydi. "Tángdìniz. Cai Tailei. Roma Alisa'yı bulabilmek için şehrin altını üstüne getirdi ama onu hiçbir yerde bulamadı. Yanımda olmadığı bir anda bu konuda bir şey bilip bilmediğinizi sormak istedim."

Juliette elini gözlerine bastırdı ve boğazına kadar yükselen öfkeli çığlığı içinde tuttu. Elbette Tyler böyle bir numara çekecekti. Yoldan çıkmış bir kuzen yetmiyormuş gibi, şimdi bir *diğeri* de gidip kan davasını tetiklemişti.

"Hayır, bu konuda bir şey bilmiyorum," dedi Juliette sert bir sesle. "Onu kaçırdığından bile haberim yoktu. Alisa güvende mi?"

"Ona zarar veremez, vermez. Roma'yı öldürme şansını yakalamak için Alisa'yı güvende ve sağ tutması gerek."

Juliette ahizeyi az kalsın düşürecekti. *"Efendim?"* Yine etrafına bakındı. İki ulak merdiven boşluğunda durmuş şüpheyle ona bakıyorlardı. Juliette bağırmamak için kendini tuttu. "Ne demek istiyorsunuz?"

Benedikt uzunca bir süre bir şey demedi. Bu haberi verdiğine pişman olmuş gibiydi.

"Bir düello Bayan Cai. Roma Alisa'yı üç gün içinde bulamazsa, onu geri alabilmek için Tyler'la düello yapmak zorunda kalacak."

Juliette Tyler'ı saatler sonra Bailemen'in loş masalarının arasında buldu. Roma'yla birlikte oraya son gittiklerinden beri aradan onlarca sene geçmiş, şehir değişmiş ve ayaklarının altında çok daha genişlemiş gibi hissetti. Ama dans salonu her zamanki gibi kalabalıktı. Büyük bir ihtimalle, dışarıda bir savaş bile olsa Bailemen gibi bir yer asla tamamıyla boşalmazdı.

"Dağılın," dedi Tyler'ın etrafındaki adamlara. Kuzeninin karşısına oturdu.

Adamlar emir almak için Tyler'a baktılar. Juliette ihtiyacı olabilir diye elini çoktan bileğindeki boğma teline götürmüştü ama Tyler tamam der gibi başını salladı ve yanındaki dört adam Juliette'e pis bakışlar fırlatarak uzaklaştılar.

"Sana nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordu Tyler. Sandalyesinde geriye yaslanıp ellerini kol desteklerine dayadı. Önünde üç tane boş kadeh duruyordu ama zerre kadar sarhoş gözükmüyordu. Uzun süredir orada değildi; bir ulak orada olduğunu haber verir vermez Juliette soluğu orada almıştı.

"Yapma," dedi Juliette sadece. "Buna kesinlikle değmezdi ve şimdi de değmez."

Tyler önündeki boş kadehlerden birini aldı. İçinde Juliette'in göremediği bir içki varmış gibi bardağı ağır ağır çevirdi.

"Haberin sana ulaşması ne kadar sürecek diye merak ediyordum," dedi bardağın ışığı nasıl kırdığını incelerken. "İtiraf edeyim, düşündüğümden uzun sürdü."

"Hepimizin şehirde senin kadar çok kulağı yok."

"Ah, ama senin Montagovlarla doğrudan iletişimin var."

Juliette buz kestiğini hissetti. Demek mesele buydu. Tyler nihayet blöfüne karşılık vermeye karar vermişti.

Juliette kadehi hızla kuzeninin elinden kaptı. Tyler dans pistine, parıldayan duvarlara ve görünmez içkilere bakmayacaktı. Tyler'ı *ona* bakmaya zorladı.

"Son zamanlarda Puşkin okuyorsun sanırım," dedi. "Rus düellolarında şahitler olmasına ve şahitlerin hata işlemiş olan kişiye özür dilemek isteyip istemediğini sormalarına izin verilir. O yüzden senden şunu istiyorum Tyler: Alisa'yı serbest bırak ve bu konuyu kapat. Hayatını kaybetmene değmez."

Tyler bir kahkaha attı. Bu ses dans salonunun kalanında yankılanan, karanlık geceyle ve tuhaf müziklerle güçlenen tatlı bir çınlamaya sahip değildi. Buz gibi, tuzaklarının kapanışını izleyen avcıların çıkardığı bir sesti.

"*Ne* düşünüyorsun?" Tyler'ın keyifli ifadesi belirdiği hızda silindi. Masaya doğru eğildi. "Kim *senden* Roma Montagov adına konuşmanı istedi? Kim *senden* onun şahidi olmanı istedi?"

Juliette yumruklarını sıktı. Parmaklarından biri yine telin etrafında kıvrıldı; kullanmak için değil, sadece kendini kontrol etmek, acı hissi boğazını yakan o kor gibi öfkeyi dindirene dek teli sıkıca parmağının etrafına dolamak için.

"Sadece bir terim bu."

Tyler ayağa kalktı. "Bana yalan söyleme." Bu sefer sesi kesinlikle yumuşak değildi. Bu işi ciddiye alıyor, kendini Juliette'in sadakatini denetleyen biri olarak görüyordu. "Benim şahidim olabilirsin veya buna sesini çıkarmazsın ya da Kızıl Çete'yi bana devredersin."

Juliette öfkeyle masanın üstünden öne atıldı ama Tyler da en az onun kadar hızlı davrandı. Juliette'in yumruğu havada kaldı. Tyler onu engellemek için birden bileğini sıkıca tutunca, yumruğun burnunun üstüne inmesini engellemişti.

"Aklını yitirmişsin," diye hırladı Juliette. "O da seni öldürebilir. Sen yenilmez değilsin."

"Doğru," dedi Tyler. "Ama *ben* bir Kızıl'ım. Şu anda senin için aynı şeyi söylemek zor." Juliette'in elini sert bir şekilde geriye itti ve gitmek üzere paltosunu aldı. Bu arada Juliette sadece dengesini sağlamak için değil, dönmeye başlamış olan zihnini de sakinleştirmek için masaya tutundu.

"Pazartesi sabahı tángjiě," dedi Tyler. "İskân sınırının hemen dışında, Suzhou Deresi'nin orada diyelim mi? Sakın geç kalma."

Yirmi dokuz

"Onu vazgeçiremiyorum," dedi Benedikt Montagov.

Juliette ona baktı. Huangpu Nehri'nin kenarında durmuş, suya bakıyorlardı. Düelloya iki gün kalmıştı ve hava ılınmaya başlamıştı ya da belki de azgın dalgaların üstüne vuran güneş ışığı günün daha ışıl ışıl görünmesini sağlıyordu.

Benedikt'in ellerini ceplerine sokmuş, onu gördüğünde istifini dahi bozmadan buluşmayı kabul etmiş olması çok tuhaftı. Ondan uzak durduğu kesindi. Nazik davranırken bile Juliette'in her an ateş edebileceğini düşünüyor olabilirdi. Ama yine de buluşmaya gelmişti. Gelmişti ve eski dostlarmış, ortak bir amaçları varmış gibi onunla bilgi paylaşıyordu.

"Alisa'yı kaçıramayacağımızdan emin misin?"

"Nerede olduğunu bilmiyorum," dedi Juliette. "Şehir çok büyük.

Benim Marshall Seo'yu sakladığım gibi, Tyler da Alisa Montagov'u dilediği kadar saklayabilir"

"O halde bundan kaçış yok," dedi Benedikt. "Tyler istediği düelloyu elde edecek."

Juliette içine derin bir nefes çekip içinde tuttu.

"Bir Rus düellosu olacağını söyledi; dolayısıyla ikisinin de tek atış hakkı olacak," dedi Juliette çatlak bir sesle. "Ama söz konusu olanlar Roma ve Tyler. Birisi ölecek."

Öykülerdeki düellolarda, o tek atış genellikle hedefi vurmaz, yere isabet eder, birinin şapkasını delip geçerdi. Ama Roma da Tyler da o kadar beceriksiz değildi.

"Daha da kötü bir şey var," dedi Benedikt. "Gerçekten de eski kurallara uyulacaksa, düelloyu talep eden kişi ilk ateş etme hakkına sahip olur. Tyler'ın ıskalama şansı ne kadar?"

Juliette gözlerini sıkı sıkı yumdu ve başında başlamış olan karıncalanmayı hissetmemeye çalıştı. Rüzgârın bir faydası olmuyordu. Rüzgâr içine atmaya çalıştığı dehşet hissini dışarı çıkarıyor, onu dansa kaldırıyordu.

"Sıfır," diye fısıldadı. "Kesinlikle sıfır."

Neler olacağını görmek istemiyordu. Kızıllara karşı Beyaz Çiçekler.

Çarpan kırmızı ve kanlı kalbine karşı ailesi.

"Onu sen vazgeçirebilirsin Juliette."

Juliette irkilerek gözlerini açtı ve dönüp Benedikt Montagov'a baktı. Ona ilk ismiyle hitap etmişti. Belki de ona belli ettiğinden daha fazla güveniyordu.

"Denedim. Tyler beni dinlemedi."

"Tyler'dan söz etmiyorum."

Juliette midesine bir yumruk yemiş gibi Benedikt'in düşündüğü şeyi mi ima ettiğini merak etti. Rüzgâr yine yüzüne vurduğunda buz gibiydi. Yanağından bir anda ve hızla akmaya başlayan bir damla yaş, kimse görmeden beton zemine düştü. Bund etraflarında hayata devam ederken bir süre sessiz kaldılar; Benedikt nehre, Juliette ise ona bakıyor, ne kadar bilgi sahibi olduğunu anlamaya çalışıyordu.

Benedikt gözlerinin içine bakıp, "Neden ona söylemiyorsun?" diye sorduğunda sorusunun yanıtını da almış oldu.

"Neyi söyleyeyim?" dedi Juliette. Elbette neden söz ettiğini biliyordu. *Gerçeklerden. Ona gerçekleri söylemesinden söz ediyordu.* Benedikt o gün hastanedeydi. Roma'nın nasıl istemeden Juliette'ten uzaklaştığını görmüştü. Birbirleri için ne anlam ifade ettiklerini anlamak zor değildi.

Sevgililer. Yalancılar.

"Roma sır tutmayı bilir," dedi Benedikt. "Başka herkesin hayatını çok önemsediği için kendi hayatını önemsemez. Alisa için kendini tehlikeye atabilir çünkü elinde kalan tek kişi o. Ama senin de onun yanında olduğunu bilirse ölüme bu kadar hevesle koşmayabilir. Ona yalan söylediğini söyle. Marshall'ın hayatta olduğunu söyle. Farklı bir plan yapmak zorunda kalır."

Juliette başını salladı. Her şeyin bu noktaya –ona, aşka– vardığını düşünmek hoş olsa da bir örümcek ağını andıran kırık bir camdaki bir diğer çatlaktan başka bir şey değildi bu.

"Hiçbir şey yapmayacağım," dedi alçak sesle. "Hem tüm dünyaya Marshall'ın hayatta olduğunu söylemesinden korkmuyorum. Beni affetmesinden korkuyorum."

Benedikt şaşkınlıkla ona döndü. Bu sözleri onda bir şok etkisi yaratmıştı. "Bunda korkacak ne var?"

"Anlamıyorsun." Juliette kollarını etrafına sardı. "Benden nefret ettiği sürece güvendeyiz. Birbirimizi yeniden seversek bu şehir, umut etmeye cesaret ettiğimiz için ikimizi de öldürebilir."

Juliette onu ölümden kurtarırken bir başka ölümcül tehlikeye atıyor olacaktı.

Benedikt'in uzun süren sessizliği, *Gerçekten de anlamıyorum*, diyordu. Juliette onun Marshall Seo'yu aramak için güvenli eve girişini izlemişti. Az kalsın Benedikt'in Marshall Seo'nun intikamını almak istemesi yüzünden yüzüne bir mermi yiyecekti. Benedikt'in korkuyu anladığını biliyordu. Aşk korkusunu ve bunun bir daha geri gelmeyebileceği, insanın incitebileceği durumlardan korkmasının nasıl bir şey olduğunu biliyordu. Ama bir kan davasından korkmuyordu ve Juliette onun en azından bir korkunç şeyden etkilenmediğine memnundu.

"Çıkar baklayı ağzından Benedikt Montagov," diye fısıldadı sessizlik devam edince.

Benedikt sırtını nehre döndü.

En sonunda aklı başka bir yerdeymiş gibi güçlükle duyulan bir sesle, "Bence umut etmeyi reddederek kendine kötülük ediyorsun."

Juliette yanıt vermeye fırsat bulamadan, Benedikt çoktan dostane bir tavırla omzuna hafifçe vurmuş ve uzaklaşmaya başlamıştı. Onu Bund'a bakar halde, paltosu rüzgârda uçuşan yalnız bir kız olarak orada bırakmıştı.

Kathleen yazışmalara göz atmış, aktarılan bilgileri okumuştu. Konuya hangi açıdan bakarsa baksın aklında şüphe kalmamıştı. Lord Cai'nin Kızıl Çete'yi tehdit ettiği, yakın çevrelerinde bir casus

olduğu uyarısında bulunduğu... Evin içinde dolaşıp hangi akrabaların toplantılarını duyabilecek mesafede olduğuna baktığı, casusu evinden attığı umuduyla sayılarını azalttığı zamanlar... Aradığı kişi Rosalind'di. En başından beri Rosalind'di.

Ve Kathleen yanıtları öğrenmeyi istiyordu.

Kararlılıkla yukarı çıktı. Kız kardeşi ona söz vermişti. Aralarında okyanuslar olsa bile o, Rosalind ve Juliette hep birlikte olmuşlardı; birbirlerini koruyacaklarına, bir arada kaldıkları sürece yenilmez olacaklarına söz vermişlerdi. Bundan daha önemli ne olabilirdi?

Kathleen nöbet tutan Kızıl'ı görmezden gelerek Rosalind'in kapısının önünde durdu. Kapıyı o kadar sert tıklattı ki eli acıdı.

"Rosalind, kapıyı aç."

"Pek yürüyecek durumda değil," dedi nöbetçi. "İçeri girin."

"Hayır," dedi Kathleen. "Kalkıp gözlerimin içine bakmasını istiyorum."

Kathleen asla bu kadar büyük bir ihanete uğradığını hissetmemişti. Rosalind'in Kızıl Çete'ye olan sadakatini yitirmiş olmasını anlayabilirdi. Rosalind'in sabrının taştığını, senelerce ailenin odak noktasından ayrı tutulduktan sonra Cai ismini mahvetmeye karar vermesini anlayabilirdi. Juliette'in yüzüne bir tokat gibi inse de bunu bile tek başına affedebilirdi.

Kathleen esas anlamadığı, Rosalind'in bunları *ona* neden anlatmadığıydı.

"Rosalind," diye seslendi tekrar sert bir sesle.

Yanıt gelmedi. İçerisi fazla sessizdi. En sonunda kapıyı açmaya çalıştığında kilitli olduğunu gördü.

"Onu en son ne zaman kontrol ettiniz?" diye sordu.

Kızıl muhafız gözlerini kırpıştırıp dönmeyen kapı koluna baktı. "Bir saat kadar önce."

"*Bir* saat kadar önce mi?"

Bir terslik vardı. Bu kadarı kesindi. Adam hemen ona geri çekilmesini işaret etti. Kathleen kenara çekildi ve adam kapıya sert bir tekme savurup çat diye menteşelerinden ayırdı. Kapı duvara çaptı ve oda gözler önüne serildi: boş bir yatak, kenara çekilmiş bir sandalye, açık bir pencere ve rüzgârda uçuşan ince perdeler.

Kathleen pencereye koştu. Birbirine bağlanmış çarşaflardan yapılmış, dört direkli yatağın ayaklarından birine bağlanmış bir halat aşağı sarkıyordu. Ta aşağıdaki çiçeklere, ezilmiş güllerin oraya kadar ulaşıyordu.

Kathleen acı acı iç çekti. "Tabanları yağlamış."

Roma giriş katındaki depo odasında tabancasını parlatıyor olmasaydı, ara yoldan gelen hışırtıyı duyamazdı.

Pencere açıktı ve tozlu çerçevelerinden içeri dolan öğleden sonra güneşi pirinç lambalara vuruyordu. Bezi masaya koyarken, dışarıda bir yere su sıçramış gibi bir ses geldi ve birinin alçak sesle bir küfür savurduğunu duydu. Acı içinde inleyen bir kızın sesi gibiydi ve ayak sesleri giderek yaklaşıyordu.

Roma'nın aklına gelen ilk şey onun Alisa olduğuydu: Kaçmayı başardığını ve eve dönebildiğini düşündü. Hiç düşünmeden pencereyi ardına kadar açtı ve dışarı çıktı; ayakkabıları dışarıdaki ıslak kil toprağa battı. Kuzey yönünde kimse yoktu. Hızla arkasına döndü.

Rosalind Lang üstünde geceliğe benzer bir giysiyle ve kalın bir paltoyla orada duruyordu.

Roma hayal görüp görmediğini anlamak için gözlerini ovuşturma ihtiyacına direndi. Son birkaç gündür yaşadığı uykusuzluk başına

vurmuş olabilirdi çünkü Rosalind'in orada olması yeteri kadar tuhaf değilse bile o perişan hali tuhaftı.

Aradan birkaç saniye geçti ve Rosalind paltosundan bir tabanca çıkardı. Roma'nın ona saldıracağını düşünmüş olmalıydı ki tabancayı hemen ona doğrulttu.

Roma karşılık vermedi. Yavaşça ellerini havaya kaldırdı. "Merhaba. Burada ne işiniz var?" dedi.

Bu durum ona komik geldi. İçinde bulundukları durum hiç komik olmadığı halde aklına gelen şey komikti. Bir zamanlar Roma Juliette'le tanışmadan, ayaklarının dibine bir misket yuvarlamadan ve ona âşık olmadan önce bir başka görevle Kızıl bölgesine yollanmıştı.

Oraya Rosalind için yollanmıştı.

Babası bu yüzden en sonunda ondan şüphelenmeye başlamıştı. Rosalind Lang burlesk kulübünün gördüğü en iyi dansçı olarak şehirde konuşulmaya başlamıştı ve Roma'nın Kızıl çevrelerine karışması, Rosalind'le yakınlaşması ve dillere destan, talihsiz bir aşk öyküsü kisvesi altında ondan bilgi edinmesi planlanmıştı. Ama Roma, Juliette Cai'nin Şanghay'a döndüğünü duymuştu ve Kızıl bölgesine geçerken plan değiştirmiş, o korkunç kızıl vârisini kendi gözleriyle görmek istemişti.

Hiç şansı olmamıştı. Juliette Cai'yi Bund'ın karşısında dudaklarında bir gülümsemeyle ilk kez gördüğü anda işi bitmişti. Talihsiz aşk öyküsü yön değiştirmiş ve gerçek olmuştu. Roma dönüp rapor verdiğinde planlarının başarılı olmadığını söylemişti ama yine de gizlice Kızıl bölgesine gitmeye devam etmişti. Elbette babası ne yaptığını anlamıştı.

Rosalind Lang'in beş sene sonra orada, babasının bölgesinde birkaç adım ötesinde olması çok tuhaftı.

"Bir kere bağırmam yeter," dedi Roma, Rosalind tabancayı ona doğrulttuğunda. "Beyaz Çiçekler'in bu evden dışarı fırlaması ve sizi mermilerle delik deşik etmesi için bu kadarı yeter. İyi düşünün Bayan Lang."

"Neyi?" dedi Rosalind güçlükle. Eli titriyordu. "İyi düşünüp seni vurabilirim ya da düşünmeyi tamamıyla bir kenara atıp seni vurabilirim."

Roma kaşlarını çattı. Ona bir adım yaklaştığında yeni ağlamış gibi gözlerinin kıpkırmızı olduğunu fark etti. "İnsanın düşünmeyi nasıl unuttuğunu anlatın bana," dedi. "Çok değerli bir özellik gibi geliyor kulağa." Neden vakit kazanmaya çalıştığını bilmiyordu. Nedense Beyaz Çiçekler'i dışarı çağırması ve Rosalind Lang'i öldürtmesi ona doğru gelmemişti. Belki de kız kardeşinden hoşlandığı ve Kathleen Lang'e zarar vermek gibi bir niyeti olmadığı için öyle hissediyordu.

Belki de ona Juliette'i hatırlattığı için.

"Ateş etmeyeceğimi düşünme," dedi Rosalind öfkeyle. "Yardım çağır. Hiç durma!"

Roma hiçbir şey yapmadı. Kaşlarını çatarak orada dikilmeye devam etti. *Burada ne işi olabilir?*

En sonunda Rosalind pes etti ve tabancayı indirirken yanağından bir damla gözyaşı daha süzüldü.

"Onun yerine sen olsaydın, her şey ne kadar kolay olurdu," diye fısıldadı Rosalind. "Ne kadar iyi yüreklisin. Ne kadar asilsin."

Rosalind daha fazlasını söylemek istemiyormuş gibi hızla elini dudaklarına bastırdı. Dolu dolu olan gözlerini hızlı hızlı kırpıştırdı, öne atıldı ve hızlı adımlarla ilerlerken omzu Roma'nın omzuna sürtündü. Roma o gözden kaybolduktan sonra bile uzun süre arka-

sından bakakaldı, sanki dikkatini ara sokağın ağzından ayırmazsa şaşkınlığından kurtulabilirmiş gibi bakışları oraya kilitlendi.

Belki de onu vurması gerekirdi. Juliette'in hak ettiği buydu. Göze göz. Cana can.

Başını salladı. Ama o öyle biri değildi. Öyle olmak istemiyordu. Kızıl Çete Alisa'yı kaçırmıştı ve onu onurlu bir şekilde geri alacaktı. Kızıl Çete alçaklık etmişti ama kendisi tamamıyla farklı bir yönde ilerleyecekti. Ellerine yeteri kadar kan bulaşmıştı. Bundan usanmıştı. Uykusuna sızan kokudan, onu için için yakacak kadar kuvvetli olan nefret duygusundan yorulmuştu.

Roma sessizce pencereden içeri girdi.

Otuz

Hava bulutluydu; o kadar karanlıktı ki sabah vakti olduğu halde gece çökmek üzereymiş gibi gözüküyordu. Ama bu çok şey istemek olurdu. Bütün gün birden geçebilse, düello da yapılmazdı.

Ama o sırada, sıkılmamış çamaşırlar gibi şişkin ve ağır bulutların altında, Suzhou Deresi'nin yanında duruyorlardı. Juliette etrafın neden o kadar sessiz olduğunu anlayamıyordu; o gün yollarda hemen hemen kimse yoktu. Uzaktaki büyük gaz fabrikaları sessizdi ve etrafta bir tane bile işçi yoktu. Duymadığı bir olay mı olmuştu? Şehrin başka bir yerinde haberdar olmadığı bir protesto gösterisine mi akın etmişti herkes?

"Tetikte ol Juliette."

Juliette dikkatle Montagovlar geldiği andan itibaren hazır bir şekilde ara sokağın sonunda bekleyen Tyler'a baktı. Tam karşıda, boş

gibi gözüken balıkçı tekneleriyle ve yüzen evlerle dolu olan dere akmaya devam ediyordu.

"Esas düello kurallarını izlemeyeceğiz herhalde, değil mi?" diye sordu Juliette. "Çünkü neredeyse beş yüz tane kural var ve Rusça sözcük haznem o kadar geniş değil."

Tyler yanıt olarak cebinden bir şey çıkarıp ona fırlattı. Juliette bunu havada yakaladı ve parmakları kâğıtları sıkıca kavradı. Kapağının rengi solmuştu ama bir çerçeve içine alınmış olan metin hâlâ okunaklıydı: *Yevgeniy Onegin*.

"Otuz iki adım," dedi Tyler sakin sakin. "Şu çöp torbasını bariyer olarak kullanabiliriz."

Juliette arkasına bakıp tekrar Alisa'yı kontrol etti. Alisa, Tyler'ın iki adamı tarafından tutuluyordu. İki diğer Kızıl da ara sokağın diğer ucunda bekliyorlardı. Beyaz Çiçekler arka yollardan saldırmaya ve bir bölge savaşı başlatmaya karar verebilirler diye nöbet tutuyorlardı ama Roma asla o kadar düşüncesiz davranmazdı. Etrafı yüksek duvarlarla ve iki yana taşan kiremit çatılarla dolu daracık bir alanda bir çatışma başlatarak zafer kazanmak mümkün değildi. Öyle bir yerde ancak bir düello yapılabilirdi.

Otuz iki adım. Ortada bir bariyer olacaktı ama iki tarafına geçecek olan düellocular sadece öne adım atıp ileriye gidebilecekler, geri adım atamayacaklardı. Tyler'ın tek ateş hakkı vardı. Iskalarsa Roma onu bariyere yaklaşamaya zorlayabilirdi ve ateş etme sırası ona geldiğinde sadece bir sonuç mümkün olabilirdi. Roma o kadar yakın mesafeden hedefini kesinkes vururdu.

Ama bunun için önce Tyler'ın ıskalaması gerekiyordu. Juliette otuz iki adım mesafeden bile bunun mümkün olup olmadığını bilmiyordu. Sadece bariyere yaklaşmamalarını umut edebilirdi. İkisinin

de birbirinden uzak duracağını, ikisinin de ıskalayacağını ve bu düellonun kimse ölmeden, şereflerini kurtarmış, Alisa geri verilmiş ve Tyler yatışmış bir halde sona ereceğini umut edebilirdi.

Şaka gibi, diye düşündü. Kalbi gümbür gümbür atıyordu. Umut ettiklerinin gerçekleşmesi mümkün değildi. Peki bu iş nasıl sonlanacaktı?

"Hey," dedi Juliette, Alisa'ya yaklaşarak. "Bir şeye ihtiyacın var mı? Susadın mı?"

Alisa hayır anlamında başını salladı. Kolunu onu tutan adamdan kurtarmaya çalıştı ama büyük bir çaba sarf etmemişti bile; uzun süre önce kaçmaya çalışmaktan vazgeçmişti.

"Sadece eve gitmek istiyorum," dedi buz gibi bir sesle.

Juliette güçlükle yutkundu. "Gideceksin." Tyler'ın romanını Alisa'nın ayaklarının dibine bıraktı. "Benim için buna göz kulak ol, olur mu?"

Tyler sonuç ne olursa olsun düellonun sonunda Alisa'yı geri vermeye söz vermişti. O ana kadar verdiği sözleri tutmuştu. Alisa'ya bir zarar gelmemişti. Alisa sadece orada olmaktan dolayı sinir olmuş gibiydi.

Belki de, diye düşündü Juliette birden, Alisa ağabeyinin bir düelloya davet edildiğini bile bilmiyordu.

Ara sokağın dışındaki yoldan ayak sesleri geldi. Juliette içine derin bir nefes çekip omuzlarını dikleştirdi ve yumrukları sıktı. Alisa neden orada olduğunu bilmiyorsa bile yakında öğrenecekti.

Roma ve Benedikt geldi. İkisi de soğuğa karşı yakalarını çenelerine kadar kaldırmışlardı ve çok gergin gözüküyorlardı. Juliette bir an için Roma paltosunun altına koruyucu bir şey giymiş olabilir mi diye düşündü ama Roma paltosunun düğmelerini açınca içinde sa-

dece tiril tiril beyaz bir gömlek olduğunu gördü. Orada hile yapmak mümkün değildi. Tyler herhangi bir hile girişimini anında görürdü.

"Tyler," diye bağırdı Juliette. Sesi Roma'nın dikkatini çekti ve bakışlarını Alisa'nın arka tarafta tutulduğu yere çevirdi. Öne atıldı ama Benedikt onu kolundan tutup ani hareket yapmaması için uyardı. Ara sokağa buz gibi bir rüzgâr daha esti. Montagovlar aynı resmin ikiz yansımalarıydı: Biri bir kontrastlar ve gölgeler tablosu, diğeriyse onun soluk tenli, sarışın ikiziydi.

"Beni azarlamana gerek yok," dedi Tyler ona yaklaşarak. "Pozisyonumu alıyorum."

Tyler tam yürümeye başladığında yakınlardan bir yerden *güm* diye bir ses geldi ve ara sokaktaki herkes irkildi. Tyler ne kadar soğukkanlı davranıyor olursa olsun, en az Juliette kadar gergindi. Juliette korkudan kasılmış bir halde dururken, Tyler kan dökmeye hazır bir şekilde yumruklarını sıkmıştı.

"Eminim ki sadece bir çekçekçidir," dedi Juliette. Tekrar Alisa'ya bakıp gözleriyle ona her şeyin yoluna gireceğini anlatmaya çalıştı ve ara sokağın ortasında bekleyen Benedikt'in yanına gitti. Şahitler olarak tarafları adına konuşmaları ve sorunu çözüp gitmeleri için son şansları buydu.

"Bir gelişme var mı?" diye sordu Benedikt.

Juliette başını salladı. "Hayır. Roma fikrini değiştirdi mi?"

"Fikrini değiştirmiyor."

Ondan söz ettiklerini bilen Roma bakışlarını Juliette'ten ayırmadı. Bakışları boştu ve duygularını ele vermiyordu.

"Roma," diye fısıldadı Juliette. Roma'nın onu duyduğunu biliyordu. Her sözcüğü dudaklarını sessizce oynatarak söylese bile, Roma büyük bir ihtimalle dudaklarını okuyabilirdi. "Yapma bunu."

"Yapmam gerek," dedi Roma. Konu kapanmıştı. Bu kadar basitti. Kan davası devam etmeye mahkûmdu. Bu fikirden nefret eden Roma bile onun çekimine karşı koyamıyordu. Kan davası onu kendine çekecek, öldürmeye zorlayacaktı.

Eskiden ne dediğini hatırla, diye bağırmak geçti Juliette'in içinden. *Astra inclinant, sed non obligant.**

Nefesi boğazını tıkamış bir halde kıpırdamadan durdu. Kalbi öylesine gümbür gümbür atıyordu ki dışarıdan duyuluyor olmalıydı; o kadar yüksekti ki başka bir şey duyamıyordu. Ama Roma... Roma sadece sakin sakin arkasına dönüp sokağın ucundaki pozisyonunu aldı ve bir kez olsun Juliette'e ya da Benedikt'e bakmadı.

Juliette arkasını dönüp yürümeye başladığı anda Benedikt de dikkat eksildi. Hemen Roma'nın yanına gidip dirseğini tuttu ve Juliette'in duymadığı bir şeyler fısıldadı. Juliette üç adımda bir arkasına bakıyor, neler olduğunu anlamaya çalışıyordu ama Roma tepki veriyormuş gibi gözükmüyordu. Sadece başını salladı ve kuzenini başından attı.

"Tyler," diye seslendi Juliette.

"Arkama geç," dedi Tyler. Ona bakmıyordu. "Atış menzilinde kalmak istemiyorsan tabii."

Nefes al. Nefes ver.

"Tyler..."

Bu sefer Tyler belinin yan tarafında asılı olan tabancasıyla dönüp ona baktı. "Evet?"

Ama Juliette'in dili tutuldu. Ne diyecekti? Roma'nın hayatı için yalvaracak mıydı? Dizlerinin üstüne çöküp yalvaracak, Tyler'ın düşündüğü gibi asla liderlik edemeyecek zayıf bir kız gibi mi davranacaktı?

* Yıldızlar bizi yönlendirir, yolumuzu kesmez. (ç.n.)

Güçlükle yutkundu. Bunu yapamazdı *Yapmayacaktı*. Kızıl Çete'nin vârisiydi. Gangsterlerin, tüccarların ve *canavarların*, ağzı kanlı köpüklerle kaplı olan herkesin vârisiydi. Kimsenin önünde diz çökemezdi.

Tyler gülümsedi. "O halde yerine geç."

Ama *keşke* öyle olmasaydı diye düşündü. Keşke sadece sıradan bir kız olabilseydi.

Juliette ara sokağın arkasına gidip Alisa'nın yanına geçti. Alisa kaşlarını çatmaya başlamıştı. Parçaları birleştiriyor, ellerinde tabancalarıyla bir ara sokağın iki ucuna geçen Roma ile Tyler'ı izliyordu. Bu arada Benedikt, "Tyler Cai," diye seslendi. "Kendi hızınızda bariyere yaklaşabilirsiniz."

"Neler oluyor?" diye sordu Alisa birden. "Bir *düello* mu bu?"

Juliette kalbinde bir çatlak açıldığını hissetti. Bu, fiziksel bir şeymiş gibi açılan yarığı hissetti.

"Bakma," dedi Alisa'ya.

Tyler fazla hızlı yürüyordu. Bir Rus düellosunda korkulan şey, ilk ateş edecek olan kişinin ıskalaması, ateş etmek için bariyere ne kadar yaklaşırsa rakibinin sırası geldiğinde ona o kadar yakın olmasıydı. Ama Tyler'ın böyle bir endişesi yokmuş gibiydi. Tyler yürüdü, yürüdü, bariyere kadar gitti ve ayakkabıları çöp torbasının hemen önünde durdu.

"*Bakma* da ne demek?" diye bağırdı Alisa. Debeleniyor, adeta hayatı buna bağlıymış gibi kıvranıyor, onu kollarından tutan Kızıllardan kurtulmak için elinden geleni yapıyordu. "Onu öldürecek Juliette! Tyler onu *öldürecek*!"

"Alisa Montagova," dedi Juliette sert bir sesle. "Sana bakmamanı söyledim..."

Tyler tabancasını kaldırdı. Nişan aldı.

Tam Alisa çığlık atmaya başladığı anda, sabahın ilk saatlerinde dünyanın sonu gelmiş gibi bir el ateş sesi yankılandı.

Çığlıklar bir anda kesildi.

Tyler göğsünde yayılmaya başlayan, giderek daha hızlı bir şekilde akan kırmızılığa dokundu. Roma gözleri irileşmiş bir halde geriye adım attı ve etrafına bakındı.

Çünkü kuralları çiğneyerek ateş etmiş olan kişi kendisi değildi.

Juliette'ti.

Juliette iki eliyle namlusundan dumanlar çıkan tabancasını kavradı. Artık pişmanlığın faydası yoktu. Bunu yapmıştı. Bunu yapmıştı ve o noktada duramazdı. Arkasını döndü ve boğazına kadar yükselen bir hıçkırıkla ne olduğunu bile anlayamayan, şakaklarına, enselerine ve göğüslerine mermiler saplanan Tyler'ın adamlarının hepsini vurdu.

Hepsi yere yığılınca Juliette tabancasını yere fırlattı.

"*Lanet olsun* Tyler!" diye bağırdı. Tyler dönüp ona baktı. Bu sefer gerçekten baktı. Dizlerinin üstüne çöktü. Yana devrildi. Yuvarlanıp kasvetli, karanlık göğe döndü.

Juliette yanına koştu. Ateş etmişti, Tyler'ın adamlarının hepsi ölmüştü ama yine de denemediği takdirde daha rezil biri olacakmış, bu durumdan birileri kurtulabilirmiş gibi Tyler'ın kanamasını durdurmaya çalıştı.

"Neden üstelemek zorundaydın?" diye bağırdı. "Neden bunu *boş veremedin*?"

Tyler ağır ağır gözlerini kırpıştırdı. Juliette'e nefretle yanıt vermiş olsaydı, her şey kolaylaşırdı. Ona tükürmüş, bir hain olduğunu söylemiş, onu etiketlemekte asla zorlanmadığı isimlerden biriyle

hitap etmiş olsaydı, daha kolay olurdu. Ama kafası karışmış gibiydi. Ellerini Juliette'in ellerinin üstünden kanayan yarasına götürüp bastırdı ve parmakları kıpkırmızı kanlara bulanınca, yüzünde Juliette'in onu asla bu şekilde incitemeyeceğini düşünmüş gibi derin bir şaşkınlık belirdi.

"Neden?" dedi hırıltılı bir sesle. Juliette'in dediğini tekrarlıyor olabilirdi. Ama Juliette öyle olmadığını biliyordu. Tyler ona bir soru soruyordu.

Juliette yaraya biraz daha bastırdı; yeteri kadar baskı uygularsa, irade gücüyle yarayı kapatabileceğinden, kanamayı durdurabileceğinden, aradan geçen son bir dakikayı geri alabileceğinden emindi.

Ama bunu başarsa bile şehrin kan davası devam edecekti.

"Çünkü..." dedi. Sesi bir fısıltı gibi çıkıyordu. Ama ara sokağın sessizliğinde Tyler'ın kesik nefes sesleri eşliğinde sadece Juliette'in sesi duyuldu. "Onu seviyorum. Onu seviyorum Tyler ve sen onu benden almaya çalıştın."

Tyler nefesini dışarı verdi. Ciğerlerinden kuru bir kahkahaya benzer bir ses çıktı. "Yapman gereken... tek şey," dedi, "kendi tarafını seçmekti."

Juliette'in çenesi titredi. Hiçbir şey "benim tarafım" ve "senin tarafın" ayrımı kadar basit değildi ama Tyler için öyleydi. En tepeye yükselebileceğini, bir sonraki vâris olmayı hak ettiğini düşünmüştü ama on sekiz senede yaptığı tek şey tepeden gelen, hayatlarını zehirlemiş olan nefretle lekelenmiş emirleri yerine getirmek olmuştu. Juliette bunun için onu nasıl suçlayabilirdi?

O kısacık anda Juliette gözlerini yumdu ve tüm bunlardan önceki bir zamanı hatırlamaya çalıştı. Karnı aç olduğu ve minik parmakları meyve kâsesine erişmediği için Tyler'ın ona bir elma fırlattığı bir

zamanı. Elektrik tesisatını tamir etmek için Tyler'ın çatıya tırmandığı ve evdeki hizmetliler tarafından bir kahraman ilan edildiği bir zamanı. Juliette'in New York'tan döndükten kısa bir süre sonra onun odasına girdiği ve Tyler'ı yere kıvrılmış, babasının bir fotoğrafına bakarak ağlarken bulduğu bir zamanı. Tyler kapıyı yüzüne kapatmıştı ama Juliette anlamıştı.

Onu her zaman anlamıştı.

Juliette gözlerini açıp, "Özür dilerim," diye fısıldadığında Tyler çoktan ölmüştü.

Otuz Bir

Juliette uyuşmuş gibi ellerini Tyler'ın cesedinden çekti. Elleri bileklerine kadar kanla kaplanmıştı. Parmakları da yapışkan kanla ıslanmış, kayganlaşmıştı.

Ara sokak uzunca bir süre makaraya takılmış bir film gibi sessiz ve kıpırtısız kaldı. Sonra Alisa aniden öne fırladı ve yüzünde derin bir şok ifadesiyle kollarını ona açmış olan Roma'nın boynuna atıldı. Roma Juliette'e, Juliette ellerine bakakaldı ve aralarında şoku biraz olsun atlatmış tek kişi olan Benedikt, "Juliette, ona şimdi söylemelisin," diye seslendi.

Juliette başını kaldırdığında yüzüne esen sert, tuzlu bir rüzgâr görüşünü bulanıklaştırdı. Uzakta bir yerde çanların çalmasıyla birlikte bir kavganın sesleri de duyuldu. Çanlar öğle vakti olduğunu anlatarak on iki kere çaldı ve her yankı kulaklarındaki beyaz gürültüye eklendi.

"Naçizane fikrim," dedi Benedikt yumuşak bir sesle.

Roma Alisa'ya daha da sıkı sıkı sarıldı. Kaşlarını çattı, yüzündeki şok ifadesini silmeyi başaramadan bir Juliette'e, bir kuzenine baktı.

"Ne?" diyebildi en sonunda. Yerdeki cesetlere baktı. "Bana ne söyleyecek?"

Juliette ayağa kalktı. Bacakları titriyordu. Rüyalardaki gibi yerden kalkamadığı, kemiklerinin demir gibi ağırlaştığı bir his çökmüştü üstüne.

Ama Juliette yanıt vermeden, başka bir ses araya girdi. Ses yukarıdan, ara sokağın bir yanındaki binanın çatısından gelmişti.

"Benden önce ateş ettiğini."

Juliette'in karşısına bir anda küt diye bir şey düştü. Marshall Seo iki kat yukarıdan atlamamış gibi güzelce yere kondu, yüzünü örten mendili çıkardı ve Roma'ya hafifçe gülümsedi.

Roma ona baktı. Büyülenmiş gibi bakmaya devam etti.

Sonra Marshall'a koştu ve ona o kadar sıkı sarıldı ki içindeki fazla enerjiden kurtulmak için onun sırtına vurmak zorunda kaldı. Marshall da buna aldırış etmeden Roma'ya aynı coşkuyla sarılarak karşı verdi.

"Ölmüştün," dedi Roma hayretle. "Kendi gözlerimle gördüm."

"Evet," dedi Marshall sadece. "Juliette öyle görünmem için elinden geleni yaptı."

Roma onu aniden bıraktı ve bakışlarını Juliette'e çevirdi. Juliette huzursuzluğun derisinden gözle görülebilir bir aura gibi yayıldığını hissetti. Nasıl duracağını ya da ellerini nereye koyacağını, ellerindeki kanı temizlemenin doğru olup olmadığını ya da Kızılların cesetleri etrafa saçılmışken, bir ara sokakta üç Beyaz Çiçek'le durmuyormuş gibi mi davranması gerektiğini bilemiyordu.

Roma ağzını açtı Ama bir açıklama yapmasını isteyemeden, Juliette gözlerini ellerine dikerek konuşmaya başladı. Yapamıyordu; ona *bakamıyordu*.

"Bunu yapmalıydım," dedi çatlak bir sesle. "Tyler'ın senin nefretini görmesi gerekiyordu. Durumu bilseydi bizi yok ederdi..." Sustu ve kanlı ellerini yumruk etti. Daha fazla açıklama yapmasına gerek yoktu. Onu duymuşlardı. Hepsi Tyler'a söylediklerini duymuştu.

"Juliette."

Juliette başını kaldırdı. Çenesini kaldırıp cesur görünmeye, hayatında her konuda olduğu gibi rol yapmaya çalıştı. Tüm bunları hayatta kalmak ve başka ne için yapmıştı? Lüks şeyler arasında zerre kadar mutlu olmadan acınası bir şekilde yaşamak için. Kalbinin hiç o kadar sıkıştığını hissetmemişti.

"Önemli değil," dedi Juliette. "Artık bize zarar veremez, öyle değil mi?"

Arkasını dönüp yürümeye başladı. Hissedebiliyordu; elleri titremeye başlamıştı ve çok geçmeden bu titreme göğsünü kaplayacak ve tüm vücuduna yayılacaktı. *Çökmeden*, zihni az önce orada yaptığı şeye ve olanları nasıl açıklayabileceğine dönmeden önce oradan gitmeliydi.

Tyler ölmüştü. Adamları da ölmüştü. Bir öykü uydurabilecek tek kişi Juliette'ti. Dilediği şeyi anlatabilirdi ve bu düşünce idrak edemeyeceği kadar ağırdı.

"Juliette."

Arkasından telaşla ona yaklaşan ayak sesleri duydu. Hızını arttırmakta geç kalınca biri bileğini tuttu. Roma onu kolundan tuttuğu anda ara sokağın dışından, Kuzey Suzhou Yolu'nun oradan, geniş derenin yakınlarından korkunç bir ses duyuldu. İkisi de derhal yere eğilip başlarını sesin geldiği yöne çevirdiler.

"Bu da neydi?" dedi Benedikt. "Ateş sesi miydi?"

Ses yine duyuldu: Onlara giderek yaklaşan mermi sesleriydi. Pusların arasında aniden peyda olan hayaletler gibi ara sokağın ağzında beliren üç adam koşmaya başladılar. O kadar hızlı hareket ediyorlardı ki Roma ile Juliette'in orada durduğunu fark etmediler ama Juliette yine de kollarına bağlanmış kırmızı kol bantlarını gördü. Her şey birkaç saniye içinde oldu. Etraftan çıt çıkmıyorken, yollar çalışan herkes o gün izin almış gibi garip bir şekilde bomboşken, şehir birden canlandı: Her köşeden bağırış çağırış ve ateş sesleri gelmeye başladı. Ateş sesleri kesilmiyordu.

"Başladı," dedi Juliette hayretle. O gün Batı takvimine göre martın yirmi biriydi. "Devrim başladı."

"Neredeler? Juliette ve Tyler nerede?"

Kathleen endişeyle ikinci katın tırabzanlarından çıkan ani karmaşaya baktı. Ön kapı çarptı ve antredeki bir ağızdan konuşanların sesleri birbirine karıştı. Leydi Cai talimatlar veriyor gibiydi ama o kadar çok kişi aynı anda konuşuyordu ki onun sesini bastırıyorlardı.

Kathleen hemen üst kattan indi. "Neler oluyor?" diye sordu.

Kimse onu duymadı. Leydi Cai dimdik durarak, ellerini kollarını sallayarak talimatlarına devam etti. Bir orkestrayı idare ediyormuş gibi adamları gruplar halinde dışarı yolladı.

"Niāngniang." Kathleen doğrudan Leydi Cai'nin önüne geçti. Başka bir zaman olsaydı, buna cesaret edemezdi. O sırada ev teyzesinin onu azarlayamayacağı kadar karışmıştı. "Lütfen bana neler olduğunu söyle."

Leydi Cai onu geçiştirmeye çalıştı.

"Komünistler Koumintang'ın talimatlarının dışına çıktılar," dedi Leydi Cai dalgın dalgın. "Şanghay'ı Kuzey Seferi kapsamında ele geçirmek için şehrin farklı noktalarında isyanlar başladı." Leydi Cai o anda başını yana eğip dikkatle Kathleen'e baktı. "Sen bu meselenin esasını bilmiyor muydun?"

"Ben... Evet," diye kekeledi Kathleen. Bu olay yüzünden onu suçlamayacaklarını umdu. "Kaynağınız benim. Herkese tekrar tekrar grevlerin büyüyeceğini, sayılarının artacağını söylemiştim..."

"Endişe edecek bir şey yok," dedi Leydi Cai yine soğukkanlı tavrına dönerek. "Komünistler ne alırsa alsın, Milliyetçiler onu geri alır ve yine bizim elimize geçer. Şu anda tek sorun," dedi elleriyle en yakındaki bir grup adamı işaret ederek, "kızım kendini öldürtmeden nerede olduğunu öğrenmek."

Kathleen gangsterlerin hızla dışarı fırladığını gördü. Tyler'ın, Juliette'in isimlerini mırıldandıklarını duydu.

Rosalind de kayıptı. Ama bu konu hakkında tek gangster bile endişeli değildi. İşçiler dışarıda ortalığı karıştırırken, adamlar birbirlerini ite kaka sokaklara fırladı ama bunun tek nedeni şehrin dışına bir yerde olan genç Caileri bulmak için emir almış olmalarıydı. Leydi Cai bu emri vermemiş olsaydı, adamlar onları yine de umursalar mıydı?

Kathleen nefesini dışarı verip Leydi Cai'den uzaklaştı. Oradan, şehrin dış sınırlarında olan malikâneden bile uzaklardan gelen ateş sesleri duyuluyordu. Çok büyük bir şey havaya uçmuş gibi bir gümbürtü koptu ve zemin zangırdadı.

Juliette idare ederdi. Onu kolay kolay öldüremezlerdi.

Öte yandan Şanghay ayrı konuydu.

Rosalind ise tamamıyla ayrı bir konuydu.

Kathleen vestiyerden paltosunu aldı. Evden çıkıp şehir merkezine

gitmek üzere bir arabaya doluşan bir grup ulağa katıldı. Rosalind'i bulması gerekiyordu. Şehir etraflarında yanıp kül olmadan önce kız kardeşini bulması gerekiyordu.

Leydi Cai kollarını göğsünde kavuşturarak garaj yoluna çıktı ve arabanın penceresinden dışarı bakan Kathleen'le göz göze geldi.

Araba hareket ettiğinde, Kathleen'in gitmesine itiraz etmedi.

Juliette bir genelev sahibinin rüzgârda dalgalanan ipekli elbisesiyle balkona çıkışını izledi. Kadın saniyeler içinde aşağıdan vuruldu ve etrafa saçılan kanlar arasında balkon korkuluğunun üstünden sert beton zemine düştü

Ateş etmiş olan işçi duraksamadı. Derhal yoluna devam etti, bir başka hedefin peşine düşmüş olan diğer adamlara katıldı.

Juliette hızla ara sokağa geri girdi, eliyle ağzını kapattı ve ağzında kuruyan kanın metalik tadını hissetti. Şiddete yabancı değildi. Şiddete, kan dökülmesine ve nefrete alışıktı... Ama ya *buna*? Bu ölçekte bir şiddetle karşılaşmamıştı. Belirli bir bölgede yüzleşen çeteler arasındaki bir kan davası değildi bu. Şehrin tamamı sokaklarda isyana katılmıştı ve ayaklanmalar ve protestolar artık yetersiz kalıyormuş gibiydi.

İşçilerin işi bittiğinde, Milliyetçiler devreye girip ortak bir zafer elde ettiklerini iddia edeceklerdi. Şantajcının ne zaman ortaya çıkmaya karar vereceğine bağlı olarak, ayaklanmalar yakında canavarlarla ve delilikle yapılan bir içsavaşa dönüşecekti. Juliette bu devrimin o an için sadece bir atış taliminden ibaret olmasına minnet hissetmesi gerektiğini düşündü. Canavarlar henüz ortaya çıkarılmamıştı. Gücü gerçekten elde etme girişimi başlayana dek onları gizleyeceklerdi.

"Gitmeliyiz," dedi Benedikt. "Kusura bakma Juliette ama cesetleri burada bırakman gerek."

"Sorun değil," dedi Juliette alçak sesle, bir yandan yüzünü silerken. Belki de cesetler daha sonradan bulunduğunda, onları işçilerin öldürdüğünü düşüneceklerdi. Belki de daha korkunç şeyler yapmasına gerek kalmayacaktı. Bir katil *ve* bir yalancı olmak yerine, sadece bir katil olarak kalabilirdi.

Yine şiddetli ateş sesleri duyuldu. Arka yolları kullanmaları gerekiyordu. Ana derenin oradan ilerleyip vurulmamaları imkânsızdı.

"Nereye gideceğiz?" diye fısıldadı Alisa. Elinde bir şey tutuyordu. Tyler'ın kitabını unutmamış, göğsüne bastırıyordu. "Ne gibi bir..."

Marshall onu susturdu ve bir grup adam ara sokağa yakın bir noktada toplanıp birbirlerine bağırarak etrafa yayılmalarını gerektiğini söylerken, diğerlerine duvara yaklaşmalarını işaret etti. Bu sadece karmaşa yaratmak için bir fırsat değildi. İşçiler makineli tüfeklerini çıkarmış, Şanghay'ı emperyalistlerin ve gangsterlerin elinden almaya çalışıyordu.

Kızılların da Beyaz Çiçekler'in de korktuğu başına gelmişti.

"İki sokak ileride bir güvenli evimiz var," dedi Benedikt alçak sesle, ateş sesleri uzaklaşınca. "Gidelim."

Marshall, Juliette'in dirseğini duttu." Bizimle gel."

Juliette irkildi. Roma'nın bakışlarını hâlâ üstünde hissedebiliyordu.

"Hayır," dedi. "Benim gidecek bir yerim var."

Zemin zangırdadı. Bir yerde, bir şekilde bir şey havaya uçmuştu. Derenin diğer tarafında, en yakındaki fabrikanın pencereleri tuzla buz oldu.

Kaybedecek vakit yoktu. Dağılmaları gerekiyordu.

Juliette eğilip yere fırlattığı tabancayı alırken, kuzeninin cesedine bakmamak için büyük bir gayret sarf etti. "Ortalık yatışana dek dışarı çıkmayın. Ayaklanmalar sona erdiğinde Şanghay aynı şehir olmayacak." Arkasını döndü ve Roma ikinci kere öne atılıp onu bileğinden tuttu. Bu sefer Juliette çenesini sıkarak hızla ona döndü.

"Roma, bırak beni."

"Ben de seninle geliyorum."

"Hayatta olmaz."

"Benden kaçmaktan vazgeç artık," dedi Roma hışımla. "Konuşmamız gerek."

"Sahi mi?" dedi Juliette hayretle. Ara sokağın ağzına bir mermi isabet etti ve Juliette yerlerinin belli olduğunu anladı. "*Şimdi* mi konuşmak istiyorsun? Şehirde devrim gerçekleşirken mi?"

Benedikt ve Marshall arkalarında gözleri fal taşı gibi olmuş, araya girip onları yatıştırmak konusunda tereddüt ediyormuş gibi onları izliyorlardı. Ya Juliette'in bunu kabul etmesini isteyebilirlerdi ya da Roma'yı onun gitmesine izin vermeye ikna edebilirlerdi ve iki seçenekte de pek başarılı olma şansları yoktu. Roma arkasına bakıp bir mermi daha geliyor mu diye sokağı kontrol ederken, sadece Alisa başparmağını kaldırıp ona destek verdi.

"Benedikt, Marshall," dedi Roma. Sesinden bu iki ismi yeniden bir arada söylemenin, her şeyin eski haline dönmüş olmasının şaşkınlığını yaşadığı belliydi. Etrafındaki dünya parçalanıyor olsa bile, aşina olduğu normal bir duruma dönmüşlerdi. "Lütfen, Alisa'yı güvenli eve götürün."

"Roma..."

"Juliette konuşmayı kabul edene dek burada kalacağım," diye uyardı onları. "İşçiler bu ara sokağa girerlerse, beni onlar götürebilirler."

Juliette hayretler içinde ona baktı. "Aklını yitirmişsin."

Benedikt ve Marshall bakışıp oradan gitmek üzere Alisa'yı çekiştirirlerken, Roma gerçekten de yerinden kıpırdamadı. Yanından geçerlerken, Alisa ağabeyinin kolunu sıktı ve telaşla, "Kendine dikkat et," diye fısıldadı. Sonra üçü gözden kayboldu. Geride sadece Roma, Juliette ve kana bulanmış bir ara sokak kaldı.

"Zor bir seçim değil bu Juliette," dedi Roma. Artık sesler ana yoldan geliyordu ve ara sokağa yaklaşmalarına saniyeler kalmıştı. "Ya gideriz ya da burada ölürüz."

Juliette, Roma'nın bileğini sıktığını hissetti. Dokunuşun altında çılgınlar gibi atan nabzını fark edip etmediğini merak etti.

"Tanrı aşkına," dedi sert bir sesle. Roma'nın elini itince, parmakları birbirine dolandı, elindeki kan onunkine bulaştı ve onu ara sokağın ağzından uzaklaştırdı. "Çok dramatiksin."

İşçiler tam ara sokağa girip ateş etmeye başlarken, Juliette ve Roma dar arka sokaklara dalıp şehre karıştı.

Otuz İki

Sokaklarda çoktan barikatlar kurulmuş, karmaşa İmtiyazlar'a da ulaşmadan bölgeyi kapatma girişimleri başlamıştı. Roma ile Juliette tam vaktinde güvenli eve varıp İngiliz askerler etrafını kuşatmadan önce dar bir sokağa girmeyi başardılar. Yanından hızla geçtikleri bütün pencerelerin perdeleri sıkı sıkı çekilmişti. Ateş sesleri hemen arkalarından onları izliyordu. Çok geçmeden o bölgede de çatışmalar başlayacaktı.

"Çabuk," diye fısıldadı Juliette, güvenli evin kapısını açarak. Marshall'ın gizlenmeye devam edeceğini kabul ettikten sonra, onu dışarıya çıktığında geçici olarak kaldığı dairenin kapısını kilitlemesi için uyarmıştı. Böylece Kızıllar içeri girecek olurlarsa, dairenin boş olduğunu düşüneceklerdi. Sözünü dinlediğini görünce memnun oldu. Orası en yakındaki Kızıl bölgesiydi. Özellikle de dışarısı popüler Uluslararası İskân bölgesi olduğu ve Zhabei sınırlarına yakın olduğu için oraya gizlenmekte bir sakınca görmemişti.

Roma içeri dalarken ve Juliette kapıyı kilitlerken, geçici barikatlardaki İngiliz askerlerin bağırdığını duydular. Askerlerin sesleri sokakta yankılanırken, binaların sakinleri bir karmaşa çıkacağını düşünerek suspus kesildiler.

"Pencereler tahtalı mı?" diye sordu Roma.

Juliette yanıt vermedi, sadece Roma'nın pencerelere gidip perdeleri açmasını bekledi. Roma pencerelerin tahta panellerle kapatılmış olduğunu görünce derin bir oh çekti.

"Karanlıkta görmedin mi?" diye mırıldanarak, çakmağıyla masadaki bir mumu yaktı.

Dışarıda ilk ateş sesleri yankılandı. Belki de Juliette'in eve dönmeye ve Kızılları karşılık vermeleri için toplamaya çalışması gerekirdi. Nedense bunun fayda etmeyeceğini hissetti. Gangsterler sayıca az kalmanın yanı sıra ilk kez bu kadar güçsüz durumdaydı.

Roma perdeleri sıkı sıkı kapattı. Bir an için duraksadı, sonra arkasını dönüp kollarını göğsünde kavuşturdu ve panellere yaslandı. Oturacak bir yer yoktu; Marshall orayı şirin bir yere dönüştürmüştü ama yine de ufacık bir odaydı. İçeride ocağın yanına çekilmiş bir tane sandalye ve yerde üstünde bir kuş yuvasını andıran battaniyeler olan bir şilte vardı.

Juliette kapıya yaslanmayı tercih etti. Odanın karşı uçlarında konuşmadan durdular.

Ta ki Roma, "Üzgünüm," diyene kadar.

Juliette'in gözleri hafifçe irileşti. Nedense içinde bir öfkenin büyüdüğünü hissediyordu. Roma'ya karşı değil. Sadece öfkeydi. Dünyaya karşı hissettiği öfkeydi.

"*Neden* üzgünsün?" diye sordu alçak sesle.

Roma ağır ağır pencereden uzaklaştı. Juliette onun parmakları-

nı masaya sürüp tozlu olmadığını fark ettiğini, duvarda asılı olan paltoyu görünce şaşırır gibi olduğunu gördü. Roma, Marshall'ın bir süredir yaşadığı yerin orası olduğunu anlamış gibiydi.

Roma odanın ortasına doğru bir adım daha attı. Sorusuna yanıt olarak ellerindeki kan lekelerini işaret etti.

"O yine de kuzenindi Juliette. Üzgünüm."

Juliette yumruklarını sıkıp daha sonra onları kollarının altına sıkıştırdı ve omuzlarını sarkıttı. Zihni karmakarışıktı. Kuzenine ateş etmişti. Hepsi Kızıllar olan adamlarına –kendi adamlarına– ateş etmişti. Yine de pişman olduğunu hissetmiyordu. Hayat boyu bununla, ellerinde kuzeninin kanıyla yaşamak zorundaydı ve gecenin bir yarısı, kimsenin onu duymadığı zamanlarda gözyaşlarını dökecek ve Tyler'ın olmuş olabileceği çocuk için yas tutacaktı. Diğer Kızıllar için de kan davasında ölen diğer Beyaz Çiçekler için yas tuttuğu gibi yas tutacaktı; Kızıllar için daha çok yas tutacaktı çünkü sadakatleri bu adamları koruması gerektiği halde Juliette onlara ihanet etmişti.

Pişman değildi. Yaptığından ve kendinden nefret ediyordu. Ama orada, tam karşısında yaptığı her şeyin nedeni duruyordu. Onu sağ ve iyi halde görmek, ellerine bulaşan kana, onu bir canavara dönüştüren şehre karşı hissettiği nefreti geriye itmeye yetiyordu.

"Bana karşı sergilediğin iyilik endişe verici," dedi Juliette. "Kalbimde ne tür bir karmaşa varsa da bunu hak ediyorum."

Roma iç çekti. Derin bir iç çekişti ve nefesini içine biraz daha sert çekmiş olsaydı etrafında buhar oluşabilirdi.

"Sen bir yalancısın Juliette Cai," dedi. "Bana senin ölmeni istememe neden olacak kadar çok yalan söyledin."

Juliette, Roma'nın sesinin o kadar yumuşak çıkmasına dayanamıyordu. "Çünkü sonuçları göze alamazdım. Kuzenimin seni öldür-

mesi riskini göze alamazdım çünkü senden vazgeçemeyecek kadar güçsüzdüm." Yumruklarını gevşetti ve avuçlarındaki çizgilere dolan kurumuş kanların ellerini kaşındırdığını hissetti. "Ama o yine de senin ölmeni istedi."

Roma ona doğru bir adım daha attı. Temkinli davranıyordu; ona bakarken bile kaçacağından korkuyormuş gibiydi. "Beni korumayı o kadar ciddiye alıyorsun ki korunmayı isteyip istemediğimi düşünmüyorsun. Senin acımasız olduğunu düşünerek uzun bir hayat yaşamaktansa, bildiğim gibi olduğunu düşünerek ölmeyi tercih ederdim."

"Ama *acımasızım*."

"Değilsin."

Juliette güçlükle yutkundu. Roma ne kadar da çabuk unutuyordu. Bunun aksine inanmaya ne kadar da hazırdı. "Annen, Roma."

"Of, lütfen," dedi Roma. "Bunu biliyorum."

Bunu... biliyor muydu? Oda sarsılır gibi oldu: Juliette dikkatle Roma'ya, Roma da ona baktı. "Ne demek istiyorsun?"

"Bu işlerin *nasıl* olduğunu biliyorum Juliette." Roma bıkkınlıkla elini saçlarının arasında gezdirdi. Koyu renkli saçları o kadar dağılmıştı ki daha uzun olan tutamlar alnına düşmüştü ve Juliette'in düşünebildiği tek şey, en sonunda katı yürekli, kusursuz çocuk imajının altındaki gerçek kişiliği ifşa ettiğiydi. "En başından beri birbirimiz için tehlike yarattığımızı biliyorum. Ayrıca seni düşündüğünden de iyi tanıyorum."

"Öyle mi?" dedi Juliette meydan okurmuş gibi.

Ama Roma onun kendini acınası bir halde gösterme numarasını yutmadı. Kollarını göğsünde kavuşturdu. "Ne kadar üzgün olursan ol, hangi dünyada adamlarını annemin peşinden yollardın? Onu tanımıyordun. Ondan kişisel bir çıkarın yoktu ve ne yaptığını asla öğ-

renmediysem bile bunu hıncını benden çıkarmak için yapmadığını biliyorum. Hayır, birine söyledin. Annemin adresini nereden bulduğunu bilmiyorum ama boş bulunduğun bir anda bunu birine verdin ve kan davası da işin kalanını tamamladı." Roma iki-üç adım daha attı ve ondan biraz ötede durdu. "Bana yanıldığımı söyle."

Gözleri yaşlarla dolan Juliette başını çevirdi. Roma nasıl becerdiyse en can alıcı konuyu anlamıştı ve bunu öylesine cömert bir şekilde söylemişti ki Juliette bunu bak etmediğini hissetti.

"Yanılmıyorsun," diyebildi.

Roma omuzları dik, kendinden emin bir ifadeyle başını salladı. Mumun titrek ışığında, cesaretini hiçbir şey kıramazmış gibi daha da güçlü duruyordu. Ama Juliette ağlamamak için gözlerini kırpıştırıp ona baktığında Roma'nın da aynı durumda olduğunu fark etti.

"Seçimlerimizin yarattığı sonuçlarla yaşıyoruz," dedi. "Bunu herkesten iyi biliyorum Juliette. Bu lanet olasıca şehirde seninle tıpatıp aynı şeyleri hisseden tek kişi benim. Benim *anlayacağımı* bilmen gerekirdi."

Yüksek sesle söylemesine gerek yoktu. İkisi de biliyordu. Bakıcısı. Bakıcısından ve Kızıl malikânesindeki patlamadan söz ediyordu.

"Haklısın," dedi Juliette gergin bir ifadeyle. "Biliyorsun. Yaptığımız tek şeyin birbirimizden almak, karşılıklı olarak birbirimizin kalbini kırmak ve bir dahaki sefere bizi tamamıyla yerle bir etmeyeceğini umut etmek olduğunu biliyorsun. Bu iş ne zaman sona erecek Roma? Ne zaman aramızdaki bu aşağılık ilişkinin ölüme, fedakârlığa ve..."

"Ne dediğini hatırlıyor musun?" diye lafını kesti Roma. "O gün o ara sokakta sana babamın patlamanın arkasında olduğunu söylediğimde ne demiştin?"

Elbette hatırlıyordu. Aralarında geçen bir saniyeyi bile unutamıyordu. Hangi açıdan baktığına bağlı olarak ya müthiş bir yetenekti ya da güçlü bir lanetti bu.

Fısıldayarak konuştu. *"Ona karşı çıkabilirdik."*

Roma evet anlamında başını salladı. Sert bir hareketle dolan gözlerini sildi. "Eski tavrına ne oldu Juliette? Sürekli olarak kan davasının taleplerine boyun eğiyoruz, istediklerimizin elimizden alınacağı korkusuyla bunlardan vazgeçiyoruz. Neden bu karşılıklı yıkım ne zaman sona erecek diye *düşünmek* zorundayız? Neden buna karşı koymuyoruz? Neden buna bir *son* veremiyoruz?"

Juliette'in boğazından yükselen acı bir kahkaha odada hafifçe yankılandı. "Yanıtlarını bildiğin sorular soruyorsun," dedi. *"Korkuyorum."*

Seçimleri için cezalandırılmaktan çok korkuyordu. Hem içine kapanmak daha kolayken, neden başka bir şey yapacaktı? Yaşamanın, acıdan başka bir şey seçmenin daha kolay bir yolu olsaydı, bunu seçmez miydi?

Ama Juliette kendine yalan söylediğini biliyordu. Eskiden daha cesaretliydi.

Roma aralarındaki kısacık mesafeyi de kapattı. Juliette'in çenesini tuttu ve yüzünü kaldırdı. Juliette ne korktu ne de irkilerek kaçtı. Onun dokunuşunu tanıyordu. Birkaç gün, hafta ya da ay önce sert davranmayı denemiş olsa da narin bir dokunuş olduğunu biliyordu.

"Neden korkuyorsun?" diye sordu Roma Montagov.

Juliette'in dudakları aralandı. Nefesini bir anda dışarı verdi. "Nefretle yönetilen bir şehirde sevmenin sonuçlarından," diye yanıt verdi.

Roma elini geri çekti. Bir şey demedi. Juliette'in dehşet içindeki

bir yanı buraya kadar mı, artık yolun sonuna mı vardılar diye düşündü. Aralarındaki ilişkinin sona ermesinin ikisi için de daha iyi olacağını söylemeye çalışsa da gözlerinin önünde o gelecek beliriyordu –o aşk ve o kavga olmayan bir gelecek– ve hissettiği acı onu adeta ikiye ayırıyordu.

"Önce bana bir şeyin cevabını ver," dedi Roma birden. Sözleri ürkütücü derecede tanıdıktı ve Juliette bir anda bunun nedenini anladı. Roma onun sözlerini tekrarlıyordu. Gazete binasının arkasında, Juliette'in tıpkı o anda olduğu gibi kanlı ellerle çimlerin üstüne yattığı gün söylediklerini söylüyordu. "Beni *seviyor* musun?"

Juliette kalbinin sızladığını hissetti. "Neden soruyorsun?" dedi çatlak bir sesle. "Daha bir saat önce ölmemi istiyordun."

"Ölmeni istediğimi söyledim," dedi Roma. "Asla seni sevmediğimi söylemedim."

Juliette cılız bir sesle yanıt verdi. "Arada bir fark var mı?"

"Evet." Roma'nın parmakları ona yine dokunacakmış gibi kıpırdadı. "Juliette..."

"Seni seviyorum," diye fısıldadı. Bu sefer, *onun* birkaç ay önce söylediği sözleri Juliette tekrarlamıştı. "Seni her zaman sevdim. Yalan söylediğim için özür dilerim."

Roma bir an için hareketsiz kaldı. Gözleri birbirine kilitlendi ve sözlerinin geride bıraktığı gerçeği ortaya çıkardı. Juliette'in dudakları titremeye başladığında Roma ona sıkı sıkı sarıldı. O kadar sıkı sarıldı ki Juliette cıyakladı ama aynı şekilde karşılık verdi. Sonuç olarak böyleydiler. Cesaret edebildikleri kadar birbirine yaslanan iki kalp, titrek bir mum ışığında birbirine karışan gölgeler.

"Seni özledim dorogaya," diye fısıldadı Roma kulağına. "Seni çok özledim."

* * *

Şehir karmakarışıktı ama Kathleen onu rahatsız etmeyen tüfekli işçilerin ve palalı gangsterlerin arasında bir rüyadaymış gibi dolaşıyordu. Sanki onu görmüyorlardı ama aslında görüyorlardı: Her biri gözlerinin içine bakıyordu ve hepsi sadece yoluna devam ediyor, topuklu ayakkabıları beton zeminde yankılanan, gidecek hiçbir yeri yokmuş gibi yürüyen yalnız bir kıza bulaşmak için bir neden bulamıyordu.

Rosalind'i nerede araması gerektiğini bilmiyordu. Her zamanki yerlere bakmıştı ama burlesk kulübü kapalıydı ve restoranların hepsi kepenklerini indirmişti. En sevdikleri dükkânlar yağmalanmıştı, pencereleri kırılmıştı ve kapıları menteşelerinden çıkarılmıştı. Rosalind başka nereye gidebilirdi? Kathleen şehirde yürümekten ve görünmez bir bağın onu kız kardeşine çektiğini umut etmekten başka ne yapabilirdi?

Kathleen bir ayağını diğerinin önüne attı. Her zaman bir yere aitmiş gibi görünmekte başarılı olmuştu. Sanki her yere davetliymiş gibi davranabilmişti çünkü böyle yapmasaydı, sonsuza dek gelmeyecek olan bir daveti beklerdi.

Bunun bir devrim sırasında da işe yaracağını kim bilebilirdi?

"Ah!"

Kathleen yakınlardan bir ses geldiğini düşünüp arkasına baktı. Bir çocuk sesi gibiydi ama böyle bir zamanda bir çocuğun dışarıda ne işi olabilirdi?

Köşeyi döndü ve sesin nereden geldiğini anladı: Gerçekten de kaldırıma kapaklanmış küçük bir kızdı. Kız üstünü silkeledi, avuçlarını şöyle bir birbirine sürttü ve eteğinin kıvrımlarını düzeltti. Kath-

leen onu bir yerden tanıyormuş gibiydi ama nereden tanıdığını hemen hatırlayamadı.

"İyi misin?" Kathleen hemen kızın yanına gidip çömeldi, qipaosunun kenarları tozlu zemine sürtündü. Bunun bir önemi yoktu; en azından artık elbisesi kir toz içinde kalmış olan kızın elbisesine benziyordu.

"Bir şey yok," dedi kız çekingen bir tavırla. Kathleen'e elindeki sargı bezini gösterdi. "Malzeme almam için yolladılar beni. Sen de gelmek ister misin?"

"Malzeme mi?" dedi Kathleen. Kim bir devrimin orasında küçük bir kızı malzeme alması için yollardı? Kathleen uzun süre yanıt vermeyince, kız bunu evet yanıtı olarak kabul etti ve elini tutup onu çekiştirdi.

Uzaklardan bir yerden ateş sesleri geldi. Kathleen yüzünü buruşturdu, kızın daha hızlı yürümesini sağladı ve gidecekleri yerden çok uzakta olmadıklarını umdu. Küçük kız daha hızlı yürümeye ses çıkarmadı; hızlı adımlarla yürüdü ve Kathleen bir anda eğilip bir Milliyetçi grubundan kaçmak için bir arka sokağa dalınca, "Saçlarını sevdim," dedi.

Kathleen o anda küçük kızı tanıdı çünkü Komünistlerin toplantılarından birinde aynı şeyi söylemişti. Birden her şey anlam kazandı. Kız bir işçi çocuğuydu. Gidecek başka bir yeri olmadığı için dışarıdaydı.

"Ben de senin saçlarını sevdim," dedi. "Yaklaştık mı?"

"Hemen şurada."

Bir sonraki ara sokağa saptılar. Diğer sokaklar boş olmasına rağmen, o sokakta bir grup işçi vardı –giysilerinden öyle oldukları anlaşılıyordu– ve yaralarından devrime *katılan* işçiler oldukları belliydi. Orası bir dinlenme alanı, kendilerine gelmek için seçtikleri geçici bir

yerdi. İşçiler duvarlara yaslanmış gövdelerinde açılmış olan derin yaraları tutuyorlardı; bazıları yere oturmuş elleriyle kanlar içindeki gözlerini kapatmışlardı. Etrafı iyi görmek zordu: Güneş batmaya başlamıştı ve şehir puslu bir turuncu renkle kaplanmıştı. Renkler yağmurda ıslanmış bir paketteki boyalar gibi birbirine karışmıştı ve yaralı vücutlar ve silikleşen gölgeler tıpatıp aynı gözüküyorlardı.

Küçük kız sargı bezini götürmek için koşarak uzaklaştı. Tek başına kalan Kathleen ondan birkaç yaş büyük bir adamın yanına çömeldi, kimse ondan bir şey yapmasını istemediği halde adamın alnındaki yarayı inceledi. İşin sırrı buydu: gittiği her yerde bir görevi varmış gibi davranmak; bir an olsun tereddütlü görünmemek.

"Kim yaptı bunu?" diye sordu. "Polis mi Kızıllar mı?"

"Ne fark eder?" dedi adam. "Ama ikisi de yapmadı. Beyaz Çiçekler yaptı." Dizlerini göğsüne çekip beton zemine tükürdü. "Zhabei dışında hemen hemen her yeri ele geçirmeye yaklaştık. Rus piçler iyi direniyorlar."

Kathleen adamın yanağını yokladı. Yanağı çürümüştü ama hayatta kalacaktı. Baş yaralanmaları her zaman daha fazla kanar, olduğundan daha ciddi görünürdü.

"Gerçekten mi?" dedi Kathleen sakin sakin.

Adam birden dikkat kesildi. Onu tepeden tırnağa süzdü, yanına çömeldiğinde ona şöyle bir bakmış olduğu halde bu sefer dikkatle inceledi.

"Bizden biri gibi gözükmüyorsun," dedi.

Kathleen ayağa kalkıp ellerini eteğine sildi. Hafifçe gülümsedi. "Sizden olanlar nasıl görünür?"

Adam omuzlarını silkti. "Kesinlikle böyle güzel giysilerimiz yok."

Güneş battığında ara sokak bunu anında hissetti, soğuk bir anda etrafı kapladı ve zaten aç ve yorgun olanların kemiklerine işledi.

Orası gidebilecekleri nihai noktalardan biriydi. İnsanlar devam edemediklerinde, kalplerindeki ateş sönmeye başladığında buluştukları bir yerdi.

"Peki *sizde* ne var?" diye sordu Kathleen. "Sabırsızlık mı? Yorgunluk mu?"

Adam irkildi ve başını sert tuğla duvara çarpmasına ramak kaldı. "Sen ne cüretle..."

"Kalk ayağa," dedi Kathleen sert bir sesle. Gece etrafında kıpırdadı, sert sesiyle canlanmaya başladı. "Buraya sığınarak kolay hedef oluyorsunuz, katledilmeyi bekliyorsunuz."

"Ama..."

"*Kalk* ayağa."

Kathleen fark etmemişti ama ara sokağın kalanı suspus kesildi. Yaralı ve yorgun olanlar onu dinliyor, bir anda aralarına katılan ama onlar gibi konuşmayan bu kıza bakıyordu. Kathleen topuklarının üstünde ağır ağır döndü. Ay henüz teşrif etmediği halde oradaki insanların hepsinin gözlerini ve yüz ifadelerini seçebiliyordu.

Adam ayağa kalktı.

"Güzel," dedi Kathleen. Etrafa kulak kesildi, uzaklardan gelen cop seslerini duydu. Polisler oradaydı; hangi yetki bölgesi olursa olsun, kimin kontrolü altında olursa olsun. Polis geliyor, hızla yaklaşıyordu.

"Şimdi," dedi Kathleen ara sokaktaki işçilere dönüp. "Pes edip ölecek miyiz yoksa yaşamak için savaşacak mıyız?"

Ateş sesleri gece boyunca devam etti. Juliette alacakaranlığa kadar ortalığın yatışacağını tahmin etmişti ama mum söndüğünde ve oda dışarısı gibi karanlıkta kaldığında sesler hâlâ devam ediyordu.

"Büyük bir ihtimalle, dışarıdaki çatışmalara devam edenler senin Beyaz Çiçekler," diye fısıldadı Juliette ellerine üfleyerek. Parmakları buz kesmişti ama en azından ellerindeki kanı yıkamıştı.

"Ümitsiz bir dava," dedi Roma alçak sesle. Şiddetli çatışma sesleri Beyaz Çiçek bölgesi olan kuzeyden geliyordu. "İşçiler silahlı. Sayıları gangsterlerden yüksek ve dışarıdan gelen seslere bakılacak olursa... Tüm şehirde yüz binlerce işçi olabilir."

Juliette başını arkasındaki duvara yasladı. Roma'yla şilteye oturmuşlar, ısınmak için battaniyelerin altına girmişlerdi. Tahta panellerle kapatılmış olan penceredeki incecik aralıktan sızan cılız ışık bir çizgi gibi aralarına vuruyordu.

Juliette annesiyle babasının güvende olduğunu umdu. Evin zarar görmeyeceği kadar şehrin dış bölgesinde kaldığını, işçilerin Kızıl Çete'yi hedef almayacaklarını ve ejderhanın başını uçurmayacaklarını umdu. İşçiler gangsterlerden nefret etse bile buna ihtimal vermiyordu. Kızıl Çete, Milliyetçilerle bir ittifak kurmuştu ve Milliyetçilerle Komünistler kâğıt üstünde hâlâ müttefikti. Komünistlerin bir söz hakkı varsa, işçilere Cai ailesinden uzak durmalarını, onlara zarar vermemelerini söylerlerdi.

En azından Juliette endişeden aklını yitirmemek için kendine bunları söylüyordu.

Juliette tekrar sıcak nefesini ellerine üfledi. Onun üşüdüğünü fark eden Roma ortalarındaki ışık şeridinin diğer tarafına yanaşıp Juliette'in elini tuttu. Juliette'in içinden geçen ilk şey onun elini sıkı sıkı tutmaktı. Ama Roma'nın ona muzip bir ifadeyle baktığını ve gülümsememeye çalıştığını fark edince parmaklarını gevşetti ve Roma'nın ellerini ısıtmak için ovmasına izin verdi.

"Roma," dedi. "Dışarıdaki karmaşa... Bu gece her zaman olduğu gibi sona ermeyecek. Hiçbir şey eskisi gibi olmayacak."

Roma başparmağını Juliette'in bileğinde gezdirdi. "Biliyorum," dedi. "Biz olanları izlemiyorken, güç kaybettik."

Kızıl Çete ve Beyaz Çiçekler bir şantajcıyı aramakla ve birbirlerinden üstün kalmak için işlerini devam ettirmekle meşgulken, tüm bu gürültünün arasında sessizce üçüncü bir tehdit yükselmişti.

Gangsterlerin hâlâ silahları vardı. İnsanlar. Bağlantılar. Ama kendilerini gösterecek alanları yoktu. Dışarıdaki isyan başarılı olursa, Şanghay sabaha bir işçi şehri haline gelecekti. Artık sahte bir hükümet altında, gangsterlerin dilediğini yaptığı kanunsuz bir şehir olmayacaktı. Ticaret ve şiddet için bağımsız bir cennet olmayacaktı.

"Her şey nafile," diye homurdandı Juliette. "Komünistler silahlı ve işçiler şehri ele geçiriyorlar. Bir canavar saldırısı olmadı, delilik başlamadı. Belki de Komünistler Milliyetçilerle çatışığında başlar ama bildiğimiz kadarıyla bu şantajcı bizlere karşı bir tehdit bile değildi. Biz canavarların peşinden koşmaya devam ederken politika bizi yerle bir etti."

Roma'nın eli hareketsiz kaldı. Juliette'in parmakları yeteri kadar ısınmıştı. Ama yine de elini geri çekmedi. Juliette'in elini tutmaya devam etti.

"Bizim suçumuz değil," dedi Roma. "Bizler politikacıların değil, bir yeraltı suç dünyasının vârisleriyiz. Canavarlarla savaşabiliriz ama bir devrimin gidişatını değiştiremeyiz."

Juliette ofladı ama buna verecek bir yanıt bulamadı. Roma'ya yanaştı. Roma göğsüne yaslanmasına ses çıkarmadı.

"Ne yapacağız Roma?" diye sordu Juliette endişeyle. "Buradan çıktığımızda ne yapacağız?"

Roma bunu merak ediyormuş gibi bir ses çıkardı. Juliette kulağında onun sesinin titreşimini hissetti. "Hayatta kalacağız. Yapabileceğimiz başka ne var?"

"Hayır, onu demek istemedim." Juliette başını kaldırdı ve karanlığa karşı gözlerini kırpıştırdı. Roma ona baktığı ve göz göze geldiği anda içgüdüsel bir şekilde gülümsedi. "*Biz* ne yapacağız? Bir kan davasının karşıt taraflarında, ailelerimiz birbirlerini öldürmekten vazgeçmediği takdirde yok olacak olan bir şehirde."

Roma bir süre bir şey demedi. Sonra kollarını Juliette'in boynuna doladı ve geriye yaslanırken onu da geriye çekti. Roma cup diye kendini atarken Juliette şaşkınlıkla garip bir ses çıkararak sırtüstü şilteye devrildi.

"Böyle daha iyi ısınırız," dedi Roma battaniyeleri üstlerine çekerek.

Juliette kaşını kaldırdı. "Şimdiden beni yatağa mı atmaya çalışıyorsun?"

Roma hafifçe gülünce, Juliette sanki dünyada her şey yoluna girecekmiş gibi hissetti. Dışarıdan gelen ateş seslerinin havai fişekler olduğunu, Yılbaşı gecesi şehrin dört bir yanında yapılan kutlamalar olduğunu düşünerek kendini kandırabilirdi. Yine ocak ayı gelmiş, şehrin sakin olduğu zamana dönmüşler gibi davranabilirlerdi.

Ama şehir sakin olduğunda bile bir şeye doğru ilerliyor, metamorfoz geçirmeye hazırlanıyordu. Yüzeyin hemen altında bu kadar derin bir öfke yatarken, hiçbir şey olduğu gibi, değişmeden kalamazdı. Dışarıdaki şehir yeniden sessizleştiğinde, gangsterler artık güç sahibi olmayacaklardı ama Kızıl Çete ve Beyaz Çiçekler yine de savaşmaya devam edeceklerdi.

Juliette içini büyük bir hayal kırıklığının kapladığını hissetti. Elini battaniyenin altından çıkarıp Roma'nın yanağına götürdü.

"Keşke başkaları olarak dünyaya gelseydik," diye fısıldadı "Bir kan davasının lekelemediği sıradan hayatlarımız olsaydı."

Roma da elini battaniyenin altından çıkardı, Juliette elini geri çekmesin diye hafifçe elinin üstüne koydu. Uzunca bir süre ona, gözlerine, dudaklarına baktı. Bakışları açlıktan ölmek üzereyken bir anda bir ziyafet çekiyormuş gibi üstünde gezindi.

"Hayır," dedi en sonunda. "Öyle olsaydı tanışamazdık. Ben sıradan bir hayat yaşar, asla bulamayacağım muhteşem bir aşk için hayıflanırdım çünkü sıradan insanların başına sıradan şeyler gelir ve sıradan insanlar bir başka hayatta daha büyük bir mutluluğun onları bekleyip beklemediğini asla bilmeden onları tatmin eden bir şeyi kabullenirler." Sesi sertti ama kendinden emin çıkıyordu. "Seni sevmek için bu savaşı vereceğim Juliette Cai. Sana sahip olabilmek için bu kan davasında savaşacağım çünkü ne kadar çarpık bir durum olursa olsun, seni bana veren şey bu kan davasıydı ve şimdi seni ondan uzaklaştıracağım."

Juliette ufacık bir tereddüt işareti görecek mi diye dikkatle yüzüne baktı. Roma'nın yüz ifadesi bir an için bile değişmedi.

"Ne hoş sözler," diye fısıldadı. Soğukkanlı davranmaya çalışıyordu ama Roma onun güçlükle nefes aldığını duyabildiğini biliyordu.

"Hepsini içtenlikle söylüyorum," dedi Roma. "Bana daha çok inanacağını bilsem, bu sözleri bir taşın üstüne kazırdım."

"Sana inanıyorum." Juliette nihayet gülümsedi. "Ama bunları bir taşın üstüne kazımayacaksın çünkü beni kan davasından uzaklaştırmana gerek yok. Ben senin yanında olacağım."

Roma dirseklerine yaslanıp doğruldu. Göz açıp kapayıncaya kadar Juliette'in üstündeydi ve burunları birbirine sürtünüyor, dudakları elle tutulur bir his yaratacak kadar yakın duruyordu. "Korkma," diye fısıldadı. "Bizden korkma. Hiçbir zaman korkma."

Eliyle Juliette'in boynunu okşadı, başparmağı çenesinde gezindi. Zaman giderek yavaşladı ve sadece ikisi için ufak bir alan yarattı.

"Korkuyla yüzleşeceğim," diye yemin etti Juliette. "Seni sevmeye cesaret edeceğim Roma Montagov ve bu şehir bu yüzden beni öldürecekse, buna razıyım."

Aradan bir saniye geçti. Sonra bir saniye daha geçti. Roma onu öylesine büyük bir tutkuyla öptü ki Juliette başını kaldırıp ona yaklaştığında, ağzından çıkan şaşkınlık dolu ses bir anda kesildi. Roma'nın alev alev yanan enerjisine rağmen dudaklarının içtenlikle hareket ettiğini, boynuna öpücükler kondururken onu ne kadar sevdiğini hissetti.

"Juliette," diye fısıldadı Roma. Paltolarını çıkardılar. Roma onun elbisesinin fermuarını birkaç saniyede açtı ve Juliette ona yardım etmek için kollarını kaldırdı. "Canım, sevgili Juliette'im."

Elbise yere düştü. Roma şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı ve Juliette onun gömleğinin düğmelerini açarken gözleri bir an için irileşti.

"Beni bıçaklamaya mı çalışıyorsun?" dedi. Juliette'in bacağının üst kısmına bağlı olan kılıftan bıçağı çıkardı ve kenara koydu.

Gömleği yerdeki elbisenin üstüne düştü. Juliette bıçak kılıfını da çıkarıp bunların üstüne fırlattı.

"İki âşık arasında ufak bir bıçak kavgasının ne önemi var?"

Bunu espri olsun diye söylemişti ama Roma birden ciddileşti ve koyu renkli gözlerini ona dikti. Juliette'in dirseğini tutuyordu ama sonra elini kolunda gezdirmeye, tüylerinin diken diken olmasına neden oldu. Roma'nın parmakları dikkatle omzunda durana ve yeni iyileşmeye başlamış olan yarasının etrafında gezinene kadar Juliette onun neden tereddütlü olduğunu anlamadı. Bu yarayı Roma açmıştı.

"İz kalacak mı?" diye fısıldadı Roma.

"Bırak kalsın," dedi Juliette. "Sana benden kolay kolay kurtulamayacağını hatırlatır."

Roma gülümser gibi oldu ama Juliette'in konuyu geçiştirmesine izin vermedi. Juliette'in geçiştirmeye, bastırmaya ve unutmaya çalıştığı her şeyi önlerine getiriyor, ikisini de bunlarla yüzleşmeye zorluyordu. Roma'nın savaşmayı reddettiği şeylerle Juliette kafa kafaya çarpışıyor, her ikisini de çatışmaya sürüklüyordu. Zaten birlikte bu kadar iyi çalışmalarının nedeni buydu. Diğerinin ihtiyacına göre onu dengeliyorlardı.

Roma eğildi. Başını onun başına sürttü ve omzuna bir öpücük kondurdu. "Üzgünüm dorogaya."

"Qīn'ài de," diye fısıldadı Juliette. Roma'nın yüzüne düşen saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdı. "Ben de üzgünüm."

Roma'yı tekrar kendine çekince dudakları buluştu. Ödedikleri kefaretin ne kadar ağır olduğunu dile getirmek, aralarında dökülen kanlar için ne kadar özür dilemeleri gerektiğini sözcüklere dökmek zordu. Bunu yapmak yerine, birbirlerine dokunarak, şefkatle okşayarak ve kalplerinin bir olmuş çılgın temposuyla bir ömür boyu affedilmek için yalvardılar.

Juliette epey uğraştıktan sonra nihayet Roma'nın kemerini çıkardı. Kemer şiltenin yanına düşüp bıçağa çarpınca, çıkardığı ahenksiz ses Roma'nın irkilmesine neden oldu. Juliette hafifçe gülüp Roma'nın yüzünü tuttu. "Gerilmene gerek yok."

Roma cılız ay ışığında kaşını kaldırdı. "Gerilmek mi? Ben mi?" Bunu kanıtlamak için onu yine öptü. Sonra tekrar tekrar öpmeye devam etti.

"Juliette," diye fısıldadı bir süre sonra.

"Hı-hı?"

"Böyle iyi mi?"

"Mükemmel."

Dışarıda, savaşa ve dehşete boğulmuş olan gece olanca hızıyla devam ediyordu. Ne zaman sona ereceğini, ateşin ne zaman kesileceğini ve grev hatlarının geri çekileceğini söylemek zordu. Bu şehrin bir daha bütün olup olamayacağını söylemek mümkün değildi. Aradan geçen her saniyeyle birlikte dünya paramparça olabilirdi; aradan geçen her saniyeyle birlikte büyük bir çöküş, şehirde ilk bölünmeler yaşandığından beri eli kulağında olan kaçınılmaz bir son yaklaşıyordu.

Juliette nefesini dışarı verdi ve ellerini örtünün altına soktu.

Ama bu henüz gerçekleşmemişti. Şimdiki zaman değildi; o anın, kesik nefeslerle ve şefkatli dokunuşlarla o kısacık zamanın bir parçası değildi. Juliette için uzaktaydı ve buna sahip olabilmek için uzakta kalmasını sağlayacaktı. Orası ve o an kusursuzdu: Ruhu deniz kadar engin, hissettiği aşksa deniz kadar derindi.

Otuz Üç

NİSAN 1927

Juliette'in ayaklarının altındaki çimler ıslaktı ve ağacın gölgesinde kıpırdandığında parlak ayakkabılarının üstünde çiğ taneleri bırakıyordu. Ayak bileğini kaşıdı, sonra parmağı ayakkabısının metal tokasına takılınca yüzünü buruşturdu. Elini inceledi. Kanamamıştı. Çizik yoktu. Ama derisinin kirle, temizlense de çıkmayacak bir lekeyle kaplandığını hissetti.

Şanghay artık Milliyetçi Ordu'nun, başkomutanları Chaing Kai-shek'in yönetimi altına girmişti. Juliette'in işlerin bu noktaya varmasına şaşırmaması gerekirdi. Ne de olsa başkomutan ülkenin büyük bir kısmını ele geçirmişti; Kuzey Seferi *aylardır* güçleniyordu. Ama şehri kana bulanana kadar yakıp yıkanlar işçilerdi. Ayaklanmaları yönetenlerse Komünistlerdi. Sonra Komünistler General Shu

askerleriyle şehre girdiğinde ve daha ortalık durulmadan Milliyetçi karargâhları kurduğunda, işçilerden geri çekilmelerini istemişti.

Bir şeyler olmak üzereydi. Gerilim keskin bir koku gibi havaya sinmiş, ilk Milliyetçilerin mi Komünistlerin mi saldırıya geçeceğini görmek için bekliyordu. Juliette sadece Kızıl Çete'nin bu işin içinde olduğunu biliyordu –bunu hissediyordu– ama kimse ona nasıl bu işe dahil olduğunu söylemiyordu.

Juliette başını yana çevirdi, elini Kathleen'in bileğine götürdü. Kathleen önce irkildi ama sonra onun ne demek istediğini anladı. Kuzeni qipaosunun yanına hafifçe vurmayı kesti ve ellerini önünde kavuşturup ayaklarını mezarlığın kısa çimlerinin üstüne sıkıca dayadı.

Önceki hafta Kızılların çoğu sokaklardaki çatışmalardan hafif yaralanmalarla kurtulmuştu. Evet, kayıp vermişlerdi ama bunların son cenazeleri olacağı kadar az kayıp vermişlerdi. Esas kaybettikleri şey kontroldü.

Nanshi ve Fransız İmtiyazları'nın güneyindeki tüm endüstriyel yollar ele geçirilmişti.

Uluslararası İskân'ın üç yanını çevreleyen o dar kara şeridi olan Hongkou ele geçirilmişti.

Huangpu ve Yangtze nehirlerine açılan limanların ortasında kalan Wusong ele geçirilmişti.

Doğu Şanghay ele geçirilmişti.

Batı Şanghay ele geçirilmişti.

İşçi nüfusunun en kalabalık olduğu Zhabei ele geçirilmişti ama Beyaz Çiçekler'e karşı verdikleri savaş gece boyunca devam etmişti. Şafak söktüğünde şehirde Beyaz Çiçekler'in en sonunda püskürtüldüğü, kırılmış kemiklerle evlerine kaçtıkları ve sokakları farklı

bir yöneticiye bıraktıkları konuşuluyordu. Saat altı olduğunda Şanghay sessizleşmiş, işçilerle dolmuştu.

Polis memurları karakollardan çıkarılmış, çağrı merkezleri basılıp yerle bir edilmiş, tren istasyonları işlemeyecek hale gelene dek bombalanmıştı. Şanghay'a güç veren bağlantılar ağı, yabancıların Milliyetçileri dışarıda tutmak için tel örgülerle ve dikenli tellerle korudukları Fransız İmtiyazları ve Uluslararası İskân'ın iç bölgeleri dışında bütün kavşaklarda kesilmişti. Şehrin Çinli bölgelerinde, artık Kızıllar ya da Beyaz Çiçekler tarafından kontrol edilen yerler kalmamıştı. Bir an için Şanghay şekil verilmesi mümkün, yepyeni bir yere dönüşme olasılığı olan bir şehir gibi görünmüştü. Sonra Milliyetçi ordular şehre girmişlerdi ve işçiler onlara yer vermiş, kontrolü askerlere devretmişlerdi. Artık nereye baksalar, sokaklarda nöbet tutan Milliyetçi askerler görüyorlardı ve şehir işgal altındaydı.

En akıl almaz olay ise son birkaç günün normal geçmiş olmasıydı. Kulüpler ve restoranlar kapandığı, şehir bir sonraki politik hamleyi sessizce beklerken bir hayalet şehir gibi göründüğü halde annesiyle babası hiçbir terslik yokmuş gibi davranmışlardı. Malikânedeki özel akşam yemeği davetleri daha da çok Milliyetçi konukla devam ediyordu. Özel partiler daha çok Milliyetçi konukla devam ediyordu.

Cenazeler de daha çok Milliyetçiyle devam ediyordu.

"... huzur içinde uyusun."

Mantıklı değildi. Şantajcı hâlâ yakalanmamıştı. Juliette en başından beri yanılmamışsa, şantajcının bir şekilde Komünistlerle bir *ilişkisi* olmalıydı. Ama böylesine kritik bir anda canavarlar neden otaya çıkmamışlardı? Neden Milliyetçi Ordu'ya karşı delilik kullanılmamıştı?

"Juliette," diye fısıldadı Kathleen. "Şimdi de sen kıpır kıpırsın."

Juliette kuzenine şöyle bir bakıp sinir olduğunu anlattı. Tam o sırada sollarındaki üç Milliyetçi askerin ona baktıklarını fark etti.

Lord Cai şehir ele geçirildikten sonra Komünistlerin uzun bir savaş verdiğini söylemişti. Sadece Şanghay'da değil, bütün ülkede savaş vermişlerdi. Neden bu kadar kısa sürede Koumintang'la aralarındaki müttefikliği bozmuşlardı? Neden tüm bu isyan ve dökülen kanlar emperyalistleri alt etmeye, Şanghay'ı yeniden gerçekten birleşmiş bir hükümetin kontrolü altına sokmaya ve sınıf evrimi için zaman kazanmaya dair ortak bir amaçmış gibi *davranmamışlardı*? Milliyetçilerinkine benzer gerçek bir orduları olana dek Kuomintang'a karşı isyan etmemeleri daha mantıklı olmaz mıydı? Kırmızı *kol bantları* ve öfke, askerlere ve akademi eğitimine karşı koyamazdı.

Lord Cai ikna ediciydi. Kesinlikle endişeli gözükmüyordu. Şehirlerinin tamamı muazzam bir güç tarafından tepetaklak edilmişti ama Lord Cai bunu umursamıyor muydu? Yaşam tarzları tamamıyla durma noktasına gelmiş, Milliyetçilerin şehri nasıl yönetecek lerini, yabancılarla nasıl bir anlaşma yapacaklarını görmek için bekliyorlardı ve Lord Cai öylece durup olanları izlemekten rahatsız değil miydi?

Mümkün değildi. Juliette neyi gözden kaçırdığını merak etti.

"Konuşmak isteyen herkes konuştuysa, artık Cai Tailei'yi son yolculuğuna uğurlayalım."

Rahip kenara çekildi, en yakındaki akrabalara veda etmeye başlamalarını işaret etti. O gün mezarlığa gelmiş olan herkesin elinde bir çiçek vardı: Yas tutanların beyaz çiçekler kullanması âdettendi ama bunlar açık pembe renkli çiçeklerdi. Kızıl Çete hiçbir durumda beyaz çiçekler kullanmazdı.

Leydi Cai öne çıkıp çiçeğini mezara attı. Kapağı kapalı, bir mezar

taşı kadar parlak olan tabut çoktan mezara indirilmişti. Tören bittikten sonra mezar toprakla kapatılacak, üstü çimlerle örtülecekti.

Annesi başıyla çiçeğini atmasını işaret ettiğinde Juliette yumruklarını sıktı. Ölümden sonra yaşama inanmayan modern bir kız olması ne kadar büyük bir şanstı. Yoksa yaptığı şey yüzünden kesinlikle cehennemde yanardı.

"Ah Juliette." Leydi Cai yanından geçen kızının yanağını okşadı. "Bu kadar üzülme. Ölüm son demek değildir. Sevgili kuzenin hayattayken çok güzel şeyler yaptı."

"Öyle mi?" dedi Juliette alçak sesle. Annesinin sözlerine karşı gelmiyordu. Kendisi hayattayken ve Tyler ölmüşken, öfkesini dile getirmesinin bir anlamı olmazdı.

"Elbette," dedi Leydi Cai onu teselli etmeye çalışarak; kızının ruhsuz halinin üzüntüden kaynaklandığını düşünmüştü. Juliette'in ellerini kapıp sıkı sıkı tuttu. "Kızılları gururlandırdı. Bizi korumak için her şeyi yaptı."

Asla bunu yapacak güce sahip olmaması gerekirdi. Bizim de bunu yapacak güce sahip olamamamız gerekir. Ama ümitsiz bir dava değil miydi? Kızıllar şehri ele geçirmek için ellerinden geleni yapmadıklarında, bunu başka birileri yapıyordu.

"Gidip son görevimi yapacağım," dedi Juliette güçlükle. Annesinin yüzüne karşı söylemek istediği bütün acı sözcükleri içine attı.

Leydi Cai gülümsedi ve kenetlenmiş parmaklarını sıkıp Juliette'e yol vermek için geri çekildi. Juliette bir an için annesi olanları bilse, avuçlarını kimin kanının lekelediğini, damarlarında bir hainin kanının aktığını bilse ne derdi diye düşündü.

Belki de onu affedebilirdi.

Ama merhamet ve kan davaları birlikte asla iyi gitmezdi.

Juliette mezara yaklaşıp tabuta baktı. Tabutun pürüzsüz tahta kapağında çoktan bir sürü çiçek birikmişti.

"Belki de sen daha iyi bir vâris olurdun Tyler," diye fısıldadı Juliette, çiçeğini atmak için eğildiğinde. Çiçek aşağı düştüğünde, yaprakları diğerlerinden daha soluk göründü. "Ama bu unvanın yakında geçersiz kalacağını hissediyorum."

Bir zamanlar Juliette, Kızıl Çete'nin olmadığı, çetesinin güç sahibi olmadığı bir gelecek hayal edemezdi. Bu bir canavar onları öldürmeye başlamadan, bir delilik devrimi tetiklemeden önceydi. Politikacılar ordularını şehre sokmadan ve ağır silahlarıyla sokakları kaplamadan önceydi.

Bir zamanlar güç sahibi olmak istemişti. Ama her şeyin altında, belki de asla güç istememişti.

Belki de istediği şey güvende olmaktı.

Belki bunu elde etmenin bir başka yolu, çökmek üzere olan bir imparatorluğun vârisi olmadan bir yolu olabilirdi.

Juliette ayağa kalktı. Görünmez bir çiçeği tutuyormuş gibi hâlâ kıvrık olan elleri ona birer pençe gibi geldi. Arkasından biri geliyordu ve gitme vakti gelmişti ama bir-iki saniye daha Tyler'ın mezar taşının orada kaldı ve görünüşünü hafızasına kazdı.

"Üzgünüm," dedi. Sesi o kadar alçak çıktı ki ondan başkası duyamazdı... Bir de her neredeyse Tyler duyabilirdi. "Bundan sonra kan davasının olmadığı başka bir hayat varsa, umarım orada dost olabiliriz."

Juliette kimseye bir şey söylemeden törenden sonraki aktivitelerden kaçtı; şapkasını iyice aşağı çekti ve mezarlıktan çıktıkları anda

akrabalarından uzaklaştı. Kathleen ona bakıp kaşını kaldırdı ama Juliette hayır anlamında başını salladı. Kathleen de bakışlarını tekrar patikada önüne çevirdi ve onu hiç görmemiş gibi davrandı. Kızıllar park ettikleri arabalarına doğru giderken, Juliette daha ufak bir sokağa saptı ve bir zamanlar Kızılların kontrolünde olan bir bölgenin derinliklerine doğru ilerlemeye başladı.

Askerler. Her yerde askerler vardı. Juliette elbisesinin kollarını çekiştirip sırtını kamburlaştırmadan yürümeye çalıştı. Fransız İmtiyazları ve Uluslararası İskân kapalıydı: Kimse içeri giremiyor ya da dışarı çıkamıyordu. Uzun süre böyle devam edemezdi; yabancı imtiyazlar asla dışarı kapalı bölgeler olarak inşa edilmemişlerdi ve Milliyetçilerle anlaştıkları anda dikenli teller ve geçici olarak yerleştirilen barikatlar kaldırılacaktı. O an için, insanlar Boundary Yolu boyunca dizilmiş askerlerden korktukları için onlardan uzak duruyorlardı. Bu yüzden Juliette oraya gitti ve şehrin Çin bölgesinin dış tarafında, tüfeklerinin nişan dürbünlerinden etrafı gözleyen yabancı askerlerin görüş alanının hemen dışındaki bir binanın çatısına çıktı. O binanın eskiden ne amaçla kullanıldığını söylemek zordu. Ufak bir erişte restoranı ya da bir terzi dükkânı olabilirdi. Juliette yukarı çıktığında boş raflardaki kırık cam parçalarını ve sayfaları yırtık hesap defterlerini gördü.

Çatının kapısını yavaşça açtı ve dikkatle beton zemine adım attı. Nefesini tutarak etrafa göz atmaya koyuldu.

Derin bir oh çekti. Sessizce köşede tek başına duran figürün yanına gitti ve o daha arkasını dönemeden kollarını omuzlarına dolayıp çenesini boynunun kıvrımına yasladı.

"Selam yabancı."

Roma gevşedi ve başını arkaya eğince, saçları Juliette'in yanağını okşadı. "Bir saldırı mı bu?"

"Olabilir," dedi Juliette. Koluna gizlediği bıçağı çıkarıp kör tarafını Roma'nın boğazına dayadı. "Issız bir yerde yalnız bir Beyaz Çiçek mi?"

Juliette ayak bileğindeki ani bir baskı hissetti. Roma'nın ayağını bacağına dolayıp *dengesini* bozduğunu fark etmeden önce sadece içine şaşkınlıkla bir nefes çekecek kadar vakti oldu. Bir an için arkaya doğru düştü ama Roma hızla arkasına dönüp onu belinden yakaladı, elindeki bıçağı kaptı ve kör tarafını boğazına yasladı

"Ne diyordun?" dedi sırıtarak.

Juliette onun omzuna vurdu. Hazırlıksız yakalandığı için sinirlenmiş, kaşlarını çatmıştı ama Roma bıçağı yere atıp onu kendine çekti. Dudakları birleştiğinde Juliette onu ne için azarlamak üzere olduğunu unuttu.

"Seni özledim," dedi Roma geri çekildiğinde.

Juliette kaşını kaldırıp Roma'nın yüzünü tuttu. "Beni daha dün gördün."

"İş konuşmak için."

"Bugün de iş konuşmak için buluştuk."

"Anlambilimsel..." Roma Juliette'in baş süsünü fark edince kaşlarını çatarak sustu. Tıpkı mezarlıktaki çiçekler gibi açık pembe renkliydi, Kızılların genellikle takmaya cesaret ettiği renkten çok daha açık bir renkti. "Yine mi bir cenaze vardı?"

"Tyler'ınki," dedi Juliette alçak sesle.

Roma elini Juliette'in başındaki süse götürüp saçları yüzüne düşmesin diye dikkatle düzeltti. Yerine oturttuktan sonra elini onun boynunda gezdirdi.

"İyi misin?"

Juliette boynunu eline dayayarak nefesini dışarı verdi. "Başka bir seçenek var mı?"

"Bu bir yanıt değil dorogaya."

Juliette başını sallayarak yavaşça geri çekildi. Roma'nın içten ve iyi davranışları dikkatini fazla dağıtıyordu: Ona her şeyin yoluna gireceğini, şehrin ayaklarının altında parçalanmadığını düşündürüyordu. Ama Roma'nın koluna girip onu çatının kenarına götürdü. Oradan sokaklara, ufka kadar sere serpe uzanan manzaraya baktılar.

"İyiyim," dedi. "Hayatta kalmaya çalışıyorum. İnsanın bugünlerde umut edebileceği en iyi şey bu."

Roma buna itiraz edecekmiş gibi yan yan baktı ama Juliette başını sallayıp buluşma nedenlerini hatırlattı. O gün orada olmalarının nedeni Roma'nın şantajcıyla ilgili yeni bilgiler edindiğini söyleyen bir not yollamış olmasıydı ve Juliette buna gerçekten de şaşırmıştı. Tehdidi kalıcı olarak yok etmek istediği halde, olan biten daha önemli olaylara kıyasla bu konu ona önemli bile gelmemişti. Canavarlar çok uzun süredir saldırmamıştı. Artık Roma ile Juliette'in şantajcıyı bulma çabaları o kadar da delilikten korkmalarıyla ya da kendi taraflarını koruma isteklerinden kaynaklanmıyordu: daha çok, yapacak bir işleri olsun, şehirleri genç gangsterlerin etkilemeyeceği bir seviyede parçalanırken boş boş oturmasınlar diye bununla uğraşıyorlardı.

"Neler öğrendin?" dedi Juliette.

Roma'nın yüzünde bir gurur ifadesi belirip kayboldu. "Fransız adamın ismini öğrendim," dedi. "Trende bir canavara dönüşen adamın ismini öğrendim. Pierre Moreau."

Juliette bu ismin tanıdık olduğunu düşünerek gözlerini kırpıştırdı. Roma hâlâ konuşuyordu ama Juliette onu dinlemeyi kesmiş, bu ismi nerede duyduğunu hatırlamak için hafızasını yoklamaya başlamıştı. Onunla Fransız İmtiyazları'nda mı tanışmıştı? Hayır, Fransız adamla daha önceden *tanışmış* olsaydı bunu hatırlardı. İsmini çetenin kayıtla-

rında görmüş olabilir miydi? Ya konuk listelerinde? Ama neden Kızıl listelerinde Beyaz Çiçekler'le ilişkili birinin ismini görecekti ki?

"... birkaç sene önce ticaret yapmak için şehre gelmiş."

Juliette o anda hatırladı.

Az kalsın dizlerinin üstüne düşecekti.

"Roma," dedi heyecanla. "Roma, bu ismi daha önce gördüm. Rosalind'in masasının üstünde bir kâğıtta yazılıydı. Onun Kızıl burlesk kulübündeki sürekli müşterilerden biri olduğunu söylemişti."

Roma kaşlarını çattı. Juliette ona Rosalind'in ortadan kaybolduğunu ve ismini vermediği bir Beyaz Çiçek'le bir ilişkisi olduğunu söylemişti. Roma onu kaybolduğu gün Beyaz Çiçek karargâhının orada kısa bir süre gördüğünü anlatmıştı. Kızılların istihbarat sistemi eskisi kadar iyi işlemediğinden, Rosalind'in görüldüğü ya da ondan haber alındığı son gün buydu.

"Mümkün değil," dedi Roma. "Adamı ismen tanımıyor olabilirim ama kulüplerinizde tanınacak kadar önemli biri. Bir Beyaz Çiçek olduğu anında anlaşılırdı."

"O halde..." Juliette karnına bir ağrı saplandığını hissetti ve eliyle karnına bastırdı. "O halde kulüpteki önemli müşterilerinden biri değildi. Rosalind'in elinde bir liste vardı ve listedeki isimlerden ilki bir canavardı."

Juliette'in o listeyi bulması gerekiyordu. Listede dört isim daha vardı.

Dört başka isim, dört başka canavar.

"Olabilir mi?" diye fısıldadı.

Roma'yla göz göze gelince onun da aynı sonuca vardığını, gözlerinin aynı dehşet hissini yansıttığını gördü. Rosalind Paris'te büyümüştü ve İmtiyazlar'a rahat rahat bir Fransız gibi girip çıkmış olabilirdi.

"Şantajcı *Rosalind* mi?"

Otuz Dört

"Kahretsin, kahretsin, kahretsin!"

Juliette, Rosalind'in çekmecelerini çarparak kapattı ve ellerini masaya o kadar sert indirdi ki avuçları yandı. Rosalind'in casusluk yapması ayrı konuydu. Kan davasının iki tarafındaki insanlar sık sık ihanet etmeleri için kandırılırlardı; sayıları bu yüzden sürekli olarak değişirdi ve bu yüzden hep yakın çevrelerine sızmak isteyen birileri olurdu. Ama bir canavarı şehre salmak tamamıyla farklı bir şeydi. Rosalind'in canavarları politik amaçlarla kullanması fikri o kadar komikti ki Juliette bunun için bir neden bile bulamıyordu. Tabii tek amaç yıkımsa ayrı konuydu. Tek amaç bütün şehri dümdüz etmekse ayrı konuydu.

"Bu yüzden mi?" dedi Juliette. Başını kaldırıp karşısındaki aynaya baktı ve aksinin ona uzaklardan bir yerden bakan asık suratlı

Rosalind olduğunu hayal etti. Juliette'in er ya da geç kendi suçluluk duygusuyla yüzleşmesi gerekecekti. Ustalıkla bıçak kullandığı için güçlü olduğunu düşünmeye devam edebilirdi. Ama yükselmesini sağlayan özellik bıçak kullanması ya da acımasız eğilimleri değildi. Bunlar onu ancak zirvede tutmuş olabilirdi.

O noktaya varmasını sağlayan şey o ailede dünyaya gelmiş olmasıydı.

"Hiç mantıklı değil," diye fısıldadı. Parmaklarını aynaya dayadı. Parmaklarının ucunda aynanın soğukluğunu hissetti. "Böyle dünyaya geldiğimiz için bana kız. Bir Lang olarak dünyaya geldiğin için kız. Ama sen hiçbir zaman Kızıl vârisi olmak istemedin. Şehri asla istemedin. Önemli olmak istedin. Herkesin sana hayran olmasını istedin."

Peki Rosalind neden şantajcı olmuş olabilirdi? Silah ve para toplamak ne işine yaramıştı? Canavarlarla ve delilikle gölgelerin arasında gizlenmek, ona *nasıl* istediği bir şeyi vermiş olabilirdi?

"Lái rén!" diye seslendi Juliette.

Bir hizmetçi kız hemen odasına geldi. Yakınlarda beklemiş, Juliette'in çıkardığı gürültüyü dinlemiş olabilirdi. "Sizin için ne yapabilirim Bayan Cai?"

"Kathleen'i arar mısın?" Juliette kolunu sallayarak düşünmeye çalıştı. Komünistler güçlenmeye devam ediyordu. Gangsterler hâlâ onları Milliyetçilerin talimatlarıyla yok etmeye çalışıyorlardı ama bunun dışında ortalık sakindi. Komünistler de bu işin nereye varacağını görmek için bekliyorlardı. "Şeyde olabilir... Mai Çayevi'nde. Ya da belki..."

Juliette, Kathleen'in nerede olduğuna dair daha fazla tahminde bulunarak vakit kaybetmeden, "Bunu yapamam xiǎojiě," dedi

hizmetçi kız nazikçe. "Yönetim değiştiğinden beri telefon kontrol merkezlerine yeni personel alınmadı. Rayları tamir ettikleri için tren istasyonunun yakınındaki hatlar kesik."

Juliette içinden bir küfür savurdu. Demek iletişim bütün şehirde berbattı. Kontrol merkezlerinde çalışan kimse olmadan, aramaları yönlendirecek ve bağlayacak kimse de yoktu.

"Tamam," diye homurdandı. "O halde eskisi gibi bir ulak yollarım."

Rosalind'in odası buz gibiydi ama Juliette sıcak koridora dönene, merdivenlerden hızla inip oturma odasına girene dek titrediğini fark etmemişti. Masaların orada bir not yazmaya başladığı anda ön kapı açıldı ve Kathleen içeri girdi.

"Kathleen!"

Kathleen onu duymadı. Donuk bir ifadeyle yürümeye devam etti. Düşüncelere dalmış gibiydi.

Juliette kalemi bırakıp hemen ilk katın koridoruna fırladı. "Kathleen!"

Yine yanıt gelmedi. Juliette nihayet kuzeninin omzunu tutabileceği kadar yaklaştı.

"Biăojiě!"

En sonunda Kathleen arkasına döndü ve irkilerek Juliette'in orada olduğunu fark etti. Elini kalbine götürdüğünde siyah eldivenleri lacivert qipaosunun katmanlarının arasında kayboldu.

"Ödümü kopardın," dedi Kathleen nefesi kesilmiş bir halde.

"Sana üç kere seslendim!"

Kathleen buna şaşırdı. "Öyle mi?"

"Şey..." Juliette etrafına bakındı. Koridorda kimse olmadığı için, "Teknik olarak değil," diye espri yaptı.

Kathleen kaşını kaldırdı. Juliette konuyu dağıttığını fark edince, kuzeninin koluna girdi ve onu oturma odasına sokup üst kata çıkardı. Yürürlerken elinden geldiğince hızlı bir şekilde Roma'nın ona verdiği bilgiyi ve sonra vardığı sonucu anlattı. Nasıl telaşla eve geldiğini ve Rosalind'in eşyalarını karıştırdığını ama masasında hiçbir şey bulamadığını anlattı.

"Bir dakika, bir dakika," dedi Kathleen merdivenlerin tepesinde durarak. İkinci katta, Lord Cai'nin çalışma odasının tam önünde duruyorlardı. İçeride kimse yoktu. Lord Cai dışarıda bir yerdeydi: Büyük bir ihtimalle İmtiyazlar'a gitmiş, yabancıların görüşlerini öğrenmeye çalışıyordu; belki de Chiang Kai-shek'le buluşmuş, Kızıllar ve Kuomintang arasındaki son işbirliği planlarını tartışıyordu.

"Masasında bir kâğıt mı arıyordun?"

Juliette evet anlamında başını salladı. "Kâğıdı son gördüğümden beri başka bir yere koymuş olabilir ama daha önceden masası belgelerle *dolu* olduğu halde artık bomboş..."

"Hepsi benim odamda!" dedi Kathleen heyecanla. "Juliette, günlerdir o belgeleri inceliyor, nerede olabileceğiyle ilgili ipuçları arıyorum."

Juliette uzunca bir süre kuzenine baktı. Sonra yumruklarını sıktı ve Kathleen'in omuzlarına indiriyormuş gibi yaptı. "*Neden* bana söylemedin? Odasının altını üstüne getirdim!"

"Neden mi söylemedim?" dedi Kathleen, Juliette'in yumruklarına vurarak. "O belgelerden birini aradığını nereden bilebilirdim?"

"Tamam, sus..." Juliette kollarını sallayıp yürümesini işaret etti. Hızla ilerlerken az kalsın bir hizmetçi kıza çarpacaklardı ama telaşla Kathleen'in perdelerin açık pencereden esen rüzgârla uçuştuğu odasına girmeyi başarılar. Juliette oraya en son ne zaman girdiğini

hatırlamıyordu bile; Kathleen'in dergilerinin ve ayakkabı raflarının arasında, yatağının kalın örtüsünün üstünde en son ne zaman oturduğunu hatırlamıyordu. Her zaman içeri girdiği gibi çıkmış, kuzenine seslenmek için başını sadece içeri uzatmıştı ya da Juliette'in odasında buluşmuşlardı.

"Voilà," dedi Kathleen, Juliette'in düşüncelerinden sıyrılmasını sağlayarak. Kathleen "Off!" diye raftan bir kucak dolusu kâğıt aldı ve yatağının üstüne koydu. Pencereden sızan akşamüzeri ışığında, kâğıtlardaki mürekkep ve yazılar parıldadı ve Juliette derhal bunları incelemeye koyuldu. Sadece listeyi arıyordu. Listeyi bulunca Pierre isminin sadece bir tesadüf olup olmadığını anlayacaktı. Belki listedeki isimlerden birini bulurlarsa, Rosalind'i de bulabilirlerdi.

Juliette'in gözü Kathleen'in yatağının kenarındaki ufak bir kâğıda takıldığı anda, aşağıdaki katın kapısı sert bir şekilde çalındı. Ses bütün evde yankılandı. Kathleen merakla kapısına gidip dışarı baktı ve Juliette kâğıdı hızla öbeğin arasından alırken dışarıdan gelen sesleri dinledi.

"İşte, bu!" diye bağırdı Juliette. "Kathleen, liste bu!"

"Bir dakika. Biraz sessiz ol," diye onu azarlayan Kathleen, parmağını dudaklarına dayadı.

Birisi bağırınca Juliette başını kaldırdı:

"Bir saldırı oldu! Şehirde bir canavar saldırısı oldu!"

Şehrin sessizliğini koruduğu Fransız İmtiyazları'nın derinliklerinde Rosalind, Joffre Bulvarı'ndaki bir daireye girebilmek için bağırıp çağırıyordu. İnsanların aşağıdaki sokaktan geçtiğini görebiliyordu ama dubleksin duvarları kalındı ve pencerelerin camları sesi

kesiyordu. Aşağıdaki bahçeler bile rüzgârla hafifçe hışırdıyor, yeşil çalılıklar ve sarı çiçekler birbirine karışıyordu. Oraya giderken karşılaştığı herkes gibi bahçe de kendi halindeydi. Bundan nefret etmişti. Hepsinin cayır cayır yanmasını, onun gibi acı çekmesini istiyordu.

"*Aç* kapıyı," diye bağırdı. Sesi koridorda yankılandı. Parlak fayanslar ve avizeler bile sesini ya da neredeyse isterik halini yumuşatamıyordu. "Böyle mi olacak? Senin için her şey bir *yalan* mıydı?"

Rosalind yanıtı biliyordu. Evet, bir yalandı. Acınası bir yaratık gibi kendini tuzağa düşürtmüş, tüylerinin kesilmesine, derisinin yüzülmesine ve katledilmesine izin vermişti. Avcı ise halinden memnun bir şekilde çekip gidiyordu. Son bir haftadır diğer İmtiyaz güvenli evlerinde beklemiş, kaçmak istediğine dair haber yollamıştı. O ise onun için geleceğini, işlerini bitirene kadar Rosalind'in sabırlı olması gerektiğini söylemişti.

"Lanet olsun." Rosalind kolları sarf ettiği çabayla titrerken, kapıyı açmaya çalışmaktan vazgeçti. Peşinden koştuğu şey aşk değildi; en azından fiziksel anlamda değildi. İstediği tek şey sıcak bir beden olsaydı, onu burlesk kulübünde bulabilirdi: Orada kendilerini ayaklarının dibine atabilecek erkeklerin uzayıp giden bir listesi vardı. Bunlarla ilgilenmemişti. Hiçbir zaman ilgilenmemişti.

Uzaktan bir korna sesi geldi. Arabalar yerleşim bölgesinin özel araba yollarında ilerliyordu.

Sadece bir arkadaş bulduğunu sanmıştı. Dengi olan biri. Onu görebilecek biri; onu bir Kızıl, bir dansçı olarak değil, olduğu gibi, *Rosalind* gibi görebilecek biri.

Birini değiştirebileceğini düşünerek hata etmişti. Canavarlar, para ve kontrol edilen bir şehir: Hepsi, bunları istemeyen, şehri ele geçirdiğinde onun mutlu olacağı, birlikte mutlu olacakları ve kim-

senin bunu bozamayacağı umuduyla yapan Rosalind'in karşısında duruyordu. Dünya bir elinde, Rosalind diğer elindeydi.

Ama dünyayı isteyen biri bunu elde edene dek asla durmaz, diğer her şeyi bir kenara atardı. Rekabet söz konusu bile değildi.

Arkadaşlarının onu güvende tutabileceğini, onu karmaşadan uzaklaştırabileceğini düşündüğü için aptallık etmişti. Burada asla güce sahip değildi. Asla *önemli* değildi. O güvenli evdeki günler hiçbir değişiklik olmadan geçmişti. Sonuç olarak acı gerçek şuydu: Rosalind önemsediği herkesi onun için gelmeyecek olan biri için terk etmişti. Çoktan çekip gitmiş olan biri için önemsediği herkesi incitmiş, hayatlarını tehlikeye atmıştı.

Rosalind cebinden tabancasını çıkarıp kapı koluna ateş etti. Mermi bir, iki, üç kere kapı koluna çarparken, kulak tırmalayıcı bir ses çıktı. Duvarlar adeta geriye gitti, gümüş ve altın renkli pürüzsüz duvar kâğıtları bu tür yerlere nadiren uğrayan şiddetten geri çekildi.

Kapı kolu yere düştü. Kapı hafifçe açıldı. Rosalind daireye girdiğinde içerinin bomboş olduğunu gördü.

Elinde değildi. Güldü. Gözleri eksik olan her şeyi tararken, güldükçe güldü. Daire zaten iyi döşenmiş bir yer değildi ama artık masadaki kâğıtlar yoktu; kuyruklu piyanonun üstündeki haritalar da gitmişti. Yatak odasına baktığında çarşafların bile orada olmadığını gördü.

"Sonsuza dek burada yaşayabiliriz, değil mi?"

O şeffaf perdeleri tutarak dönmüş, dantelli kısmını bir gelinlik duvağı gibi başına koymuştu. Mutluluktan uçar halde kollarını havaya kaldırmıştı.

"Fazla heyecana kapılma aşkım. Burada sadece daha da yükselene dek kalacağız."

"Öyle yapmak zorunda mıyız? Sıradan bir hayat süremez miyiz? İyi bir adam olamaz mısın?"

"İyi bir adam mı? Ah Roza..." Rosalind ellerini kitap rafında gezdirdi ve eski karton kapaklı kitaplar götürüleli ancak birkaç gün geçmiş olmasına rağmen rafın tozlu olduğunu fark etti. *"Ya chelovek bol'nói. Ya zloi chelovek. Neprivlekatel'nyi ya chelovek."*

Canavarlar Kızılların aşısını çalmaları için yollandığında, bunu daha fazla yapamayacağını söylemişti. Bu yüzden mi onu terk etmeye karar vermişti? Yoksa yakalandığı ve artık Kızıllarla ilgili bilgi veremeyeceği için mi?

"Senin için onları terk edebilirdim," dedi boş odaya. Onun kim olduğunu başından beri biliyordu. Onu her zaman bir Beyaz Çiçek olarak bilmişti. İşin aslı, bunu hiç umursamamıştı. Kan davası Şanghay'daki diğerleri gibi kalbini öfkeyle kaplamamıştı. Orada büyümemişti, o insanlarla arasında bir bağ yoktu. Sokaklardaki çatışmalar ona sinemada izleyebileceği bir film gibi gelmişti; görevlerini yerine getiren gangsterler onun için takip edemediği, birbirinden ayırt edemediği yüzlerdi. Kathleen iyi yürekliydi, Juliette'in kan bağı vardı ama ya Rosalind? Bu aile onun sadakatini hak etmek için ona ne vermişti? Babasının beceriksizliğini ve Cailerin saygısızlığını. Seneler içinde, öfke hissi içine öyle bir kök salmıştı ki fiziksel bir acıya dönüşmüş, sırtındaki yaralar kadar acı verir olmuştu.

Onu kabul etmiş, neler yapabileceğini görmüş olsalardı, Kızıl Çete'ye hayatını verirdi. Ama ona yara izleri ve yaralar vermişlerdi. Dilini tutup kalsaydı damgalanacaktı; kendini göstermeye çalışıp kalsaydı yine damgalanacaktı. Yara izlerinin üstüne yara izleri binmişti. Artık hiçbir şeye sahip olmayan bir kızdı.

Çalışma masasına gitti ve masanın üstüne iliştirilmiş bir not görünce çok şaşırdı. Bir an için yüreği ağzına geldi. Ona bir açıklama,

nereye gidebileceğine dair bir talimat, onu terk etmediğine dair bir söz bulabileceğini düşündü.

Ama masaya yaklaştı ve şu sözleri gördü:

> Hoşça kal sevgili Rosalind. Esas karmaşa başlamadan yollarımızı ayırmamız daha iyi.

Onu arayacağını biliyordu. Uzun süre önce daireden çıkmayı ve ona sadece acınası bir not bırakmayı planlamıştı. Rosalind notu yırttı ama dağınık elyazısını yanlış okumuş olabilir diye gözlerine yaklaştırdı. *Esas karmaşa başlamadan* mı? Daha büyük bir karmaşa mı geliyordu? Şehrin başına başka neler gelecekti?

Arkasına dönüp dairenin pencerelerinden dışarı baktı. Ağaçların sallanışını, parıldayan güneşi izledi.

Tam o sırada sokaklarda feci bir çığlık yankılandı ve bir canavar saldırısının başladığını haber verdi.

"Bir şey buldun mu?" diye sordu Roma, gözden geçirdiği sekizinci dosyayı bir kenara koyarken.

"Merak etme," dedi Marshall. "Bir şey bulursak, sessiz kalıp sabırla senin soru sormanı beklemeyeceğiz."

Benedikt onlara bakmadan elindeki kâğıt tomarını Marshall'ın kafasına indirdi. Marshall da ayağıyla onu dürttü. Roma üçünün yeniden bir arada çalışmasından dolayı mutlulukla sırıtırken, Marshall'ın kaldığı ufacık Kızıl güvenli evinde olmalarını, bütün zeminin kâğıtlarla kaplanmış olmasını dert etmiyordu. Orası ne kadar ufak olursa olsun, o daireyi sevmeye başlamıştı. Orası Marshall'ın güvende olmasını sağlamıştı.

Juliette'i ona geri getirmişti.

"Şapşallık etme," dedi Benedikt. Bir elindeki dosyayı gözden geçiriyor, diğer elindeki kalemle de boş kâğıt parçalarına minik resimler çiziyordu. "Odaklanın yoksa profilleri gözden geçirmeyi bitiremeyeceğiz."

Beyaz Çiçekler arasında Komünistlerle işbirliği yapan ayrılıkçı bir grup vardı; bir ipucu bulabilmek için kendi çeteleriyle ilgili bütün bilgileri gözden geçirmeleri gerekiyordu. Faturalar, ithalat kayıtları, ihracat kayıtları... Beyaz Çiçekler adına işleri yürüten gangsterlerin işleriyle ilgili kayıtlar tutmaları gerekirdi. En azından teknik olarak. Gerçekte gangsterler bürokratik kayıtlar konusuna pek de başarılı değildi; zaten bu yüzden politikacı değil gangsterlerdi. Roma kutuları oraya getirdiğinde, çoğunu kendi taşımayı başarmıştı ve görüş alanı kapanmasın diye Benedikt kutulardan sadece birini almıştı.

"Elimde değil." Marshall elindeki dosyayı bir kenara fırlatıp iç çekerek başka bir dosya aldı. "Aylardır esprilerimi içimde tutuyorum. Artık hepsinin bir anda dışarı çıkması gerekiyor."

Benedikt güldü. Bu sefer kalemiyle ona vurdu ama Marshall sırıtarak elini yakaladı. Karşısındaki dosya odadaki en önemsiz şeye dönüşürken, Roma gözlerini kırpıştırdı.

Kuzeniyle göz göze geldi. Dudaklarını sessizce oynatarak, *Biliyor mu?* diye sordu.

Marshall şakalaşmayı kesip karşısındaki öbeğin arasından son dosyayı almak için arkasını döndüğünde Benedikt eliyle boğazını kesiyormuş gibi yaptı. *Kes sesini.*

Benedikt!

Ciddiyim, dedi Benedikt öfkeyle dudaklarını sessizce oynatarak. *Bu işe karışma.*

Ama...

Marshall yine onlara döndüğünde, Roma ağzını kapatıp çenesini sıkarken çıt diye bir ses çıktı. Bir şeyler döndüğünü hisseden Marshall onlara baktı.

"Bir şey mi oldu?" diye sordu şaşkınlıkla.

Roma hafifçe öksürdü. "Evet," diye yalan söyledi. "Ben, şey, bir ses duydum." Kapıyı işaret etti. "Boundary'nin ilerisinden bir yerden..."

Benedikt öne atıldı. "Bir dakika. Gerçekten de bir şeyler oluyor."

Roma kaşını kaldırdı. Kuzeni çok iyi rol yapıyordu. Hatta yüzü bile kireç gibi kesilmiş, yanakları yerdeki kâğıtlar kadar bembeyaz olmuştu.

Sonra o da çığlıkları uydu ve Benedikt'in rol yapmadığını anladı. "Sizce..."

"Guài wù!"

Beyaz Çiçekler ayağa fırladı. Dışarı ilk fırlayan Roma oldu. Hayretle sokağa baktı ve eli silahına gitti. Benedikt ve Marshall peşinden dışarı çıktılar. Belki de özellikle Marshall için Kızıllara ait olan bir bölgede dışarıda olmak tehlikeliydi. Daha birkaç hafta önce bu, savaşa davet anlamına gelirdi; o sırada zaten bir savaşın orasındaydılar ve kimsenin düşmanıyla savaşacak enerjisi kalmamıştı.

"Aylardır bir canavar saldırısı olmadı," dedi Roma. "Neden şimdi saldırıyorlar?"

"Bunun *gerçek* bir saldırı olup olmadığını bile bilmiyoruz," dedi Benedikt. Yanlarından alışveriş torbalarını göğüslerine bastırmış, çocukları ve yaşlıları dirseklerinden tutarak telaşla kaçan siviller geçti.

Marshall insanların kaçtığı yöne doğru gitti. Roma ve Benedikt

hızla ama temkinle peşinden gidip karmaşanın kaynağını görmeye çalıştılar. Henüz deliliği tam olarak görmemişlerdi. Sokaklarda hızla ilerleyen böcekler de yoktu.

"Kıyamet kopmuş gibi," dedi Marshall, etrafı kolaçan etmek için hızla arkasına dönerek. Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Neden?"

Roma onun ne demek istediğini çok iyi biliyordu. Birden koşmaya başladı. "Askerler hangi cehennemde?"

Köşeyi döndüğü anda karşısına tren istasyonu çıktı ve sorusu yanıtlanmış oldu. Daha önceden tren istasyonunda çok sayıda Milliyetçi vardı ve politik rakiplerinin şehirden kaçmaması için nöbet tutuyorlardı. Ama o sırada nöbet tutmuyorlar, tüfeklerini ve tabancalarını doğrultmuş *canavarlarla* savaşıyorlar, üstlerine hücum eden yaratıklara ateş ediyorlardı.

"Aman Tanrım," diye mırıldandı Benedikt.

Canavarlardan biri öne atılıp bir Milliyetçi askerin yüzünü tırmaladı. Asker sendeleyerek istasyona doğru giderken, yanağı yüzünden sarkıyordu

Roma şok içinde donakalmamış olsaydı, yüzü kireç gibi kesilebilirdi. Paul Dexter'ın canavarını ve trendeki canavarı görmüştü. Karşısındaki canavarlar ise görünüş olarak farklı olmasalar da güpegündüz, ılık ve neredeyse hoş sayılabilecek bir havada mavi-yeşil kaslarının güneşin altında dalgalanışını izlemek, onu oradan kaçıracak kadar korkuttu.

"Marshall dur," diye bağırıp kolunu öne uzattı. Marshall'ın ne yapmak istediğini gerilmiş omuzlarından anlamıştı; Roma hızla geri çekilmeyi düşünürken, Marshall *öne* atılmayı planlamıştı. "Bu mesele bizimle ilgili değil."

"Hepsi ölecek..."

"Bu, onların savaşı." Roma'nın sesi titriyordu ama verdiği talimat kesindi. Her şeyden çok, karşısındaki manzara *aklını* karıştırmıştı. Yakınlarda hâlâ kaldırımda birbirine sokulmuş, korkudan donmuş birkaç sivil vardı. Her biri sıradan bir insanı yere devirecek kadar güçlü olan beş canavar vardı ama sadece Milliyetçilere saldırıyorlardı. Her biri etrafa binlerce böcek salabilecek, şehri silip süpürecek ve dizlerinin üstüne çöktürecek bir deliliği başlatabilecek beş canavar vardı ama... öyle yapmıyorlardı.

"Roma," dedi Benedikt alçak sesle. Canavarlardan birinin ayaklarının dibini işaret etti. "Şuraya bak."

Ölü bir adam vardı. Hayır, iş pantolonunun paçasından sarkan beyaz mendil sayesinde bir Beyaz Çiçek olduğu anlaşılan ölü bir adam vardı.

"Şuraya bakın," diye fısıldadı Marshall. Çenesiyle tren istasyonunun önündeki bankı işaret etti. Orada da bileğinde kanayan derin bir yarayı andıran kırmızı bir kumaş olan bir başka ceset vardı. "Bir Kızıl."

Roma içine derin, titrek bir nefes çekerek birkaç adım geriye gitti ve arkalarındaki boş restoranın duvarına yaslandı. Milliyetçi askerler ateş etmeye, destek birliklerine olanları haber vermeleri için birbirlerine bağırmaya devam ediyorlardı. Sayıları giderek azalıyordu. Delilik olmadan bile bu yenilmez yaratıkları alt edemezlerdi.

"Milliyetçiler. Beyaz Çiçekler. Kızıllar," dedi Roma yüksek sesle. Kaşlarını çatarak yapbozun parçalarını birleştirmeye çalıştı. "Ne gibi bir oyun oynuyor bunlar?"

"Durun!"

Dikey yoldan biri bağırmıştı ve sesi giderek treni istasyonuna yaklaşıyordu. Roma başını köşeden uzattı ve birden panik içinde Benedikt'in kolunu tuttu.

"Kim bu?" dedi. "Ses nereden geliyor?" Tanıdık bir sesti. Fazla tanıdıktı.

"Juliette *değil*. Hemen bir şey yapma," dedi Benedikt telaşla. "Bu..."

Figür açığa çıktı ve kollarını çılgınlar gibi sallayarak canavarlardan birinin önüne atladı. Beline uzanan saçları birbirine karışmış siyah teller gibi gözüküyordu. Roma onu son gördüğünden beri daha da pespaye bir halde olmasına rağmen bu kesinlikle Rosalind Lang'di.

"Burada ne işi var?" diye bağırdı Marshall. "Canavarlar onu öldürecek."

Üç Beyaz Çiçek hayretler içinde Rosalind Lang'in bir askerin önüne atlayışını, canavara bağırıp çağırışını izlediler. Ama canavar ne silahlara ne de Rosalind'e aldırış etmeden daha da yaklaştı.

"Şantajcı o olabilir," dedi Roma.

"O halde neden öyle çıldırmış gibi gözüküyor?" diye sordu Benedikt. "Canavarları kontrol etmesi gerekmez miydi?"

"Belki de kontrolü kaybetmiştir," dedi

Roma bıkkınlıkla ofladı. "O halde *neden* böceklerini salmıyorlar?"

Milyon dolarlık soru buydu. Canavar aniden geri çekildi ve doğruca Rosalind'in üstüne yürüdü. Rosalind son anda bir küfür savurup yaratığın önünden çekildi; canavar zaten onunla ilgilenmiyordu. Milliyetçi askere saldırdı ve o kadar sert bir şekilde üstüne atıldı ki kanlar bir kavis çizerek sıçrayıp Rosalind'in yüzü kıpkırmızı olana dek üstüne yağdı. Rosalind dirseklerine yaslanarak başını kaldırdığında, uzaktan bile tir tir titrediği beli oluyordu.

"Biz..." dedi Benedikt tereddütle. "Ona yardım edecek miyiz?"

Bir tüfekten yine ateş açıldı ama canavar yaralanmadı. Bir çığlık sesi daha duyuldu ve bir asker daha yere yığıldı.

Roma iç çekip tabancasını kaldırdı ve ceketini çıkardı. "*Yardım* tam olarak doğru sözcük değil," dedi. "Kol bantlarınızı çıkarın. Sanırım sadece gangsterlere ve Milliyetçilere saldırıyorlar."

Marshall üstüne baktı. "Üstümde bant olduğunu sanmıyorum."

"Aramızda ayak işlerine bakanlar gibi bant takan kimse var mı?" diye sordu Benedikt.

Roma gözlerini karşısındaki manzaradan ayırmadan kollarını sıyırdı ve yakınlardaki bir tahta sopayı aldı.

"Kimliğinizi belli edecek her şeyden kurtulun," dedi. "Sonra hemen Rosalind Lang'i buradan uzaklaştırmama yardım edin ki onu bayıltalım."

"Bir dakika, ne dedin?" diye bağırdı Marshall. "Onu bayıltacak mıyız?"

Roma çoktan harekete geçmiş, sopayı havaya kaldırıyordu. "Onu başka nasıl Juliette'e götürebiliriz?"

Otuz Beş

"Baba!" diye bağırdı Juliette. "Lütfen, bana neler olduğunu anlat!"

Ev telaşla koşturanlar yüzünden karışmıştı. Juliette ilk önce saldırıya karşı koymak için adamlarını topladıklarını sanmıştı. Ulaklar büyük bir hızla dışarı yollanmıştı ama Juliette babasının adamlarının konuşmalarını dinleyince, kendilerini savunmak gibi bir amaçları olmadığını anladı. Milliyetçileri kapıya çağırıyorlar, askerleri içeriye topluyorlardı. Kızıl Çete'nin yakın çevresini, şehirde mülkü olan iş kodamanlarını bir araya getiriyorlardı.

Malikânede bir sürü insan toplanmıştı ve Lord Cai'ye kısaca ve hızlıca merhaba dedikten sonra peşlerinden bir şey geliyormuş gibi etrafı kolaçan ediyorlardı. Babası üst kata çıkar çıkmaz, Juliette onu kolundan sıkı sıkı yakaladı.

"Neler oluyor?" diye sordu yine babası yürümeye devam edince. "Şantajcı neden *şimdi* saldırıyor..."

"Başından beri birden fazla şantajcı vardı," dedi Lord Cai sakin sakin. Çoktan tıklım tıklım dolmuş olan çalışma odasının önünde duraksadı, kızının elini kolundan çekti ve kırışan gömleğini düzeltti. "Komünistlerdi. En başından beri Komünistlerdi."

Juliette yüzünün buruştuğunu, bütün kaslarının birbirine geçtiğini hissetti. "Hayır, sana demiştim ya onlar Komünistlerle işbirliği yapıyorlar ama onlar *Paul*'ün böcekleriydi. Canavarlardan biri bir *Fransız*."

Lord Cai çalışma odasının kapısını açtı ve Juliette'e dışarıda kalmasını işaret etti. İçeri gelmesine izin vermeyecekti.

"Şimdi olmaz Juliette," dedi. "Şimdi olmaz."

Kapı Juliette'in yüzüne kapandı. Tam bir dakika boyunca Juliette orada durup hayretle gözlerini kırpıştırmaktan başka bir şey yapamadı. Tyler'dan sonra bu çeteye kabul edileceğini, vâris olarak kabul edilmesini engelleyen tek şeyin Tyler olduğunu düşünmekle aptallık etmişti. Onu güçlü hissettirmişler, şehrin bütün sorunlarını çözebilirmiş gibi oraya buraya yollamışlardı ama sorunlar başladığı anda...

Lanet olasıca kapıyı yüzüne kapatmışlardı.

Juliette dişlerinin arasından adeta öfke akarcasına geriye doğru bir adım attı.

"Bayan Cai?"

Arkasından hafif ayak sesleri geldi. Juliette arkasına döndüğünde, genç bir ulağın ona bir not uzattığını gördü.

"Sizin için," dedi ulak.

Juliette eliyle yüzünü ovuşturup notu aldı. "Neden diğerleriyle şehre yollanmadın?"

Ulak yüzünü buruşturdu. "Ben... Şey, bana ihtiyacınız yoksa gitmem gerek!"

Juliette bir şey daha söylemeye fırsat bulamadan gitti. Juliette az kalsın onu geri çağıracaktı ama sonra notu açınca kalakaldı. Not Rusça yazılmıştı. Ulak bir Kızıl değil, bir Beyaz Çiçek'ti.

Hemen gel. Güvenli evdeyim. Rosalind'i bulduk.
—♥

Juliette, "Kathleen!" diye çığlık attı. Çoktan koridora fırlayıp koşmaya başlamıştı; kuzeninin yatak odasının kapısında dururken, topukları parke zeminde patinaj izleri bırakmıştı.

Kathleen apar topar yatağından kalktı. "Neler olduğunu biliyor muyuz?"

"Daha iyi bir şey biliyoruz. Paltonu giy. Roma, Rosalind'i bulmuş."

Roma güvenli evin kapısını açtığında, içerisi o kadar karanlıktı ki Juliette onun omzundan ilerisini göremiyordu. Roma, o ve Kathleen içeri girer girmez kapıyı kapatınca daire zifiri karanlıkta kalmıştı.

"Nedir bu, bir tuzak mı?" dedi Juliette çakmağını çakıp. Gördüğü ilk şey ocağın yanında durmuş, tehlikeli bir şeye hazırlanıyormuş gibi yüzlerini buruşturmuş olan Benedikt ve Marshall'dı.

İkincisi ise ağzına bir tıkaç tıkılıp bir sandalyeye bağlanmış olan Rosalind'di.

"Aman Tanrım," diye bağıran Kathleen hemen kız kardeşinin yanına gitmek için harekete geçti. "Ne..."

"Tıkacı çıkarmadan önce bağırmayacağına söz versin," dedi Roma lafını keserek. En sonunda tepedeki ışığı açtı ve Kathleen dediğini dinlemeyip Rosalind'in tıkacını çıkarınca iç çekti. Sadece bir zamanlar içinde sebzelerin durduğu ufak bir kumaş parçasıydı; Rosalind istese, bunu tükürerek bile ağzından atabilirdi.

"Bağırmak yok," dedi Marshall üstüne basa basa. "Bir çığlık bile atarsan Milliyetçiler kapıda bitiverir."

"Sakın bana bağırmamamı söyleme," diye homurdandı Rosalind. "Ben..."

"Rosalind," diye araya girdi Juliette.

Kuzeni sustu. Bu sefer kaçacak yeri yoktu. Sokaklar askerlerle doluydu ve tren istasyonunun yakınlarında başlayan panikten sonra sayıları giderek artıyordu. Saldırı Uluslararası İskân'a fazla yakın bir yerde gerçekleşmişti. Tek yanlış harekette, İngilizler sınıflardan ateş etmeye başlarlardı.

Juliette henüz Rosalind'in yüzüne bakmak istemediği için pencereye gitti. Panjurları aralayıp dışarı baktı.

"Saldırıları nasıl durdurdular?" diye sordu.

"Durdurmadılar," dedi Benedikt. "Canavarlar kendiliğinden gitti."

Juliette içine gergin bir nefes çekip dudaklarını birbirine bastırdı. Kollarını göğsünde, belki biraz fazla sıkı kavuşturdu. Benedikt'in çıkardığı panik dolu sese bakılacak olursa, bir silah çıkaracakmış gibiydi.

Roma kuzenine gözlerini devirip geri çekilmesini ve Juliette'e yol açmasını işaret etti. Juliette masanın etrafından dolanıp Kathleen'in yanına, Rosalind'in önüne geçti.

"Senin yüzünden miydi?" diye sordu alçak sesle. "Senin yüzünden mi geri çekildiler?"

"Hayır," dedi Rosalind.

Odanın karşı tarafında Benedikt ve Marshall endişeyle bakıştı. Roma, Juliette'e dönük olacak şekilde masaya yaslandı. Kathleen dudağını ısırdı ve duvara bakana kadar sola döndü.

"Rosalind," dedi Juliette. Sesi çatladı. "Bana ne yaptığını söylemezsen, sana yardım edemem."

"Yardıma ihtiyacım olduğunu kim söyledi?" dedi Rosalind. Sesi öfkeli değildi. Sadece belli belirsiz bir korku hâkimdi. "Ben ümitsiz bir vakayım Junli."

Masa arkasında olmasaydı, Juliette ismini duyduğunda midesi düğüm düğüm olmuş bir halde geriye doğru sendelerdi. Rosalind bu ismi en son çocukluklarında kullanmış olmalıydı. Boylarının bahçedeki gül çalılıklarından biraz daha uzun olduğu, birdirbir oynadıkları, evdeki hizmetliler kuru yaprakları süpürmeye çalışırken bunların ortasına atladıkları ve her yere yaprak saçıldığında kıkırdadıkları zamanlardı.

"Bana bak, sakın o numarayı çekeyim deme."

"Juliette!" diye fısıldadı Kathleen öfkeyle.

Juliette geri adım atmadı. Elini cebine soktu ve buldukları listeyi çıkarıp sert bir hareketle açtı. "Bunu masanda bulduk Rosalind," dedi. "*Pierre Moreau, Alfred Delaunay, Edmond Lefeuvre, Gervais Carrell, Simon Clair.* Burada beş isim var ve tahminimde yanılmıyorsam, bunlar beş canavarın isimleri. Basit bir soru soracağım: Şantajcı sen misin?"

Rosalind yanıt vermek yerine bakışlarını önüne çevirdi. Juliette bir küfür savurup listeyi yere attı ve ayağıyla ezdi.

"Bir dakika Juliette." Roma kâğıdı almak için eğildi. Normal şartlar altında, Juliette Roma'nın sesinden meraka kapıldığını his-

setse de bunun üstünde durmazdı. Ama Benedikt ve Marshall da öne atıldı ve üçü ampulün cılız ışığı altında soluk gözüken yüzlerini listeye eğip bir şaşkınlıkla isimleri incelediler.

"Ne oldu?" diye sordu Juliette.

"Simon Clair mi?" diye mırıldandı Benedikt.

"Alfred Delaunay," dedi Marshall topuklarının üstünde sallanarak. "Bunlar..."

"Dimitri'nin adamları," dedi Roma. Listeyi Juliette'e geri uzattı ama Kathleen araya girip kâğıdı aldı. "Hepsi Dimitri Voronin'in adamları."

Juliette ayaklarının altındaki zemin yarılmış gibi hissetti. Adeta düşüyordu ve midesi kaskatı kesilmişti. Rosalind bunu inkâr etmedi, bir açıklama yapmadı. Juliette elini uzatıp boynundaki zinciri çekince de ona engel olmadı. Zincir ışığın altında parıldıyordu ama Juliette zincire işlenmiş değerli taşlarla ilgilenmedi. Ucundaki düz metal parçasını arkaya çevirdi ve parmağını diğer tarafındaki yazının üstünde gezdirdi.

Воронин.*

Juliette boğuk bir ses çıkararak güldü. Yarı boğulur, yarı kahkaha atar gibi bir ses çıkarıp içine bir nefes çekmeye çalışırken, Roma onu geriye çekti ve zinciri koparıp kuzenini boğmadan önce elini nazikçe zincirden ayırdı.

"Beni yargılamayın," dedi Rosalind. Bir Juliette'e bir Roma'ya baktı. "İkiniz aynı şeyi yaptıktan sonra beni yargılamayın."

"*Aynı* şeyi mi?" dedi Juliette. Daha fazla orada kalmaya dayanamayacaktı. Kendini masadan itti ve odanın diğer köşesine gidip içine derin nefesler çekti.

* Kiril alfabesiyle "Voronin". (e.n.)

Juliette iyi düşünmüş olsaydı, belki de bu durumu daha önceden anlar, bunu durdurabilirdi. Rosalind'in öfkeli olduğunu her zaman biliyordu: Dünyaya, ona verilen yere öfkeliydi. Ama istediği şey o yeri değiştirmek değil, onu değerli kılan bir şey bulmaktı.

Juliette gözleri yaşlarla yanarken Rosalind'e döndü. "*Ben* bir Beyaz Çiçek'i sevmeye karar verdim," dedi sözcükleri vurgulayarak. "*Sen* bu şehri yok etmek isteyen bir Beyaz Çiçek'e yardım ettin. Bu ikisi aynı şey değil!"

"Onu sevdim," dedi Rosalind. Hiçbir şeyi inkâr etmedi. Yakalandığı için hiçbir şeyi inkâr etmeyecek kadar gururluydu. "Söylesene, Roma Montagov senden böyle bir şey isteseydi yapmaz mıydın?"

"Burada değilmişim gibi benden söz etme," dedi Roma, Juliette yanıt veremeden. Sırf ne kadar sarsıldığını gizlemek için sert bir sesle konuşmuştu. "Juliette, otur. Her an bayılabilirmiş gibi gözüküyorsun."

Juliette yere oturup başını ellerinin arasına aldı. Rosalind bir bakıma haklı değil miydi? Bu durum nasıl başlamış olursa olsun, Dimitri'yi ailesine ihanet edecek kadar sevmiş, hedeflerine ulaşması için bilgi sızdırmıştı. Juliette de soğukkanlılıkla kendi kuzenini öldürecek kadar sevmişti Roma'yı. Rosalind bir haindi ama kendisi de öyleydi.

Marshall hafifçe öksürdü. "Bir yanlış anlaşılma olmaması için sormak istiyorum," dedi. "Dimitri Voronin... Şantajcı o mu? Sen de onun sevgilisisin..."

"Artık değilim," dedi Rosalind.

Marshall buna bir tepki vermedi. "Sen de onun *sevgilisiydin.* Hem Kızıllarla ilgili bilgi kaynağıydın hem de..." Duraksayıp düşündü. "Başka neydin? Canavar bekçisi mi?"

Rosalind başını diğer yöne çevirdi. "Ellerimi çözersen, sorularını yanıtlarım."

"Yapma."

Bunu o ana dek sesini çıkarmamış olan Kathleen söylemişti. Tavandaki ışık hafifçe titredi ve altındaki Kathleen'in gözleri kapkara gözüktü.

"Bize bu kadarını borçlusun Rosalind," dedi Kathleen. Kâğıdı masaya fırlattı; Kathleen o arada kâğıdı o kadar kırıştırmıştı ki minnacık bir top kadar kalmış olan liste masaya çarpıp yere fırladı. "Sana bize ne kadar büyük bir ihanette bulunduğunu anlatmayacağım. Bence bunu biliyorsun. O yüzden, konuş."

Juliette elini yavaşça yere dayadı ve ayağa kalkmaya hazırlandı. "Kathleen..."

Kathleen hızla ona döndü. "Sakın onu savunma. Bunu aklından bile geçirme."

"Onu savunmayacaktım." Juliette ayağa kalkıp ellerini silkeledi. "Senden bir adım geriye gitmeni isteyecektim. Rosalind ayağa kalkmak üzere."

Rosalind harekete geçerken, Benedikt öne atılıp Kathleen'i kendine çekti ve Rosalind'in ablasını sandalyenin ayağıyla yere devirmesini ve kapıya ulaşmasını engelledi. Elleri bağlıyken kapıya vardığı takdirde, kim bilir nasıl kaçacaktı.

"Tamam, tamam!" diye bağırdı Rosalind. Sandalyesi *küt* diye geriye inerken, nihayet kırılma noktasına ulaşmıştı. "Dimitri, Beyaz Çiçekler'in başına geçmek istiyordu. İş arkadaşlarından biri Paul Dexter'ın kalan canavarlarına ulaşınca şehri yok etme planına uydum. Bunu mu duymak istiyordunuz? Zayıf olduğumu mu?"

"Kimse zayıf olduğunu söylemedi," dedi Marshall. "Sadece aptalsın. Oyunlara kanan en iyilerimizin olduğu gibi."

Roma ona susmasını işaret etti.

"Geriye al," dedi Roma. Şöyle bir arkasına dönüp Juliette'le bakıştı. "Beyaz Çiçekler'in *başına geçmek* derken, neyi kast ediyordun? Paul Dexter'ın son notu Fransız İmtiyazları'ndaki bir kişiye gitmişti. Dimitri bunu nasıl ele geçirdi?"

Rosalind'in elleri bağlı olmasaydı, narin elini alnına götürecegi, yüzünü çevreleyen uzun saçlarını düzelteceği an bu olurdu. Ama elleri bağlıydı, ailesi ve düşmanları tarafından sorguya çekiliyordu. Bu yüzden çenesini sıkarak bakışlarını ileriye dikmekle yetindi.

"Fransız İmtiyazları'ndaki arayışınız hiçbir yere varmayacaktı," diye fısıldadı. "*Öldüğüm takdirde, hepsini serbest bırakın.* Bu, Paul'ün İmtiyazlar'da, Beyaz Çiçek bölgesinde sahip olduğu bir başka evdeki hizmetçileri için bir talimattı. Kira ödemediklerinde, Dimitri hışımla oraya gitti ve serbest bırakılmadan önce böcekleri buldu." O manzarayı hatırlamış gibi gözlerini yumdu. Bulguları incelemesi için oraya çağrılması kaçınılmaz olmuştu; hizmetlilerin işini bitirmiş, belki onları susturmak için kafalarına bir mermi sıkmış, belki de kimse Paul Dexter'ın geride bıraktığı son izi bulamasın diye onları Huangpu Nehri'ne atmıştı.

"Lord Cai bunun için seni öldürecek," dedi Kathleen alçak sesle.

Rosalind nefesini sert bir şekilde burnundan dışarı verdi ve amacına ulaşmayan alaycı bir ifadeye büründü. "Lord Cai'nin bunu yapacak vakti yok. Dimitri'nin neden bir darbe yapabileceğini hiç merak etmiyor musunuz? Bu cesareti nereden toplandığını düşünmüyor musunuz?" Başını kaldırıp doğrudan Juliette'e baktı. "Kızıllar ve Milliyetçiler şehri Komünistlerden temizlemek için işbirliği yapıyorlar. Kuomintang orduları hazır olur olmaz, şehre ateş açacaklar. Dimitri bekliyor. O anı bekliyor ve çıkan karmaşada, silahlarıyla,

parasıyla ve Komünist müttefikleriyle bir kurtarıcı gibi ortaya çıkacak ve Milliyetçileri geri püskürten kişi olacak. İşçilerin en güçsüz düştüğü zamanda Dimitri yükselecek ve onlara umut verecek. Devrimin esas gücü haline gelince de istediği güce sahip olacak."

Güvenli evde herkes suspus kesildi. Duyulan tek şey, askerlerin yaklaştığını haber veren uzaktan gelen seslerdi. Marshall hızla pencereye gitti ve panjurların arasından dışarı baktı. Diğerleri oldukları yerde kalıp dört duvarın dışında olan her şeyi duymazdan geldi.

Nedense Juliette'in aklına Büyük Sinema'da tüccarın peşine düşen suikastçı geldi. Bundan daha büyük bir oyun olamazdı; daha önce de olmamıştı. Sadece Dimitri, Roma'nın görevlerini kullanarak sorun çıkarmaya çalışıyordu. Sadece Dimitri, Beyaz Çiçekler'i ele geçirmeye kararlıydı.

"Bunu nereden duydun?" diye sordu Benedikt dehşet içinde. "Juliette'in bile haberi yokken, sen Kızılların gizli planlarını *nereden* biliyorsun?"

Rosalind yine güldü. Ağzından yine neşeden yoksun kuru, acı bir ses çıkmıştı.

"Çünkü Juliette bir casus değil," dedi. "Casus olan benim. Juliette köşelere gizlenerek babasının konuşmalarını dinlemedi. Ben dinledim."

Juliette'in nabzı öylesine hızlı atıyordu ki bileklerinin üstündeki deri resmen hareket ediyordu. Roma elini uzatıp Juliette'in dirseğini hafifçe sıktı.

"Ne kadar süremiz olabilir?" diye sordu Juliette, Kathleen'e. "Milliyetçiler Kuomintang'da Komünistlerle ilişkisi olan herkesi yok etmeye karar verdilerse, ne kadar süremiz kalmış olabilir?"

Kathleen başını salladı. "Bunu kestirmek zor. Henüz yabancı im-

tiyazlarla bir anlaşmaya varmadılar. Yargı yetkisiyle ilgili anlaşmalar yapmayı bekleyebilirler. Beklemeyebilirler de."

Böyle bir temizlik operasyonu zaten yeteri kadar kötüydü. Ama silahlarını ateşleyerek sokaklara dökülen gangsterlerin üstüne salınan canavarlar ve delilik mi? Her iki taraf da katliama uğrardı.

"Kızıllar bir şey yapmadan önce Dimitri'yi durdurmamız gerek," dedi Juliette kendi kendine konuşuyormuş gibi. Politik oyunları durdurmak imkânsızdı. Ama canavarları bulabilirlerdi ve onları kontrol eden adamlar öldürülebilirdi.

"Durdurmalı mıyız?"

Juliette dik dik Kathleen'e baktı. "Ne?"

"Bir faydası olabilir," dedi Kathleen alçak sesle. "Kızıl Çete katliamı düzenliyorsa, karmaşayı bizin tarafımıza çekmek işçilerin kurtulmasını sağlayabilir."

"Beyninin yıkanmasına izin verme." Marshall araya girmişti. "Bulaşıcı bir deliliği kontrol edemezsin. Hem Kızılların resmen Milliyetçiler tarafından bastırıldı. Aylardır gerçek güce sahip değilsin. Adamlarının sayısını biraz azaltsan bile, ordular daha fazlasını getirir."

Oda yine sessizleşti. Bu sorunun kolay bir çözümü yoktu.

"Benedikt," dedi Roma uzunca bir süre sonra. "Dimitri'nin nerede olduğunu biliyor muyuz?"

Benedikt hayır anlamında başını salladı. "Yönetime el koyulduğundan beri onu görmedim. O zamandan beri onu kimsenin gördüğünü sanmıyorum. Eve uğramadı. Adamları dört bir yana dağılmış durumda. Lord Montagov onun Zhabei'deki savaşta ölmüş olabileceğini bile düşünüyor."

"Ama o hayatta," dedi Juliette, gözlerini Rosalind'e dikerek. "Öyle değil mi biǎojiě?"

"Evet, hayatta," dedi Rosalind. "Ama nerede olduğunu bilmiyorum."

"O halde tekrar sorayım..."

Ufacık alanda bir klik sesi yankılandı. Juliette odadakilerin gözlerine inanamadıkları için o kadar ağır tepki verdiğini, tabancasının emniyet mandalını açıp kuzenine doğrulttuğunda şok içinde donakaldığını biliyordu.

"Nerede olduğunu öğrenmek istiyorum," dedi Juliette. "Sakın ateş etmeyeceğimi düşünme Rosalind."

Kathleen gözlerine çöken bir panik ifadesiyle öne adım attı. "Juliette..."

"Bir dakika." Roma hemen onun önüne geçip Juliette'e ulaşmasını engelledi. "Biraz bekle."

"Doğruyu söylüyorum," diye bağırdı Rosalind. Boş yere bileklerindeki ipleri çekiştirdi. Bunca sene sonra, Juliette'in boş bir tehdit savurmak için tabancasını doğrultmadığını biliyordu. Juliette kalbine nişan almayabilirdi ama insan vücudunda harcanabilecek bir sürü başka yer vardı. "Bir canavar saldırısı olduğuna dair bağırış çağırışları duymasaydım ve bunu durdurmak için sesleri izlemeseydim, beni yakalaman bile mümkün olmazdı. Bunu *iyiliğimden* yaptım. Ben de Dimitri'yi bulmaya çalışıyorum! Canavarların içindeki adamlar artık beni dinlemiyorlar!"

Juliette parmaklarını sıktı. Elindeki tabanca titriyordu.

Rosalind daha da öfkelenerek, "Nerede olduğunu bilmiyorum!" diye bağırdı. "Eskiden operasyonlarını Joffre Bulvarı'ndaki bir daireden, Paul'ün adamlarından aldığı daireden idare ediyordu ama oradan ayrıldı. Fransız İmtiyazları'nı tehlikeye atamadığı için de dikkatle yönetimin değişmesini izledi. Ona ulaşamıyorum!"

"Sana inanmazsam," dedi Juliette, "kusuruma bakma."

Elinin titremesi geçti. Sırf kuzenine bir şans daha vermek için içinden üçe kadar saydı.

Ama üçe geldiğinde, güvenli evde yankılanan ses tabancasından çıkmadı. Kapı büyük bir gümbürtüyle, bir kere, iki kere sarsıldı; Juliette ve Roma koşup kapatamadan ardına kadar açılınca ikisi de olduğu yerde kalakaldı.

General Shu peşinde adamlarıyla içeri girdiğinde, Juliette silahını hâlâ doğrultmuş durumdaydı; o kadar çok asker vardı ki daireye sığamayacakları için yarısının dışarıda kalması gerekti.

"Bir adım daha atmayın," dedi Juliette. Yan tarafa baktı. O kısacık göz temasında, Roma'yla birbirlerine sessizce Milliyetçilerin onları nasıl bulduğunu ve ne istediklerini sordular ama yanıtı ikisi de bilmiyordu. Kesin olan tek şey bağlantılarının ortaya çıkmış olmasıydı: Juliette Cai ve Roma Montagov işbirliği yapıyordu.

Ama Juliette'i duymazdan gelip içeri adım atan General Shu onlara bakmadı bile. Köşede bir sandalyeye bağlanmış olan Rosalind'i de fark etmedi. Yüzünde bu durumu komik bulmuş gibi bir ifadeyle, bir daire kiralamak isteyen yeni bir kiracı gibi daireyi inceledi.

"Silahınızı indirin Bayan Cai," dedi incelemesini bitirip ellerini kemerine götürerek. Deri kemerinden kullanılmaya hazır bir sürü tabanca sarkıyordu. "Buraya sizin için gelmedim."

Juliette gözlerini kıstı. Tetiğe dayadığı parmağı seğiriyordu. "O halde neden bu kadar çok askerle geldiniz?"

"Çünkü..." Arkasındaki adamlarına işaret verdi. "...oğlumun sağ ve iyi olduğunu duydum ve onu geri almaya geldim."

Askerler aynı anda silahlarını kaldırıp odadaki bir kişiye doğrulttu.

"Merhaba Bâba," dedi Marshall birden. "Zamanlaman berbat doğrusu."

Otuz Altı

Güvenli ev bir anda karıştı.

Roma bağırıyordu, Benedikt bağırıyordu, Kathleen sırtını duvara yaslanmıştı, Rosalind bağlarından kurtulmaya çalışıyordu ve Juliette askerler Marshall'ı aralarına alıp kapıdan dışarı fırlamadan önce kıl payı önlerinden çekilmeyi başarmıştı.

"Durun!" diye bağırdı Roma. "Onu öylece alıp *götüremezsiniz*!"

Kemerli ön kapıdan geçtikten sonra önce az kalsın binanın duvarına çarparak içeriden çıkan son kişi Roma oldu. Juliette hemen arkasından gidecek oldu ama Benedikt onu bileğinden tutup engelledi.

"Mars'ın çapraz ateşte kalmasına izin verme," dedi Benedikt bir solukta. "Onu bir kere korudun Juliette. Onu tekrar koruyabileceğini biliyorum."

"Bana bunu söylemenin hiçbir anlamı yok," dedi Juliette hışımla. Benedikt'in kolunu kaptığı gibi onu da dışarı çekti. "Bu işi düzeltmeme yardım et. Kathleen, Rosalind'in başında dur!"

Kathleen itiraz edecekmiş gibi ağzını açtı ama Juliette çoktan dışarı fırlamıştı bile. Karşısındaki manzaraya baktı: silahlar, askerler, *Roma*. Marshall çoktan direnmekten vazgeçmişti ama Roma askerlerin karşısına geçmiş, kararlılıkla duruyordu.

Etraflarındaki sokak sessizdi. Ama birkaç dakika sonra bir kalabalık toplanacak, her köşeden birileri onları izleyecekti. Juliette'in aklından geçen ilk düşüncenin, *Beyaz Çiçekler'le birlikte görünemem,* olması garipti. Şehir ele geçirilmişti, bölge sınırları gürül gürül akan bir nehrin suları gibi değişkendi ama kan davası hâlâ devam ediyordu. Sanki bir anlamı varmış, *o* güne kadar bir anlamı olmuş gibi.

"Babam Kızılların başına bela olduğunuzu biliyor mu?"

General Shu durdu. Adamları da durmak zorunda kalınca, Marshall kurtulabilmek için büyük bir gayret sarf etti ama askerler onu sıkı sıkı tutuyordu. Ne kadar öne atılsa da onu zapt eden ufak dairede ve Roma'ya tüfeklerini çevirmiş, onu uzakta tutan dıştaki dairede çok fazla asker vardı.

"Babanız Kızıl olduğunu iddia ettiğiniz Beyaz Çiçekler konusunda yalan söylediğinizi biliyor mu?"

Juliette çenesini kaldırdı. Asker grubunun en ucunda, Roma başını kaldırıp Juliette'le göz göze gelmeye çalıştı. Ona bir işaret yapıp bu işe karışmamasını, bunu ona bırakmasını anlatmak istedi. Ama bu aptalcaydı. Roma bir işe karışıyorsa, Juliette çoktan karışmış demekti.

"Marshall Seo'nun bir Beyaz Çiçek olduğunu nasıl kanıtlayacaksınız?" diye sordu Juliette.

General Shu silah kılıfından bir tabanca çıkardı. Bunu ona ya da başka birisine doğrultmadı. Tabancayı inceledi ve içindeki mermileri kontrol etmek için silindiri açıp kapattı.

"Hangisini tercih ederdiniz Bayan Cai?" dedi. "Benden kaçma-

dan önce geride bıraktığı, Beyaz Çiçekler'e katılarak Şanghay'da tek başına ayakta kalmak istediğini söylediği mektubu mu? Senelerce biriktirdiğim, onun Montagov vârisinin sağ kolu olduğunu söyleyen gazete haberlerini mi? Hepsi bende; birini seçin."

Juliette yanaklarının iç kısmını ısırıp Benedikt'in ne yapmaları gerektiğine dair bir fikri olduğunu umarak ona kaçamak bir bakış fırlattı.

Ama Benedikt şaşkına dönmüş durumdaydı. General Shu tabancasını kılıfına geri koyduğunda sokak o kadar sessizdi ki Benedikt'in mırıldanarak söyledikleri çok iyi duyuluyordu.

"*Sizden* mi kaçtı?"

Marshall yüzünü buruşturup başını diğer yöne çevirdi. Debelenmeyi kesti.

"Sana hiç söylemedi mi?" dedi General Shu. "Herhalde ailesinin öldüğünü söylemiştir, değil mi?" Marshall'a baktı. Gün ışığında aralarındaki benzerlik belirgindi. Aynı yüz şekline, gözlerinin etrafında beliren aynı çizgilere sahiplerdi.

"Ölüsün zaten," dedi Marshall öfkeyle, aniden sessizliği bölerek. Hiç o kadar öfkeli görünmemişti: Gamsız, neşeli ve Juliette'in yanında asla öfkelenmemiş olan Marshall'ın yüzü o anda kıpkırmızıydı ve titriyordu; boynundaki kaslar kabarmıştı. "Umma öldüğünde ve sen eve gelmediğinde, benim için *sen* de öldün."

General Shu istifini bozmadı. Hatta biraz sıkılmış gibiydi. Onu dinlemiyormuş gibi bir hali vardı.

"Sokağın ortasında seninle anneni konuşacak değilim. Konuşmak istersen sonra oturup güzel güzel konuşuruz. Bay Montagov, yoldan çekilir misiniz lütfen?"

Roma yerinden kıpırdamadı. Kaşlarını çatmıştı. Juliette o bakışı biliyordu: Zaman kazanmaya çalışıyordu ama ne yazık ki zamanın bu duruma bir faydası olmayacaktı.

"Burası sizin yetki bölgeniz değil," dedi Roma alçak sesle. "Bayan Cai gidebileceğinizi söylediğinde gidebilirsiniz."

General Shu ellerini arkasında, kemerindeki silahların arkasında kavuşturdu. Yeniden konuşmaya başladığında, sanki Juliette orada olanlar üstünde hiçbir kontrole sahip değilmiş gibi ona hitap etti.

"Gangsterler arasında ne gibi tuhaf bir anlaşma olduğunu bilmiyorum ama beni ilgilendirmiyor. Tek istediğim oğlumu eve götürmek. İşlerinizle ilgili olarak sessiz kalacağım; siz de benim işlerime karışmayın."

Havada uçan tükürük yüzünü kıl payı ıskaladı. General Shu geriye doğru bir adım attı ama Marshall yeniden tükürmeye hazırlanıyormuş gibiydi.

"Bu şekilde buraya gelebileceğini sanıyorsun," diye bağırdı Marshall. "Bu şehri ele geçirmek için hiçbir çaba harcamadığın halde bu şehre girebileceğini sanıyorsun. Buraya geliyorsun ve lanet olasıca bir malınmışım gibi beni alıyorsun. Bunca senedir neredeydin? Burada olduğumu *biliyordun*. Beni herhangi bir zamanda alabilirdin. Ama almadın! Devrim daha önemliydi! Kuomintang daha önemliydi! *Benden* başka her şey daha önemliydi!"

General Shu bir şey demedi. Juliette tabancasını daha sıkı tuttu, parmağını tetiğe daha sağlam yerleştirdi. Onu vursa neler olur diye düşündü. Bundan sıyrılabilir mi diye merak etti. Bir sene önce olsaydı, bunları düşünmezdi bile. Ama artık onu vurması, Milliyetçilere açılmış bir savaş anlamına gelirdi ve Kızıllar –ne kadar sert olsalar da– o tür bir savaştan galip çıkamazdı. Yok olurlardı.

"Ama artık," diye devam etti Marshall, "Şanghay'da olduğuna göre, eski sorunları halletmeye çalışıyorsun, değil mi? Taşlar yerine oturmaya başladı: ülken ve küçük mutlu ailen." Yine tükürdü ama

bu sefer babasını hedef almadı. Sadece bir çıkış yarasından fırlayan bir mermi gibi, içinde birikmiş olan öfkenin bir dışavurumuydu bu.

"Ne diyorsunuz Bayan Cai?"

Juliette irkildi. Marshall'ın söylediklerine rağmen babası hâlâ onunla konuşuyordu. "Öyle görünüyor ki gitmek istemiyor," dedi.

Juliette'in yakalayamadığı bir işaretle, askerler birden hazır ola geçip selam çaktılar. Sonra ateş etmeye hazır bir halde tüfeklerini Roma'ya çevirdiler.

"İşleri zorlaştırmayın," dedi General Shu. "Beyaz Çiçekler'le kalması bir ölüm cezasından farksız olur. Neler olacağını biliyorsunuz. Onu güvende tutmaya çalışıyorum."

"Hayır," diye mırıldandı Benedikt, Juliette'in yanından. "Ona inanma."

Ama bu generalin sözlerine inanıp inanmama meselesi değildi. Bu... gerçekti. Gangsterlerin çökmek üzere olduğunu bilmekti. Artık bölgeler olmayacaktı. Canlı bir karaborsa olmayacaktı. Daha ne kadar dayanabilirlerdi? Kızıllar gibi Milliyetçilerin desteğine sahip olmayan Beyaz Çiçekler daha ne kadar ayakta kalabilirdi?

"Roma," diye seslendi Juliette titrek bir sesle. "Kenara çekil."

"Hayır!" diye bağırdı Benedikt. "Juliette, dur."

Juliette yumruklarını sıkarak hızla ona döndü. "Rosalind'in ne dediğini duydun," dedi hışımla. Sesini sadece Benedikt'in duyabileceği kadar yükselttiğini düşündüğü halde, oradaki herkesin onu duyabildiği belliydi. "*Ne* gibi bir şiddetle karşılaşacağımızı biliyorsun. Lord Montagov, Marshall'ı kaç Komünist toplantısına yolladı? Yüzünü kaç kere o toplantılarda gördüler? Bu şehir karıştığında, onun bir öldürülecekler listesinde olmadığını kim bilebilir? Onu *güvende* tutmanın bir yolu var."

Benedikt tabancasına uzandı. Juliette hemen eline vurup silahını

düşürdü ve gözlerinden adeta ateşler saçarak bileğini tuttu. Benedikt ikinci bir deneme yapmaya yeltenmedi. Kazanamayacağını biliyordu. Yüzünden sadece derin bir hayal kırıklığı okunuyordu.

"Bu onun güvenliği için mi?" diye sordu boğuk bir sesle. "Yoksa Roma'nın güvenliği için mi?"

Juliette güçlükle yutkundu. Benedikt Montagov'un bileğini bırakıtı. "Roma," diye seslendi tekrar ama ona bakamadı. "Lütfen."

Uzun bir sessizlik oldu. Sonra tüfeklerin omuz kayışlarına çarptığını, ağır postalların ilerlemeye başladığını duydu. Roma kenara çekilmişti.

Benedikt sanki gözlerini ondan ayırmaya cesaret edemiyormuş, Marshall'ın apar topar götürülüşünü izlemeye dayanamıyormuş gibi Juliette'e bakmaya devam etti. Juliette ona en azından gözlerinin içine bakmayı, verdiği kararın arkasında durmayı borçluydu.

"Güvende olacak," dedi. Askerlerin ayak sesleri giderek uzaklaştı.

"Bir kafesin içinde güvende olacak," dedi Benedikt çenesini sıkarak. "Onu bir hapis cezası çekmeye yolladın."

Juliette bu şekilde azarlanmayı kabul edemezdi. Sanki başka bir seçenek vardı. "Kuzeninin vurulmasını mı tercih ederdin?"

En sonunda Benedikt başını çevirdi. Mucizevi bir şekilde karmaşayı izlemek için bir kalabalık toplanmamıştı. Mucizevi bir şekilde askerler Marshall'ı götürdükten sonra bile sokak boştu ve geride sadece üçü kalmıştı. Roma ne yapacağını bilemiyormuş gibi kaldırımın kenarında kollarını iki yanına sarkıtmıştı.

"Hayır," dedi Benedikt cansız bir sesle. Şehir merkezine doğru yürümeye başladı. Üç adım attıktan sonra durdu ve ona seslendi. "Birbirinizi her seçtiğinizde, dünyayı altüst etmemenizi tercih ederdim."

Otuz Yedi

Juliette gizlice konuşmaları dinlemeye başvurmazdı ama başka seçeneği yoktu. Topuklu ayakkabılarıyla ve elbiseleriyle, çaktırmadan gizli işler çevirmekte de pek başarılı *değildi*; dolayısıyla o sırada yaptığı şey gerçekten de son seçeneğiydi. Her an birinin bahçeye gelip ona bir misafir odasının balkonundan sarkmış, babasının çalışma odasının açık penceresine eğilerek ne yaptığını sormasını bekliyordu.

"... güçler mi?"

Juliette biraz daha eğilip her cümlenin bölük pörçük parçalarından biraz daha fazlasını duymaya çalıştı. Neyse ki hava kararmak üzereydi ve mor gökyüzü evin duvarlarına karşı aldığı tuhaf pozisyonu gizliyordu. Hem evde onu orada yakalayabilecek fazla Kızıl da yoktu. Bütün öğleden sonrayı koltukta oturarak geçirmiş, etrafındaki sessizliği gözlemlemişti. Juliette oturma odasında kaç saat

harcamış, sivri tırnaklarından birini sandalyesinin koluna geçirmiş olursa olsun, ön kapı bir kere bile açılmamıştı: ne içeri giren vardı, ne de dışarı çıkan.

Dimitri Voronin'in şantajcı olduğunu öğrenmesinden sonra geçen yirmi dört saatte, Juliette ulakları şehrin dört bir yanına yollayıp nöbet tutmalarını istemişti. Rosalind onlara bir adres verene dek Dimitri'yi bulmanın başka bir yolu yoktu. Milliyetçiler harekete geçene dek. *Kızıllar* harekete geçene dek, Dimitri Komünistler adına deliliği gerçekten de ortalığa salacaksa, yaklaşan savaşın nasıl gelişeceğini bilmenin bir yolu yoktu. Lord ve Leydi Cai hiçbir şeyden haberleri yokmuş gibi davranıyordu. Juliette onlara yaklaşan katliamla ilgili olarak Rosalind'in yaptığı suçlamaları sokaklarda duyduğu bir söylenti gibi aktardığında, babası bunun için endişelenmemesi gerektiğini söyleyerek güven telkin etmeye çalışmış, onu geçiştirmişti. Bu da hiç mantıklı değildi. Kızıl Çete'nin vârisinin ne zamandan beri endişelenmemesi gerekiyordu? Bu, onun *işiydi.*

"... rakamlar... bilinmiyor."

Juliette, Lord Cai'nin odasındaki seslerden toplantının sona ereceğini anladığında içinden bir küfür savurdu ve bacaklarından birini balkon demirinin iç tarafına attı. İşin aslı, şehrin dört bir yanına yolladığı ulaklardan bir şey –*herhangi* bir şey– duymayı bekliyordu. Kızıl ulakları genellikle yanlış haberler getirirdi. Hiçbir terslik olmadığında bile, en abartılı olanlar kendilerini kanıtlamak için hep güvenilmez kaynaklardan duydukları bir-iki şeyi anlatırdı.

Juliette kendi evindeki konuşmaları gizli gizli dinliyordu çünkü ona kesinlikle hiçbir şey anlatılmıyordu. Ama bu sessizlik şehrin huzur ve uyum içinde olduğu anlamına gelmiyordu. Ulakların artık ona rapor vermediği anlamına geliyordu. Biri –birileri– onları

susturmuştu ve bu çetede ondan daha kıdemli sadece iki kişi vardı. Annesi ve babası.

"Juliette'i gördünüz mü?"

Juliette misafir odasının ortasında donakaldı. Seslerin koridordan geldiğini anlayınca, ağır ağır kapıya gitti ve kulağını kapıya dayadı.

"Bir ara oturma odasındaydı Bayan Cai."

Juliette bir an için gerçekten de onu konuşmak için mi arıyorlar diye merak etti. Annesiyle babası onu karşılarına alıp Kızıl Çete'nin planlarını mı anlatacaklar, işbirliği yapmak şehri yeni bir kan dalgasına bulamak anlamına gelecekse Milliyetçilerle asla işbirliği yapmayacaklarına dair güvence mi verecekler diye düşündü.

"Neyse. Babası onu üçüncü kattaki oturma odasından uzak tutmanızı istedi. Bir toplantı yapacağız."

Sesler uzaklaştı. Juliette ne yaptığını bile fark etmeden yumruklarını sıktı ve tırnaklarını avuçlarına batırdı. Bunun ne anlama geldiğini bilemiyordu. Ona vâris olmayı hak ettiğini sürekli olarak söyleyen kişi annesiydi. Başa geçmesi için onu eğiten, politikacılarla ve tüccarlarla yaptığı toplantılara onu çağıran kişi de babasıydı. Peki *ne* değişmişti?

"Ben mi değiştim?" diye fısıldadı odaya. Nefesi duvardaki ince toz tabakasını kaldırdı. Juliette bir haindi. Juliette bir çocuktu. Bıçak kemiğe dayandığında, belki de annesiyle babası onun yeteri kadar becerikli olmadığını düşünmüştü.

Belki de değişen onlardı. Belki de kapalı kapılar ardında yaptıkları planlar o kadar korkunçtu ki bunları anlatmaktan utanıyorlardı.

Juliette kapıyı açıp başını dışarı uzattı. Koridorun diğer ucunda, dedikodu yapan bir grup akraba birbirlerine iyi geceler dileyip dağıldı. Tıpkı bir tiyatro oyununda, sahneden farklı yerlerden çıkan

oyuncular gibi ayrı yönlere gittiler. Juliette ancak koridor boşalınca sessizce dışarı çıktı, merdivenlerden indi ve başını Kathleen'in bir elma soyduğu mutfağın kapısından içeri uzattı.

"Selam," dedi Juliette dirseklerini tezgâha yaslayıp. Hizmetçi kızlar dinliyor olabilir diye Fransızca konuşmaya başladı. "Bir şeyler yapmamız gerek."

"Bir şeyler derken," dedi kuzeni elmayı soymaya devam ederken, "tam olarak neyi kast ediyorsun?"

Juliette etrafına bakındı. Mutfak boştu ve koridorlar sessizdi. Evin bu kadar sessiz olması, ulakların içeri girip çıkmaması garipti. Bu durum, sanki kapkara bir kefen duvarlara sızmış, sesleri kesmiş ve duyuları engellemiş gibi malikâneye hastalıklı bir hava veriyordu.

"Sanırım Rosalind'i korkutmamız gerek," dedi Juliette. "Juste un peu*."

Kathleen'in elindeki bıçak hareketsiz kaldı. Kuzenine baktı. *"Juliette,"* dedi sert bir sesle.

"Hiçbir şey yapmadan oturamam!" Günler geçiyordu. Vakit ilerliyordu. "Milliyetçileri durdurabileceğimi iddia edemem. Güçlü bir politik hareketi durduracak gücüm olduğunu da iddia edemem. Ama Dimitri'nin her şeyi daha kötü hale getirmesini *engelleyebiliriz*. Rosalind bize nerede olduğunu söylemiyor. Bundan *eminim*!"

Juliette sustuğunda o kadar nefes nefese kalmıştı ki göğsü hızlı hızlı inip kalkıyordu. Kathleen hemen bir şey söylemedi, Juliette'in biraz sakinleşmesini bekleyip başını salladı.

"Bunun ne önemi var Juliette?" diye sordu alçak sesle. "Bana hemen yanıt verme. Bu soruyu önce kendine sor. Bunun ne önemi var?

* Azıcık. (ç.n.)

Her ne olacaksa, bir karmaşa unsuru daha neyi değiştirir? Deliliğe karşı mermiler olacak. Sivri pençeli canavarlara karşı bıçaklı gangsterler olacak. Adil bir savaş olacak."

Juliette yanaklarının iç kısmını ısırdı. Elbette bir önemi vardı. Bir can da bir candı. Bir can sırf kitlelerin arasında kaybolduğu için unutulamazdı. Aldığı canlardan pişman değildi ama onları hatırlayacaktı.

Ama Juliette bunları söyleyemeden, ön kapının gıcırdayarak yavaşça açıldığını duydu. Ulak dikkatle içeri girdiği halde kapının menteşeleri gıcırdadı ve Juliette hızla oturma odasına girdiğinde, ulak gözle görülür bir şekilde irkildi.

Alacakaranlıktı. Ev gölgelerle kaplanmıştı. Buna rağmen yürümeye devam eden ulağın elindeki mektubu gördü.

"Onu bana ver."

"Özür dilerim," dedi ulak. Kendinden emin bir ses tonuyla konuşmaya çalıştığı halde sesi titremişti. "Bu mektup size değil Bayan Cai."

"Bu evde ne zamandan beri *bir şey benim için değil*?"

Ulak yanıt vermemeyi seçti. Dudaklarını birbirine bastırdı ve Juliette'in yanından geçip üst kata çıkmaya çalıştı.

Juliette on iki yaşındayken, Manhattan'daki dairesindeki çiçekleri sularken karnına aniden içini yakan bir ağrı saplanmıştı. Bu his dahili bir istila gibi yayılmıştı ve o kadar keskin, o kadar şiddetli bir acıydı ki ani bir sancıyla elindeki çiçek sulama kabını düşürmüştü. Yere yığılırken sulama kabının yere düşüşünü ve dört kat aşağıda un ufak oluşunu izlemişti. Daha sonradan, ona apandisinin patladığını, artık işlemediğini ve kendi duvarına bir delik açıp enfeksiyonun vücudunun kalanına yayılmasına neden olduğunu anlatmışlardı.

İşte o an hissettiği öfke de buna benziyordu. Sanki bir şey ölmüştü ve bu şeyin pis irinleri ve zehri içine *patlamıştı*.

Juliette boğma telini bileğinden çözdü. Hızla ulağın boğazına doladı ve onu çığlık atamadan susturdu.

"Mektup, Kathleen."

Kathleen hemen mektubu aldı ve Juliette ulağın omuzları gevşeyene dek onu boğmaya devam etti. Ulak gevşediği anda Juliette teli gevşetti ve bayılan adamın yere bıraktı. Bu arada Kathleen mektubu okumaya başlamıştı bile. Gözlerinde o kadar büyük bir dehşet ifadesiyle ağzını kapatmıştı ki bir tablodaki trajedi yaşamış bir figüre benziyordu.

"Ne?" dedi Juliette. "Ne diyor?"

"Mektup Milliyetçilerin en üst komutasından babana yollanmış," dedi Kathleen titrek bir sesle. *"Kuomintang'ın Merkezi Kontrol Komisyonu kararını vermiştir. Çin Komünist Partisi devrim karşıtıdır ve milli çıkarlarımızı baltalamıştır. Oybirliğiyle Kuomintang'dan ve Şanghay'dan temizlenmeleri için karar aldık."*

"Bunun olacağını biliyorduk," dedi Juliette alçak sesle.

"Biliyorduk." Kathleen dudaklarını birbirine bastırdı. Mektup devam ediyordu. Beti benzi attığı için kalanını yüksek sesle okumadı ve Juliette okusun diye ona uzattı.

Yürütme yetkisi elitlere verilmeli, kitleler hapse atılmalı. Kızıl Çete'nin tüm üyelerinin 12 Nisan gece yarısı görev başına gelmesi gerekmektedir. Temizlik başladığında Beyaz Çiçekler, Komünist sayılacaktır. Şehir yeniden uyandığında düşmanlardan temizlenmiş olacak. Gerçek emperyalizm düşmanına karşı tek vücut olmuş bir

canavar olarak savaşacağız. Montagovların kellelerini kazıklara saplayın ve onlardan sonsuza dek kurtulun.

Oturma odasındaki saat on kere çaldı.

Juliette geriye doğru sendeledi. "12 Nisan gece yarısı mı?" Kulaklarında hafif bir uğultu başladı. "Bugün... Bugün 11 Nisan."

Montagovların kellelerini kazıklara saplayın. Bu kan davası bu noktaya mı ulaşmıştı? Toplu ve kesin bir katliama mı?

Kathleen birden ön kapıya koşarken, mektup baygın ulağın yanında havalandı. Juliette ona yetişip bileğinden tuttuğunda ve durdurduğunda Kathleen çoktan dışarı fırlamış, ana yolda birkaç adım ilerlemişti.

"Ne yapıyorsun?" dedi Juliette. Soğuk bir geceydi ve etraf karanlıktı. Bahçedeki lambaların yarısı belki elektrik tasarrufu yapmak, belki ön kapıda bir muhafız bile olmadığını gizlemek için kapatılmıştı.

"Onları uyaracağım," dedi Kathleen hırlar gibi. "İşçilerin direnmesine yardım edeceğim! Yürütme yetkisine izin veriyorlar! Ortalık kan gölüne dönecek!"

İşin aslı, kan gölü uzun süredir yaklaşıyordu. İşin aslı, yürütme yetkisi çoktan kullanılmıştı; sadece yeni yeni açığa çıkıyordu.

"Bunu yapmana gerek yok." Juliette evin yan tarafındaki hepsi aydınlık olan pencerelere baktı. Gece onlara kıyasla çok karanlıktı ve gölgeleri neredeyse sıvı gibi gözüküyordu. Juliette sesini alçalttığında, karanlık göğsüne oturmuş gibi bir sonraki nefesini alırken boğulacakmış gibi oldu. "Kaçabiliriz. Bu iş bitti. Şanghay Milliyetçilerin eline geçti. Bildiğimiz hayatımız artık sona erdi."

Her şey... ölüydü ya da ölmek üzereydi. Juliette bunu düşünün-

ce neredeyse iki büklüm olacaktı. Uğruna çaba harcadığı, geleceği olduğunu düşündüğü her şey... Hiçbir anlamı kalmamıştı. Bölgeler dakikalar içinde yok olmuştu, bağlılıklar saniyeler içinde değişmişti ve devrim karşısına çıkan her şeyi ezip geçmişti.

"Daha birkaç dakika önce Dimitri'yi durdurmaya kararlıydın," dedi Kathleen gergin bir sesle.

"Daha birkaç dakika önce Roma için bir infaz kararı çıkarıldığını bilmiyordum," dedi Juliette çatlak bir sesle. "İki saatimiz var biǎojiě. Gitmek için iki saatimiz var. Çok uzaklara kaçmak için. Zaten gangsterler hiçbir zaman politikaya ait değildi."

Kathleen ağır ağır başını salladı. "*Senin* gitmen gerek. Ben hiçbir yere gitmiyorum. Onları öldürecekler Juliette. Sivilleri. Dükkân sahiplerini. İşçileri. O mektup bir kandırmaca; kimse hapse atılmayacak. Askerlerin yanında gangsterlerin gücüyle, Komünistleri desteklemek için sokağa çıkan herkes anında vurulacak."

Korkunç olurdu. Juliette bunu inkâr etmedi. Derhal annesiyle babasına gidip yanıtlar vermelerini istese, onlar da bunu inkâr etmezlerdi. Bunu yapmayacaklarını bilecek kadar iyi tanıyordu onları. Belki de bu yüzden onlarla yüzleşmekten korkuyordu. Belki de bu yüzden bunu yapmak yerine kaçmayı seçiyordu.

"Farkında mısın?" Gözyaşları akmıyor, gözlerinde parlak bir tabaka gibi duruyordu. "Şiddeti atlattık, devrimi atlattık. Milliyetçiler Komünistlere karşı. İçsavaş bu. Şu anda bir asker olmayı seçiyorsun."

"Olabilir."

"Ama bunu yapmak zorunda değilsin!" Juliette sesini yükseltmek istememişti. Ama bağırmıştı. "Sen onlardan biri değilsin."

Kathleen öfkeyle geri çekildi. "Değil miyim?" dedi. "Toplantılarına katılıyorum. Posterlerini çiziyorum. Protesto çağrılarını biliyo-

rum." Boynundaki yeşim taşı kolyesini çekip çıkardı. Bunu ay ışığının altında havaya kaldırdı. "Bunun gibi değerli şeyler ve soyadım dışında onlardan biri olmamı engelleyen ne? Rahatlıkla fabrikalardaki bir diğer yüz olabilirim. Kolaylıkla sokaklara atılmış, yiyecek dilenen bir başka terk edilmiş çocuk olabilirdim!"

Juliette içine bir nefes aldı. Derin derin içine çekti. "Bencilim," diye fısıldadı. "Benimle gelmeni istiyorum."

Etraflarındaki lambaların ışığı titredi ve tamamıyla söndü. Bahçeyi aydınlatan ay ışığının altındayken Juliette bir an için bunun Kızıl hanesine yaklaşan bir sorunun habercisi olup olmadığını merak etti. Değildi; bu gibi zamanlarda sorunların karanlıkta gizlenmesi gerekmezdi. Sorunlar uğuldayan, kontrol edilemeyen bir yangın gibi gelirdi.

Kathleen hafif, titrek bir gülümsemeyle ona bakıp kolyesini geri taktı. "Bugüne kadar bencil davranabildik," dedi. "Ama bu şehirdeki birçok insanın böyle bir hakkı olmadı. Onlara yardım etmezsem huzur bulamam Juliette. Kalmazsam bu şehirle barışamam."

Juliette bir tartışmayı kaybettiğini anlardı. Aradan uzun bir saniye geçti, kuzeninin fikrini değiştirip değiştirmeyeceğini bekledi ama fikrini değiştirmedi. Kathleen hâlâ kararlı gözüküyordu ve Juliette aslında veda noktasına geldiklerini biliyordu. Yüzünü buruşturarak yanına gitti. Birbirlerine sımsıkı sarıldılar.

"Sakın sokaklarda ölme," dedi hemen. "Anladın mı?"

Kathleen boğuk bir sesle güldü. "Elimden geleni yaparım." Geri çekildiklerinde yüz ifadesi de ona sıkı sıkı sarıldığındaki gibi güçlüydü. "Ama sen... Sıkıyönetim var. Sen nasıl..."

"Trenleri ve toprak yolları kapatabilirler ama deniz seviyesinden yüksekte olan bir şehirdeyiz. Huangpu Nehri'nin her karışını kontrol edemezler."

Kathleen başını salladı. Bir şey yapması gerektiğinde Juliette'in ne kadar inatçı olduğunu biliyordu. "Da Nao'yu bul. Komünist sempatizanıdır."

"Balıkçı Da Nao mu?"

"Ta kendisi. Geleceğini haber vermek için ona bir not yollarım."

Juliette içinde derin bir minnet hissinin yayıldığını hissetti. Böyle bir zamanda bile Kathleen ona yardım etmeye çalışıyordu. "Teşekkür ederim," diye fısıldadı. "Böyle konuşarak tam bir Batılı gibi davranıyorsam da umurumda değil. Sana ne kadar minnettar olduğumu bilmeni isterim."

"Sadece iki saatin var Juliette," dedi Kathleen bu sözleri geçiştirerek. "Kaçacaksan..."

"Başaramayacağımı biliyorum. Herkese vakit kazandıracağım. En azından sabaha kadar temizlik işini geciktirebilirim."

Kathleen'in gözleri irileşti. "Annenle babana gitmeyeceksin, değil mi?"

"Hayır." Onların ne tepki vereceğini biliyordu. Fazla riskliydi. "Ama bir planım var. Git. Daha fazla vakit kaybetme."

Uzaklarda bir kuş gakladı. Bu tiz ses, şehirden gelen bir uyarı gibiydi. Kathleen kararlılıkla başını sallayıp geri çekildi ve Juliette'in elini son kez sıktı.

"Aşk için savaşmaya devam et," diye fısıldadı. "Buna değer."

Kuzeni gecenin karanlığında gözden kayboldu. Juliette içine son bir titrek nefes çekti. Bu titrek sesin dışarı yayılmasına ve sakin halini bozmasına izin verdi ve içine derin bir nefes alıp ellerini ipekli elbisesinin önünde kavuşturdu.

Eve geri girdiğinde oturma odası sessizdi ve ulak hâlâ yanlamasına yerde yatıyordu. Yerdeki mektubu alıp başını kaldırdı ve üst

kata baktı. Babasının çalışma odasının ışığı sönüktü. Artık biliyordu: Üçüncü kattaki oturma odasında, annesiyle babası ve toplantıya çağırmaya değer buldukları kişiler, Kızılların hayatta kalabilmesi için o anlamsız katliamı tartışıyorlardı.

Gözlerini sıkı sıkı kapattı. Gözyaşları o anda akmaya, yanaklarından süzülmeye başladı.

Aşk için savaşmaya devam et. Ama bunu istemiyordu. Aşkı göğsüne dayamak ve kaçmak istiyordu; dünyanın kalanı ona dokunamasın diye kaçıp gitmek istiyordu. Şehirdeki diğer herkesi düşünmek çok yorucuydu. Onları kurtaracak, koruyacak kadar güce sahip olduğunu sanmıştı ama hâlâ önemli olan her şeyden uzak tutulan bir kızdı. Ona böyle davranmak istiyorlarsa, o da öyle davranacaktı.

Ön kapı hâlâ açıktı ve rüzgâr oturma odasına esiyordu. Juliette bir kere ürperdi ama sonra titreme geçmedi ve tepeden tırnağa titrediğini hissetti.

Seni sevmek için bu savaşı vereceğim ve şimdi seni ondan uzaklaştıracağım, demişti Roma.

Bu kadar yeterdi. Juliette o anda savaşı umursamadığını hissetti. Bu, ondan bir parçası olmasını istemedikleri bir savaştı; onları, kaçmak için bir fırsat bulamadan içine çektikleri bir savaştı. Roma ile Juliette bir kan davasının karşı taraflarındaki ailelerde, savaşan bir şehirde, inanılmaz derecede parçalanmış olan bir şehirde dünyaya gelmişti. Juliette artık bunlardan kurtulacaktı.

Aşk için savaşmıyordu. Kendi aşkını koruyordu; kalan herkesin aşkı *ne* hali varsa görebilirdi.

Otuz Sekiz

Üniforma Marshall'ın tahmin ettiği kadar kaşındırmıyordu. Eve gittiklerinde ve babası ona üniformayı fırlattığında öfkeyle homurdanmış, kollarını göğsünde kavuşturup onu bir hücreye atmalarını istemişti. General Shu tıpkı adamlarının yaptığı gibi, sanki Marshall bir şeker dükkânında öfke krizi geçiren bir çocukmuş gibi ona boş boş bakmıştı. O anda her şey gözüne saçma görünmüştü. Öylece durup boşa vakit harcamak, bir baş belası olmaktan başka anlamlı bir şey başaramamak... Ancak inat etmeye devam ederse, birinin onu kurtarmak için geleceğine dair kendini kandırabilirdi. Şehrin savaşmayı keseceğine, çetelerin eski haline döneceğine, Beyaz Çiçekler'in orayı basıp ondan bir an önce evine dönmesini isteyeceğine inanabilirdi.

Ama Marshall aylardır gizleniyordu. Beyaz Çiçekler onun öldü-

günü sanıyordu. Şehir ondan umudunu kesmişti. İnat edip sorun çıkarmanın bir anlamı yoktu.

Ceketinin bilek kısmını inceledi ve dikkatini konuşan Milliyetçiye verdi. General Shu'nun rezidansındaydılar. Babası ve yirmi küsur adam konsey odasındaki ağır ahşap masanın etrafına oturmuştu. Marshall da oraya bir şeyler öğrenmek için gelmiş gibi toplantıya katılmasına izin vermişlerdi. Masada oturacak yer kalmadığı için kapının orada dikilmiş, soyulmaya başlamış olan duvar kâğıdına yaslanmış tavana bakıyor, bir yandan da önceki gece geç saatlerde üst kattaki yatak odasından duyduğu gıcırtılar gecenin bir yarısı konsey odasında volta atan babasının ayak sesleri miydi diye düşünüyordu.

"Erzi."

Marshall irkildi. Dalmıştı. Gözlerini tekrar masaya çevirdiğinde adamlar dışarı çıkıyordu ve babası ellerini arkasında kavuşturmuş ona bakıyordu.

"Gel, biraz otur."

Kesinlikle bir şey kaçırmamıştı. Diğer toplantılarda duyması gereken her şeyi duymuştu. Komünistlerin gitmesi gerekiyordu. Şanghay artık Milliyetçilere aitti. Kuzey Seferi başarılı olacaktı. *Vesaire, vesaire...*

"Derhal katılmamız gereken seferler yok mu?" diye sordu Marshall bir sandalyeye oturarak.

General Shu bunu komik bulmadı. Son Milliyetçi de çıktıktan sonra kapı kapanmıştı ve babası masaya geri gelip onun iki yanındaki sandalyeye oturmuştu.

"Burada zorla tutulmuyorsun."

Marshall alaycı bir sesle güldü. "Bu evde nöbet tutan askerlere bakılacak olursa, bir şeye zorlanmakla ilgili çok farklı tanımlarımız var."

"Sadece güvenlik önlemi." General Shu parmaklarını masaya vurdu. Marshall bu sesi duyunca derhal dikkat kesilip gerildi. Babası eskiden nadiren ziyarete geldiğinde, akşam yemeklerinde dikkatini böyle çekerdi. Sanki kendi ailesi değillermiş gibi onları *ziyaret* ederdi. "Gençsin. Henüz en doğru yolun ne olduğunu bilmiyorsun. Yapmam gereken şey, seni zorlamam gerekse bile en ideal şartlarda tutmak. Ancak o zaman..."

"Sus," diye yalvardı Marshall. Önceki gün aralarında yeteri kadar tatsız konuşma yapmışlardı. Bir kez daha kırlık bölgede geçirmek zorunda kaldığı bir çocukluğun nasıl "ideal şartlar" olduğunu tartışacak ruh halinde değildi. "Sadede gel. Burada ne işim var? *Neden* burada olmamı önemsiyorsun?"

General Shu bir süre bir şey demedi. "Bu ülke savaşa girmek üzere," dedi. "Tehlike altında olmadığında bir gangster olarak dilediğini yapmana ses çıkarmadım ama artık durum farklı. Şehir tehlikeli. Ait olduğun yer burası."

Marshall gülmemek için kendini zor tuttu. Keyifle değil, ta içinde birikmiş olan öfkeyi dışarı vuracak bir şekilde gülmek geçmişti içinden.

"Senelerce bir gangster olarak Şanghay'da hayatta kaldım. Kendi başımın çaresine bakabilirim, teşekkürler."

"Hayır." General Shu yana döndü ve aralarındaki sandalyenin üstünden ona baktı. "Bunu beceremedin, değil mi? En ufak bir kışkırtmayla karşılaştığında, Kızıl vârisi senden ölmüşsün gibi davranmanı istedi ve sen bunu kabul ettin."

Marshall bunun bir suçmuş gibi yüzüne vurulmasından usanmıştı. Gizlenmenin *neresi* yanlıştı? Hayatta kalıp güç toplamak, bir gün daha savaşabilmek için geri çekilmenin ve gizlenmenin *neresi* yanlıştı?

"Kızıl vârisiyle bir sorunum yok."

"Belki de olmalı. Fevri ve istikrarsız. Bu şehirde yanlış olan her şeyi temsil ediyor."

"Tekrar soracağım," dedi Marshall çenesini sıkarak. "Bunların bir anlamı var mı?"

Babası iyiliği için onu oraya getirdiğini söyleyebilirdi. Şehrin bütün ölüm ilanlarını çıkarıp ona son birkaç senede sırf yanlış bölgeye biraz yaklaştı diye göğsüne bir mermi yiyerek kaç kişinin kan davasına kurban gittiğini gösterebilirdi. Önemli değildi. Bunların hepsi bahaneydi.

Milliyetçiler imparatorluk monarşisini dışlamışlardı ama bu şehre girip ele geçirdiklerinde, tıpkı başka ülkeleri fetheden krallar ve imparatorluklar gibi davranmışlardı. Farklı unvanlar, aynı düşünce. Güç ancak hüküm sürüldüğünde uzun ömürlü oluyordu ve hüküm sürebilmek için vârisler gerekiyordu. Marshall'ın babası onun artık yemeklerle hayatta kalan bir çocuk olduğu dönemde onu bulmak için hiçbir çaba sarf etmemişti. Ancak görünüş önemli hale geldiğinde Marshall'ın varlığını hatırlamıştı.

General Shu iç çekti ve kızışan tartışmayı sonlandırdı. Elini ceketinin cebine götürürken, yakasındaki parlak madalyaya sürtündü ve cebinden ufak, kare biçimli bir kart çıkardı.

"Önemsediğim için bu bilgiyi sana açıklayacağım." Kart yazılı tarafı üste bakacak şekilde masaya düştü. "Kuomintang'ın Montagovlar için verdiği infaz emri bu."

Marshall bir anda ayağa fırladı, ufak kartı alıp telgrafı okudu. *Gece yarısı vakti. Hiçbir mahkûm sağ kalmayacak.*

"İptal et," diye bağırdı. Sesi çelik gibi çıkıyordu. Sesinin öyle çıkmasından nefret ederdi. Öyle biri değildi. "*Derhal* iptal et bunu."

"Geciktirebilirim," dedi General Shu sakin sakin. "Geciktirmeye devam edebilirim. Ama iptal edemem. Kimsenin tek başına bunu yapabilecek gücü yok."

Marshall yumruklarını sıktı. Derhal dışarı fırlayıp sıra sıra askerin, malikâneyi çevreleyen o yüksek duvarların arasından geçtiğini hayal etti...

"Benden minnettar olmamı mı istiyorsun?" diye sordu. "Montagovlar yakında *ölecek* diye Kuomintang'a şükretmemi mi istiyorsun?"

General Shu onun bu patlamasına aldırış etmedi. Hiçbir zaman aldırış etmezdi. "Dışarıda geriye ne kaldığını anlaman için anlattım bunu. Hayatları pamuk ipliğine bağlı olan gangsterlerin kaldı. Babasının parmağında oynattığı Kızıl vârisi, emri altında hiçbir şey kalmamış olan Beyaz Çiçek vârisin kaldı. Sana ne kalıyor? Sana ihtiyaç duyulan tek yer burası. Kuomintang liderliği şehre akın ettiğinde ve toplantılar arttığında, bir sonraki becerikli lider neslini aramaya başladıklarında... Sana burada ihtiyaç olacak."

Marshall elindeki telgrafı kırıştırdı. Yanaklarının iç kısmını o kadar sert ısırıyordu ki ağzındaki metalik kan tadını hissedebiliyordu. Beyaz Çiçekler çökmek üzereydi. Beyaz Çiçekler, şehre karşı güç gösterebilecek bir imparatorluk bir kenara, bir çete bile sayılmazdı artık.

"Buradan kaçarak arkadaşlarına yardım edemezsin," diye devam etti General Shu. "Ama yanımda kalarak yardım edebilirsin. Seni eğitmek, liderlik potansiyelini geliştirmek istiyorum. Komuta zincirinde yükselmeni, halkın gözünde oğlum olarak kabul edilmeni sağlamak istiyorum."

Milliyetçi bir deha. İtaatkâr, annesini evde ölü bulduğunda, ona bir yabancı olan babasıyla yaşamak zorunda kalacağını anladığı

anda kaçmamış olan bir çocuk. İster bir gangster olarak, ister daha büyük bir skandal yaratabilecek şekilde oğlanlarla flört ettiği geçmişi olsun, bunun ne kadarını silmesi gerektiğini merak etti.

"Söz veriyor musun?" diye sordu boğuk bir sesle. "Arkadaşlarımı kurtarabilir miyiz? Bana yardım edecek misin?"

Beni terk etmeyeceğine söz veriyor musun? Tek başıma bırakmayacağına?

General Shu kararlılıkla başını salladı ve ayağa kalktı. "Bana direnmediğin sürece yeniden bir aile olabiliriz Marshall. Muhteşem işler başarabilir, muazzam bir değişim gerçekleştirebiliriz."

Marshall telgrafı bırakınca kâğıt masaya süzüldü.

"Arkadaşlarını güvende tutacağım," dedi General Shu en sonunda. "Onları elimden geldiği kadar koruyacağım ama yardımına ihtiyacım olacak. Bir amacın olmasını istemiyor musun? Kaçmaya bir son vermek istemiyor musun?"

"İstiyorum," dedi Marshall alçak sesle. "Evet, bunları istiyorum."

"Güzel," dedi General Shu. Ellerini oğlunun omuzlarına koydu ve sıktı. Neredeyse babacan bir hareket gibiydi. Neredeyse şefkatliydi. "Çok güzel."

Roma bir haritaya daha bakarsa beyni yanacakmış gibi hissediyordu. Oflayarak bütün kâğıtları itti ve elini saçlarının arasından geçirip güzelce taranmış saçlarını düzeltemeyeceği kadar karıştırdı.

Her şey dağılmıştı. Fena halde dağılmıştı ve Beyaz Çiçekler'in bu durumdan nasıl çıkabileceğini bilemiyordu. Babası kendini çalışma odasına kilitlemişti. Beyaz Çiçekler'in diğer nüfuzlu adamları da ya gizemli bir şekilde ortadan kaybolmuşlardı ya da açıkça ortadan

kaybolacaklarını söylemişlerdi. Yönetim değiştikten hemen sonra böyle olmamıştı ama aradan zaman geçtikçe, bu durumu geri alacak herhangi bir yol olmadığı daha iyi anlaşılmıştı. Yabancı imtiyazlardaki bağlantılarını kaybetmişlerdi; bölgenin dört bir yanındaki milis güçleriyle yaptıkları anlaşmalar da bozulmuştu.

Lord Montagov'un çok az seçeneği vardı. Ya adamlarını toplayıp iki politik gruba –Komünistlere ve Milliyetçilere– doğrudan savaş açacaktı ya da kuyruğunu bacaklarının arasına kıstırıp toz olacaktı. İlk seçenek olasılık dahilinde bile olmadığından ikinciyi seçmesi gerekiyordu. Keşke Roma kapısını çaldığında, babası gerçekten yanıt verseydi. Roma senelerce kendini kanıtlamaya çalışmıştı ama ne elde etmişti? Doğru davransa da davranmasa da kendilerini orada, alevler içinde kalmış bir şehirde bulacaklardı.

"Roma!"

Roma doğruldu, aralık duran kapıdan dışarı bakmak için ileri kaydı. Gece geç bir saatti ve masasındaki lambanın ışığı titreyip duruyordu. Evdeki tesisatta bir sorun vardı ve bunun şehrin dört bir yanındaki elektrik fabrikalarının ve hatlarının hâlâ tamir edilmemesinden dolayı olduğunu düşünüyordu.

"Benedikt?" diye seslendi. "Sen misin?"

Lambasından bir ses geldi. Ampul Roma'yı ürküterek aniden tamamıyla söndü. Tam o sırada birilerinin merdivenlerden çıkıp koridorda ilerlediğini duydu ve Benedikt telaşla odaya daldığında Roma'nın aklına gelen ilk şey, kuzeninin Marshall'ı nasıl kurtaracaklarına dair bir çözüm bulduğu oldu.

Benedikt eğilip ellerini dizlerine dayadı; yüzü o kadar solgundu ki hasta gözüküyordu. Roma hemen ayağa fırladı. *Aklına bir fikir gelmemişti.*

"İyi misin?" diye sordu.

"Duydun mu?" dedi Benedikt nefes nefese. Düşecekmiş gibi öne doğru sendeledi.

"Neyi?" Roma yarı karanlıkta sadece koridordan gelen ışık sayesinde etrafı görebildiği için kuzeninin kollarını yokladı. Yaralanmamıştı. "Yaralandın mı?"

"Duymadın demek," dedi Benedikt. Ses tonu Roma'nın birden kuzeninin yüzüne bakmasına ve dikkat kesilmesine neden oldu. "Teyit edilmiş raporlar var. Milliyetçiler, Komünistler, Kızıllar... Herkes bundan söz ediyor. Bahse girerim ki bu bilginin Kızılların çevresinden çıkmaması gerekiyordu ama çıktı."

"Hangi bilgi?" Roma kuzenini omuzlarından sarsmamak için kendini zor tuttu çünkü Benedikt'in solgun yanaklarına hâlâ renk gelmemişti. "Benedikt, neden bahsediyorsun?"

Benedikt geri geri gitti ve sert bir şekilde popo üstü yere düştü. "Juliette ölmüş," diye fısıldadı. "İntihar etmiş."

Juliette ölmemişti.

Ama şehrin bir ucundan diğerine hiç durmadan koştuğu için yorgunluktan ölmek üzereydi. Elinden geldiğince hızlı koştuğu için ayak bileğini burkmuş ve ciğerlerindeki havayı tüketmiş olabilirdi. Belki ciğerler o kadar kolay sönmüyordu ama göğsünde hissettiği sıkışma öyle olmadığını söylüyordu. Kendine bir dakikalık bir mola verip şapkasını iyice başına çekti ve sırtını Beyaz Çiçekler'in karargâhının dış duvarına yaslayıp soluklanmaya çalıştı.

Temizlik operasyonunu sabah dörde çekmeyi başarmıştı. O saati geçirirse, Milliyetçiler daha fazla açıklama talep ettiği takdirde oyunu ortaya çıkabilirdi.

Planı o kadar güzel işlemişti ki bir şeyin mutlaka ters gideceğinden *emindi*. Babasının boş çalışma odasına girip elyazısını taklit ederek bir mektup yazmayı ve altına onun damgasını basmayı başarmıştı. Çinliler için bir kişinin kişisel damgası taklit edilmesi mümkün olmayan bir imza kadar iyiydi. Lord Cai'nin damgasını Juliette'in nasıl açıldığını bildiği bir çekmeceye kilitlemiş olması da büyük dikkatsizlikti. Juliette damgayı basmayı, kısa ve öz mektubu katlamayı başarmıştı: *Kızım kalbine bir hançer saplayarak intihar etti. Devrimin ne kadar önemli olduğunu anlıyorum ancak herhangi bir eylemde bulunmadan önce tüm Kızıllara şafak sökene dek yas tutmaları için süre tanımanızı rica ediyorum.* Hatta baygın ulağı dürterek ayıltmayı başarmış, bıçağını çekip mektubu Lord Cai'ye o notu yollayan Milliyetçiye götürmesi için tehdit etmiş ve Juliette'in sağ olduğunu söyleyecek olursa derisini dilimlenmiş bir armut gibi soyacağına yemin etmişti.

Ulak kapıdan dışarı fırladığı anda, Juliette en yakındaki telefona koşmuştu. Roma'yı uyarması gerekiyordu: Onun için bir infaz emri çıkarıldığını, sokakta ne denirse densin kendinin sağ olduğunu söylemesi gerekiyordu.

O anda telefon hatlarının kopuk olduğunu hatırladı.

"Tā mā de!" Elbette yine de denedi. Santral merkezlerinde belki bir-iki kişi olabilir diye onu aramayı denedi. Ama hat bağlanmadı. Montagovları uyarmak için yollayabileceği bir ulak bile yoktu; hepsi dışarıda şehrin dört bir yanına dağılmış, uzun otların arasına gizlenmiş yılanlar gibi bekliyorlardı.

Vakit gece yarısını çoktan geçmişti. Değerli zamanını önce eşyalarını toplamaya ayırdı: Mücevherlerini, silahlarını ve biraz parayı omzuna astığı bir bez çantaya doldurdu. Kaçacaksa, yanına hayatta

kalabilmek için gerekli olan her şeyi alacaktı. Dönene kadar aradan ne kadar zaman geçeceğini kim bilebilirdi? Şanghay'ın onun dönebileceği kadar düzeleceğini kim bilebilirdi?

Juliette sessizce binanın yan tarafında ilerledi, aniden yön değiştirdi ve bir başka dar ara sokağa girdi. Karargâhın ön kapısına doğru gitmiyordu; ana bloğun *arkasındaki* binaya ulaşması gerekiyordu. Yukarıdaki bulutların karanlığı boğucu bir sıcak gibi aşağı çökmüştü ve öylesine yoğundu ki birkaç adım ötedeki bir sokak lambası kilometreler boyunca karşısına çıkacak tek kurtarıcı gibiydi.

Juliette diğer binanın dışında durdu. Bir ses duyacak mı diye kulak kesildi ve hiçbir şey duymayınca kapıyı çaldı.

İçerideki kişi birini bekliyormuş gibi hızla kapıya doğru geldi. Kapı açıldığında ve içerinin ışığı zifiri karanlığı aydınlattığında, şaşkınlıkla Juliette'e bakan bir kadın belirdi: Gençti, Çinliydi ve un lekeleriyle kaplı bir önlük takmıştı.

Juliette geçmişte cesaret edebildiğinde Montagovların evine bu şekilde gizlice girmişti. Bunu en son seneler önce yapmıştı; artık merkezi bloğun arka tarafında yaşayan insanlar taşınmış, yerlerine başkaları gelmişti.

"Hangi dairede oturuyorsun?" diye sordu Juliette merhaba bile demeden.

"Ben... ne?"

"Hangi daire?" dedi Juliette. "Bütün bina sana ait değil herhalde."

Kadın yine gözlerini kırpıştırdı ama ağır ağır başını salladı. "Sadece bu kattayım," dedi arkasını işaret ederek. "Orta katta kiracılar, en üst katta da yaşlı babam..."

Juliette çantasından biraz para alıp kadının ellerine tutuşturdu. "Beni içeri alır mısın? Sadece pencereyi kullanmam gerek."

"Ben..."

Kadın bir süre ellerindeki paraya baktıktan sonra bir şeyler kekeledi ve Juliette'i içeri aldı.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı Juliette. Kapıdan girmeden önce arkasına baktı. "Bu gece birini bekliyorsan, sana dışarı çıkmamanı öneririm. Dışarı çıkma, anladın mı?"

Kadın kaşlarını çatarak evet anlamında başını salladı. Juliette içeri buyur edilmeyi beklemedi; hemen gördüğü ilk merdivenlerden çıkmaya koyuldu. Şehrin o bölgesindeki binaların hepsi bir labirent gibi inşa edilmişti; pencere camları tırabzanların etrafında olurdu ve odalar içinde bir sonraki merdivenlerin olduğu başka odalara açılırdı.

Juliette nihayet seneler öncesinden hatırladığı kata çıktı. Karanlık yatak odasının kapısını açtığında, yatağında uyuyan yaşlı bir adam gördü. Perdeler kapalı değildi ve cılız ay ışığı adamın narin vücuduna vuruyordu. Ayakkabılarının sert parke zeminde ses çıkarmamasına gayret eden Juliette sessizce gidip pencereyi açtı ve rüzgârı hissedince titredi.

O binanın arka tarafı doğrudan Beyaz Çiçekler karargâhına bakıyordu. İki bina birbirine o kadar yakındı ki Juliette elini uzatıp kolaylıkla Roma'nın penceresini açtı ve diğer binaya geçti. Bir an için dört kat yukarıda havada asılı kaldı. Tek yanlış harekette yere çakılıp parçalanırdı. Sonra eğilip pencereden içeri girdi ve ayaklarını yavaşça Roma Montagov'un odasının zeminine bastı.

Etrafına bakındı. Oda boştu.

Hangi cehennemde?

Roma gizleniyor olabilirmiş gibi alçak sesle, "Roma?" diye seslendi. Yanıt gelmeyince yüksek sesle bir küfür savurdu. *Düşün, düşün.* Nereye gitmiş olabilir?

Hemen kapıya gidip ses çıkarmadan açtı ve boş koridora göz attı.

Beyaz Çiçekler geç saate rağmen bir eğlence düzenliyorlarmış gibi aşağı kattan sesler geliyordu. Bir an için ne yapacağını bilemedi; kalbi gümbür gümbür atarken koridora çıktı ve Roma'nın odasının kapısını arkasından kapattı. Sonra yana döndü ve onu bir ayakkabı dolabının kapaklarının arasından izleyen ufak bir yüz gördü.

"Tanrım," diye fısıldadı Rusça. "Alisa Nikolaevna, beni korkudan öldürmeye mi çalışıyorsun?"

Alisa ufak dolaptan çıkıp doğruldu. "Senin ölmüş olman gerekiyordu."

Juliette geriledi. "Nereden biliyorsun?"

"Ölü olduğunu... *nereden* mi biliyorum? Benedikt'in gelip bu haberi verdiğini duydum. Roma bunu duyar duymaz dışarı fırladı."

Hayır. Hayır, hayır, hayır...

"Nereye gitti?" diye sordu Juliette. "Alisa, Roma nereye gitti?"

Alisa başını salladı. "Bilmiyorum. O gittiğinden beri dolapta düşünüyorum. Senin için yas tutmak üzereydim. Bu haberi daha on dakika önce aldık."

Juliette yumruğunu dudaklarına bastırıp ne yapacağını düşündü. Evde bir çınlama yankılandı ve saatin kaç olduğunu haber verdiğini anladı: saat birdi, yeni sabah başlamıştı.

"Beni dinle." Juliette, Alisa'ya tepeden bakmamak için aniden eğildi. Ellerini kızın omuzlarına koyup sıktı. "Alisa, bir temizlik operasyonu başlamak üzere. Alt kata inip herkesi, mümkün olduğunda çok kişiyi uyarmanı istiyorum. Sonra geride bırakmak istemediğin eşyalarını toparla ve benimle gel."

Alisa ona bakakaldı. Gözleri bir ceylanınkiler kadar iriydi, kehribar rengiydi ve endişeli bir ifadeye bürünmüştü. "Seninle gelmek mi? Nereye?"

"Ağabeyini bulmaya," dedi Juliette. "Çünkü şehirden ayrılıyoruz."

Otuz Dokuz

"*Nerede* olabilir?"

Juliette bir dükkânın ön duvarına tekme atınca ayakkabıları toz ve çamur içinde kaldı. Alisa sabırla onun üç kere daha tekme atışını izlerken tırnaklarını kemirdi. Uzakta bir yerde bir gümbürtü koptu ve ikisi hemen karanlık, sessiz yola döndü. Sesten sonra bir şey olmadı. Şehir sessizce beklemeye başladı.

"Belki de Bund'dadır," dedi Alisa. "Huangpu kıyısındadır."

"Sabahın ikisinde mi?"

Evden kaçmadan önce Alisa gördüğü bütün Beyaz Çiçekler'i kaçmaları ve hava karanlıkken gizlice şehirde gizlenmeleri için uyarmıştı; büyük bir ihtimalle yakında bir şeyler olacağı haberi artık daha geniş bir çevreye yayılmıştı. Havadan belliydi. İnsan kulaklarının duymadığı tiz bir ses yankılanıyordu. Duyulması mümkün olmayan, farklı bir frekansta işleyen bir uğultu.

"Öldüğünü sanıyor. Nereye gideceğini kim bilebilir?"

"Hayır. Açık yerlerden nefret eder. Yas tutmak için nehir kenarına gitmez."

Juliette sokakta volta atmaya, fiziksel bir his aklına fikirlerin gelmesini sağlayabilirmiş gibi hafifçe yüzüne vurmaya başladı. Alisa tırnaklarını kemirmeye devam etti.

"Sanki bu haberi duyduğu için fırlayıp gitmedi," dedi Alisa ağır ağır. "Bir şey yapması gerekiyormuş gibiydi."

Juliette ellerini havaya savurdu. "Ama bizim yapacak..."

Dimitri'yi bulmaları gerekiyordu. Deliliği durdurmayı planlamışlardı.

"Dimitri Voronin'i bulacağıyla ilgili bir şey dedi mi?"

Alisa başını salladı "Dimitri'nin nerede olduğunu bilmediğini sanıyordum."

"Bilmiyoruz." Juliette yan yan ona baktı. "Sen bunu nereden biliyorsun?"

Alisa gözlerini devirerek kulağına hafifçe vurdu. Aylar önce bir komaya giren, hastanedeki yatağında güçten düşmüş bir halde uyanmış olan kız olduğuna inanmak zordu. O zamandan beri omurgası iki misli kalınlaşmış gibiydi.

"Her şeyi biliyorum."

"Pekâlâ Bayan Bilmiş, ağabeyin nerede?"

Alisa omuzlarını sarkıtınca, Juliette ona öyle davrandığı için çok kötü hissetti. Alisa Montagova kaç yaşındaydı? On iki mi? On üç mü? O yaşta çekilen acılar hiçbir zaman unutulmaz, asla dinmeyecekmiş bir his gibi kalırdı. Elbette dinecekti. Acı tamamıyla yok olmasa bile her zaman hafiflerdi. Ama bu da ancak zamanla öğrenilen bir dersti.

"Özür dilerim," dedi Juliette. Duvara yaslandı. "Onun için kor-

kuyorum. Milliyetçiler adamlarını sokaklara salmadan önce onu bulamazsak, onu bizden önce bulurlar." Tereddüt etmezlerdi. Kuomintang çok uzun süre geri planda kalmıştı. Senelerce caz kulüpleriyle ve sessiz filmleriyle şatafatlı bir hayat yaşayan bu şehri izlemiş, ülkenin kalanı açlıktan kırılırken Şanghay'ın neşeli hayatına öfkeden köpürmüştü. Belki de esas öfkelendikleri İmtiyazlar'da tel çitlerin ardında gizlenen emperyalistlerdi. Ama insanların eline silahlar ve coplar geçtiğinde, öfkesinin gerçek hedefinin bir önemi kalır mıydı? Sonuç olarak dilediğini yapmak için bir *bahane* bulmaktan başka neyin önemi kalırdı?

Alisa birden canlandı ve başını yana eğdi. "Roma, Dimitri'nin nerede olduğunu bilmiyor olabilir ama ya hâlâ onu durdurmaya çalışıyorsa?"

Juliette kendini duvardan öne itti. Kaşlarını çatmaya başladı. "Nasıl?"

"Böyle." Juliette'in kolunu tuttu ve dirseğinin iç kısmına vurup derisinin altındaki şeffaf mavi damarları işaret etti. "Aşıyla."

Doğru olabilirdi. Juliette, Alisa'yı heyecanla çekiştirerek sokakta yürümeye başladı.

"Lourens," dedi Juliette. "Lourens'ın yanında."

Ona ilk inanan kişi oydu. O ara sokakta başından kanlar akan adam. Artık biraz hırpalanmış gibi görünse de gayet iyiydi ve Genel İşçi Birliği'nin liderlerinin arkasında duruyordu. Kathleen bu yüzleri tanıması gerektiğinden emindi ama isimlerini hatırlayamıyordu.

En önemli Komünist güçleri şehrin dört bir yanına dağılmış, devrim neyi gerektiriyorsa onu yapıyordu. Alt katta evi çekip çevirenleri

–o sırada Kathleen'in hızla gittiği korunaklı merkezde olanları– olacaklar için uyarmaya çalıştığında, kollarında sendika kolluklarıyla sokaklara dökülecek olan işçilerin gerçek işçiler değil, katliam yapmaya kararlı Kızıllar olacağını söylediğinde kaşlarını çatmakla yetinmişlerdi.

Adam önemli birinin oğlu olmalıydı. Onun bir şey fısıldaması yeterli oldu. Sonra onun verdiği bilgiyi başka biri fısıldayarak başkasına aktardı, biri hafifçe öksürdü ve odanın ortasındaki adam gözlüğünü çıkarıp, "Bir katliam yaklaşıyorsa ve bizi uyarmak için geldiysen, bunu nasıl durdurabiliriz?" diye sordu. "Milliyetçilerin bir ordusu var. Bizler sadece yoksul insanlarız. Sıradan insanlarız."

Kathleen kollarını göğsünde kavuşturdu. Karşısındaki gruba baktı, bu tür şeyler söylemelerinin ne kadar tipik olduğunu düşündü. Masanın etrafındaki insanlar yoksul ve sıradan olanlar değildi. Onlar bir harekete liderlik edecek kadar ayrıcalıklı olanlardı. Elinde olsa, sesini yeri göğü inletecek kadar yükseltir, insanları –gerçekten yoksul ve sıradan olanları– doğrudan uyarırdı çünkü korumak istediği *esas* insanlar onlardı. Birkaç düşünür, kendilerini devrimci olarak gören adamlar değil. Sonuç olarak hareketler ayakta kalırdı ama bireylerin yerini başkaları alabilirdi.

Kendisi de öyleydi. Barış için elinden gelen her şeyi yapan bir kızdı.

"İnsanları gafil avlayabileceklerini düşündüler," dedi Kathleen sakin bir sesle. "O yüzden liderlerinize hapse atılmadan önce kaçmalarını, güç toplayıp bir başka günü beklemelerini söyleyin. Gangsterler sokaklardaki masum insanları kılıçtan geçiremesinler diye insanlarınıza ayaklanmalarını, güç kazanmalarını söyleyin."

Başını kaldırdığında bütün odanın onu izlediğini gördü.

"Çok basit," diye bitirdi Kathleen sözlerini. "Geldiklerinde hazır olun."

İnsanlar harekete geçtiler. Mesajlar iletmeye, notlar yazmaya, saldırı daha da yayılırsa diye farklı şehirlere telgraf çekmeye hazırlandılar. Kathleen masalardan birine oturup ciddiyetle onları izledi. Göğsünü farklı bir hissin kapladığını hissetti. Orada olması gerektiği için, Kızıllar onu oraya yolladığı diye orada olmadığını anlatan tuhaf bir histi. Orada, o anda bir Kızıl değildi.

Belki de bir daha asla bir Kızıl olmayacaktı. Senelerini izlemekle, taklit etmekle, uyum sağlamakla geçirmişti. Sadık yakın çevrenin bir parçası, aile için ölmeye hazır biri haline gelmişti. Ama bunu istemiyordu; hiçbir zaman istememişti. Her zaman düzeni sağlamak için gerekli olan yaklaşımı benimsemişti ama artık düzen yoktu.

Kathleen eldivenlerini çıkardı ve ipekli şık kumaş ellerinin arasında tortop olana dek sıktı. Kızıl yaşam tarzı artık sona ermişti. Güvenlik ağı gitmişti ama kısıtlamalar da yok olmuştu. Artık en ufak bir sadakatsizlik işareti için onu izleyen akrabalar yoktu. Artık hiyerarşi ve her hareketlerini belirleyen Lord Cai yoktu. Kathleen bunca senedir Kızıl Çete nefes aldığında nefes almıştı. Kızıl Çete yürümesini söylediğinde yürümüştü. Kathleen Lang, Kızıl Çete'ye uyum sağlayan, korumaya ve güvenliğe değer biri olmak dışında var *olamıyordu*.

Kızıl Çete yok olup gittiğinde Kathleen de yok olacaktı. Kızıl Çete ortadan yok olduğunda Kathleen Lang bir müzik kutusundaki bir balerin figürü gibi hareketsiz kalacaktı: Onlar için dönen ölü bir kızın ismi olacaktı.

Eldivenler yere düştü.

Kızıl yaşam tarzı sona ermişti. Kathleen Lang ölmüştü, zaten her

zaman ölüydü. Ama Celia Lang değildi. Celia her zaman orada olmuş, doğru zamanı, kendini *güvende* hissedeceği anı beklemişti.

"Bu bilgiyi nereden öğrendin?"

Adam birden yerine oturdu ve karşılarındaki telaşlı manzaraya odaklanınca, fark etmeden yerdeki eldivenlerin üstüne bastı.

"Bunun bir önemi yok, değil mi?" dedi Kathleen. "Doğru olduğunu görebilirsiniz. Bunun için adamlarınızı şehrin farklı köşelerine yollamanız yeter. Gangsterlerin işçiler gibi kılık değiştirdiğini göreceksiniz."

"Hımm." Adam dikkatle ona baktı. "Yüzün tanıdık. Kızıllardan biri değil misin sen?"

Celia ayağa kalkıp kirlenen eldivenlerini aldı ve çöp kutusuna attı.

"Hayır. Değilim," dedi.

Benedikt laboratuvarın kapılarına atılıp vücuduyla geçişi kapattı. Birkaç adım ötede, uykusundan uyandırılmış olan yorgun Lourens Roma'nın neden öyle davrandığını bilmediği için endişeyle gözlerini kırpıştırıyordu.

"Beni dinle," dedi Benedikt alçak sesle. "Seni gördükleri yerde vuracaklar."

"Kenara çekil."

Roma'nın sesi cansızdı. Gözleri de bakışlarını kaplayan karanlık bir kütlenin ardına kalmış gibi donuktu. İşin en garip yanı, Benedikt'in o ifadede kendini görmüş olması, düşünmeden hareket etmesine neden olan o çarpık öfke hissini tanımasıydı.

Ben de böyle mi gözüküyordum?

"Aşıyı kontrol etmek için buraya geleceğimizi söylemiştin!" dedi Benedikt öfkeyle. Yine Roma'nın elindeki kavanozu almayı denedi. "Ama şimdi Kızıl malikânesini ikinci kez havaya uçurmak için bir karışımla çıkıp gitmek üzeresin. Juliette bunu yapmanı istemezdi!"

"Bana onun ne isteyeceğini söyleme!" diye bağırdı Roma. "Bana..."

Benedikt tekrar kavanozu kapmaya çalıştı. Roma bunu fark edince hemen iki adım geriye sıçradı ama Benedikt doğrudan öne atıldı, kuzenini mantar zemine itti ve kollarını tuttu. Lourens yine endişeli bir ses çıkardı ama masaların orada kıpırdamadan durup olanları izledi.

"En azından bekle," dedi Benedikt dizlerini Roma'nın göğsüne dayayarak. "Neler olacağını gör. Juliette'in ne zamandan beri kalbine bir hançer saplamak için bir nedeni..."

"O zaman onu öldürdüler," dedi Roma öfkeyle. "Onu öldürdüler ve şimdi bundan sıyrılacaklar..."

Benedikt doğrulmaya çalışan Roma'yı geri itti. "Bu, sokaklarda işlenmiş bir cinayet değil, Kızıl Çete'nin işi! Gangsterlerin ne kadar tehlikeli olduğunu her zaman biliyordun. Bunu her gün yaşıyorsun!"

Roma debelenmeyi kesti. İçine tekrar tekrar nefes çekti ve Benedikt birden kuzeninin nefes almakta güçlük çektiğini fark etti.

"Bunu asla yapmazdı," dedi Roma. "Asla."

Benedikt güçlükle yutkundu. Buna izin veremezdi. Roma'nın iyiliği için izin veremezdi.

"Şu an şehrin her yanı Kızıllarla dolu," dedi ağır ağır. "Bir şey yapmayı planlıyorlar. Bunun daha kötüye gitmesine neden olamazsın."

Sözleri aksi etkiyi yarattı. Benedikt onu yatıştırmaya çalışmıştı ama Roma'nın boynundaki damarlardan biri atmaya başlamıştı.

Roma onu üstünden itti, hızla ayağa kalktı ama Benedikt kolay kolay pes etmeyecekti. Yine kavanozu kapmaya çalıştı. Roma'nın bileğini yakalamayı başarınca, patlayıcı maddeyi kapmaya çalışmaktan vazgeçti ve iki eliyle kuzenini tutup laboratuvarın kapılarını açmasını, binadan koşarak kaçmasını ve dışarı fırlamasını engelledi.

Roma birden durdu. Yavaşça arkasına döndü. Gözlerindeki donukluğun yerini ölümcül bir parıltı almıştı.

"Söylesene," dedi. "Marshall'ın öldüğünü düşündüğünde intikam almaya çalışan sen değil miydin?"

Benedikt ofladı. İntikam almaya çalışmak bir hataydı. Roma'nın gözlerindeki parıltı giderek güçlendi.

"Ben asla Kızılların evini basmadım. Asla düşüncesizce hareket etmedim!"

"Belki de öyle yapman gerekirdi."

"Hayır," diye bağırdı Benedikt. Roma'yı bir ölüm arzusundan vazgeçirmeye çalışırken Marshall'ı düşünmek istemiyordu. "Bunun ne faydası olurdu?"

"Ne faydası mı olurdu?" dedi Roma hışımla.

"Bir önemi yok, değil mi? O geri döndü!"

Roma ondan kurtulmaya çalıştı; Benedikt onu bırakmadı. Roma birden serbest eliyle tabancasını çıkardı ama Benedikt'e doğrultmadı.

Namluyu kendi şakağına dayadı.

"Hey." Benedikt ani bir hareketin tetiği harekete geçireceğinden korkarak donakaldı. Kulaklarında sadece kendi kan akışının sesini duyuyordu. "Roma, yapma."

"Roma, aptallık etme," dedi Lourens durduğu yerden.

"O halde bırak beni," dedi Roma. "Bırak beni Benedikt."

Benedikt nefesini yavaşça dışarı verdi. "Bırakmayacağım."

Öylece kaldılar. Benedikt'in, kuzeninin bu kadar kararlı olmadığını ummaktan başka çaresi yoktu ama bundan emin değildi. Birkaç saniye içinde Roma'nın blöfüne karşılık verip beynini laboratuvarın dört bir yanına saçmayacağından emin olamazdı.

Onu bıraktı.

Tam o sırada kapılar ardına kadar açıldı ve eşikte duran iki kişiyi aydınlattı.

"Roma! *Ne* yapıyorsun?"

Roma o sesi duyunca hızla arkasına döndü, şaşkınlık dolu bir ses çıkardı. Kapılara dönük olan Benedikt gözlerini kırpıştırmaktan başka bir şey yapamadı. Bir kere, iki kere kırptı. Hayal görmüyordu. Juliette Cai başında komik bir şapkayla, arkasında Alisa'yla gerçekten de orada duruyordu. İkisi de uzun süre koşmuş gibi nefes nefseydi.

"Bak," diye fısıldadı Benedikt, kendi ağzından çıkanlara inanamıyormuş gibiydi. "Sen de bir dirilişe şahit oldun."

Roma onu duymamış gibiydi. Eli yanmış gibi tabancasını yere fırlatırken diğer elindeki kavanozu düşürdü. Benedikt kavanozun içindeki patlayıcı madde sert zemine çarptığı takdirde neler olacağını görmek istemediği için can havliyle kavanozu yakalamak için öne atıldı. Kavanozu yakaladığında ve mantar zemine düşmesini engellediğinde Roma çoktan Juliette'in yanına gitmiş onu tutkuyla dudaklarından öpüyordu. Öylesine tutkulu bir sahneydi ki Juliette ellerinden birini arkaya götürüp Alisa'nın gözlerini kapatmaya çalıştı.

Alisa onun elinin altına eğildi ve Benedikt'e dönüp öğürüyormuş gibi yaptı. Benedikt hâlâ yaşadığı büyük şokun etkisinden çıkamadığı için ona gülmeyi bile başaramadı.

Roma ve Juliette birbirlerinden ayrıldıklarında bir ağızdan, "İyi misin?" diye sordular.

Benedikt ayağa kalktı. Kavanoza bir şey olmamıştı. Kavanozu Lourens'a verdi, Lourens da patlayıcı maddeyi hemen bir rafa kaldırdı. Onu Roma'dan uzaklaştırmaya çalışıyorlardı ama artık Juliette orada olduğundan Roma'nın kavanozu neden istediğini bile hatırlayacağını sanmıyordu.

"*Öldüğünü* sandım," diyordu Roma, Juliette'e. "Bunu *sakın* bir daha yapma bana."

"Bence esas soru, kendini ölmüş gibi göstermeye *neden* bu kadar meraklı olduğun," diye araya girdi Benedikt.

Juliette başını salladı ve Roma'nın koluna girip onu laboratuvara soktu. Alisa'ya da gelmesini işaret etti ve kapılar kapandı.

"Ölmüş gibi davransaydım, Marshall için yaptığım gibi gerçek bir ceset bulmak zorunda kalırdım," dedi Juliette sakin sakin. "Ama sadece yalan söyledim. Bunu duyacağınızı düşünmedim. Kızıl çevrelerinden dışarı çıkmaması gerekiyordu." Temkinli bir ifadeyle tezgâhların orada dikilen Lourens'ı gördü. "Merhaba."

"Artık gidip yatabilir miyim?" diye sordu Lourens bıkkınlıkla.

"Hayır," dedi Juliette, Montagovlar yanıt veremeden. "Bunu senin de duyman gerek. Bir temizlik operasyonu yapılacak. Bu yüzden yalan söyledim. Operasyonu geciktirmek için."

"Ne yapılacak?" Roma hâlâ gözlerine inanamıyormuş gibi dalgın dalgın gözlerini kırpıştırıyordu.

Juliette ellerini masalardan birine dayadı. Sanki zor bir şey yapmaya hazırlanıyordu. Konuşmak için başını kaldırdığında... Roma'ya değil, Benedikt'e baktı.

"İnfaz edilmeniz için bir emir verildi. Beyaz Çiçekler'e Komünist muamelesi yapılacak ve şafak sökmeden hemen önce, Kızıllar ve Kuomintang askerleri insanlara ateş açmaya ve tutuklamaya baş-

layacaklar. Emir verildi. Milliyetçilere karşı çıkan herkes yok edilecek. Gitmemiz gerek."

"Bir dakika... *Ne*?"

Roma'nın sesi bir oktav daha yükseldi ve Alisa elini uzatıp kolunu tuttu. Bu arada Benedikt bu bilgiyi idrak etmeye çalışırken nefesini dışarı vermekle yetindi. Bütün şehri kapsayan bir temizlik operasyonu. En sonunda Milliyetçiler var güçleriyle saldırıya geçmişti ve Şanghay'ı almaya kararlıydılar.

"Bunu yapamayız," dedi Roma. "Dimitri hâlâ canavarlarıyla dışarıda bir yerde. Milliyetçiler ve Komünistler birbirleriyle çarpışacaklarsa, arada kalmadan kaçmayı tercih ederim. Politikadan uzaklaşmayı kabul ederim. Ama Dimitri'yi durdurma şansımız varsa, bunu yapmalıyız."

Bu noktada bunu yapmaları mümkün müydü? Onu nasıl durduracaklardı? Canavarları yenmek imkânsız gözükürken, canavarlara dönüşen insanları nasıl öldürebilirlerdi?

Juliette yüzünü buruşturdu ve yardım istermiş gibi Benedikt'e baktı. Ama bir şey söylemeye fırsat bulamadan Lourens hafifçe öksürüp araya girdi.

"Bunu yapmanıza gerek kalmayabilir." Lourens laboratuvarın arka tarafını işaret etti. İçten aydınlatmalı makinelerden biri uğuldayarak çalışıyordu. "Aşı deliliği durduruyor, değil mi? Canavarları yok etmez ama güçlerini büyük ölçüde azaltır."

Roma'nın gözleri irileşti. "Aşı hazır mı?"

"Şu anda tam olarak değil. Ama birkaç güne hazır olur. Formül bende. Malzemelerimiz var. Hazır olunca şehrin su kaynağına karıştırabilirim. Kimsenin aşılandığını bilmesine gerek yok."

"Bu da burada yapabileceğimiz her şeyi yaptığımız anlamına ge-

lir Roma," dedi Juliette alçak sesle. "Hayatını kurtarmak için buradan gitmemiz gerek. Hepimizin gitmesi gerek. Hemen, şafak sökmeden önce."

Benedikt nihayet Juliette'in neden sürekli olarak ona baktığını anlamıştı.

"Tamam," dedi Roma pes etmiş gibi ama Benedikt birden, *"Hayır,"* dedi.

Odaya bir sessizlik çöktü. Duyulan tek ses makinelerin uğultusuydu. Benedikt herkesin dikkatini üstüne çektiğinden emin olduktan sonra, "Marshall olmadan olmaz," dedi.

Juliette dilini şaklattı. "Ben de bunu diyeceğinden korkuyordum." En sonunda bakışlarını ondan uzaklaştırdı. "Marshall babasıylaysa, en güvenli yerde demektir."

"Güvende olabilir ama uzun süre orada mahsur kalabilir. Şehirden, *ülkeden* kaçacaksak bir daha dönemeyiz. Onu geride bırakamayız."

Roma bunu düşünüyormuş gibi bir ses çıkardı. O ana dek hiç sesini çıkarmamış olan Alisa'nın kirlenmiş yanağını sildi.

"Benedikt haklı," dedi. "Gerçekten de bir temizlik operasyonu başlayacaksa, tek olayla bitmeyecektir. Lourens'ın aşıyı suya karıştırdığını düşünelim. Deliliğin yok olduğunu ve şehrin nispeten normal haline döndüğünü düşünelim. Ama Komünistlere ve Beyaz Çiçekler'e yöneltilen bu şiddet..."

"Şehir asla normal haline dönmeyecek," dedi Juliette fısıldar gibi. Bunu yüksek sesle söylemek istememiş gibiydi.

Bir temizlik operasyonu asla o kadarla kalmazdı. Milliyetçiler sadece onlara karşı olan bütün tarafları zorla şehirden uzaklaştırmıyorlardı. Onları kontrol etmeye de çalışıyorlardı. Komünistler bir daha sokaklarda yüzlerini gösteremeyecekti. Beyaz Çiçekler'in

hiçbiri şehir sınırları içinde yaşayamayacak, en azından kimliklerini gizlemeden bunu yapamayacaklardı. Temizlik operasyonu asla bitmeyecekti.

"O yüzden Marshall'ı kurtarmamız gerek."

Juliette şapkasını çıkarıp masaya fırlattı. Saçları darmadağın olmuştu. "Seninle aynı fikirdeyim ama bunu *nasıl* yapmamızı öneriyorsun?"

"Tek başıma gideceğim."

Odadaki herkes Benedikt'e döndü. Lourens bile hayretler içinde kalmıştı.

"İntihar etmeye mi çalışıyorsun?" dedi Juliette. "*Az* önce şafak söktükten sonra sokaklardaki bütün Beyaz Çiçekler'in öldürüleceğini söyledim."

"Roma kadar tanınmıyorum," dedi Benedikt kendinden emin bir sesle. "Kızıllar gibi giyinirsem beni tanımazlar. Onları gördüm bile. İşçi tulumları giymişler ve kollarına bir kol bandı takmışlar." Kol kaslarını işaret etti. "Beyaz Çiçekler'i sokaklarda onlara benzeyen insanları *arayarak* infaz edecekler. Onlar gibi giyinirsem kim olduğumu nereden bilebilirler?"

"İyi bir plan," dedi Roma.

"Korkunç bir plan," dedi Juliette.

Roma, Juliette'in şapkasını aldı. "Ama bütün Milliyetçiler sokaklarda olacak. Marshall da büyük bir ihtimalle korumasız olacak."

Juliette şapkasını kaptı. "Neden Kızıllarla birlik oldular sanıyorsun? Pis, kanlı işlerini hep önemsiz adamlara yaptırırlar. General Shu'nun Marshall'ı izlemediğini garanti edemezsin."

"En azından desteği olmayacak." Benedikt gömleğinin kollarını sıyırıp ofladı. "Tartışarak vakit kaybediyoruz. Bu işi ya yapacağız ya

da yapmayacağız. İkiniz peşimden gelmeyi düşünmeyin bile. *Özellikle* de Milliyetçilerin karargâhlarından birine. Ne kadar çirkin şapkalar takarsanız takın, sizi hemen yakalarlar."

Juliette şapkayı Benedikt'e fırlattı. Benedikt yana kaçtı ama Juliette kusursuz bir şekilde nişan almış olsa bile şapka zaten ona çarpıp sekerdi. Laboratuvara yine bir sessizlik çöktü. Alisa olanları izliyor, neler olduğunu anlamaya çalışıyordu.

"Bir şartım var," dedi Roma en sonunda. "Ona ulaşamazsan bu işten vazgeçeceksin. Marshall'ın babası, oğlunun hayatını tehlikeye atmaz. Ama yakalanırsan *seni* infaz ederler."

Benedikt itiraz etmek için ağzını açtı ama Roma'nın fark etmeyeceği kadar zayıf bir tepkiydi. Juliette elini kaldırıp başını sallayarak parmağını dudaklarına götürdü.

"Bund'da bizi buradan kaçırabilecek bir bağlantım var," dedi Juliette. Roma ona dönünce elini indirip normal görünmeye çalıştı. "Sıkıyönetim onun balığa çıkmasını engelleyemez ama oradan en geç öğle vakti ayrılabiliriz. Daha uzun süre kalırsak yakalanabiliriz." Juliette'in sert bakışları da sözleri de Benedikt'e bir mesaj veriyordu. "O saatte bizimle Bund'da buluşmalısın. Ne olursa olsun."

Benedikt yüksek sesle söylemediği halde Juliette'in ne demek istediğini anlamıştı. O saatte oraya varmayı başaramazsa, onlar yine de gideceklerdi. Gerekirse Roma'yı ve Alisa'yı bayıltıp götürürdü ama Benedikt için kalarak hayatlarını tehlikeye atmalarına izin vermeyecekti.

Benedikt tamam anlamında başını salladı. Dudaklarında bir gülümseme –gerçek bir gülümseme– belirdi ve belki de Juliette'e ilk kez gönülden inandı.

"Öğle vakti," dedi.

Kırk

Laboratuvarın pencerelerine tahtalar çakmışlar, hatta oradan geçen Kızıllar oraya girilip kontrol edildiğini düşünsünler diye pencerelerden birini kırmışlardı. Borazanlar komuta altındaki Milliyetçilerin toplanması için her an ötebilirdi.

Juliette, Kızılların yas tutup tutmadığını merak etti. Onun intihar ettiğini duyduklarında gerçekten üzüldüler mi yoksa onu hep saygı göstermeye zorlandıkları göstermelik bir lider olarak mı gördüler diye düşündü. Annesiyle babası çoktan planı uygulamaya koymuş, ölen kızları için Milliyetçilerden başsağlığı dilekleri almış ve evde onu arayıp bulamamış olmalıydılar. Parçaları birleştirmeleri ve kendi ölümünü duyuran kişinin Juliette olduğunu anlamaları uzun sürmeyecekti.

"Bayan Cai."

Juliette, Lourens'ın mutfak masasından başını kaldırdı. Lourens'ın dairesi laboratuvarın arka tarafındaydı ve koridorların yağ-

malanmış gibi görünmesi için birkaç raftaki malzemeleri yere fırlattıkları halde, gangsterlerin ya da askerlerin daireye girebileceklerini sanmıyorlardı. Ama Juliette her ihtimale karşın sürgüye bir bıçak sokmuştu. İçeri girmeye çalışan biri olursa, önce çelik bıçağı kırmak zorunda kalacaktı.

"Evet?"

Lourens ona ince bir battaniye uzattı. Juliette battaniyeyi almakta zorlandı ama bunun tek nedeni önünü görememesiydi. O kadar uykusuz kalmıştı ki etrafı bulanık görmeye başlamıştı ve içeriyi sadece yandaki oturma odasında yanan, ışığı titrek bir mum aydınlatıyordu. Şafak sökmek üzereydi ama Lourens'ın dairesinin dışarıdan görülmesini engellemek için pencerelerini gazete sayfalarıyla kaplayıp karartmayı daha yeni tamamlamışlardı.

"Her şey yolundaysa tekrar yatmaya gidiyorum," dedi Lourens.

Roma birden başını kaldırdı ve kaşlarını çattı. Alisa'yla koltukta oturuyordu ve eline bir iğne iplik almış, kız kardeşinin elbisesinin kolundaki bir yırtığı tamir ediyordu; mum ışığına o kadar yaklaşmışlardı ki Alisa'nın sarı saçları tutuşup alev alabilirdi.

İşini bitiren Roma, "Lourens," dedi onu azarlar gibi. "Nasıl uyuyabilirsin? Dışarıda toplu bir katliam başlamak üzere."

"Siz çocuklara da aynı şeyi tavsiye ederim," dedi Lourens aynı şekilde karşılık vererek. Meyve kâsesinden bir portakal alıp Juliette'in önüne koydu. "Bir zamanlar kaçan birinin tavsiyesini dinleyin; bildiğiniz her şeyi geride bıraktığınızda dinlenmiş olmanız gerekecek."

Lourens arkasını dönüp mutfaktan oturma odasına doğru yürümeye başladı. "Bayan Montagova, diğer odada kalacaksınız, değil mi? Bayan Cai, koltuk sizin için yeterli olacaktır. Roma, sana yere serebileceğin bir örtü getireyim."

Juliette, Roma'nın kaşlarını çatıp koltuğu incelediğini gördü ve içinden genişliğini ölçüp iki kişinin sığabileceğini düşündüğünü anladı.

"Yok, örtüye gerek..."

"Teşekkürler!" dedi Juliette araya girerek. Lourens koridorda gözden kayboldu.

"Juliette, ne..."

"Adam yaşlı Roma." Juliette mutfak masasından kalktı, portakalı alıp güzelce dilimledi. "Uygunsuz davranarak adamı dehşete mi düşürmeye çalışıyorsun?"

"Dışarıda bir toplu katliam yapılırken uygun davranmak mı?" diye homurdandı Roma.

Juliette bir dilim portakal alıp ağzına attı. Oturma odasında dolaşmaya, Lourens'ın vazolarını incelemeye koyuldu. Etrafı karıştırırken, Alisa'nın mırıldanarak Roma'ya bir şeyler söylediğini duydu ama söylediği her sözcüğün net olarak duyulabileceği bir şekilde mırıldanıyordu.

"Roma."

"Ne oldu?" Alisa'nın elbisesinin kolunu yokladı. "Bir yırtık daha mı var?"

"Hayır," diye fısıldadı Alisa kaşlarını çatarak. Kolunu geri çekti. "Şey, sen... Juliette Cai'yle *evlendin* mi?"

Juliette boğazına kaçan portakal parçası yüzünden az kalsın boğulacaktı.

"Ben..." Loş ışıkta bile Roma'nın yanaklarının kızardığı belliydi. "Biz birbirimizi iyi tanıyoruz."

Juliette yarı boğulur, yarı uygunsuz bir kahkahayı içinde tutar gibi öksürerek nefes borusuna kaçan portakal parçasını çıkarmayı

başardı. Bu arada Roma da hafifçe öksürdü ve kalkıp kız kardeşini dürttü.

"Gel Alisa. Biraz dinlen."

Alisa'yı hızla koridora çıkardı ve Lourens odasına çekilmeden önce onunla biraz konuştu. Juliette *aşı* ve *emin misin* sözcüklerini duyar gibi oldu. Roma misafir odasından geri gelmeden önce oturma odasındaki konuşmalar biraz daha devam etti. Geldikten sonra karanlıkta bir şilteye benzer bir şeyi yere sermeye çalıştı.

"Lourens bunda yatmam için ısrar etti," dedi Roma şilteyi yere serip.

Juliette portakalını bitirmiş, biraz sakinleşip koltuğa oturmuştu. İçgüdüsel bir tepkiyle güldü; dışarıda şehir yerle bir olmak üzereydi ve o kadar çok kan dökülecekti ki sokaklar bir kan okyanusu gibi gözükecekti. Ancak gülerek ağlamamayı başarabilirdi.

"Gerçekten de şiltede mi yatacaksın?" diye sordu Juliette.

Roma şaşkınlıkla başını kaldırdı. Juliette'in dalga geçip geçmediğini anlamak istermiş gibi gözlerini kıstı.

Juliette gülümseyince Roma rahatladı ve şilteyi bir kenara attı.

"Kimse senin gibi ciddi görünmeyi başaramaz," dedi koltukta yanına oturup. "Sana hâlâ kızgınım dorogaya."

Juliette şaşkınlıkla elini kalbine götürdü. "*Bana* mı kızgınsın? Bunu geride bıraktığımızı sanıyordum."

"Seni diğer her şey için affettim," dedi Roma. "*Öldüğünü* düşünmeme neden olduğun için kızgınım. Bunun ne kadar korkunç bir his olduğunu biliyor musun?"

Juliette dizini oynattı. Dizi Roma'nın bacağına dayandı. Roma bacağını çekmedi. Juliette bunu Roma'nın onu affettiğinin bir işareti olarak kabul etti. "Benedikt bu hisle *aylarca* yaşamak zorunda kaldı."

"Zaten bu yüzen bunu bir daha yapmayacağını düşünmüştüm," dedi Roma. "Bu yüzden gerçekten de öldüğünü düşündüm."

Juliette elini uzattı. Nazikçe Roma'nın yanağına dokundu, parmakları hafifçe yanağını okşadı ve Roma elini Juliette'in elinin üstüne koydu.

"Benim de sana kızmam gerekirdi." dedi Juliette alçak sesle. "Nasıl hayatın öylece vazgeçebileceğin bir şeymiş gibi şakağına bir tabanca dayarsın?"

Roma iç çekerek başını Juliette'in eline dayadı ve gözlerini yumdu. Genç gözüküyordu. Savunmasız bir hali vardı. Hayatta kalabilmek için üstüne eklediği o daha sert olan katmanların altında, âşık olduğu genç buydu. Ama gözlerinin önünden laboratuvarın kapılarını açtığı an geçiyordu. Roma'nın tabancasını şakağına dayadı, tetiği çekmeye hazır olduğu an.

"Panikledim," dedi Roma. "Tetiği çekmeyecektim. Sadece Benedikt'in beni bırakması için bunu yapacağıma inanmasını sağlamaya çalıştım."

Ama bu tehdidin yine de bir anlamı vardı. Benedikt, Roma'nın bunu gerçekten de yapabileceğine inanmıştı. Sırf Juliette'e ulaşmak için kendi hayatını alabilirmiş gibi davranmıştı. Juliette içindeki huzursuzluktan kurtulamıyordu. Zarar veren kız olmak istemiyordu. Bunu istemiyordu ama belki de sırf Juliette Cai olduğu için bu şehrin şiddetinin hayat bulmuş haliydi.

"Bunu bir daha asla yapamazsın," dedi parmaklarını sıkarak. "Diğer her şeye karşı beni seçemezsin. Bunu kabul etmem."

Aradan bir saniye geçti. Masanın üstündeki mumun ışığı heyecanla dans ediyor, ikisinin üstünde hareketli gölgeler oluşturuyordu.

"Yapmayacağım," diye fısıldadı Roma. Gözlerini loş odaya alış-

ması için yavaşça açtığında, "Beni bırakma Juliette," dedi. Bu bir yakarış gibiydi. Göklere, yıldızlara, kaderlerini birleştiren güçlere.

"Bunu asla yapmam," dedi Juliette kararlılıkla. Bunu pek çok kere yapmıştı. "Seni asla bırakmayacağım."

Roma nefesini hafifçe dışarı verdi. "Biliyorum." Juliette'in bileğinin iç kısmına bir öpücük kondurdu. "Sanırım esas seni benden aldıkları için korktum."

Hımm. Bu itirafı Juliette'in boğazının sıkışmasına neden oldu. Hayatları böyleydi. Güç sahibi olmaları gerektiği zamanlarda bile korku içinde yaşıyorlardı. Gücün kontrolü de beraberinde getirmesi gerekmez miydi? Gücün her şeyi çözmesi gerekmez miydi?

Juliette ona serçeparmağını uzatmak için elini geri çekti. "Bu konuda bir söz hakkım varsa," dedi, "beni asla kaybetmeyeceğine tüm kalbimle yemin ederim."

Mumun ışığı titredi. Roma'nın bakışları Juliette'in yüzünden eline kaydı.

"Bu... garip bir Amerikan geleneği mi?" diye sordu.

Juliette hafifçe güldü ve Roma'nın elini tutup serçe parmağını serçe parmağına geçirdi. "Evet," dedi. "Verdiğim sözü tutmam gerektiği, aksi takdirde parmağımı kesebileceğin anlamına geliyor."

"Japonların geleneği gibi. Yubikiri."

Juliette ona baktı. "Demek ne anlama geldiğini *biliyorsun*."

Roma yakalandığını belli ederek ona bu keyfi yaşatmayacaktı. Yüzüne ciddi bir ifade yerleştirmeye çalıştı. Juliette'in elini açıp parmaklarını ayırdı ve avcunun kendine çevirdi.

"Ya bunu istemiyorsam?" dedi hafifçe serçeparmağına vurarak. Sonra yüzükparmağına geçip ucundan altına kadar okşadı. "Ya bunu istiyorsam?"

Juliette kalp atışlarının hızlandığını hissetti. "Ne kadar korkunç."

"Hımm." Roma yüzük parmağının etrafında bir daire çizdi ve neyi ima ettiğine dair herhangi bir şüphe kalmadı. "Tam olarak bu hissi yaratmak istediğimden emin değilim."

"O halde aklından geçen ne?" Juliette yanıtını duymak istiyordu. "Ne demek istiyorsun?"

Roma güldü. "Benimle evlenir misin diye soruyorum."

Juliette vücudundaki bütün kanın başına akın ettiğini hissetti. Yanaklarının utançtan değil, içinde biriken o duygu yoğunluğunda, o sıcacık duygunun gidecek başka yeri olmadığı için yanaklarının kızardığını hissetti.

"Serçeparmak yeminim senin için yeterli değil mi?" dedi gülümseyerek. "Bu iş Alisa'nın başından altından mı çıktı?"

Bu sefer Roma avuçlarını Juliette'in yanaklarına dayadı. Juliette yanaklarının kızardığını göremeyeceği kadar karanlık olduğunu düşünüyordu ama Roma bunu fark etmişti ve gülümsememek için kendini zor tutuyordu.

"Bunu yaptıracak gücü yok," dedi Roma. "Evlen benimle Juliette. Aramızdaki bu kan davasına bir son verip hayata yeniden başlayabilmemiz için evlen benimle."

Juliette azıcık ona yaklaştı. Roma ellerini boynuna indirdi ve Juliette'in omuzlarına düşen saçlarını geriye attı. Juliette'in onu öpmek için ona yaklaştığını sanmıştı ama Juliette arkasına uzanıyordu. Juliette'in elinde Lourens'ın İncillerinden birini görünce, Roma şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı.

"Dindar olduğunu bilmiyordum."

"Değilim," dedi Juliette. "Sadece bu şehirde evlenebilmek için bir İncil gerektiğini sanıyordum."

Roma şaşkınlıkla ona baktı. "O zaman evet mi diyorsun?"

"Shă guā." Juliette İncil'i kaldırıp başına indirecekmiş gibi yaptı. "Bunu bir silah olarak mı kullanacağımı sandın. Tabii ki evet diyorum."

Roma hızla kollarını Juliette'in boynuna doladı ve onu geriye itti. İncil *küt* diye yere düştü. Juliette gülmeye başladı ama Roma'nın öpücüğü onu susturdu. O an önemli olan tek şey buydu: Roma, Roma, *Roma*.

Derken uzaklardan bir yerden ateş sesleri geldi ve ikisi de durup sesleri dinledi. Pencereler örtülüydü. Güvendeydiler. Ama bu, gerçekleri değiştirmiyordu; dışarıdaki dünyanın aydınlanmadığı ve kana bulanmadığı anlamına gelmiyordu.

Başlamıştı. Tüm şehirde hafif bir borazan sesinin yankılandığını, o daireye bile ulaştığını duyabiliyorlardı. Temizlik operasyonu başlamıştı.

Juliette doğrulup yerdeki İncil'e uzandı. Lourens'ın onu yerde görmekten pek hoşlanmayacağını tahmin etti.

"Daha çok yardım yollamayı denemeliydim," diye fısıldadı Juliette. "Daha çok insanı uyarmalıydım."

Roma başını salladı. "Buna senin tarafın da karıştı. Ne yapabilirdin ki?"

Gerçekten de sorun her zaman bu olmuştu. Kızıl ya da Beyaz Çiçek. Komünist ya da Milliyetçi. Sonuç olarak bu çatışmalardan bir çıkar sağlayan tek taraf İmtiyaz sınırlarının ardında rahat rahat yaşayan yabancılardı.

"Bundan nefret ediyorum," diye fısıldadı Juliette. "Tarafım sırf Komünistlere yakın diye kitlelere ateş açabiliyorsa, onlardan nefret ediyorum."

Roma bir şey demedi. Juliette öfkeden titrerken, saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdı.

"İsmimden kurtulacağım." Juliette ona baktı. "Senin ismini alacağım."

Bir an için her şey durdu ve Roma yüzünü ezberlemek istiyormuş gibi dikkatle ona baktı. Sonra:

"Juliette," diye fısıldadı. "Benim ismim daha iyi değil ki. Benim ismime daha az kan bulaşmış değil. Bir güle başka bir isim verebilirsin ama yine de bir gül olarak kalır."

Dışarıdan bir ses gelince Juliette irkildi. "O zaman hiç değişemeyecek miyiz?" diye sordu. "Sonsuza dek kanla kaplanmış güller olarak mı kalacağız?"

Roma elini tuttu. Sonra elinin üstüne bir öpücük kondurdu. "Başka bir ismi olsa bile bir gül yine de bir güldür," diye fısıldadı. "Ama dünyaya güzellikler mi vereceğimizi yoksa acı vermek için dikenlerimizi mi kullanacağımızı seçebiliriz."

Seçim yapabilirlerdi. Aşk ya da kan. Umut ya da nefret.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı Juliette tutkuyla. "Bunu bilmeni istiyorum. Seni o kadar çok seviyorum ki bu his beni yanıp tutuşturuyormuş gibi hissediyorum."

Roma yanıt veremeden Juliette masadaki iplik makarasını aldı. Bir parça iplik çözüp kesmek için cebinden bıçağını çıkarırken, Roma kaşlarını çatıp şaşkınlıkla onu izledi.

Juliette ipliği alıp Rus geleneğinde olduğu gibi onun sağ elinin parmağına sarmaya başladığında, Roma ne yaptığını anladı. Juliette hatırlamıştı. Beş sene önce gizli gizli kaçıp birlikte olabilecekleri bir geleceği hayal ederken ne konuştuklarını hatırlamıştı.

"Roma Montagov, seni yasal olarak kocam olarak kabul ediyorum; ölüm bizi ayırana dek seni seveceğime ve koruyacağıma yemin

[redacted]," dedi Juliette yumuşak bir sesle. İpliğe minik bir düğüm attı. [redacted]ını aradaki bazı yeminleri atladım."

"[redacted]ir evlendirme memuru ve şahitler de yok." Roma bıçağı alıp [redacted] ip kesti. "Ama en azından bir İncilimiz var." Juliette'in sol [redacted]ı tuttu. İpliği dikkatle yüzük parmağına doladı ve bunu o kadar [redacted]ük bir özenle yaptı ki Juliette onun dikkatini dağıtmamak için [redacted]es almaktan bile korktu.

"Juliette Cai, seni yasal olarak karım olarak kabul ediyorum," [redacted]ye fısıldadı Roma dikkatle. "Ve..." Düğümü bağladıktan sonra ona [redacted]aktı. Duraksadı. Yeniden konuşmaya başladığında bakışlarını kaçırmadı. "Hayır, onu boş ver. Ölümün bile bizi ayıramayacağı kadar seni seveceğime ve koruyacağıma yemin ederim. Bu hayatta ve sonrakinde, ruhlarımız var olduğu sürece ruhum senin ruhunu bulacak. Sana bu yemini ediyorum."

Juliette elini kapattı. İplik gerçekten de bir yüzük gibiydi; herhangi bir metalden yapılmış gibi ağırdı. Bu yeminler de bir rahibin ya da davetlilerin önünde edilmiş kadar geçerliydi. Bunların hiçbirine ihtiyaçları yoktu. Her zaman ikiz ruhlar olmuşlar, onları yutup yok etmek isteyen bir şehirde birbirlerini anlayan tek kişiler olmuşlardı ve artık birleşmişler, birlikte daha güçlü olmuşlardı.

"Ölümün bile bizi ayıramayacağı kadar," diye tekrarladı Juliette kararlılıkla.

Muazzam bir yemindi bu. Bu hayatta düşman olarak dünyaya gelmişlerdi. Bu hayatta bir nehri dolduracak, bir vadi oluşturacak kadar çok kan girmişti aralarına. Belki de bir sonraki hayatlarında huzurlu olabilirlerdi.

Dışarıdan gelen çatışma sesleri bütün şehirde yankılanıyordu. Hem de tekrar tekrar. Orada, dört duvar arasında, yapabilecekleri tek şey birbirlerine sarılmak, öğle vaktini, özgür kalacakları anı beklemekti.

Kırk Bir

Çatışma alanına yukarıdan bakan Celia bir askere dönüşmüştü. O güne dek istediği tek şey sessizce dönüşüm geçiren bir dünyaydı. Ama elleriyle kulaklarını kapatmış, zihnindeki sessizliğin dışarıda da sessizlik olduğu anlamına geldiğini umut etmişti.

Artık bu işe yaramayacaktı. Dünya fazla gürültülü hale gelmişti. Sesler giderek yükselmişti.

"Kuzeyde üç Kızıl var, arkalarından başkaları da geliyor olabilir," dedi Celia. Balkonda onun gözlemlerini duymayı bekleyen kız birden rapor vermek için harekete geçti. Mesaj evden eve, binadan binaya iletilecekti.

"Notunu yerine ulaştırdım," dedi içeri giren bir başka kız, ona başını sallayarak. "Da Nao'ya ulaştık."

Celia da başını salladı ve yine sokaklara döndü. Bir asker olabi-

leceği aklına bile gelmemişti ve... aslında bir asker değildi. Ellerine tuğlalar, coplar ve silahlar alarak gangsterleri ve Milliyetçileri beklemek için aşağıda toplanan insanların arasında değildi. İlk çatışma başladığında, insanların sadece şehir uyanana, sayıları artana ve her zaman yaptıkları en iyi şeyi yapana dek direnmeleri gerekiyordu: karmaşa çıkarmak, sokaklara dökülmek, onları kontrol etmeye çalışan üstün tarafları alt etmek.

"Hazırlanın," diye seslendi aşağıya.

Tam o sırada Kızıllar apartmanlarının dışında onları bekleyen işçileri görüp irkildi. Yola devam etmeleri gerektiğinden emin değillermiş gibi bakıştılar. Yukarı bakıp Celia'yı gördüklerinde, onu tanır gibi oldular.

Celia balkondan içeri girdi.

Bir asker değil, her yeri gözleyen gözlerdi.

Bir asker değil, direnişin atan kalbiydi.

Benedikt ana yollardan uzaklaşır uzaklaşmaz, kolundaki kol bandını çekip çıkardı. Beyaz bant kirli bir su birikintisine düşünce Benedikt sırtına buz gibi bir his yayıldığını hissedip ürperdi.

Bıçaklı ve silahlı Kızılların hepsi bu kol bantlarını takmıştı. Onları kitlelerden gizleyebilirmiş gibi yüzlerine biraz çamur sürmüşler, işçilerin liderlerine ateşle karşılık vermesine neden olan şey buymuş gibi kollarına, üstünde Çince "iş gücü" anlamına gelen bir karakter olan kol bantları takmışlardı. Kimse fark etmeden onların arasına karışabileceğini düşünmüş, haklı çıkmıştı. Hızla giysilerini değiştirdikten sonra aksi yöne doğru koştuğu halde sokaklardaki Kızılların hiçbiri kim olduğunu sormak için onu durdurmamıştı.

Benedikt duraksadı ve uzaktan bir bağırış çağırış geldiğini duyunca bir telefon direğinin arkasına gizlendi. İmtiyazlar açıktı. Bunun ne zaman gerçekleştiğini, bütün yabancı askerlere ne zaman nöbet yerlerinden ayrılmalarının emredildiğini bilmiyordu. Nedense Ghisi Yolu'nda hiç asker yoktu ve yollar –daha önceden kum torbalarıyla ve geçici olarak yerleştirilmiş tel çitlerle kapatılmış olmasına rağmen– açılmıştı.

Sesler yaklaştı. Benedikt Fransız İmtiyazları'ndan çıkan bir grup Kızıl'dan gizlenmek için son anda yere çömeldi.

Buna şaşırmaması gerekirdi. Kızıllar ve Milliyetçiler yabancılarla bir anlaşma yapmış olmalıydı. Yabancılar buna izin vermişler, temizlik operasyonundan haberdar oldukları için kendi insanlarını evlerinden çıkmamaları için uyarmışlardı. Milliyetçiler ne kadar ülkeyi geri almaları gerektiğini iddia etseler de bu şehrin çok büyük bir kısmı yabancıların kontrolü altındaydı. Çok fazla Milliyetçi ofisi ve Milliyetçi karargâhı onları huzursuz etmemek için Fransız topraklarında bulunuyordu.

"Acele edin. Jessfield bölgesine destek gerekiyor."

Bir başka grup telefon direğinin yanından geçerken, Benedikt daha da eğildi ama direk onu gizleyecek kadar kalındı. Sesler uzaklaştığında doğruldu ve Kuomintang askerlerinin gidişini izlemek için başını diğer tarafa uzattı.

Fransız İmtiyazları boştu. Sabahın erken saatlerinde orayı hiç o kadar boş görmemişti. Gökyüzü yavaş yavaş açık gri bir renge bürünürken, sokaklarda bir satıcı bile yoktu. Ama bu, ortalığın sakin olduğu anlamına gelmiyordu. Şehrin dört bir yanından siren sesleri yükseliyordu ve çoğu güneyden geliyordu. Benedikt'in bir tahminde bulunması gerekirse, seslerin Nanshi'de Huangpu'da yüzen o ufak savaş gemilerinden geldiğini söyleyebilirdi.

Koşmaya başladı. Artık gizlenmenin bir anlamı yoktu. Boşa harcadığı her saniyeyle birlikte öğle vakti yaklaşıyordu. General Shu'nun evinin nerede olduğunu biliyordu. Tek endişesi, Marshall'ın orada olup olmadığı ya da evde birilerinin olup olmadığıydı. Şanghay'dan ayrılmış bile olabilirlerdi. Şehrin herhangi bir yerinde, yabancı topraklardan ve çatışmalardan uzak bir yere gitmiş olabilirlerdi.

"Hey!"

Benedikt irkilerek arkasına bakınca, dar bir yan sokaktan çıkan bir grup Kızıl gördü. Onun gibi giyinmişlerdi ve ellerinde tüfekler vardı. Benedikt ilk olarak kaçmayı düşündü ama İmtiyazlar çok geniş, uçsuz bucaksız bir bölgeydi; bir anda sırra kadem basamadığı takdirde, peşindeki adamlardan kurtulması mümkün değildi.

"Ne var?" diye seslendi, sanki onu rahatsız etmişler gibi.

"Nereye gidiyorsun?" diye seslendi Kızıllardan biri. "Bize Zhabei'de toplanmamız emredildi. İkinci Tümen karargâhına doğru ilerlemeye çalışan protestocular var."

"Öyle mi?" dedi Benedikt bundan haberi yokmuş gibi. Milliyetçilerin İkinci Tümen karargâhının nerede olduğunu bildiği halde düşünmeye çalıştı. Baoshan Yolu muydu? "Haberim yoktu. Bir mesaj götürüyorum."

"Kime?"

Adamlar şüphelenmeye başlamışlardı. Benedikt kendinden emin görünmeye çalıştı.

"Lord Cai doğrudan Chiang Kai-shek'e bir mesaj yolladı. Juliette'in oynadığı oyuna zaten çok öfkelendi. Şimdi dönüp bu notun neden çok geç kaldığını açıklamak ister misiniz?"

Adamlar yüzlerini buruşturdu; içlerinden birkaçı daha büyük tepkiler verdi. "Tamam, git o zaman," dedi adamlardan bir diğeri. Be-

nedikt daha harekete geçemeden, farklı bir yöne doğru ilerlemeye, kendi aralarında Lord Cai'den söz etmeye başladılar.

Benedikt derin bir oh çekip kalbi gümbür gümbür atarken yola devam etti. Bir risk almıştı. Lord Cai, Juliette'in ne yaptığını açıklamamış bile olabilirdi. Ama kader bu sefer ondan yanaydı.

Nihayet aradığı yeri buldu. Siyaha boyanmış, dökme demirden yapılmış yüksek bir bahçe kapısı. Önünde nöbet tutan kimse yok gibiydi. İçeride de nöbetçiler görmedi. Duyabildiği tek şey uzaktan gelen siren sesleriydi: uzaklardan gelen siren ve uğuldayan, saçlarını dağıtıp net görmesini engelleyen rüzgârın sesi.

Benedikt bir tabanca çıkarıp kapıya yaklaştı. Evin etrafındaki çalılıkları ezerek ilerlediğinde attığı her adım hışırtı sesleri çıkardı. O noktada, dalları yere kadar uzanan ağaçlar sıklaşırken zemin yukarı doğru eğim kazanıyordu. Fransız İmtiyazları'nın o bölgesinde evler her birinin bir bahçesi ve kıvrılarak ilerleyen uzun bir garaj yolu olacak şekilde birbirine uzak mesafelerde inşa edilmişti. Bazıları insanların içeri bakmasını engellemek için duvarlar ördürmüş, bazıları da çiçeklerini ve çalılıklarını gizleme gayretine girmemişti. Benedikt nihayet üstüne basabileceği ufak bir toprak tümsek bulunca, üstüne çıkıp yüksek bahçe kapısının duvarının üstünden diğer tarafa baktı ama orada sadece bir dış duvar değil, ikinci bir sıra çit olduğunu da gördü.

"Burası bir ev mi askeri bir karargâh mı?" diye homurdandı. Çitlerin arasında hareket yokmuş gibiydi. Bacaklarını ilk duvarın üstünden diğer tarafa attı ve dengesini son anda kazanıp iki ayak üstüne düşmeyi başardı. Ayak bileğinde keskin bir acı hissetti.

Lütfen burkulmamış olsun. Lütfen burkulmamış olsun.

Öne doğru bir adım attı. Acı hissi arttı.

Lanet olsun.

Ağırlığını diğer bacağına vererek ikinci çitlere tutundu ve sol ayağını aralıklardan birine soktu. Düz bir duvardan çok tellerden yapılmış çitlerdi ama kendini yarıya kadar yukarı çektiğinde oraya yaklaşan sesler duydu. İçinden bir küfür savurup sağ ayağını da çitlerin arasına soktu, cayır cayır yanan ayak bileği tellere sürtündü ve en üstteki sivri tellerin üstünden diğer tarafa geçti. Bunların hiçbiri yavaşlamasına neden olacak kadar önemli değildi; her an yakalanabileceğinden korkarak hızla bahçenin kenarında ilerlemeye başladı.

Ev karşısına çıktı: gösterişli bir ön kapı, iki yanında iki kanat, ilk kattaki garajların üstünde ikinci kattaki balkonlar. Evin dışına park edilmiş olan parlak siyah arabalara bakınca, içeride epey kalabalık bir ziyaretçi grubu olduğunu anladı.

Duraksayıp en iyi eylem planının ne olabileceğini düşündü. Etrafa kulak kesilince, içeriden düzenli olarak gelen konuşma seslerinin uğultusunu duyar gibi oldu. Sabahın erken saatlerinde bir toplantı yapıyor olmalıydılar. Buna bir anlam veremedi. Milliyetçiler şehirdeki insanların katledilmesini emretmişlerdi. Askerleri dışarıdaki insanları öldürürken, bu adamlar nasıl buluşup günlerine devam edebiliyorlardı?

"Marshall, hangi cehennemdesin?" diye fısıldadı boş bahçeye. Doğrulmadan dikkatle ilerledi ve ağaçların arkasına gizlene gizlene toprak patikaların etrafından dolandı. Eve fazla yaklaşırsa askerlerin onu göreceğinden korkuyordu. Ancak evin arka tarafına vardığında biraz doğrulabildi ve sekerek beyaza boyanmış duvarlara yaklaştı. İçeri girmenin bir yolunu bulmalıydı. Belki üstündeki tulumu çıkarırsa, Milliyetçilerden birinin asistanı gibi davranıp...

Durdu. Bir pencerenin önünden geçmişti ama dönüp içeri daha

dikkatlice baktı. İçerideki çalışma masasının üstüne asılmış bir bayrak vardı: koyu mavi renkli, üstünde beyaz bir güneş olan bir bayrak. Orası bir çalışma odasıydı. *General Shu*'nun çalışma odası.

Pencerenin iki kanadı kilitliydi ama sorun değildi. Benedikt çakısını çıkarıp ince bıçaklı parçasını açtı ve iki panelin arasına soktu. Bıçağı yukarı itince sürgüyü açmayı başardı; camı ittiğinde pencerelerin menteşeleri hafifçe gıcırdadı.

İçeri girebildiğine inanamadı. Zemini kirletmemeye özen göstererek içeri girdi ve halıya ayak basınca yüzünü buruşturdu. Oda sessizdi; ne bir alarm çaldı ne de köşeden bir nöbetçi fırladı. Sadece bayrak hafifçe cereyanda dalgalandı, masadaki kâğıtların üstüne tozlar yerleşti ve sabahın ilk ışıkları karşı duvarda ince bir çizgi oluşturdu. Masanın karşısındaki kapı büyük bir ihtimalle koridora açılıyordu. Bayrağın yakınındaki diğer kapı daha ufaktı, bir depo ünitesine açılıyor olmalıydı.

Masadaki bir şey dikkatini çekti. Oyalanacak vakti yoktu ama yine de durdu, masaya doğru yürürken ağırlığını bileğine vermemeye çalıştı ve ortadaki iki kâğıdı aldı.

İlk kâğıttaki yazı oldukça dağınıktı ve karakterleri telaşla yazılmış gibi sayfaya yayılmıştı.

> Bunu ele geçirdim.
> Lord Cai'ye haber yolladık.

Benedikt içine kötü bir his yayılırken gözlerini kırpıştırdı. İkinci kâğıt çok daha inceydi ve daha açmadan bile yazılar gün ışığında belli oluyordu. Mesaj çok daha özenli bir şekilde yazılmıştı ve yollandığı kişi...

"Olamaz," diye mırıldandı.

Da Nao,

Cai Junli ve Roma Montagov şehirden güvenli bir şekilde kaçabilmek için sana gelecekler. Onları teknene almalısın. İkisini de. Ülkeni ve halkının iyiliği için. Lütfen, bu iyiliği yap.

—Lang Selin

Milliyetçiler planlarından haberdardı. Kızıllar da öyle. Juliette'in kaçmasını engellemek için o sırada oraya askerlerini yolluyor olmalıydılar. Onları yakalayacak olurlarsa, Roma'yı infaz etmek için apar topar götüreceklerdi.

Kâğıtları yerine koydu. Marshall'ı bulması gerekiyordu. Oradan kaçıp Bund'a gitmeleri ve diğerlerini uyarmaları gerekiyordu.

Ama koridordan ayak sesleri geldiğini duydu. Sonra giderek yaklaşan konuşma sesleri duydu.

Birileri ofise girmek üzereydi.

Panik hissi bir anda nabzının hızlanmasına neden oldu. Pencereye baktı, dışarı çıkabilmesi için ne kadar vakti olduğunu hesapladı. Ama boşa harcayacak bir saniye bile olmadığı için odadaki diğer kapıya koştu ve kapıyı açınca karşısına dosya dolaplarıyla dolu bir depo ünitesi çıktı. Sadece bir kişinin sığabileceği kadar genişti ama en arka tarafı karanlıkta kalacak kadar uzundu. Hemen içeri girip sırtını duvarların önündeki dolaplara yasladı; omuzları neredeyse dolapların sivri meral köşelerine çarpacaktı.

Klik. Birileri tam içeri girerken Benedikt kapıyı kapattı. Adamlar içeri girdi, sandalyelerini çekti ve iri vücutlarıyla yerlerine yerleşti. Sonra Komünistleri ve katliamı konuşmaya başladılar.

Sonra şu sözleri duydu: "Kızıl Çete'den Montagovların öldürülmesi emriyle ilgili şikâyetler geldi. Bunun onursuzca bir davranış olduğunu söylüyorlar."

Benedikt yanlış duyduğunu düşündü. Şaşkınlıkla gerildi ve tekrar kulak kesildi. Demek Kızıl Çete bu işe tamamıyla gönülden katılmamıştı. Bu endişelerini dile getirdikleri için onlara saygı duyması mı yoksa olanlara karşı gelmedikleri için mi nefret mi etmesi gerektiğini bilemedi.

Korku hissi tenini bir ter katmanı gibi kaplarken, Benedikt kapıyı büyük bir dikkatle itip azıcık araladı. Yüksek rütbeli bütün Kuomintang askerlerinin neye benzediğini bilmiyordu ama hem Marshall'a benzediği hem de Marshall'ı ondan alırken kalıcı bir şekilde hafızasına kazınmış olan yüzünden dolayı General Shu'yu tanıdı.

"Unutun bunu," dedi General Shu. "Emrim geçerlidir. Düşmanlarımızı yok etmek için bir daha elimize böyle bir fırsat geçmeyecek; bunu kullanmalıyız."

Benedikt yumruklarını sıktı, sırf bir şey yapmış olmak, kıpırdamasın ve ses çıkarmasın diye enerjisini harcamak için gömleğinin kollarını büktü. Beyaz Çiçekler ne zamandan beri Milliyetçilerle düşmandı? Dimitri Komünistlerle birlik olmuştu ama bu davranışı bütün Beyaz Çiçekler'i yargılamak için yeterli miydi? Şayet Kızıllar, Beyaz Çiçekler'in temizlenmesini isteseydi ayrı konu olurdu ama General Shu'nun bunun için ısrarcı davranması...

Şehirde sadece dört Montagov kalmıştı. Tabii, infaz emri Beyaz Çiçekler'e karşı bir saldırı değil, Marshall'ın sevdiği herkesi elinden almaya yönelik bir girişim değilse.

Benedikt nefesini ağır ağır dışarı verdi. Milliyetçiler tartışmalarına devam ederken, dolaba sigara dumanı dolmaya başladı. Bu arada tek kasını bile oynatmamaya çalışan Benedikt orada mahsur kaldı.

Kırk İki

Şehrin dört bir yanında serpiştiren hafif yağmur, kaldırımlardaki lekeleri temizliyor, kan çizgilerini şehrin içinden ikinci bir nehir gibi geçen uzun bir akıntıya dönüştürüyordu.

Juliette laboratuvar binasından çıkıp sabahın ilerleyen saatlerinde dikkatle sokağa adım attığında etrafta kimse yoktu. Sokak bir süredir sessizdi.

Ateş sesleri, bağırışlar ve birbirine çarpan metal sesleri uzun süre önce kesilmişti; ne de olsa Milliyetçiler ve Kızıllar şehre ordu seviyesinde silahlarla girmişlerdi. Şiddetlerini yönelttikleri kişiler de kısa sürede teslim olmuşlardı.

"Bir terslik var dorogaya."

Juliette arkasına dönüp Roma'nın Alisa'nın elini tutarak dışarı çıkışını izledi. Roma endişeyle etrafına bakındı.

"Burası fazla sessiz."

"Hayır," dedi Juliette. "Bence destek birliklerini başka bir yere çağırdılar. Dinle."

Parmağını havaya kaldırdı ve başını rüzgâra eğdi. Yağmur şiddetlenmiş, çiselerken sağanağa dönüşmüştü ama bu uğultunun arkasında çığlıklar atan bir kalabalığın seslerini andıran sesler duyuluyordu.

Roma'nın yüzünde büyük bir korku ifadesi belirdi. "Gidelim."

Karşılaştıkları ilk grup onları şaşırttı. Roma panikledi, Alisa donakaldı ama Juliette ikisini omuzlarından iterek yürümeye zorladı. Onlar protestocuydu –sade giysilerine ve örgülü saçlarına bakılacak olursa üniversite öğrencileriydi– ama yanlarından geçen üç gangsteri fark etmeyecek kadar bağırmakla ve slogan atmakla meşgullerdi.

"Yürümeye devam edin," dedi Juliette. "Başınızı önünüze eğin."

"Neler oluyor?" diye sordu Alisa, sesini yağmurdan duyurmak için yükselterek. "Bir temizlik operasyonu yapıldığını sanıyordum. Korkmuyorlar mı?" Sarı saçları ensesine ve omuzlarına yapışmıştı. Juliette de ondan farklı değildi; en azından saçlarına dalgalı bir şekil vermeye çalışmamıştı ve yüzüne yapışan şey briyantin değil, sadece siyah saçlarıydı.

"Çünkü herkesi bir günde öldüremezsin," dedi Juliette acı bir ifadeyle. "En önemli hedefleri gafil avladılar. Hem işçiler hâlâ en kalabalık grup. En üst seviyedeki kişiler çağrıda bulunduğu sürece, en alt seviyedekiler karşılık vermeye hazır olacak."

Gerçekten de karşılık veriyorlardı. Roma, Juliette ve Alisa yürüdükçe –şehrin derinliklerine girip Bund'a yaklaştıkça– protestocular kalabalıklaştı. Sokaklara dökülmüş olan insanların tek yöne doğru ilerledikleri belliydi: Kuzeye, nehir kenarından uzağa ve Zhabei'ye doğru ilerliyorlardı. Artık aralarında sadece öğrenciler yoktu. Tekstil

işçileri protestolara katılmıştı; tramvay kondüktörleri görevlerinin başından ayrılmıştı. Milliyetçiler ne kadar güçlenmiş olsalar da bir temizlik operasyonu yapıldığı haberini gizleyememişti. Kızıl Çete bir zamanlar şehre ne kadar korku salmış olursa olsun, artık gücünü kaybetmişti. Halkı tehdit ederek boyun eğmelerini sağlayamazlardı. Halk cinayetlere ve göz korkutmaya boyun eğmeyecekti. Seslerini duyuracaklardı.

"Kimse bizimle aynı yöne gitmiyor," dedi Alisa ana yollardan birine çıktıklarında. Oradaki kalabalık inanılmazdı. Arkadakiler insanları sert bir şekilde ittirse, kalabalık birbirine girerdi. "Deniz yoluyla kaçarak yakalanmaz mıyız?"

Roma ona hak veriyormuş gibi duraksadı. Bir an için durunca, az kalsın bir işçiye çarpacaktı ama adam ona aldırış etmedi ve bağırarak yoluna devam etti: *"Kahrolsun emperyalistler! Kahrolsun gangsterler!"*

"Şansımızı denemeliyiz," dedi Roma, gözlerini adamdan ayırmadan. Adam bir köşeyi dönünce, Roma Juliette'e göz göze geldi ve Juliette gülümseye çalıştı. "Başka alternatif yok."

"Ya kırlık bölge?" dedi Alisa. Yüzü asıldı "Burası karmakarışık!"

Bund'a yaklaşıyorlardı. Her zamanki güzel binalar karşılarında belirdi –Art Deco sütunlar ve yüksek ışıltılı kubbeler– ama gün ışığında her şey donuk gözüküyordu. Tüm dünya gri bir örtüyle kaplanmıştı ve kirli bir kamera merceğiyle çekilmiş bir sinema filmi gibi gözüküyordu.

"Alisa, canım," dedi Juliette yumuşak bir sesle. "Şu anda sıkıyönetim var. Komünist liderler kaçamaya çalışıyor, Milliyetçi liderler ise onları yok etmeye çalışıyor. Biz kırlık bölgeye gidene ve kaçmak için bir diğer ticari limana varana dek Milliyetçiler oraları da ele geçirmiş olur. En azından burada bu karmaşadan faydalanabiliriz."

"Peki neredeler?" diye sordu Alisa. Bund'a vardıklarında ve Huangpu Nehri'nin azgın dalgalarını gördüklerinde Alisa etrafına bakındı, protestocuların, bağırışlarının ve pankartlarının ötesinde birilerini aradı. "Milliyetçiler nerede?"

"Herkesin nereye gittiğine bak," dedi Juliette başıyla işaret ederek. Kuzey. Daha yeni çok sayıda Komünistin kanını dökmüş olmasına rağmen, Kuomintang dikkatini yeni boşalmış olan karakollara ve askeri karargâhlara vermiş, vakit geçirmeden kendi adamlarını oralara yerleştirmişti. "Milliyetçiler tüm güç merkezlerini güçlendiriyor. İşçiler de bir fark yaratma umuduyla oralara gidecek."

"Tedbiri elden bırakma," dedi Roma. Kız kardeşini çenesinden tuttu ve yüzünü kalabalığın arasında daha karışık olan bir noktaya çevirdi. "Etrafta Milliyetçiler yok ama işçilerin arasında Kızıllar yerleştirmişler."

Juliette içine ani bir nefes çekti ama gök gürleyince sesi duyulmadı. Roma'nın dirseğini tuttu, Roma da hemen elini kavradı. İkisi de parmaklarındaki iplere kadar sırılsıklam olmuştu ama Roma sanki bir sabah yürüyüşüne çıkmışlar gibi elini nazikçe tutuyordu.

"Gelin," dedi Juliette. "Etraf bu kadar kalabalıkken bekleyecek iyi bir yer bulalım."

Zhabei'de, Genel İşçi Sendikası liderlerinden kalanlar bir ağızdan bağırıyor, yumruklarını masalara indiriyordu. Takım elbiseli adamlar önlük takmış olan adamlarla sohbet ediyordu. Celia geriye yaslanıp gayet ifadesiz bir yüzle onları izledi. Karargâha dönüştürülmüş bir restoranda toplanmışlardı; masalar ve sandalyeler gruplara ayrılmıştı ve ortadaki büyükçe bir grup işleri idare ediyordu. Celia

o hengâmede herkesin birbirini nasıl duyduğunu bilemiyordu ama duyuyorlardı: İletişim kuruyor, ellerinden geldiğince hızlı hareket ediyorlardı.

Bir dilekçe hazırlandı. *El koyulan silahların iadesi, sendika işçilerinin cezalarının sona ermesi, Genel İşçi Sendikasına koruma sağlanması...* Bunlar talepler olarak düzenlendi, rulo edildi ve Milliyetçilerin İkinci Tümen karargâhına yollanmak üzere hazırlandı. Komünistler, ölecek olsalar da yenilgiyi kabul etmiyordu.

"Kalk ve işe koyul kızım!" diye bağırdı biri kulağına. Celia başını çevirip kim olduğunu göremeden, ona seslenen kişi başkalarına da bağırarak kalabalığın arasından geçip gitti. İşçiler yumruklarını havaya savurup birbirlerine bağırdı ve daha şehrin dört bir yanındaki gösteriler başlamadan sloganlar ağızdan ağıza yayıldı.

"Askeri hükümet istemiyoruz!" diye kükrediler; gülerek, birbirlerini iterek sokaklara ve sağanak yağmurun altına fırladılar. "Gangster yönetimi istemiyoruz!" Batı Şanghay'da toplanan kalabalıklarla varınca onların arasına karıştılar ve hep birlikte destansı bir kalabalık oluşturdular.

Birileri Celia'yı tutup ayağa kaldırdı. Ayağa kalktığında kulakları hâlâ çınlıyordu.

"Askeri hükümet istemiyoruz!" diye bağırdı yanındaki yaşlı kadın.

"Gangster yönetimi istemiyoruz!" diye bağırdı önündeki çocuk.

Celia apar topar restorandan kaldırıma ve sonra da yağmurun altına çıktı. Sokaklar canlanmıştı. Orası artık göz kamaştırıcı, şatafatlı, varlıklı insanların Şanghay'ı değildi: Artık caz müziğinin yayıldığı ışıl ışıl barlar yoktu. Burlesk kulüplerinin kırmızı el fenerleri ve dansçılarının izleyicileri eteklerinin bir dönüşüyle mest eden, altın rengi dantel şeritlerle süslü elbiseleri yoktu.

Şehrin alt tabakası canlanmış, alçak tavanlı fabrikaların küllerinin arasında dirilmişti.

Celia yumruğunu havaya kaldırdı.

Benedikt'i nihayet harekete geçmeye, sessiz kalmak için girdiği transa benzer halden kurtaran şey duyduğu yeni ayak sesleri oldu. Onu kendine getiren şey bu sesti: ayaklarını sürüyerek, kararlılıkla yürüyen birinin ayak sesleri.

Ayak seslerinin Marshall'a ait olduğunu anlaması için onu görmesi gerekmedi. Marshall'ın ellerini ceplerine sokmuş olduğunu tahmin etmek için de onu görmesi gerekmiyordu.

"Lord Cai'nin yolladığı arabalar geldi," dedi Marshall. Sakin bir ses tonuyla konuşmaya çalışıyordu ama gergin olduğu belliydi. "Arabalar herkesi götürmeye hazır."

Benedikt kulak kesildi, kaç Milliyetçinin ceketlerini sandalyelerinin sırtından alıp odadan çıktığını tahmin etmeye çalıştı. Çalışma odası çok kalabalık değildi ama duyduğu ayak sesleri ona herkesin dışarı çıkmadığını anlattı. General Shu ile başka birisi konuşmaya ve ikisi kaçmayı başaran Komünistlerle ilgili olarak ne yapacaklarını tartışmaya başladıklarında haklı olduğunu anladı.

"Erzi," dedi General Shu birden Marshall'a. "Merkezi komutaya gidecek mektuplar nerede?"

"Yalayarak kapattığım o pis zarfları mı diyorsun?" dedi Marshall. "Oraya koydum. Onlar şimdi mi gerekiyor?"

Marshall bir ara duraksamıştı. Benedikt ancak birkaç saniye sonra onun bir şeyi işaret ettiği için sustuğunu anladı. İşaret edebileceği tek yer... dosya dolabıydı.

"Mektupları getirir misin? Birkaç dakikaya çıkmamız gerek."

"Peki efendim."

Ayak sesleri depo ünitesine yaklaştı. Benedikt çaresizlik içinde etrafına bakındı. Dolabın en arkasında Marshall'ın alacağını tahmin ettiği ufak bir karton kutu duruyordu. Kutuya doğru gitti, duraksadı ve Marshall içeri girip kapıyı arkasından kapattığında, kutudan üç adım ötede donakaldı.

Marshall ışığı açtı. Başını kaldırdı. Gözleri irileşti.

"Ben..."

Benedikt eliyle Marshall'ın ağzını kapattı; bunu öylesine sert bir şekilde yapmıştı ki ikisi birden dosya dolaplarından birine savrulup çarpıştılar. Benedikt onun tenine sinmiş olan duman kokusunu hissetti ve debelenmemeye çalışırken alnında oluşan çizgileri saydı.

Ne işin var burada? diye bağırıyordu Marshall'ın gözleri.

Ne işim olabilir? diye yanıt verdi Benedikt bakışlarıyla.

"Ne oldu?" diye seslendi General Shu odadan. Çıkan sesi duymuştu.

Benedikt dikkatle elini Marshall'ın ağzından çekti. Ama vücudunun kalanı kıpırdamadı.

"Bir şey yok. Ayağımı vurdum," diye seslendi Marshall sakin sakin. Hemen sesini alçaltıp fısıldadı. "Buraya nasıl girdin? Kuomintang Montagovlar için bir infaz emri çıkardı ve sen buraya tek başına mı geldin?"

"Baban sayesinde," diye fısıldadı Benedikt. "Bunu bana ne zaman söyleye..."

"Kötü zamanlama, kötü zamanlama," dedi Marshall lafını keserek. İçine derin bir nefes çekti; göğüsleri aynı anda yükselip alçaldı. Marshall'ın üstünde üniforma vardı ve ceketinin altın rengi parlak

düğmeleri göğüslerine batıyordu. Birbirlerine çok yakın durdukları için duvarlar üstlerine geliyormuş, o ufak alan daha da daralıyormuş gibi hissettiler.

Sonra Marshall aniden yana döndü, daracık alanda uzanıp kutuyu aldı. Benedikt nefes nefese sırtını dolaplara yasladı.

"Burada bekle," diye fısıldadı Marshall elinde kutuyla giderken. "Geri geleceğim."

Işığı söndürdü ve kapıyı sıkıca kapattı.

Benedikt dolaplardan birine bir tekme atmamak için kendini zor tuttu. Dolaptan çıkacak metalik sesi duymayı, bunun bütün evi oraya toplayacak kadar yüksek ve güçlü bir şekilde yankılanmasını istedi. Elbette bu çok ama çok aptalca olurdu. O yüzden kıpırdamadan beklemeye başladı. Sadece hızlı hızlı parmaklarını bir yere vurabiliyordu. Roma ile Juliette'in Bund'da ne kadar vakti vardı? Öğle vaktine ne kadar kalmıştı?

Ona seneler gibi gelen bir süre sonra kapı yeniden açıldı. Benedikt gerildi, silahını çıkarmaya hazırlandı ama yüzünde bir dehşet ifadesiyle Marshall karşısında belirdi.

"Dışarı çıkabilirsin," dedi. "Hepsi Kızıl malikânesine gitti."

"Seni burada mı bıraktılar?"

"Başımın ağrıdığını söyledim."

Benedikt biraz şüpheyle dışarı çıktı. Ayak bileği sızlıyor, hareketlerini yavaşlatıyordu ama bu tereddüdü bilinçliydi. Neden böyle hissettiğini bilmiyordu; Marshall'ı kurtarmak ve bir an önce kaçmak için kararlılıkla gitmişti oraya ama Marshall'a baktığında ne yapacağını bilemedi. Midesine bir taş oturmuş gibi hissetti. Onun işkence gördüğünü, taciz edildiğini ya da kendini koruyamadığı insanların insafına kaldığını hayal etmişti. Ama Marshall oraya aitmiş, orası eviymiş gibi hareket ediyordu.

Belki de öyleydi.

"Gelip seni kaçıracağımı düşünmüştüm," dedi Benedikt. "Ama sen istediğin zaman kaçabilirmiş gibi gözüküyorsun."

Marshall hayır anlamında başını salladı. Ellerini tekrar ceplerine soktu ama o hali tiril tiril ütülü pantolonuyla çelişiyordu. "Seni *şapşal*," dedi. "Ben sana içeriden yardım etmeye çalışıyordum. Babam infaz emrini geciktirecek."

Oda birden buz kesti. Benedikt depo ünitesinde gizlenirken hava bulutlarla kaplanmış, koyu gri bir renge bürünmüştü.

Yağmur damlaları pencerelere vurmaya, kenarlarından süzülüp halıda minik bir su birikintisi oluşturmaya başladı. Benedikt gözlerini kırpıştırdı. İçeri girdikten sonra pencereleri kapatmış mıydı? Kapattığına yemin edebilirdi.

Kapatmış mıydı?

"Çok geç kalmış olurdun," dedi Benedikt. "İnfazlar şafak vakti başladı. Bizi Juliette uyardı." Daha doğrusu Roma'yı uyarmak için gelmişti ve Benedikt kuzeni olduğu için kurtulmuştu.

Marshall irkilip geriledi. "Ne? Hayır. Hayır, babam..."

"Baban yalan söyledi." Tıpkı Marshall gibi. Marshall'ın sık sık yapmaya başladığı gibi.

"Ben..." Marshall lafını tamamlayamadı. İçeri giren yağmur damlalarına sinir olmuş gibi o da pencereye döndü. Pencereye doğru gitti. "O halde neden buraya geldin Ben? Neden doğruca düşman bölgesine girdin?"

"*Seni* kurtarmak için." Benedikt kulaklarına inanamıyordu. Marshall'ın tüm geçmişi, belki tüm kişiliği bile bir yalandı. *Marshall Seo gerçek ismi mi?*

"Elbette, gerçek."

Benedikt o soruyu yüksek sesle sormuştu.

"Seo annemin kızlık soy ismi," dedi Marshall pencereyi kapatıp. "Japonya'ya bağlandıktan sonra Kore'den hiç kimsesi olmayan bir yetim olarak kaçarsam, herkes daha az soru sorar diye düşündüm. Çin'in kırlık bölgesinden kaçmak kadar zor değildi çünkü Milliyetçi babamla yaşamaya tahammül edemiyordum."

"Bana söylemen gerekirdi," dedi Benedikt alçak sesle. "Bana güvenmen gerekirdi."

Marshall arkasına döndü, kollarını göğsünde kavuşturup sırtını cama dayadı. "Sana güveniyorum," diye mırıldandı, her zamanki haline uymayan alçak bir sesle. "Sadece farklı, kendi seçtiğim bir geçmişe sahip olmayı tercih ettim. Çok mu yanlış?"

"Evet!" dedi Benedikt öfkeyle. "*Milliyetçiler* bu şehre girdiğinde tehlikede olacağını düşündüğümüz için yanlış."

"Etrafına bir bak. Tehlikedeymişim gibi mi gözüküyorum?"

Benedikt hemen yanıt veremedi; sözlerinin fazla sivri, asıl amacından fazla şaştığından endişelendi. Eskiden Marshall'la, en yakın arkadaşıyla konuşurken asla böyle bir endişesi olmazdı. Ne kadar açık sözlü olursa olsun, dünyada herkesten çok Marshall'ın onu anlayacağına inanırdı.

Ama bir şeyler değişmişti. Kemiklerine yerleşmiş olan korku hissiydi.

"Gitmemiz gerek. Roma ile Juliette bir kaçış yolu buldu ve Bund'da bekliyorlar ama Milliyetçiler çoktan peşlerinden birilerini yolladı. Biraz daha beklersek, ya sıkıyönetim bütün kaçış yollarını tıkayıp şehre giriş çıkışları kapatacak ya da Juliette'i alıp götürecekler."

"Bunu *yapamam*." Marshall ceketinin kollarını çekiştirip görünmez kırışıklıkları düzeltmeye çalıştı. "Onların güvenini kazandım

Ben. Sana söz dinleyen Milliyetçi bir deha olarak daha çok yardım edebilirim."

Evde bir yerde eski bir duvar saati çaldı. "Babamın bu temizlik operasyonuyla ilgili yalan söylemiş ya da söylememiş olması önemli değil," dedi. "Önemli olan Beyaz Çiçekler'in Komünistlerle işbirliği yapıp yapmadığına bakılmaksızın yakalandıkça Komünistlerle birlikte hapse atılacak ya da infaz edilmeyi bekleyecek olması. Bunu durdurabilirim. Kaçmamıza gerek yok. Ben burada olduğum sürece, Roma'nın kaçmasına gerek yok. Babamı bizi koruması, Beyaz Çiçekler'in *hayatta* kalması için ikna edebilirim."

Marshall soluklanmak için sustuğunda göğsü hızlı hızlı inip kalkıyordu ve üstlendiği rolün ağırlığı onu heyecanlandırmış gibiydi. Benedikt hiç tereddüt etmeden, "Seni onca senedir tanıyorum ama hiç bu kadar aptalca bir karar vereceğin aklıma gelmemişti," dedi.

Marshall yüzünü astı. "Affedersin?"

"Yalan söylüyorlar!" diye bağırdı Benedikt çatlak bir sesle. "Milliyetçiler Kızıl Çete'yle işbirliği yaptıktan sonra neden Beyaz Çiçekler'in hayatta kalmasına izin versin? *Bittik* Marshall. Çete bitik durumda. Dönüş yok."

"Hayır," dedi Marshall ısrarla. Kendinden emin gözüküyordu. "Hayır. Bu şehirde bir hayaletken ne kadar çok şiddete şahit olduğumu biliyor musun Ben? Çatılardan gördüğün manzara sokaklarda gördüklerinden çok ama çok faklı ve her şeyi gördüm. Dökülen kan bir yana, bütün Beyaz Çiçekler'in bizi, *seni*, Montagovları ne kadar önemsediğini gördüm. Onları kurtarabilirim."

"Mesele bu mu?" Benedikt arkadaşının yanına gidip onu omuzlarından *sarsmamak* için kendini zor tuttu. Biliyordu; o noktada fiziksel güç kullanmanın doğru yol olmadığını, bunun sadece Marshall'ın

daha da inatçı davranmasına neden olacağını biliyordu. "Seni kabul eden çeteye sadakat göstermek mi? Mesele asla Beyaz Çiçekler'le ilgili değildi Mars. İnandığımız şey, inandığımız *kişiyle* ilgiliydi. Roma, ait olduğumuz bir şehir, bir gelecek. Bunlar da yıkıldığında, kaçmak bize kalan bir karar."

Marshall güçlükle yutkundu. "Ben burada sırf ailem yüzünden güce sahibim. Benden bundan vazgeçmememi, insanlara yardım etme olasılığını bir kenara bırakmamı mı istiyorsun?"

"Ne tür bir yardımda bulunabilirsin?" Benedikt bunu kast etmemişti. Ama ağzından bu soru çıkmıştı. "Babanın güvenini kazanmak için ön cephelere gidip işçileri katleder misin? Beyaz Çiçekler'in özgür olabilmesi için birkaç Komünisti hırpalar mısın?"

"Neden *böyle* davranı..."

"Çünkü buna değmez! Güç bunlara asla değmez! Sürekli olarak ticaret yapıyorsun ve karşılığında hiçbir şey almıyorsun. Roma bundan kaçıyor. Juliette bundan kaçıyor. *Sen* nasıl bununla başa çıkabileceğini sanıyorsun?"

Marshall'ın yüzünde incindiğini –gerçekten incindiğini– belli eden bir ifade belirip kayboldu. "Böyle mi düşünüyorsun? Fazla zayıf olduğumu mu düşünüyorsun?"

Benedikt bir küfür savurmamak için kendini tuttu ve öfkesini yutkunarak içine attı. Nasıl olmuştu bu? O kadar hızlı yanıt vermemesi gerekirdi. Söylediklerine dikkat etmesi gerekirdi. Bunun hiçbir faydası olmazdı. Ama doğru dürüst düşünemiyordu bile. Sorun, o odanın boğucu havası, dışarıdan düzenli olarak gelen yağmur sesi ve evde bir yerde hâlâ çalan *duvar saatiydi*.

"Asla zayıf olduğunu söylemedim."

"Ama benden buradan gitmemi istiyorsun. Ben bize *yardım* etmeye çalışıyorum. Hayata kalmamız için..."

"*Sen* hayatta kalmazsan çetenin hayatta kalmasının ne anlamı var?" diye lafını kesti Benedikt. "Beni dinle Mars. Sana ne kadar güvenseler de bu bir içsavaş. Bu şehir cesetlerle kaplanacak..."

Marshall ellerini havaya savurdu. "Sen ve Roma kaçabilirsiniz. Sizler Montagov'sunuz. Bunu anlıyorum. Ben neden aynı şeyi yapayım?"

"Marshall..."

"Hayır!" diye bağırdı Marshall; gözlerinden adeta alevler fışkırıyordu ve henüz lafını tamamlamamıştı. "Çok ciddiyim. Neden aynı şeyi yapayım? Bana vaat edilenlere, verilen korumaya rağmen, bir ödlek olmadığım takdirde *neden* kaçayım? Neden bu muhteşem fırsatları..."

"Çünkü *seni seviyorum*!" diye bağırdı Benedikt. Birden kalbindeki baraj yıkıldı, inşa ettiği bütün bariyerleri dümdüz etti. "Seni seviyorum Mars. Sana ait olmayan bir savaşta yer almak istediğin için vurulursan, bu şehri asla affetmem. Şehri yerle bir ederim ve suçlusu sen olursun!"

Odaya derin bir sessizlik çöktü. Benedikt daha önceden havanın boğucu olduğunu düşündüyse bile, o sırada Marshall'ın şaşkın ifadesinin ağırlığıyla kıyaslanamazdı. Bunu geri alması mümkün değildi. Sözler ağzından çıkmıştı. Belki de bunlar geri almak *istemediği* tek sözlerdi.

"Yüce Tanrım," dedi Marshall en sonunda boğuk bir sesle. "Bir şey söylemek için on senen vardı ama bu anı mı seçtin?"

İçinde bulundukları duruma rağmen Benedikt hafifçe güldü. "Kötü bir zamanlama mı?"

"Berbat bir zamanlama." Marshall üç adımda aralarındaki mesafeyi kapattı ve tam karşısında durdu. "O kadar da değil, aşkını

ilan ederken beni *suçlamayı* da seçtin. Kimse sana görgü kurallarını öğretmedi mi? Tanrım..."

Marshall ellerini Benedikt'in boynuna doladı ve onu öptü.

Dudakları birleştiği anda, Benedikt silahlı bir çarpışmada, kıyasıya bir kovalamacada hissettiği coşkuyu, bir kovalamaca sona erdiğinde bir ara sokağa gizlendiğinde hissettiği heyecanı hissetti. Öpüşme eylemini pek düşünmemiş, bunun diğer ucunda kim olduğunu önemsememişti. Bunu asla tutkuyla istememiş, sadece soyut bir kavram olarak düşünmüştü ama Marshall ona sokuldu, damarlarını tutuşturdu ve Benedikt meselenin öpüşmeyi umursamaması olmadığını anladı. Mesele öptüğü kişinin Marshall olması gerektiğiydi. Her zaman onu istemişti. Benedikt elini kaldırıp Marshall'ın saçlarının arasına daldırdığında ve Marshall boğuk bir ses çıkardığında, Benedikt sadece bunun kutsal olduğunu düşünebildi.

"Lütfen," diye fısıldadı. Bir an için geri çekildi. "Benimle gel. Burayı benimle terk et."

Aralarına bir nefes girdi, dışarı verilen bir nefes içe çekilen bir nefes oldu. Marshall'ın elleri Benedikt'in omuzlarından göğsüne, sonra beline indi ve gömleğinin bol kısmını kavradı.

"Tamam." Marshall titrek bir sesle yanıt verirken, bu tek sözcük bir fedakârlık gibi ağırdı. Bir seçimdi; ailesine olan sadakatine sırtını dönmesi ve Benedikt'le gideceği anlamına geliyordu. "Bir şartım var."

Benedikt yüzüne baktı. Marshall gözbebekleri irileşmiş, düşünceli ve ciddi bir ifadeyle dikkatle ona bakıyordu.

"Her şeyi yaparım."

Marshall sırıttı. "Dediğini tekrarla. Bunca sene bunu bir kere duymak için beklemedim."

Benedikt onu itti –aslında, bunu alışkanlıktan yapmıştı– ve Marshall geriye sendeleyerek güldü.

"Salak," dedi Benedikt. "Bunca senedir sen niye bir şey demedin?"

"Çünkü sen hazır değildin," dedi Marshall.

Salak, dedi yine Benedikt içinden ama bu sefer bunu öylesine içtenlikle söyledi ki göğsünün alev alev yandığını, teninin her santimine dağlanan kor gibi bir sevgi hissetti.

"Bunu dilediğin kadar söylerim. Sen benden bıkana kadar sana güzel sözler söylerim. Şu korkunç suratına inanılmaz derece âşığım ve derhal buradan gitmemiz gerekiyor."

Marshall'ın yüzünde muhteşem bir gülümseme belirdi; o kadar kocaman bir gülümsemeydi ki o oda ve o ev onu zapt edemiyordu.

"Ben de seni inanılmaz derecede seviyorum," dedi. "Gidebiliriz ama aklıma bir fikir geldi. Babamın yalan söylediğinden ne kadar eminsin?"

Benedikt bunun şaşırtmacalı bir soru olup olmadığını bilmiyordu. Konunun bir anda değişmesi onu afallatmıştı. "Kesinlikle eminim. İnfaz emrini kendinin verdiğini söyledi."

Marshall ceketinin kol düğmelerini çözüp kollarını sıyırdı ve babasının masasına gidip çekmeceleri karıştırdı.

"Emir hâlâ geçerliyse, yakalanırsak ölürüz," dedi. Boş bir kâğıtla bir kalem aldı ve yazmaya başladı. "Ama acil bir emirle infaz emrini geri alırsak ölmeyiz."

"Nasıl?" diye sordu Benedikt şaşkınlıkla. Gözlerini kısıp Marshall'ın ne yazdığını görmeye çalıştı. "Bizi yakalayan askerlere bizi serbest bırakmaları için bir not mu yazıyorsun?"

"Bu," dedi Marshall abartılı bir hareketle yazdıklarını tamamlayıp, "*General Shu* tarafından onaylanmış bir emir. Damgası toplantı odasında olmalı. Gidelim."

Benedikt daha planı tam idrak edemeden ve ne yapacaklarını an-

layamadan Marshall odadan çıkmıştı bile. Benedikt evin içinde kıvrılarak antreye açılan uzun koridorda ona yetişmek için hızlanınca ayak bileği onu zorladı.

Benedikt aniden durdu. "Mars."

"Hemen şurada," dedi Marshall. Benedikt'in yüzündeki dehşet ifadesini fark etmeden merdivenleri işaret etti. "Biz..."

"Mars."

Marshall irkildi, arkasına döndü ve Benedikt'in bakışlarını izledi. Antrenin şık kemerli kapısının oradan tam karşılarındaki oturma odasını görebiliyorlardı: Sönük şömineyi, çiçek dolu vazoları ve deri bir koltukta bir gazete okumakta olan General Shu'yu gördüler.

"Olamaz," dedi Marshall alçak sesle.

General Shu gazetesini kenara koydu. Bir elinde onlara doğrulttuğu bir tabanca vardı. Diğer eli eldivenliydi ve eldiveni daha eve yeni girmiş ve üstünü değiştirememiş gibi hâlâ üstünde olan paltosuyla aynı renkti.

"Penceremin açık olduğunu fark etmeyeceğimi mi sandın?" dedi ağır ağır konuşarak.

"Evet, bizi yakaladın." Marshall birden babasıyla karşılaşınca şok geçirmiş olabilirdi ama hemen toparlandı ve yumuşak bir ses tonuyla konuşmaya başladı. Doğrudan onun yanına gitti, babası kalkınca duraksamadı, ona doğrulttuğu tabancadan da korkmadı. "Bana yardım edeceğine, Montagovlara yardım edeceğine söz verdin. İşte, buradayız."

General Shu, Benedikt'e bakıyor, onu dikkatle süzüyordu.

"Onlara resmi kanallar aracılığıyla yardım edebilirsin," dedi General Shu sesini yükseltmeden.

"Burası resmi bir kanal. Tabii..." Marshall buz gibi bir ses tonuyla devam etti. "...bana yalan söylemediysen."

Yanıt gelmedi. Duvar saatinin tik takları, cam bölmesinin içinde sağa sola sallanan sarkacının hareketleri devam etti. General Shu tabancasını yavaşça yanındaki masaya bıraktı.

"Bu tür işlerin bir sıralaması vardır," dedi. Bakışları yine Benedikt'e çevrildi ve gözlerinde ona sinir olmuş gibi bir ifade belirip kayboldu. "Bir şeyi sırf istediğimiz için yapamayız. Buna zorbalık derler."

Gerekirse Benedikt ne kadar çabuk bir silah çıkarabilirdi? Bakışları masadaki tabancaya kayıyordu. General Shu'nun hemen alabileceği kadar yakındaydı ama onları tehdit etmediğini anlatacak kadar da uzaktaydı.

"Baba, sana sadece bir soru soracağım," dedi Marshall. "Senden arkadaşlarımı kurtarmak için yardım istersem yanımda mı olacaksın, bana karşı mı olacaksın?"

General Shu bu sözleri geçiştirirmiş gibi bir ses çıkardı. "İşte, senin sorunun bu," dedi. "Her şeyin ya iyi ya da kötü, ya kahramanca ya da düşmanca olacağını düşünüyorsun. Seni bir lider olmayı öğretmek için yanıma aldım ama verdiğin sözü bile tutamıyorsun."

"Verdiğim söz..."

General Shu devam etti. "Emirlerle belirtilen kuralları izleriz. Huzurlu bir yaşam tarzını tehdit edenleri yok ederiz. Sen benim oğlumsun. Aynı şeyi yapacaksın. Başka saygın bir yolu yok bunun."

Dışarıda hâlâ yağmur yağıyordu ve çıkan tok ses yüzünden damlalar uzaklara düşüyormuş gibi geliyordu. Benedikt bir an için Marshal'ın babasını dinleyeceğinden, aile ve miras konularının karşı koyamayacağı kadar cazip geleceğinden korktu.

Ama Marshall, "Unut bunu," dedi. "Ben saygın bir şekilde yetiştirilmedim. Bir gangster olarak yetiştim."

General Shu onu durdurmaya fırsat bulamadan, Marshall babası-

nın masaya bıraktığı tabancayı aldı ve sert bir şekilde onun şakağına indirdi.

Marshall babasını yakalayıp koltuğa otururken, Benedikt gözleri fal taşı gibi açılmış bir halde hemen yanına gitti. General Shu'nun gözleri kapalıydı. Göğsü de hareket etmiyordu. "Lütfen, az önce baba katili olduğunu söyleme."

Marshall gözlerini devirdi. Parmağını babasının burnunun altına götürüp hâlâ nefes aldığından emin oldu. "Bugüne kadar birini bayıltmakta ustalaşmadığımı mı sanıyordun?"

"Ben sadece o tabancanın biraz sivri..."

"*Tanrım*, sana inanamıyorum." Marshall parmağını dudaklarında gezdirip bir fermuarı çekiyormuş gibi yaptı ve daha fazla konuşmasını engelledi. "Zaman geçiyor. Şu damgayı bulalım."

Kırk Üç

"Onları görüyor musun?"

"Hayır," dedi Roma çenesini sıkarak. "Nehir kenarının bu kadar kalabalık olması büyük talihsizlik."

"Böyle olacağını bilseydik daha sakin bir buluşma yeri seçerdik," diye mırıldandı Juliette. İç çekip yana döndü ve ıslanmasın diye elleriyle Alisa'nın başını örtmeye çalıştı. Roma tahta kaldırımda volta atarken, Juliette de bir şemsiye görevi görüyordu.

Böyle olmayacaktı. Yağmur görüş alanlarını bozuyordu; Juliette protestocuları ve grevcileri görebiliyordu ama birkaç adım ötesindeki yüzleri seçemiyordu. Roma ile Juliette sade giysiler giymişler, bu sayede insanların arasına karışabilmişlerdi ama Benedikt ve Marshall nehir kenarına geldilerse bile onları görmeleri imkânsızdı. Roma'yı ütülü beyaz gömlekleriyle, Juliette'i de boncuklu elbiseleriyle görmeye alışmışlardı. O gün ikisi de öyle giyinmemişti.

"Roma, öğle vakti olmak üzere."

"Gelecekler," dedi Roma ısrarla. "Geleceklerini biliyorum."

Juliette dudağını ısırarak nehre baktı. Her rampada, tekneler yan yana çekilmiş, yanlarında kırmızı, beyaz ve mavi renklerde bayraklar olan yabancı savaş gemilerine yer açılmıştı. Yabancılar onları bir tehdit olarak oraya getirtmişlerdi. Bu topraklarda daha önceden bir kere zafer kazandıklarını ve bu yine yapabileceklerini hatırlatıyorlardı. Şanghay'ın dilediği kadar sivil bir ayaklanmayla karışabileceğini ama yabancılar fazla sinirlenmeden ve bu savaş gemilerini kullanmaya başlamadan önce sakinleşmesinin daha iyi olacağını hatırlatıyorlardı.

"Şuna ne dersin?" dedi Juliette. Alnına düşen damlaları sildi. Şiddetli sağanak altında bunu yapmasının bir anlamı yoktu. "Bağlantımı bulacağım. Onun hazır olmasını isteyeceğim ve öğle vaktinden sonra hareket etmesi için vakit kazanmaya çalışacağım. Kuzenin gelir gelmez de kaçacağız."

"Marshall'la gelir gelmez," dedi Roma. Juliette'in kaşlarını çattığını görünce, başını eğip yanağına bir öpücük kondurdu. "Tamam. Burada bekleyeceğiz."

Juliette arkasını dönüp tahta kaldırımda yürümeye başladığında hâlâ endişeyle dudağını ısırıyordu. Gitmesi gereken iskeleyi görebiliyordu. Roma ile Alisa'nın önünde beklediği en yakın iskelenin solundaydı. İkisi yer değiştirmediği sürece ıslak yerlere basmamaya çalışarak yürürken onları gözucuyla görebilirdi.

Bu iskeleler genellikle çok kalabalık olurdu. Ama o gün, Juliette sokaklardaki karmaşanın mı her şeyi gölgede bıraktığını yoksa balıkçıların tekneleriyle açılmaktan mı korktuklarını bilemiyordu.

"Da Nao." Juliette bir kürdan çiğnemekte olan göbekli bağlantı-

sını buldu. Adam ufak teknesinin tentesinin altında duruyordu; sağına demirlemiş olan savaş gemisinin yanında cep boyu bir tekne gibi gözüküyordu. Juliette'in seslendiğini duyan Da Nao başını kaldırıp ona baktı ve teknesinin iskeleye bağlı olduğu halatı çözerken elleri donakaldı.

"Cai Junli," dedi. "Kuzeninin notunun bir şaka olduğunu düşünmeye başlamıştım."

"Hayır, şaka falan değil. Bizi kaçırabilecek misin?"

Adam yavaşça kalktı ve sağa sola bakındı. "Nereye gitmeyi düşünüyorsunuz?"

"Önce hangi sahile varırsan," dedi Juliette hemen. "Ben... burada daha fazla kalamam. Sokaklar bu kadar Kızılla doluyken bekleyemem."

Da Nao uzunca bir süre bir şey demedi. Yine eğildi ve halatı ayaklarının altına toplamaya devam etti. Sonra şöyle dedi:

"Evet, sizi kaçırabilirim. Güneye doğru gidebilirim."

Juliette derin bir oh çekti. "Teşekkür ederim," dedi telaşla. "Ne kadar para gerekiyorsa..."

"Başka kim gelecek?"

Bu soruyu bir anda, sanki sormak için sabırsızlanıyormuş gibi sormuştu. Juliette bir an için şüpheye kapıldı ama buna aldırış etmedi. Şehirdeki karmaşanın yarattığı stresten dolayı öyle hissettiğini umdu.

"Roma Montagov," dedi Juliette. Sesinin titrememesi için dua etti. Kathleen, Da Nao'nun bir Komünist sempatizanı olduğunu söylemişti. Bir Kızıl balıkçısı gibi yaşadığı halde kan davasıyla ilgilenmiyordu. "Kız kardeşi ve adamlarından ikisi de gelecek"

Da Nao halatı toplamayı bitirdi. Geriye sadece teknesinin bağlı

olduğu ince halat kaldı. "Artık Montagovlarla mı yolculuk ediyorsunuz? Denizler hâlâ izleniyor Bayan Cai. Bu bölgeden çıkmakta zorlanabiliriz."

"Bizi gizlemen için ne kadar para istiyorsan vereceğim. Yeter ki bizi buradan uzaklaştır."

Da Nao etrafındaki her şeyi toparladığı halde bakışlarını teknesinin zeminine çevirdi. "Sizi onlara yardım etmeye mi zorluyorlar Bayan Cai? Böyle bir durum varsa bana söyleyebilirsiniz."

Juliette gözlerini kırpıştırdı. Yağmur gözlerini fena halde yakıyordu. Balıkçının ona iradesi dışında bir şey yaptırıldığını düşüneceği aklına bile gelmemişti. Neden aklına ilk bu gelmişti de onun Kızıllara ihanet ettiği gibi daha kolay bir sonuç gelmemişti?

"Kimse beni bir şey yapmaya zorlamıyor," dedi. Yumruğunu sıktı. "Roma Montagov kocam. Şimdi, tekneye binip yağmurdan korunabilir miyim?"

Da Nao'nun ağzındaki kürdan aşağı yukarı oynadı. Juliette'in itirafı onu şaşırttıysa bile istifini bozmadı.

"Kesinlikle." O anda nihayet başını kaldırıp ona baktı ve kürdanı ağzından çıkardı. "Tekneye binmeden önce silahlarınızı çıkarmanız gerek. Alınmayın ama siz gangsterleri iyi tanırım Bayan Cai. Her şeyi önce suya atmanız gerek."

Juliette gerildi ve tahta kaldırıma baktı. Uzaktan bile Roma'nın onu izlediğini ve huzursuz olduğunu fark ettiğini görebiliyordu. Elini kaldırıp iyi olduğunu işaret etti ve iç çekerek elbisesinin altında gizlediği bıçakları çıkardı. Omzundaki çantadaki para dışında, üstüne gizlediği silahların da değerli birer mal sayılabileceğini düşünmüştü.

"Tamam," dedi ve bıçakları suya attı. Bıçaklar bir-iki saniye suyun yüzeyinde süzüldükten sonra karanlık dalgaların arasına gömüldü.

Da Nao kürdanını yere fırlattı. "Hepsini atın Bayan Cai."

Juliette iç çekerek bileğindeki boğma telini çıkardı ve suya fırlattı. "Oldu mu?"

"Tam olarak olmadı."

Da Nao'nun arkasında ani bir kıpırtı gördü. Sert ifadeli bir adam öne çıkıp Da Nao'nun başına bir silah dayadı. Juliette onu tanıyordu. Bir Kızıl'dı; bir keresinde onun için bir mesaj götürmüştü.

"Lütfen anlayın," dedi Da Nao. Sesi dalgalardan zor duyuluyordu. "Size yardım etmeyi gerçekten de istiyorum Bayan Cai ama Kızıllar her zaman bizi izliyor."

Kızıl ateş etti ve Da Nao başına saplanan mermiyle etrafa saçılan kanlar arasında anında yere yığıldı. Juliette dehşetle bağırıp öne atıldı ve dövüşmeye hazırlandı ama Kızıl tabancasını ona doğrultmadı. Namluyu yukarı çevirdi ve üç el ateş etti. Mermiler balıkçı teknesinin tentesini delip göğe fırlarken, çıkan sesler fırtınada bile duyulacak kadar yüksekti.

Bu bir sinyaldi.

Hayır.

Hızla arkasına döndü. Roma ile Alisa'nın bulanık şekillerini hemen gördü ama kalabalığın arasında birileri aksi yöne doğru ilerledi. Nöbet tutuyormuş gibi davranan Kızıllar nehir kenarına doğru ilerledi ve toplanıp bir birliğe dönüştü.

"ROMA! ALISA! KAÇIN, HEMEN KAÇIN!" Biri Juliette'i yan taraftan yakaladı. "Durun!" diye bağırdı Juliette. "Bırakın beni!"

Tamamıyla içgüdülerine teslim oldu. Başını var gücüyle arkaya savurdu ve ona saldıran adama bir darbe indirdi. Adamın burnu kırılmış gibi korkunç bir ses çıktı ve saldırganın elleri bir an için gevşeyince Juliette ondan kurtulup koşmaya başladı.

Kuzeninin notunu ele geçirmişlerdi. Bunca zamandır ondan bir adım önde gitmişler, Da Nao'yla beklemişlerdi. Juliette oynadığı ufak oyundan sonra şehrin dört bir yanında onu izleyeceklerini tahmin etmeliydi. Kızılların planlarını bozduktan ve gece ortadan kaybolduktan sonra babasının ve annesinin onun oynadığı oyunu durdurmak için ellerinden geleni yapacağını tahmin etmeliydi.

İskelede kayarak ilerlerken, yüzüne çarparak görüşünü engelleyen yağmur damlalarını telaşla silmeye koyuldu. *Oradaydılar.* Roma ve Alisa'nın etrafının silahlı bir grup Kızıl tarafından çevrildiğini gördü. Roma'nın hâlâ silahı vardı; elindeki tabancayla adamlardan ikisini vurmayı başardı.

Ama adamlar sayıca üstündü. Juliette onlara ulaşamadan Kızıllar, Roma'nın silahlarını almıştı bile.

"Sakın ona dokunmayın!"

Juliette onlara yaklaştığı anda, en yakınındaki Kızıllar üstüne atıldı. Juliette onlardan kurtulmak, hızla eğilip kollarının altından geçmek için elinden geleni yaptı ama silahı yoktu ve adamlar artık ona sadık değillerdi. Juliette doğrulduğunda Kızıllardan biri tabancasını Roma'nın başına dayadı.

Ve Juliette bir anda donakaldı.

Kızıllardan ikisi onu omuzlarından yakaladı. Bütün yüzler tanıdıktı ve biraz düşünse hepsinin ismini hatırlayabileceğinden emindi. Şiddetli sağanağın altında, adamlar ona saf bir nefret ifadesiyle bakıyordu.

"Yapmayın," diyebildi Juliette. "Sakın ona zarar vermeyin."

"Onu ayağımıza kadar getirmeniz sizin hatanız." Bunu söyleyen Kızıl diğerlerinden daha tanıdıktı ve aralarında bir lider olduğu, Tyler'ın eski adamlarından biri olduğu belliydi. Gözlerinde Juliette'in

görmekten usandığı o kana susamış parıltı vardı. "Sizin sayenizde artık burada etrafı gözlemek zorunda değiliz. Onu Lord Cai'ye götürün."

"Hayır!" Juliette'in tekmeleri bir işe yaramadı. İki yanındaki Kızıllar onu kolaylıkla kollarından tutup çekiştirmeye başladı. "Ne cüretle..."

Elbette buna cüret edebiliyorlardı. O artık Juliette Cai, Kızıl Çete'nin korkulan ve saygı duyulan vârisi değildi. Düşmanla kaçmış, sıradan bir kızdı.

"Sakın onlara dokunmayın!" diye bağırdı, başını arkaya savurarak.

Kızıllar ona kulak asmadı. Roma ile Alisa'yı diğer yöne doğru götürdüler. Alisa'yı o kadar sert çekiştirdiler ki Alisa bağırdı. Aralarındaki mesafe artarken bile Roma ona bakmaya devam etti. Yüzü göğün altında öylesine solgun gözüküyordu ki çoktan ölmüş, infaz edilmiş gibiydi. Belki de Juliette şanssızlık getiren bir ruhtu. Belki de onun geleceğini görüyordu; belki de Roma gün sona erdiğinde Montagov soyunun sonuncusu olarak bir mezarda yatıyor olacaktı.

"Roma, dayan! Dayan!"

Roma başını salladı. Tekrar tekrar bağırarak bir şey söyledi ama yağmur sesinin duyulmasını engelledi. Juliette Bund'dan uzaklaştırılana ve bir diğer ana yola götürülene dek bağırmaya devam etti.

Juliette o anda onu bir daha göremeyecekmiş gibi dehşet dolu bir ifadeyle bağırarak ne dediğini anladı.

Seni seviyorum.

Yağmur devasa bir dalga gibi yağıyordu ama şehirde ilerleyen kalabalıkların cesaretini kırmıyordu.

Celia aniden ilerleyen kalabalığın arasından çıkmaya karar vermişti ama bir çıkış yolu yoktu. Dört bir yanı kapalıydı ve işçilerle, öğrencilerle ve ondan daha fazla devrimci gibi gözükmeyen insanlarla çevriliydi. Yine de oradaydılar ve bağırıyorlardı; avazları çıktığı kadar bağırıyor, ellerinden gelen en güzel elyazısıyla yazdıkları uzun bayrakları havaya kaldırmış sallıyorlardı.

"Sendikaya koruma!"

Baoshan Yolu'na girmek üzereydiler ve hedeflerine yaklaşıyorlardı. Celia onlarla slogan atmıyordu ama her şeyi gözlemliyordu. O karmaşanın ortasında Celia kendini aştı, fiziksel bir bedenden, herhangi bir fiziksel biçimden daha büyük hale geldi.

"Teslim olmak yok!"

Yürüyenlerin arasında bir kişide bile silah yoktu; ellerinde sadece mürekkepleri akmaya başlamış pankartlar vardı. Oraya bir mesaj vermeye gelmişlerdi. Cesaretten başka bir şeyle hedeflerine ulaşmaları mümkün değildi. Onlar *halktı*. Bir şehir halkı olmadan bir hiçti; bir şehir halkı olmadan hayatta kalıp gelişemezdi.

Hükümetin *onlardan* korkması gerekirdi.

"Askeri hükümete hayır!"

Sokakta bir köşeyi döndüler ve Celia karşılarında sıra sıra dizilmiş olan Milliyetçi birlikleri görünce dehşet içinde kaldı. İçgüdüsel bir şekilde adım atmayı kesti ama yürüyenlerin durmaya niyeti yokmuş gibiydi. Bu yüzden duramayacağına karar verip yürümeye devam etti.

"Hayır," diye mırıldandı.

Askerler hazır ola geçti. Zemindekilerin ellerinde süngüler vardı; daha yüksek platformda olanlar ise gözlerini makineli tüfeklerinin dürbünlerine dayamışlardı. Sokak ahşap kazıklarla kurulan barikatla

kapatılmıştı ve bu barikatın yüz adım kadar gerisinde, bütün askerlerin namluları ateş hazır etmeye hazır bir halde kalabalığa çevrilmişti. Askerler gayet ciddi gözüküyordu. Karşılık verilebilir diye kalkan olarak kullandıkları düzinelerce kum torbasının arkasına geçmiş bekliyorlardı. Ama bir karşılık *gelmeyecekti.* Protestocular *silahsızdı.*

Ateş etmeyecekler, diye düşündü Celia. Kalabalık giderek yaklaşıyordu. *Kesinlikle etmeyecekler.*

Protestocular barikatlara atıldı. İşçiler bir yönden, gangsterler ve birlikler diğer yönden hücuma geçtiler. Celia nefes alamıyordu. Vücudundan çıkmış, ruhu kalabalığın üstünde süzülüyormuş ve her şeyi izliyormuş gibi hissediyordu. O karmaşanın üstünde, yağmurun arasında dönerek ilerleyen bir hayalete dönüşmüştü.

"Gangster yönetimine hayır!"

İşçiler nihayet barikatı yıkıp birliklere yöneldi. Her iki taraf da karıştı; vücutlar, ses ve gürültü birbirine geçti.

İşte tam o sırada Celia'nın görüş alanının kenarında parıldayan bir ışık, ona bir terslik olduğunu anlattı. Yana döndü, nefes nefese etrafına göz gezdirdi. Aynı anda iki şey gördü: Bunlardan ilki, yıkılan barikatın yakınlarındaki bir ara sokaktaki bir hareket, parıldayıp yine gölgelerin arasına kaçan bir şeydi; ikincisi, birkaç adım ötedeki bir adamın ellerinde parıldayan metalik bir şeydi.

"Dur!" diye bağırıp öne atıldı ama çok geç kalmıştı. Bay Ping –Kızılların yakın çevresinin bir üyesi olan Bay Ping– tabancasının namlusunu göğe çevirmişti. Celia ona çarptığında mermi çoktan fırlamış, sesi kalabalığın arasında on misli güçlü yankılanmıştı. Etrafındaki işçiler irkildi. Sesin nereden geldiğini anlayamadılar.

"Bu, barışçıl bir gösteri!"

"Kim o? Neden ateş etti?"

"Yere yatın. Yere yatın!"

Celia yağmurdan ıslanmış elleriyle ağzını kapattı, sendeleyerek geri geri gitti. Bay Ping bir açıklama bekleyen kalabalığın arasında kıpırdamadan dikiliyordu. Hiçbir açıklama yapması gerekmiyordu. Oraya tam olarak bunu yapması, hayatını Kızıllar uğruna feda etmesi için yollanmıştı. Kızıllar kan isterlerse, yakın çevredekiler kendi kanlarını sunarlardı.

Silahlı Milliyetçi askerlerden biri, "Ateşe karşılık verin!" diye bağırdı.

"*Bırakın* beni," dedi Juliette öfkeyle. "*Bırakın* dedim!"

Yağmurda o kadar uzun süre yürümüşlerdi ki Juliette sırılsıklam olmuştu. Her silkelendiğinde ıslak saçları sağa sola savrulup etrafa su sıçratıyordu. Başka bir zaman olsa Bund ve Cai malikânesi arasındaki mesafeyi bir arabayla aşmak zorunda kalırlardı. Ama o gün şehirde araç kullanmak imkânsızdı. Belki bir kalabalığın arkasında kalırlar ve birisi Juliette'i kurtarma girişiminde bulunur diye yürüyerek gitmeleri daha iyiydi. En azından Juliette onu rehin alan ve yanında açıkça konuşmaktan çekinmeyen iki Kızıl'ın söylediklerinden bunu anlamıştı. Solundaki adamın isminin Bai Tasa olduğunu hatırladı. Sağındakinin ismini bir türlü hatırlayamıyordu.

"Baoshan Yolu'nu kapattılar," diyordu Bai Tasa, Juliette'in debelenmesine aldırış etmemeye çalışarak. Sokaklar boşaltılmıştı. Milliyetçilerin koruduğu savunma hattına girmişlerdi ve askerlerin onları içeri alması ve diğer protestocuları geriye püskürtmesi için Bai Tasa'nın başını bir kere sallaması yeterli olmuştu. Elbette Juliette avazı çıktığı kadar bağırmış olsa bile, şehrin korunan bölgelerine bile var-

madan önce kimse dönüp ona bakmamıştı. Herkes onun kadar avaz avaz bağırıyordu.

"Bize ne?" dedi sağındaki Kızıl. "Biz barikatın arkasından dolanıyoruz."

"Etrafından dolanırsak, sadece on dakika daha uzun sürer."

"On dakikam yok. Bu insanlar beni delirtiyor."

Juliette ayaklarını sıkıca yere basmaya çalıştı. Ama bu sadece ayakkabılarının çizilmesine, tabanlarının sıyrılmasına neden oldu.

"Bir dakika," diye araya girdi. "Neyin arkasına geçiyoruz? Protestocuların arkasına mı?"

Kızıllar ona yanıt vermedikleri halde hızla yaklaştıkları kavşaktan gelen seslere bakılacak olursa doğru bir tahminde bulunmuştu. Gri gökyüzünün altında boş teraslarıyla ve gösterişli dış cepheleriyle etrafındaki evler sallanıyormuş gibi geldi. Daha önceden fark etmemişti ama yol boyunca park edilmiş Milliyetçi askeri araçlarını gördü. Ama... araçların hepsi sanki içindeki kişiler başka bir yere götürülmüş gibi boştu.

"Neler oluyor?" diye sordu Juliette yine ama Kızılların ona yanıt vermeyeceklerini biliyordu.

Kavşağı geçtiler ve Juliette diğer yola baktığında yüzlerce Milliyetçinin sırtını gördü. Müthiş kalabalık içini buz gibi bir panik hissiyle kapladı; üstelik, sesler giderek artarken kocaman makineli tüfeklerin sokağa çevrilmiş olduğunu ve arkalarında onları koruyan kum torbaları ve geçici bariyerler olduğunu fark etmeden *önce* paniğe kapılmıştı.

Juliette son gücünü kendini yere atmak için kullandı. Kızıllar bunu beklemiyordu; Bai Tasa tökezledi ve Juliette önüne düşmeden önce kendi ayaklarına takılıp düşmekten son anda kurtuldu. Diğer

Kızıl homurdandı ve Juliette yerde kalmak için debelenirken onu kollarından tutup kaldırmaya çalıştı. Tahta barikatlara doğru ilerleyen grevcileri görebildiği manzaraya odaklandı. Çok kalabalıklardı. Geçici kalkanlarının arkasında gizlenen Milliyetçilerden çok daha kalabalıklardı ama Milliyetçiler etraflarını birçok açıdan çevirmişlerdi ve silahlarını onlara doğrultmuşlardı. Bu iş nasıl sona erecekti? Nasıl iyi bir şekilde sonuçlanabilirdi?

Juliette yeteri kadar gördüğüne karar verip birden ayağa kalktı. Bai Tasa onu yeniden yakalamayı başaramadan, Juliette *parmaklarını* demir bir mengene gibi *onun* bileğine doladı.

"Onlara durmalarını söyleyin! Geri çekilmelerini sağlayacak birini bulun!"

Bai Tasa takdire şayan bir şekilde tepki vermedi. Diğer Kızıl Juliette'i hızla geri çekti ve, "Bu yönü izlememiz gerektiğini söylemiştim," diye bağırdı.

"Özür dilerim Bayan Cai," dedi Bai Tasa arkadaşını duymazdan gelerek. Karşılarındaki manzaraya, üniformalı Milliyetçilere ve daha da yaklaşmış olan işçilere baktı. Juliette bunu hayal etmiş olabilirdi ama gerçekten de üzgün gözüküyordu. Bai Tasa onu teselli etmek istermiş, orada bunun bir *anlamı* varmış gibi elini sırtına koydu. "Artık emirleriniz geçerli değil."

İşçilerin arasından bir el ateş sesi geldi...

Emirlerimin hiçbir zaman geçerli olduğunu sanmıyorum, diye düşündü Juliette uyuşmuş gibi.

Tam o sırada Milliyetçiler ateş açtılar.

"Hayır!"

Juliette daha iki adım bile atamadan Kızıllar yine üstüne atıldı. Juliette'in karşı koyacak enerjisi kalmamıştı. Adamların arasında

omuzlarını sarkıttı, sesi o sözcüğü her tekrar ettiğinde giderek hafifledi: hayır, hayır, *hayır*.

Kurşun mermiler işçilerin, öğrencilerin, sıradan insanların üstüne yağdı. Mermiler göğüslerine, karınlarına ve bacaklarına saplanırken, biri onları ayakta tutan ipleri koparıyormuş gibi teker teker birbirlerinin üstüne yığıldılar.

Katliam. Olan şey buydu.

Milliyetçiler ateş etmeye devam ederken boş kovanlar güvenli savunma hatlarının arkasında birikmeye başladı. Protestocuların karşılık vermeyeceği –*veremeyeceği*– belliydi ama mermiler yine de yağmaya devam etti. Kalabalığın arka yarısı panikle geri çekilmişti ve kaçmaya çalışıyordu ama mermiler yağmaya, dizleri boşa gidene kadar sırtlarına saplanana, ıslak beton zeminde ve tramvay raylarında kıpırtısız kalana dek yağmaya devam etti.

Oradan bile keskin kan kokusu hissediliyordu.

"Gitmemiz gerek," dedi Bai Tasa bir transtan çıkmış gibi. Ateş sesleri azalmıştı ama hâlâ devam ediyordu.

"Kathleen," diye mırıldandı Juliette. Kuzeni kalabalığın arasında mıydı? Şehrin ölümünü kafes yıkılmadan önce son kez kurtulmak için sıçrayan yabani bir hayvanın hamlesi, ayaklarının altında hissettiği sarsıntı gibi mi hissedecekti?

"Ne dedin?" diye sordu sağındaki Kızıl. Adam ilk kez doğrudan onunla konuşmuştu. Belki de bunun nedeni az önce yaşadıkları şoktu. Belki de onu zorla nereye götürdüğünü, sadakatini kime gösterdiğini unutmuştu. Sokaklarda ölmüş olan işçilerin çoğu daha birkaç hafta önce büyük bir ihtimalle Kızılların tarafındaydı. Sadakatin onları güvende tutması gerekiyordu. Kan davaları ve içsavaşlar müttefiklik fikri üstüne inşa edilmişti.

Bunun ne faydası vardı? Göz açıp kapayıncaya kadar bir şeyler ölüyor ve değişiyordu.

"Bir şey demedim," dedi Juliette güçlükle, gözleri yanarken. "Hiçbir şey demedim."

Milliyetçilerin savunma hattının olduğu sokakta bir hareketlilik fark etti. Kızıllar onu yürümesi için iteklerken, afallamış bir halde o manzaraya, ağır ağır yerde ilerleyen ve Milliyetçilere doğru giden böceklere baktı. Juliette denese bile onları uyarmak için bağıramazdı; sesi kısılmıştı. Son ateş sesleri de kesilirken, böcekler hızla askerlerin ayakkabılarına hücum etti, pantolonlarından içeri girdi. Kum torbalarının arkasındaki adamlar ayağa fırlayıp dehşet içinde çığlık attı ama artık çok geçti: Deliliği kapmışlardı. Bu durum hemen belli olmayacaktı çünkü böceklerin sayısı çok azdı. Delilik yavaş yavaş artacaktı.

Lourens'ın aşısı o kadar kısa sürede hazır olamazdı. Bu askerler artık ölü sayılırdı. Milliyetçiler –her birinin üstünde hâlâ işçilerin kanı vardı– neler olacağını biliyordu. Bai Tasa şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı, böcekler onlara ulaşamadan Juliette'i hızla uzaklaştırmaya çalıştı ve Juliette en sonunda itiraz etmeden yürümeye başladı.

Deliliğin bulaştığı adamlar hastalanmayı mı bekleyecekler yoksa kendi başlarına birer kurşun mu sıkacaklar diye merak etti.

Kırk Dört

"Çabuk ol. Çabuk ol."

Benedikt irkildi ve çatıdan düşmekten son anda kurtuldu. Yağmur şiddetli bir şekilde yağmaya devam ediyordu. İşin iyi yanı, izledikleri Kızılların başlarını kaldırıp Marshall ile Benedikt'in onları çatılardan takip ettiklerini, daha dar ticari sokaklardan geçtiklerinde yaklaştıklarını ve gizlenecek daha az evin bulunduğu daha geniş yollardan geçtiklerinde uzakta kaldıklarını görme olasılığının düşük olmasıydı. İşin kötü yanı ise... Benedikt'in tökezleyip aşağıdaki kaldırımlara düşmesine ramak kalmasıydı.

"Bugüne kadar bunu nasıl bu kadar sık yapabildin?" diye sordu Benedikt, alnına yapışan ıslak saçlarını geriye atarken. Yağmur saniyeler içinde saçlarını yine alnına yapıştırdı.

"Sadece senden daha esneğim," dedi Marshall. Aşağıda ilerleyen

ve kısa sürede gözden kaybolmayacakmış gibi gözüken Kızıllara şöyle bir bakıp arkasına döndü. "*Haydi*, gel."

Marshall ona elini uzattı. Benedikt hızla yaklaşıp elini tuttu ve parmakları birbirine kenetlendi; bunu hem birbirlerine yakın olmak için hem de ayak bileği tamamıyla işlevsiz hale gelmeden Marshall'ın onu çekmesi için yapmışlardı. Kısa bir süre sonra Kızıllar biraz yavaşladı ve Marshall durup dudaklarını birbirine bastırarak onları izledi.

Benedikt onun arkasından sokağa baktı. Yağmurda gözlerini kısarak sokağı izlerken, ağırlığını iki ayağına birden vermeye çalıştığında elinde olmadan acı içinde inledi. Marshall derhal ona dönüp tepeden tırnağa süzdü.

"Sorun ne?"

"Bir şey yok," dedi Benedikt. "Onlara nasıl yaklaşacağız?"

Kızıllar bir binanın dışında durmuştu. Bina bir karakola benziyordu ama kapının üstündeki silik Fransızca yazıyı okumak zordu. Marshall ve Benedikt, Bund'a vaktinde varamamıştı. Yol kenarında durduklarında dehşet içinde Roma'nın Juliette'ten uzaklaştırılıp diğer yöne doğru çekiştirildiğini görmüşlerdi. Marshall az kalsın "General Shu'nun" yeni emirlerini iletmek üzere yanlarına gidip onları durduracaktı ama bu çok riskliydi; zamanlaması şüphe uyandırırdı. Kızılların yolda bir yerde gizemli bir şekilde ortadan kaybolmasındansa gidecekleri yere varmalarını beklemeleri daha iyi olurdu.

Böylece Benedikt ve Marshall, Roma'yı izlemeye karar vermişlerdi. Roma yol boyunca bir kez olsun kaçmaya çalışmamıştı: Onu tutan Kızılların arasında bir heykel gibi durmuş, arada sırada Alisa'yı teselli etmek dışında ağzını bıçak açmamıştı. Öte yandan Alisa debelenmiş, var gücüyle tekmeler atmış, hatta Kızıllardan birini

ısıracak kadar ileri gitmişti. Hiçbiri işe yaramamıştı. Adamlar onu görmezden gelmek için ellerinden geleni yapmış, yürümeye devam etmişti.

Binanın önünde, Kızıllardan biri kapıda nöbet tutan bir Milliyetçiyle tartışmaya başladı. Roma ve Alisa yanlarındaki Kızıllarla yağmurun altında dururken, o boş sokaklara ait değillermiş gibi gözüküyorlardı. Milliyetçiler yolları askeri araçlarıyla boşaltmamış olsaydı, etrafta daha çok sivil olurdu. Milliyetçiler mermilerle ve silahlarla dışarıdaki herkesi öldürmemiş olsaydı, bu garip sahneyi izleyen daha çok sivil olurdu: Kızılların kontrolü altında iki Montagov.

"Sanırım şimdi harekete geçmek zorunda kalabiliriz," dedi Marshall tereddütle. "İçeride bir hücre mi yoksa atış mangası mı olduğunu bilmiyorum."

"O zaman gidelim." Benedikt çatıda ilerlemeye çalıştı. Daha bir adım atmıştı ki Marshall onu durdurdu.

"Bileğin bu haldeyken mi? Burada kal Ben. Emri tek başıma götürmem daha mantıklı olur. Üstünde hâlâ işçi giysileri var."

Benedikt itiraz edemeden Marshall çoktan çatıdan inmeye başlamıştı bile; atık su borularına tutunup aşağı atladı ve iki ayağının üstüne düştü.

"Etrafı kolaçan et," diye fısıldadı Marshall aşağıdan. En yakındaki ara sokağa girip gözden kayboldu ve iki binanın arasından ana yola çıktı. Benedikt geride kalmaktan hoşlanmamıştı ama Marshall'ın yanında gitmesinin tuhaf görüneceğini biliyordu. Çatıda durduğu yerden Marshall'ın sırtı dimdik bir halde, tıpkı Milliyetçi bir asker gibi gruba yaklaştığını gördü. Kızıllardan biriyle konuştu ve ceketinden sahte emri çıkardı. Bu arada yağmurdan korunmak için karakolun tentesinin altına girmiş olan diğer Kızıl *hâlâ* nöbet tutan

askerle tartışıyordu. Benedikt'in izlediği Kızıl birden elini uzattı ve askerin şapkasını kaptığı gibi yere fırlattı.

Benedikt böyle kritik bir zamanda neden tartıştıklarını merak etti. Milliyetçiler Montagovları yakalamak istemiyorlar mıydı? Neden Roma'yı o kadar uzun süre dışarıda bekletmişlerdi? Kaçma girişiminde bulunabileceğinden korkmuyorlar mıydı?

"Hey!"

Roma'nın sesi sokakta yankılandı. Kızıllar, karakolun önündeki iki asker ve Marshall şaşkınlıkla dönüp ona baktı ama Roma şapkasını yerden alan askere bakıyordu.

"Şapkan neden o kadar büyük? Başına tam oturmuyor."

Yağmur birden hafiflemeye başladı. Uğultusu hafifledi ve Benedikt kulakları açılmış, yeniden düzgün düşünebiliyormuş gibi hissetti. Roma'nın ne demek istediğini anlamıştı. Dışarıdaki adam Milliyetçilerin askerlerinden biri değildi. Oraya birilerini oyalaması için yerleştirilmişti.

Karakolun kapıları aniden ardına kadar açıldı. Ellerinde tüfekler olan bir sürü işçi dışarı fırladı.

"Ne... hayır, hayır, hayır..."

Marshall sokağın yan tarafından Benedikt'e baktı ve eliyle boğazını kesiyormuş gibi bir hareket yaptı. *Kaç! Orada bekleme*, demek istiyordu. Tam o sırada Dimitri işçilerin arkasında belirdi ve karakolun üst basamağında durdu. İşçiler etrafa yayıldı.

"Bundan sonrasını ben hallederim," dedi Dimitri. "Kızılları vurun."

Kızılların karşılık verecek zamanı bile olmadı. Bazıları silahlarını çekmeyi, bir tanesi de bir el ateş etmeyi başardı. Ama işçiler tüfeklerini onlara doğrultup etraflarını sarmıştı ve *pat pat pat* diye

yankılanan ateş sesleri arasında, Kızıllar gözleri donuklaşmış, göğüslerinde yaralar açılmış bir halde teker teker yere yığıldı. Etrafa kanlar akmaya başladı. Marshall telsim olduğunu anlatmak için kollarını havaya kaldırdığında boynunun sol tarafı sıçrayan kanlarla kaplanmıştı.

Durum fena. Çok ama çok fena.

Kızılların son iniltileri de dindi.

"Hazır başlamışken bizi de vurabilirsin," dedi Roma ölümcül sessizlikte. Artık etrafta sadece tüfeklerden düşen ve zemini kaplayan mermi kovanlarının sesi duyuluyordu. "Yoksa canavarların tarafından parçalanma şerefine mi erişeceğiz?"

Dimitri gülümsedi. "Hava kararınca bu şehrin işçilerine karşı işlediğin suçlar yüzünden halka açık bir şekilde infaz edilme şerefine erişeceksin," dedi gayet sakin bir ifadeyle. "Onları oraya götürün."

Marshall itiraz etmedi ve bir tüfeğin sivri ucuyla dürtüklenmeye ses çıkarmadı. Kollarını indirmeden Roma'nın yanında yürümeye başladı ve Benedikt'in onu izlediğini bildiği halde yukarı bakmadı. Benedikt onun yerini belli etmemek için bakmadığını biliyordu ama yine de içinden ona lanetler okudu çünkü Marshall ölüme gidiyorsa, kaçamayacağı bir sonla karşı karşıyaysa, o *son* bakışa ihtiyacı vardı...

Benedikt çenesini sıkarak apar topar ayağa kalktı. Onları nasıl kurtaracağını biliyordu. Onları *kurtaracaktı.*

Dimitri'nin adamları onu görmeden hızla çatıdan indi ve aksi yöne doğru koşmaya başladı.

Kırk Beş

"Bir açıklama yapacak mısın?"

Juliette omuzlarındaki örtüye dokundu ve ucundaki iplikleri çekiştirmeye başladı. Dalgın bir ifadeyle balkonuna, gri öğleden sonrasına baktı. Yağmur durmuştu. Yer sessizleşirken, gökyüzü de sessizleşmişti.

"Cai Junli."

Juliette gözlerini yumdu. Esas isminin kullanılması, annesinin istemediği bir etki yarattı. Leydi Cai onun durumun ne kadar vahim olduğunu anlamasını istemişti ama Juliette annesi başka biriyle, olması gereken kızın bir kopyasıyla konuşuyormuş gibi hissetti. Bunca zamandır annesiyle babası Juliette olmasına, çılgınca ve dürtüsel bir şekilde davranmasına izin vermişti. Şimdi, kim olduğu bilinmeyen kızlarını geri istiyorlardı ama Juliette sadece kendisi olmayı biliyordu.

"Dışarıda neler olduğunun farkında mısınız?" diye fısıldadı annesinin sorusuna yanıt olarak. Hayatında ilk kez annesini ve babasını aynı anda yatak odasında görüyordu. İlk kez evlerinde bir parti varken kapıyı kapatıp ona odaklanmışlardı. "Aşağı katta ellerinde şampanya kadehleriyle dolanan değerli Milliyetçileriniz... barışçıl bir protestoya ateş açtılar. Yüzlerce insan bir anda öldü."

Delilikten söz etmiyordu bile. Delilik yakında askerler arasında yayılacaktı. Milliyetçiler böceklerin yayılmasını engellemek için onları karantinaya alacaklardı ama Juliette bunun bir faydası olacağını sanmıyordu. Canavarlar o sırada bile çalışıyor, ellerinden geldiğince sessizce fazla insana enfeksiyon bulaştırıyordu. Her iki tarafta da şiddet söz konusuydu. Kanla kaplı bir şehir her zaman böyle olacaktı.

"Şu anda bize nutuk çekecek bir pozisyonda değilsin," dedi Leydi Cai sesini yükseltmeden.

Juliette örtüyü daha sıkı sıkı tuttu. Kızıllar onu Cai malikânesine getirdikten sonra odasına götürmüş, yatağına oturtmuş ve annesiyle babası gelene kadar beklemesini söylemişti. Kendi evinde bir mahkûm gibi hiçbir şey yapmadan beklemesi gerekmişti. Orası onun *eviydi*. Sahip olduğu tek yerdi.

"Bir *katliam* yaşandı Māma," diye parladı Juliette ayağa fırlayarak. "Savunduğumuz tüm değerlere ters bir olaydı! Sadakate ne oldu? Düzene ne oldu?"

Annesiyle babası istiflerini bozmadı. Juliette onların yerine mermer heykeller geçmiş gibi hissetti.

"Düzene, aileye ve sadakate önem veririz," dedi Leydi Cai, "ama sonuç olarak hayatta kalmamızı garanti altına alan değeri seçeriz."

Juliette'in gözlerinin önünde Rosalind canlandı. Sonra da Kathleen.

"Ya sokaklardaki insanların hayatta kalması?" diye sordu. Gözlerini her kırptığında yere yığıldıklarını görmüştü. Mermilerin göğüslerine saplandığını ve kalabalığın üstüne yağdığını görmüştü.

"Toplumun dokusunu tehdit eden Komünistler," dedi annesi ciddi bir sesle. "Nesillerdir bizi yok etmeye çalışan Beyaz Çiçekler. Onların hayatlarının mı kurtulmasını istiyorsun?"

Boğazına bir yumru oturduğunu ve konuşamadığını hisseden Juliette başını diğer yöne çevirdiğinde annesi bakışlarını ondan ayırmadı. Leydi Cai'nin gözden kaçırdığı çok az şey vardı. Onun değerlendirmelerine konu olan ve değişmeyen çok az şey vardı. Juliette bunu biliyordu ama annesi bileğini kavradığında yine de şaşırdı. Juliette'in parmakları tepedeki ışığın altında gerildi. Parmağındaki beyaz iplik ortaya çıktı.

"Roma Montagov'la yakalandığın söylendi." Annesi bileğini biraz daha sıktı. "Bir kez daha soracağım: Bir açıklama yapacak mısın?"

Juliette henüz hiç konuşmamış olan babasına baktı. Yüzünde yumuşak bir ifade vardı; Juliette içi dışına çıkmış gibi hissetti. Babası orada dururken, odasında bir yer kaplarken, Juliette *her şeyi* hissedebiliyordu: kendi nefes alıp verişini, tepedeki lambadan gelen cızırtıyı, kapısının dışında birilerinin alçak sesle konuştuğunu.

Kalbi göğüs kafesinde gümbür gümbür atıyordu.

"Onu o kadar uzun zamandır seviyorum ki bir yabancı olarak hatırlamıyorum," dedi Juliette. "Bize ailelerimiz arasındaki nefrete rağmen birlikte çalışabileceğimiz söylenmeden çok önce seviyordum. Sırf kan davasına katılmanın ne zaman doğru olduğunu seçebiliyorsunuz diye bizi birbirimizden ayırdıktan çok sonra da seveceğim."

Annesi bileğini bıraktı, dudaklarını birbirine bastırdı ama şaşırdığına dair başka bir işaret yoktu. Neden olacaktı ki? Juliette'in neden onunla kaçtığını tahmin etmek zor değildi.

"Modern çağa uyduk ve asla yaptıklarını kontrol etmeyi düşünmedik," dedi Lord Cai, nihayet konuşmaya karar vererek. Sözleri odadaki her şeyi titriyormuş gibi gösteren hafif bir uğultu gibi çıkıyordu. "Bunun bizim hatamız olduğunu anlıyorum."

Juliette'ten boğuk bir kahkaha yükseldi. "Beni eve tıkmış olsaydınız tüm bunlar farklı mı sonuçlanırdı sanıyorsunuz? Bunca sene beni Şanghay'da tutsaydınız, sadece Çinli öğretmenlerden ders alsaydım ve eski öğretilerini öğrenseydim, karşı gelmeyi öğrenmez miydim sanıyorsunuz?" Elini tuvalet masasına indirip fırçalarını ve pudralarını yere fırlattı ama yetmedi; hiçbir şey yetmezdi. Sözleri ağzında o kadar acı bir tat bırakıyordu ki bunu hissedebiliyordu. "*Aynı* kız olurdum. Hepimiz bu şehir tarafından kontrol ediliyoruz. Belki de neden kan davasına karşı geldiğimi sormadan önce, neden bir kan davasının parçası olduğumuzu sormanız gerekir!"

"Yeter!" diye bağırdı Lord Cai.

"Hayır!" diye bağırdı Juliette. Kalbi yerinden fırlayacakmış gibiydi. Odadaki her şeyin fazlasıyla farkındaydı ama artık çılgınlar gibi dolu dizgin atan kalbinin sesinden başka bir şey duyamıyordu. "İnsanların ne dediğini biliyor musunuz? Komünistlerin ve Beyaz Çiçekler'in infazının... Buna yok edilemeyen bir başka delilikmiş gibi Beyaz Dehşet diyorlar, *dehşet* diyorlar! Bundan durdurulması *mümkün olmayan* bir şeymiş gibi söz ediyorlar! Ama buna bir son verebiliriz!"

Juliette içine derin bir nefes çekip kendini sesini alçaltmaya zorladı. Bağırdıkça annesiyle babası gözlerini kısıyordu ve bir kere

daha bağırdığı takdirde onu dinlememeye karar verebileceklerinden korkuyordu. Bu iş bitmemişti. Onları hâlâ farklı davranmaya ikna edebilirdi.

"İkiniz de bana hep gücün insanlarda olduğunu söylediniz," dedi sakin konuşmaya çalışarak. "Babam sıradan insanların bize katılmasını şeref duyulacak bir şey haline getirmeseydi, Kızıl Çete çökerdi dediniz. Şimdi ölmelerine izin mi veriyoruz? Milliyetçilerin sendikalaştığından şüphelenilen herkesi katletmesine izin mi veriyoruz? Kan davası adil olmakla ilgiliydi. Şehri ikiye ayıran güçle ve sadakatle ilgiliydi. Bizler *eşitiz*..."

"Beyaz Çiçekler'in evimizi havaya uçurduğu bir zamana dönmemizi tercih ettiğini mi söylüyorsun?" diye lafını kesti Lord Cai buz gibi bir sesle.

Juliette geriye sendeledi. Ciğerlerinde oksijen kalmadığını hissedene kadar göğsü sıkıştı.

"Onu demek istemiyorum." Artık ne dediğini bilmiyordu. Tek bildiği, bunların kesinlikle doğru *olmadığıydı*. "Ama bizler bir katliam gerçekleştirecek kadar alçalmadık. Bir *ölüm emri* verecek kadar düşmedik."

Babası başını diğer yöne çevirmişti ama annesi hâlâ ona bakıyordu. "Sana ne öğretmeye çalıştım?" diye fısıldadı. "Hatırlamıyor musun? Güç insanlardadır ama sadakat dönektir, her zaman değişen bir şeydir."

Juliette güçlükle yutkundu. Demek Kızıl Çete buydu. Yabancılar bir müttefiklik kurmak istediklerinde buna razı gelmişler, parayı onurlarından üstün tutmuşlardı. Politikacılar bir müttefiklik kurmak istediklerine buna da razı gelmişler, hayatta kalmayı her şeye tercih etmişlerdi. Tarih kitapları yeniden yazılırken, değerler kimin umu-

rundaydı? Sonuç olarak tarih kitaplarının her şeyi yeniden yazmasının ne önemi vardı?

"Size yalvarıyorum." Juliette dizlerinin üstüne çöktü. "Beyaz Dehşet'e son verin, Milliyetçilerin geri çekilmesini, Beyaz Çiçekler'in Komünistlerden ayrı tutulmasını isteyin. Bir nüfusu ortadan kaldırmaya hakkımız yok. Adil değil..."

"Sen *adil* olmakla ilgili ne biliyorsun ki?"

Juliette dengesini kaybetti, yana kaydı ve halıya serildi. Babasının ona sesini yükselttiği zamanlar bir elin parmaklarını geçmezdi. Sesini o kadar yükseltmişti ki gerçek gibi bile değildi. Juliette sesin başka bir yerden geldiğinden neredeyse emindi. Leydi Cai bile hızlı hızlı gözlerini kırpıştırıyordu ve elini qipaosunun boyun kısmına götürmüştü.

Juliette annesinden daha hızlı toparlandı. "Bana öğrettiğin her şey," dedi. Ayağa kalktığında bol elbisesinin kenarı dizlerinin etrafına yayıldı. "Birlik olmamız, şerefimizle ilgili olarak öğrettiğin her şey..."

"Duymak istemiyorum."

Juliette sırtını dikleştirdi. "Siz bir şey yapmayacaksanız, ben yapacağım."

Lord Cai tekrar ona döndü. Ya o anda tepedeki ışık titremişti ya da babasının gözleri donuklaşmıştı. Yüzünde tıpkı bir düşmanla karşılaştığı, bilgi alabilmek için birisine işkence etmeye hazır olduğundaki bomboş bir ifade belirdi.

Ama babası şiddete başvurmadı. Ellerini arkasında kavuşturdu ve sesini yeniden alçalttı.

"Hayır, *yapmayacaksın*," dedi. "Derhal bu saçmalıkları kes ve Kızıl Çete'nin vârisi, yakında ülkenin yöneticilerini destekleyecek

olan bir imparatorluğun vârisi olarak kal... ya da hemen bizden ayrıl ve sürgünde yaşa."

Leydi Cai hızla ona döndü. Juliette içine yayılan korku yüzüne yansımasın diye yumruklarını daha da sıktı.

"Aklını mı yitirdin?" dedi Leydi Cai öfkeyle kocasına. "Ona böyle bir seçim hakkı..."

"Ona sor. Tyler'a ne yaptığını sor."

Odaya derin bir sessizlik çöktü. Juliette bir an için yüksek bir yerden düşmeden önce hissedilen hafifliği hissetti, nefesi boğazında buz kesti ve midesi altüst oldu. Sonra babasının sözlerinin önemini, başından aşağı bir kova buzlu su boca edilmiş gibi idrak etti ve bir kez daha kalın halısına serildi. Birden babasının ona Kızılların planlarını anlatmaması mantıklı geldi. Onu Milliyetçilerle yaptığı toplantılara almaması *mantıklı* geldi. Babası bunu ne kadar zamandır biliyordu? Onun bir hain olduğunu ne kadar zamandır biliyordu ve onu yine de yanında tutmuş, her şey normalmiş gibi davranmıştı?

"Onu öldürdüm."

Leydi Cai geri geri giderken, dudakları şok içinde aralandı.

"Onu ve adamlarını vurdum," dedi Juliette. "Ellerimde onun kanıyla yaşıyorum. Roma'nın hayatını onunkine tercih ettim."

Juliette annesine baktı, kaşlarının çatıldığını ve buz gibi bir ifadeye büründüğünü gördü. Babasına baktığında, bakışlarında hâlâ o duygudan yoksun ifade olduğunu fark etti.

"Bir mermi yarası olduğunu söylediklerinde şüphelenmiştim," dedi Lord Cai. "Adamlarının hepsi bir karşılık veremeden öldüğü için şüphelendim çünkü ayaklanmaya katılan işçilerin acımasızca ateş ettiğini biliyoruz. Ancak Tyler'ın Roma Montagov'u bir düelloya davet ettiğiyle ilgili raporlar gelince, şüphelerimin gerçek bir temeli olduğunu anladım."

Juliette yatağının çerçevesine yaslandı, vücudunun tamamı yatak ucunun suntasına çarptı. Söyleyecek hiçbir şeyi yoktu. Kendini savunamazdı çünkü iliğine kadar suçluydu.

"Ah Juliette," dedi Leydi Cai alçak sesle.

Annesinin onu azarladığını mı yoksa ona acıdığını mı bilemedi. Ona karşı hissettiği bir sempatiden değil, bu kadar düşüncesiz olabildiği için hissettiği nefretten kaynaklanan bir acıma hissi.

"Onu cezalandırmayı düşünmedim. Yetiştirdiğim kız buyken, bir açıklama istemeyi de düşünmedim." Lord Cai ceketinin uzun kollarını silkeledi, kırışıklıkları düzeltti. "Onu gözlemlemek istiyorum. Yoldan çıktığı konularda doğru yola sokup sokamayacağımı görmek istiyorum. Juliette benim vârisim, kanım. Tyler'a karşı, düşük seviyeli Kızıllara karşı bile onu korumak istedim."

Babası yatağa yaklaştı ve Juliette bakışlarını ayaklarından kaldırmayınca, çenesini tuttu ve başını kaldırıp gözlerinin içine baktı.

"Ama hainleri cezalandırırız," dedi son olarak. Parmakları mengene gibiydi. "Juliette, Beyaz Çiçekler'in tarafına geçmek istiyorsa gidip onların yanında ölebilir."

Lord Cai elini çekti. Elleri iki yanına düştü ve başka bir şey söylemeden hızla odadan çıktı. Kapı bu ağır sözlere hiç uymayan hafif bir klik sesiyle arkasından kapandı. Bu sözünü çiğnemeyecekti. Babası hayatında verdiği hiçbir sözü çiğnememişti.

"Māma."

Bu sözcük ağzından bir hıçkırık gibi çıktı. Çocukluğunda dışarıda oyun oynarken dizini sıyırdığında, annesi onu teselli etsin diye ona seslendiğinde olduğu gibi titrek bir cıyaklama gibi çıkmıştı sesi.

"Neden?" dedi Juliette. "Neden onlardan bu kadar nefret ediyoruz?"

Leydi Cai ona sırtını dönüp dikkatini yere saçılmış olan eşyalara verdi. Ona dönmeden yerdeki fırçalarla pudraları toplamaya koyuldu ve Juliette'in neden –ya da kimden– söz ettiğini bilmiyormuş gibi sessiz kaldı.

"Bir *nedeni* olmalı," dedi Juliette, öfkeyle dolan gözlerini silerken. "Kan davası geçen yüzyıldan beri tüm şiddetiyle devam ediyor. Ne için savaşıyoruz? Esas sorunu bilmiyorsak, neden kısır bir döngü içinde birbirimizi öldürüyoruz? *Kimse nedenini hatırlamadığı halde* neden Montagovlarla düşman olmaya devam ediyoruz?"

Ama tüm nefretin kaynağı bu değil miydi? Bu yüzden bu kadar korkunç değil miydi?

Asla bir neden olmamıştı. Asla iyi bir neden değildi. Asla adil bir neden değildi.

"Bazen," dedi Leydi Cai fırçaları tuvalet masasına geri koyup, "nefretin beslenebileceği bir anı yoktur. Kendini besleyebilecek kadar güçlenmiştir ve biz buna karşı koymadığımız sürece bizi rahatsız etmez. Bizi zayıf düşürmez. Ne dediğimi anlıyor musun?"

Elbette anlıyordu. Nefrete karşı koymak, yaşam tarzlarını bozan bir şeydi. Nefrete karşı koymak, isimlerini ve miraslarını reddetmeleri anlamına gelirdi.

Leydi Cai ellerini silkeledi ve gözlerinde belli belirsiz bir hoşnutsuzluk ifadesiyle kızının lekelenmiş halısına baktı. Juliette'in yüzüne baktığında ifadesi derin bir hüzne dönüştü.

"Ne yaptığını biliyorsun Cai Junli," dedi annesi. "Beni ikna etmeye çalışma çünkü sen kim olduğunu hatırlayana dek burada işim bitti." Leydi Cai odadan çıktı ve koridorda uzaklaşan ayak sesleri Juliette'in kulaklarında on misli yüksek yankılandı. Juliette tek başına orada durdu ve kapının dışarıdan kilitlendiğini duyarken, boğazından yükselen hıçkırığı engelleyemedi.

"Hiçbir şeyden pişman değilim!" diye bağırdı Juliette. Uzaklaşan ayak seslerinin peşinden gitmek için bir girişimde bulunmadı. Kapısını yumruklamadı, gücünü tüketmedi. Annesinin peşinden giden tek şey sesiydi. "Bir yalanı hatırlamayı reddediyorum! *Size karşı çıkıyorum!*"

Ayak sesleri tamamıyla dindi. Juliette ancak o zaman dizlerini karnına çekti, halının üstünde elinden geldiğince ufaldı, ağladı, hiddetlendi ve elleriyle ağzını kapatıp çığlık attı. Şehir için, ölüler için, sokaklarda nehir gibi akan kanlar için. Bu lanetli aile ve kuzenleri için.

Roma için.

Juliette'in ağzından bir hıçkırık daha yükseldi. Şanghay canavarını öldürdüğünü düşünmüştü. Sapkın bir bilim ve açgözlülükle hayata gelen yeni canavarların peşine düştüğünü düşünmüştü. Yanılmıştı. Bu şehirde diğer şehirlerden çok daha kötü, diğerlerini *besleyen*, orayı içten dışa çürüten ve aç kalana dek asla ölmeyecek olan canavarımsı, farklı bir varlık vardı. Kimsenin nefreti dinmeyecek miydi? Kimse onları besleyen bu kaynağı kesmek için bir girişimde bulunmayacak mıydı?

Yeter.

Juliette içine derin, titrek bir nefes çekti ve gözyaşlarını dindirmeye çalıştı. Gözlerini sildi, dikkatle etrafına bakındı ve elinden alınmamış olan her şeyi bulmaya çalıştı.

"Yeter," diye fısıldadı kendi kendine. "Bu kadarı yeter."

Kalbi ne kadar paramparça olmuşsa da o parçaları geçici olarak, bir sonraki saati atlamak için bile olsa birleştirecekti.

Kızıl Çete'nin vârisi olmadan önce Juliette Cai'ydi.

Ve Juliette Cai bunu kabul etmeyecekti. Yatağına uzanıp başkalarının ona ne yapması gerektiğini söylemesine izin vermeyecekti.

"Kalk ayağa. Kalk ayağa. Tamam... *kalk*." Yumruklarını sıkarak ayağa kalktı. Parmağındaki iplik yağmura, kir toza ve kim bilir başka neye bulandığı için ağırlaşmıştı ama yine de takdire şayan bir güçle parmağından çıkmamıştı.

Yatak odasını temizlemişlerdi. Yastığının altındaki piştovu, giysilerinin arasındaki tabancaları ve kitap raflarına gizlediği bıçakları almışlardı. Kapı gerçekten de kilitliydi ama oraya hapsolmuş değildi. Ne de olsa odasına bitişik olan bir balkon vardı. Camı açıp aşağı atlayabilirdi. Evin içinde dolanıp aşağıdaki partiyi bölemezdi –silahı olmadan bunu yapamazdı– ama kaçabilirdi. Babası bunu ciddi söylemişti. Sürgün bir seçenekti.

Ama ne anlamı vardı? Birlikte kaçabileceği kimse olmadan kaçmanın ne anlamı vardı? Gidecek kimsesi yokken ne anlamı vardı? Roma ya ölmüştü ya da yakında bir Kızıl mermisine kurban gidecekti. Juliette sadece *tek* başına kalmış olan bir kızdı. Güce, bir orduya, bir kaçış yoluna sahip değildi.

Juliette gardırobundan elbiselerinin altında olan kutuyu çıkardı. Kolları elbiselerin boncuklarına sürtündü ve odada boncuklar hafif, müzikal bir çınlama sesi çıkarınca geriye kaydı, sert bir şekilde yere oturdu ve parmakları kutuyu iki yandan sıkıca kavradı.

Kutunun kapağını açtı. Tıpkı hatırladığı gibiydi. İçindeki her şey aynıydı.

Bir poster, bir tren bileti ve bir el bombası.

Tavan arasındaki kırık abajurların ve eski mermi kovanlarının arasında çürüyemeyeceği kadar güzel gözüktüğü için aldığı birkaç şeyi sakladığı kutu uzun süredir açılmamıştı. Kızılların kutuyu açmak akıllarına gelmediği için mi açmadıklarını yoksa el bombasını zarar vermek için kullanmayacağını düşündükleri için mi almadıklarını bilemiyordu.

Juliette el bombasını avcuna aldı. Solundaki tuvalet aynasındaki aksi, hareketlerini taklit etti ve başını kaldırdığında mutsuz ifadesini yansıttı.

"Şu anda onları öldürecek olsam, savaş nasıl ilerlerdi?" diye sordu aynadaki aksine, o soğuk ve boş odada durma noktasına gelmiş olan şehre. "Alt katta kıdemli Milliyetçiler ve savaş generalleri partide eğleniyor. Belki Chiang Kai-shek bile gelmiştir. Bir kahraman olurdum. İnsanları kurtarabilirdim."

Alt kattan kahkaha sesleri geldi. Kadehlerin tokuşturulduğunu, kitlesel katliamı kutlarken kadeh kaldırıldığını duydu. Kan davası yeteri kadar kötüydü ama Juliette'in değiştirebileceğini düşündüğü bir şeydi. Artık inanılmaz boyutlara ulaşmış, olmaması gerektiği kadar büyümüştü. Beyaz Çiçekler'e karşı Kızıllar, Komünistlere karşı Milliyetçiler. Bir kan davasını durdurmak ayrı şeydi ama ya bir içsavaşı? Juliette tüm ülkeye, bir devlet olarak tüm geçmişlerine yayılmış olan bir savaşı durdurmayacak kadar güçsüzdü.

Öncekinden daha yüksek kahkaha sesleri geldi. Yatak odasının zeminine bir patlayıcı atsa, aşağı kat doğrudan zarar görür, oturma odasındaki herkes ölürdü. İçini derin bir tiksinti hissinin kapladığını hissetti. Sergilediği nefret yüzünden şehre lanetler okudu. Annesiyle babasına, çetesine lanetler okudu... Ama kendisi de bir o kadar korkunçtu. Her şeye bir son verebilmek için son bir şiddet eyleminde bulunabilirdi. Bunu yapabilecek kadar öfkeliydi. Artık Kızıl mirası olmayacaktı. Kızıl Çete olmayacaktı. Kendisi de ölürse, yapacağı korkunç şeyin acısıyla, evdeki herkesi öldürmeye karşılık kendinin ve ailesinin yaptıklarıyla yaşamak zorunda kalmazdı.

"Ağlasın bu şehir," dedi öfkeyle. "Bizler artık umut etme, iyileşme ve yardım alma noktasını geçtik."

El bombasının mandalını çekti.

"Juliette!"

Juliette el bombasını sıkı sıkı tutarak hızla arkasına döndü. Bir an için balkonundaki kişinin Roma olduğunu, yine balkon korkuluğuna tırmandığını sandı. Sonra dışarıyı daha net görebildi ve kulaklarının onu yanılttığını, cam kapılarından içeri giren kişinin Roma değil Benedikt olduğunu fark etti.

"Ne yapıyorsun?" dedi Benedikt telaşla içeri girip.

Juliette içgüdüsel bir hareketle geriye gitti. "Asıl *sen* burada ne yapıyorsun?" dedi. "Gitmen gerek..."

"Neden? Kendini havaya uçur diye mi?" dedi Benedikt. "Roma hâlâ hayatta. Yardımına ihtiyacım var."

Juliette bu haberi duyunca o kadar rahatladı ki az kalsın el bombasını düşürecekti ama bombayı tam zamanında sıkıca tutup mandalı geri itmeyi başardı. Gözlerini yumduğunda –evrenin ona bahşettiği bu ufacık lütuf yüzünden derin bir oh çekmişti– o kadar büyük bir minnet hissetti ki gözleri bir anda doldu.

"Yakalanmadığına sevindim," dedi alçak sesle. "Onu kurtaracak biri varsa, o sensin."

"Yapma, *lütfen*."

Benedikt'in ses tonuna o kadar şaşırdı ki gözlerini açtığı anda yine ağlamaklı oldu. Benedikt elindeki el bombasını işaret etti. "Sence buna değer mi? Birkaç Milliyetçiyi havaya uçurmanın ne faydası olabilir? Yeniden toparlanırlar! Beijing'den, Wuhan'dan, bu insanların bulunduğu diğer yerlerden yeni bir lider seçerler. Savaş yine de yaşanır. Anlaşmazlık devam eder."

"Yapmam gereken bir görev var," dedi Juliette titrek bir sesle. "Bir şey yapabilirsem..."

"Bir şey mi yapmak istiyorsun?" dedi Benedikt. "Gidip canavarları havaya uçuralım. Dimitri'yi durduralım. Ama bu mu?" Başparmağıyla kapıyı işaret etti. Dışarıdaki partiden sesler gelmeye devam ediyordu. "Bu kaçınılmaz bir şey Juliette. Bu bir içsavaş ve durdurabilmen mümkün değil."

Juliette ne diyeceğini bilemedi. İki eliyle el bombasını kavradı ve dikkatle baktı. Benedikt uzunca bir süre öyle durmasına, çelişen duygularını hissetmesine izin verdi ve arkasına dönüp bir küfür savurdu. "Önce Marshall, şimdi de sen. Herkes kendini feda ederek ölüyor."

"Marshall mı?"

Benedikt yüzünü buruşturdu. Düşman bölgesine gizlice girdiğini hatırlamış gibi tekrar balkona çıktı ve herhangi bir kıpırtı var mı diye etrafa bakındı. "Dimitri Kızılları yakaladı ve Roma'yla Alisa'yı rehin aldı. Marshall da onları kurtarmaya çalışırken yakalandı. Geriye sadece ikimiz kaldık. Gerçekten de çok vaktimiz yok Juliette."

"Dimitri işçileri yeniden topladı mı?" diye sordu Juliette, kalp atışları kulaklarında gümlerken.

"Evet," dedi Benedikt. "Bu noktada, Dimitri'nin hâlâ Beyaz Çiçekler'in başına geçmek isteyip istemediğini bilmiyorum. Bütün gangsterler öldürüldüğü, hapse tıkıldığı ya da şehirden kaçtığı için Komünistler arasında bir güç karargâhı inşa etmekle meşgul."

"O halde neden Roma'yı rehin aldı? Montagov soyuna bir son vermek istiyorsa..."

"Sembolik bir eylem olduğunu düşünüyorum. Gangsterlere ölüm. Emperyalistlere ölüm. Şehirdeki yabancı etkilere ölüm. Milliyetçiler işçileri yok etmeden önce şehirde işçiler için son bir savaş çığlığı olarak halka açık bir infaz. Sonra Dimitri ve canavarları, Komünistlerin kalanıyla güneye kaçacak ve savaş tüm şiddetiyle devam edecek."

Juliette içine titrek bir nefes çekti. Bu iş nasıl sona erecekti? Lourens şehrin su kaynağına aşıyı karıştırabilirdi ama ya ülkenin kalanı ne olacaktı? Dünyaya ne olacaktı? Dimitri Komünistlerle birlikte kaçarsa, ele geçirdiği ordular, para ve *canavarlarla* edindiği güçle sarhoş olursa, sınır ne olurdu? Bunlar hangi noktada sona ererdi?

"Bak," dedi Benedikt, Juliette'in paniğini balkondan içeri süzülen sesiyle bölerek. "Her halükârda, onları kurtarabileceğimizi düşünüyorum. Roma, Marshall ve Alisa... Onları Dimitri'den kurtarabilir ve kalıcı olarak şehirden kaçabiliriz. Ama bana yardım etmen gerek."

Juliette hemen evet demek üzereydi. Ama harekete geçmekte çok zorlanıyordu.

Biz hainleri cezalandırırız. Juliette, Beyaz Çiçekler'in tarafına geçmek istiyorsa gidip onların yanında ölebilir.

Yeni bir gelişme değildi bu. Beş sene önce, Bund'daki o rüzgârlı günde Roma Montagov'la arkadaş olduğunda bir haine dönüşmüştü. Onu bıçaklamayı her reddettiğinde bir haine dönüşmüştü. Kendi kuzenini öldürmeden çok önce bir haine dönüşmüştü çünkü sadakat fazlasıyla gaddar olmak anlamına geliyorsa, bunu yapamazdı.

Ailesi onun için yas tutardı. Onun var olmayan bir versiyonu için yas tutardı.

"İkinizi de çok seviyorum," diye mırıldandı, "ama beni *öldürüyorsunuz.*"

Benedikt başını içeri uzattı. "Ne dedin?"

"Hiçbir şey," dedi Juliette kendine gelerek. "Seninle geleceğim."

"Tamam." Benedikt bu ani fikir değişikliğine şaşırmış gibiydi. Juliette etrafına bakınırken, odasına son kez bakarken onu izledi. "Elinde hâlâ... şey var..."

Juliette el bombasının mandalını geri itti. Onu dikkatle ayakkabı kutusuna koydu ve tekrar dolabına gizledi. Ama dolabının kapağını kapatmadan önce parıltılı elbiselerinden birini aldı.

"Önce üstümü değiştireyim. Uzun sürmez."

Benedikt dikkat çekecek bir elbise seçimine onay vermiyormuş gibi yüzünü buruşturdu ama Juliette gardırobundan bir palto alıp ona meydan okurmuş gibi kaşını kaldırınca Benedikt, "Balkonda bekliyorum," dedi.

Juliette'in saçlarını kurutması uzun süre aldı ama sağanağa yakalanmıştı ve giysileri hâlâ üstüne yapışmış durumdaydı. Elbisesini çıkarmaya çalışırken biraz telaş etmiş olabilirdi çünkü halıya *pıt* diye bir şey düştü. Bir düğmesini mi koparmıştı? Pullardan biri mi düşmüştü?

Gözlerini kısarak yere baktı. Hayır, mavi bir şeydi. Bu... değerli bir taş gibi parıldayan ufak bir *haptı*. Yanında ise süzülerek yere düşen bir kâğıt parçası duruyordu.

"Aman Tanrım," diye mırıldandı Juliette notu açarken. Bai Tasa yolda elini sırtına koymuştu. Bunları çaktırmadan cebinden çıkarmıştı. Sonra da elbisesinin cebine sokmuştu.

Dikkatli kullan. –Lourens

Bai Tasa bir Beyaz Çiçek casusuydu.

Onun aklını yitirmek üzere olduğunu düşünen Benedikt'i endişelendirmemek için şaşkınlıkla boğazına kadar yükselen kahkahayı bastırdı. Hapı alıp dikkatle inceledi. Yeni elbiseyi giydikten sonra hapı kuru ve temiz cebinin en dibine koydu ve üstünü değiştirirken yere düşmeyen şeyleri de aynı cebe aktardı: ufak çakmağı ve bir fir-

kete. O kadardı. Üstündeki giysilerden ve beline bir kuşak bağladığı kalın paltosundan başka yanında silah ya da değerli eşya yoktu.

Hızla balkona çıktı. Benedikt pür dikkat ifadesiyle ve Juliette'in kalbini sızlatacak kadar Roma'ya benzeyen yüzüyle dönüp ona baktığında, saçları rüzgârda dalgalanıyordu.

"Gidelim."

Kırk Altı

"Dimitri infazın gece vakti gerçekleştirileceğini söyledi. O yüzden çok vaktimiz kalmadığını düşünüyorum."

Juliette yumruklarını sıkarak gri göğe baktı. "Evet ama planının işe yaraması için canavarların tam olarak nasıl dönüştüğünü öğrenmemiz gerek. Sadece şansımızın yaver gideceğine güvenemeyiz. *Koş!*"

Juliette yolda hızla koşmaya başladı, tramvayın ışığında askerler onu görmeden bir ara sokağın ağzından diğerine ilerledi. Benedikt de hemen peşinden gidiyordu ama yürümeye başladığında, ikisi birlikte dar bir geçitten geçerken yüzünü buruşturdu.

"Yaralı mısın?"

"Bileğimi burktum ama sorun değil. Canavarların suyla dönüşüm geçirdiğini bildiğimizi sanıyordum."

Juliette ara sokağın sonuna vardıklarında eğilip kulak kesildi.

Askerler sol tarafta devriye geziyordu ama sağdaki yol daha dar bir geçide açılıyordu. Orası onları güvenli evden daha uzaklara götürecekti ama yakalanmaktan daha iyi bir seçenekti. Acele etmesi için Benedikt'e el salladı.

"Biliyor muyduk?" dedi Juliette. "Trende bir adamın yüzüne bir şey çarptığını gördüm. Bu canavarların ilk canavarlardan farklı olduğunu biliyorum ama Paul bile en sonunda Qi Ren'in dönüşümü için ne kadar su gerekli olduğu konusunda değişiklikler yapmayı başardı. Yeni canavarlar dilediklerinde dönüşüm geçiriyorlar. Buna bahse girerim."

Zaten bu yüzden Rosalind'i kurtarmak ve bildiklerini öğrenmek için güvenli eve gidiyorlardı. İlk seferinde doğru soruları sormamışlardı, sonra da General Shu'nun gelişiyle sorgulamayı tamamlayamamışlardı. Juliette artık ne yapacağını biliyordu; ihanetiyle ilgili duygularını bir kenara atıp bir yanıt almaya kararlıydı.

"Su değilse ne o zaman?" diye sordu Benedikt.

Juliette iç çekti. "Hiçbir fikrim yok. Ama dahası var, bunu hissedebiliyorum."

Benedikt'in planı o kadar garipti ki işe yarayabilirdi. Roma, Alisa ve Marshall halkın önünde infaz etmeye götürülüyorlarsa, bir kalabalığın toplanabileceği açıklık bir alan olmalıydı. Ama ciddi bir devrimden sonra şehirde insanların toplanabileceği o kadar az yer kalmıştı ki olası tek yer silahlı işçilerin koruduğu Zhabei'ydi.

Komünist kuvvetleri –ve işçileri– Dimitri'yi izliyordu çünkü onlara para ve silah temin ediyordu.

Ama bunları nereden bulduğunu bilmiyorlardı. Şanghay'daki çetelere şantaj yapmak için canavarları kullandığını ve bu canavarları kontrol ettiğini bilmiyorlardı. Şanghay halkı büyük bir cesaretle bir devrimde savaştığı halde hâlâ onun canavarlarından *korkuyordu*.

"Ortalığı karıştıracağız," dedi Benedikt. "Canavarlar insan olarak gözcülük yapıyor olmalı. Dimitri onları ortaya çıkarma fırsatını kaçırmayacaktır. Milliyetçiler neler olduğunu anlarsa diye fazladan korumaya ihtiyacı var ama onların da insanların arasına karışması gerekiyor. Hepsini dönüşüm geçirmeye zorlarsak, oradaki siviller panik içinde kaçışır. Koşmaya başlarlar, silahlı işçilerle burun buruna gelirler ve herkesin dikkatini bizim içeri girip mahkûmları kurtaracağımız ve kaçacağımız kadar dağıtırlar."

Ama ya bu plan işe yaramazsa?

"Geldik."

Juliette duraksadı. Sokakta kimseyi görmediği bir anda gizlendiği yerden çıkıp güvenli ev binasına yaklaştı. Tuhaftı; orayı son gördüğünden beri çok farklı gözüküyordu ama aslında hiçbir şey değişmemişti. Sürekli olarak değişen şey şehirdi.

"Devam et," dedi Benedikt.

Juliette düşüncelerinden sıyrıldı. Orada durup kapıya bakmanın bir anlamı yoktu. Kapı koluna uzanıp kapıyı açtı

Daireye ışık dolarken Rosalind hemen doğruldu ve hızlı hızlı gözlerini kırpıştırdı. İki gündür hiçbir şey yemediği ve içmediği için bitkin gözüküyordu. Juliette bu manzaraya dayanamadı ama oraya kuzeninden zorla bilgi alabileceğini düşünerek mi gitmişti?

Rosalind'in sandalyesine yaklaştı. Hiçbir şey demeden bağlarını çözmeye koyuldu.

"Neler oldu?" diye sordu Rosalind çatlak bir sesle. "Ateş sesleri duydum. Peş peşe ateş sesleri geldi."

Juliette düğümlerden birini çözemedi. Elleri titriyordu. Benedikt omzuna dokununca geri çekildi ve düğümü çözmeyi ona bıraktı.

Güvenli ev fazla karanlıktı. Pencere çerçevesine çakılmış tahta

panellerden birini sert bir şekilde çekti ve tahta kırılınca içeriye üçgen biçiminde, silikleşen gri ışık doldu. Yakında güneş batacaktı. Hava kararmak üzereydi.

"Temizlik başladı," dedi Juliette boğuk bir sesle. "İşçiler toplanıp protesto yürüyüşü yapmayı başardı. Milliyetçiler onlara ateş açtı. Cesetler henüz kaldırılmadı."

Rosalind bir şey demedi. Juliette arkasına döndüğünde kuzeni bitkin gözüküyordu.

"Ya Celia?"

Juliette bu isim değişikliğini beklemediği için şaşırdı. Ama bunun duruma uygun olduğunu düşündü. Kathleen asla işçilerin arasına katılmazdı. Bunu yapabilecek kişi sadece Celia'ydı.

"Bilmiyorum. Onun nerede olduğunu bilmiyorum."

İlk düğüm çözüldü. Rosalind sol omzunu oynatabildi.

"Juliette," dedi Benedikt. Artık işe koyul, diyor gibiydi.

Juliette duvarın önünde volta atarken ellerini saçlarının arasına daldırdı. Hareket ederken boynunu okşayan bu düz saç modeline alışık olmadığından saçlarını çekiştirdi.

"Seni serbest bırakacağız," dedi. "Ama canavarlarla ilgili olarak bildiğin her şeyi öğrenmek istiyoruz."

Düğümler çözülürken, Rosalind sağ kolunu da bağların arasında çıkardı. Tüm enerjisini yitirmişti. Bağlar yere düşerken, telaş edecek ya da heyecanlanacak kadar bile gücü kalmamıştı.

"Sana verebileceğim bir bilgi olsaydı, şu ana kadar vermez miydim sanıyorsun?" dedi. "Artık bir şeyler gizleyerek kazanabileceğim hiçbir şey yok. Dimitri beni sadece Kızıllar hakkında bilgi vermem için kullanıyordu. Bize şantaj yapmaya karar vermeden çok önce beni kullanmaya başlamıştı."

"Onun işleriyle hiç ilgilenmediysen bile bir şeyler fark etmişsindir," dedi Benedikt bu yanıtı kabul etmeyerek. Ayak bileğindeki bağı sert bir şekilde çekince Rosalind yüzünü buruşturdu. "Bu iş nasıl başladı? Dimitri kontrolü ele geçirdiğinde canavarlar çoktan aktif miydi?"

"Hayır," dedi Rosalind. "Konak böcekleri o dairede buldu. Beş tane devasa böcek bir sıvının içinde yüzüyordu. Dimitri'nin hastalığı bulaştırması için Fransızları *ben* ikna ettim." Gözlerini sımsıkı yumdu. "Dimitri bunun bir seferberlik olduğunu söyledi. Kitlesel ölümler, karmaşa olmayacaktı. Sadece güç elde etmek için bir taktik olarak kullanacaktı."

"Açıkçası o kısmı bir yalan değildi," dedi Juliette alçak sesle. Dimitri'ye kandığı için Rosalind'i suçluyordu. Ona kandığı için Rosalind'e acıyordu. Kızıl Çete de her gün şiddetle iç içeydi. Bu tür bir ortamda yetiştirildiğinizde –yakınlarınız size sadakat uğruna olduğu sürece kan dökülebileceğini söylediğinde– ailenizin dışından bir kişiyi sevdiğinizde, çizgiyi nerede çekmeniz gerektiğini nasıl bilebilirdiniz?

"Peki böcekler," diye devam etti Benedikt. "Konaklara mı yerleştiler?

Juliette öne eğilip ellerini dümdüz masaya dayadı. Qi Ren'de de aynı şey olmuştu. Bir konak böcek vücuduna yerleşmişti. Ona bir canavara dönüşme becerisi vermişti.

"Boyunlarına yapışıp doğrudan vücutlarına girdiler," diye fısıldadı Rosalind.

"Sonra nasıl eski hallerine döndüler?" Yanıtını öğrenmeleri gereken en önemli soru buydu. "Dönüşümü nasıl tetiklediler?"

Rosalind'in bağlarının hepsi yere düştü. Artık kollarını ve bacak-

larını oynatabildiği halde sandalyeden kalkmadı; dirseklerini dizlerine yasladı ve başını ellerinin arasına aldı. Birkaç saniye, bir heykel gibi kıpırdamadan oturdu.

Sonra birden başını kaldırdı. "Etanol."

Juliette gözlerini kırpıştırdı. "*Etanol* mü? Bu... Alkol mü?"

Rosalind ağır ağır başını salladı. "Böcekler bulunduğunda, içinde yüzdükleri sıvı buydu. Onları dışarı çıkaran şey de bu. Fransızlar en çok alkol kullanıyorlardı. Birkaç damla yeterli oluyordu; konsantre olmasına gerek yoktu."

Benedikt hızla arkasına dönüp Juliette'e baktı. "Yeteri kadar alkolü nereden bulacağız? Biraz bile nereden bulacağız?"

Restoranlar kapalıydı. Kabareler kapalıydı. Demir sürgülerle ve zincirlerle kilitlenmemiş olan yerler yağmalanıp soyulmuştu.

"Alkol bulmamıza gerek yok," dedi Juliette. Tahta paneli çıkardığı yerden sokağa baktı. "Araba benzini de aynı işi görür."

Uzaklardan ani bir çığlık gelince Juliette irkilip elini kalbine götürdü. Rosalind de ayağa fırladı ama ses kesilmişti. Rosalind ne yapacağını bilemiyormuş gibi sandalyesinin yanında dikildi. Bakışlarındaki acıyı dile getiremeyecek kadar gururluydu. Henüz gözlerini Juliette'in gözlerinden kaçırıp iyiymiş gibi davranacak kadar duyarsız değildi.

"Git Rosalind," dedi Juliette alçak sesle. "Birkaç saate kadar sokaklar daha da karışacak."

Rosalind dudaklarını birbirine bastırdı. Elini yavaşça ensesine götürüp kolyesini çıkardı ve masaya koydu. Kolye cılız ışıkta mat gözüküyordu. Bir metal parçasından başka bir şey değildi.

"Kızıllara söyledin mi?" diye sordu Rosalind. Sesi çok hafif çıkıyordu. "Onlara yeni canavarlardan benim sorumlu olduğumu söyledin mi?"

Juliette'in bunu söylemiş olması gerekirdi. Bunu yapacak kadar zamanı ve fırsatı olmuştu. Rosalind'in sevgilisinin ve şantajcının Dimitri olduğunu söylemiş olsaydı, Rosalind'in Kızıl Çete'ye karşı işlediği suçlar kan davası casusluğundan çok daha ciddi olurdu.

"Hayır."

Rosalind'in yüzü ne düşündüğünü ele vermiyordu. "Neden?"

Çünkü söylemek istememişti. Çünkü bunu kabul etmek istememişti. Çünkü yalan söylemek ve bir şeyler gizlemek o kadar büyük bir alışkanlık haline gelmişti ki bir yalan daha söylemenin ne zararı vardı?

Juliette gözucuyla Benedikt'in onu izlediğini görebiliyordu. "Git Rosalind," dedi tekrar.

En sonunda Rosalind gitmesi gerektiğini anladı ve kapıya doğru yürüdü. Tam kapı kolunu tutmuştu ki arkasına bakıp güçlükle yutkundu.

"Bu seni son görüşüm mü olacak?"

Alçak sesle sorduğu bu soru o kadar çok şey ima ediyordu ki. Rosalind eve mi gidecekti? Yaptığı her şeyden, *ona* yaptıkları her şeyden sonra dönebilir miydi?

O dönerse, *Juliette* bir daha dönebilir miydi?

"Bilmiyorum," dedi Juliette dürüstçe.

Rosalind birkaç saniye daha ona baktı. Gözleri dolmuş gibiydi. Ya da belki de Juliette öyle olduğunu umut etmişti. Belki de Juliette'in gözleri dolmuştu.

Rosalind başka bir şey demeden gitti.

Yağmur hafifledi, sonra kesildi ve son damlaları tatsız bir sonu anlatırmış gibi cesetlerin üstüne düştü. Cesetlerin soluk elleri birbir-

lerinin üstüne düşmüştü ve kırışan derilerinden yayılan leş gibi bir koku havaya sinmişti.

Celia ölü mü sağ mı olduğundan emin değildi. Müthiş bir acının altına gömülmüş, kıpırtısız cesetlerin altında kalmıştı. Vücudunun her yanı sızlıyordu ama düşünceleri öylesine kopuktu ki bir mermi yarası yüzünden mi yoksa sadece içini kaplamış olan derin üzüntüden mi öyle olduğunu bilmiyordu; aptal katliamın ona zarar vermeyeceğini, şiddetin sadece kitlelerden kaynaklanabileceğine inanmıştı. En sonunda onlardan biri olmayı başarmış gibiydi. Bir Kızıl asla bu şekilde acı çekmezdi. Bir Kızıl işi hızla bitirir, ilk mermilerden birinin isabet ettiği Bay Ping gibi davranırdı ya da o tür bir karmaşadan uzak dururdu.

Geriye ne kaldı? diye düşündü Celia.

Derken biri onu çekiştirdi. "Seni buldum. Seni buldum."

Celia başını çevirdi ve gömüldüğü yerin karanlığında gözlerini açtığında parlak bir ışıkla karşılaştı: Tepesinde yanan bir sokak lambası vardı. Görüşü netleşmeden önce, onu oradan çıkarmaya çalışan siluetin bir melek, onu savaşın dehşetinden kurtarmak için gelen bulanık gözüken bir varlık olduğunu sandı. Derken yan tarafında keskin bir ağrı hissetti, zihni birden açıldı ve çenesini kaldırdı. Onu kurtarmak için gelen varlık bir melek değildi.

Kız kardeşiydi.

"Buraya nasıl gelebildin?" diye sordu Celia güçlükle.

Rosalind'in yüzü ışığın altında parıldayan gözyaşlarıyla kaplıydı ama Celia'yı cesetlerin altından çıkarıp duraksadığında yeniden ağlamaya başladı. Celia'nın omuzlarını yokladı, yaralanıp yaralanmadığını anlamaya çalıştı. Bir yara almıştı: Yan tarafında giderek büyüyen bir kan lekesi vardı.

"Bunu nasıl sorabilirsin?" diye sordu burnunu çekerek. "Herkesin bir katliam yaşandığını söylediği sokağa koştum. Seni aramak için geldim."

Celia hissettiği acıya dayanmaya çalıştı ve Rosalind onu ayağa kaldırmak için kollarından çektiğinde itiraz etmedi. Ağırlığını bacaklarına vermeyi başaramadan sallandı ama Rosalind onu sıkı sıkı tutup destek oldu. Başı döndüğü halde Rosalind'in bileklerindeki koyu renkli kırmızı izleri fark etti.

"Yürüyebilecek misin?" diye sordu Rosalind. "Gel. Biraz daha burada kalırsak, kan kaybından öleceksin."

Celia bir ayağını diğerinin önüne attı. Güçlükle, sendeleyerek yürüdü ama yine de çaba sarf etti.

"Teşekkür ederim jiějiě." Rüzgâr yüzüne estiğinde, yanaklarına bulaşmış olan kandan mı yoksa kendisi de ağlamaya başladığı için mi soğukluk hissettiğini bilemedi. "Benim için geri geldiğin için teşekkür ederim."

Rosalind onu daha sıkı tuttu. Celia sallanırken, bilinci gidip gelirken durmadan yürümeye devam etti.

"Paris'i düşünmeni istiyorum," dedi Rosalind emir verir gibi. Celia'yı uyanık tutmak, duyuları güçsüz düşerken bile odaklanmasını sağlamak için söylemişti bunu. "Gizlice içki satan dükkânları, uzaktan görünen ışıkları düşün. Dünyanın bu kadar karanlık olmadığı bir zamanda, onları yine gördüğünü düşün."

"Böyle bir zaman olacak mı?" diye fısıldadı Celia. Bulanık görmeye başlamıştı.

Görüş alanı daraldı, renkler silindi her şey monokrom hale geldi.

Rosalind boğuk bir ses çıkardı. İleride gümüş rengi bir bina parıldıyordu ve Rosalind onu sendeleye sendeleye, adım adım oraya

götürüyordu. Rosalind'in dünyaya verdiği sessiz sözdü bu. Kız kardeşinin bir gün daha yaşamasını sağlayacaktı. Kız kardeşinin, her biri ufukta doğan bütün günleri ve daha fazlasını görmesini sağlayacaktı.

"Gerçek olmayan bir aşk uğruna hepimizi mahvettim," diye fısıldadı Rosalind. "En azından seni hâlâ kurtarabilirim."

Kırk Yedi

Güneş batıyordu.

Zhabei'de sokaklar yine insanlarla dolmaya başladığı için Juliette ve Benedikt kalabalığın ve dönüp onlara bakmayan askerlerin arasından hızla geçmekte zorlanmadı. Milliyetçiler diledikleri kadar bu şehri kilit altında tutabilirdi ama orası her zaman fazla kalabalık, hareketli bir yerdi ve en ufak bir karmaşa olduğu duyulduğu anda insanlar sokaklara akın ederdi. Halka açık infazla ilgili haber yayılmıştı. Şehirde politik rüzgâr hangi yöne eserse essin, haberler bir gösteri izlemek isteyen işçiler ve siviller arasında hızla yayılırdı. Tek mesele, Kuomintang'ın da haberi duyup duymadığıydı. Dimitri Voronin'in tutuklanıp hapse tıkılması güzel olurdu ama Juliette Milliyetçilerin gelmeyeceğini umuyordu. Çünkü geldikleri takdirde Montagovlar da Dimitri'yle tutuklanır ya da vurulurdu.

"*Sadece* bir tane mi vermiş?" diye sordu Benedikt nefes nefese.

İkisi aynı anda yere devrilmiş olan bir çekçeğin etrafından dolandılar; Juliette soldan, Benedikt sağdan dolandı ve yine yan yana gelip yürümeye devam ettiler. İleride bir ışık parıldıyordu. Bir kavşakta kalabalık toplanmaya başlamıştı.

"Sadece bir tane," dedi Juliette hafifçe cebine vurarak. "Sanırım yeteri kadar hızlı bir şekilde daha fazla üretmeyi başaramadı."

"Bize bir şey verdiği ama yeteri kadar vermediği için Lourens'a lanet olsun," diye homurdandı Benedikt. O da ilerideki manzaraya baktı. "Şu soruya yanıt vermemiz gerek. Ortalığı karıştırmak için canavarları kullanmamız gerek... ama ya böcekleri salarlarsa? O kadar kısa mesafeden anında ölüm anlamına gelir bu."

Güvenli evden çıktıklarından beri Juliette de bunu düşünüp duruyordu ama yavaş yavaş aklında bir fikir belirmeye başlamıştı. Bir kere daha bulutlara baktı ve çürük rengi gibi koyu mor bir ton aldıklarını gördü. Zhabei'nin derinliklerine girdikçe etraflarındaki dükkân vitrinleri de değişti, daha pespaye, bakımsız bir hal aldı. Yabancıların etkisi silindi, gösterişli yerler azaldı.

"Aklıma bir fikir geldi," dedi Juliette. "Ama biraz acele edebilir miyiz? Birkaç sokak ileride bir itfaiye istasyonu var."

Hızla yürümeye devam ettiler. İtfaiye istasyonuna vardıklarında –kararan gökyüzünün altında kırmızı kiremitli çatısı donuk gözüküyordu ve düz girişinin etrafında dört tane kapıyı andıran kemerli geçit vardı– içeride malzemeler olduğu halde terk edilmiş olduğunu görüp şaşırdılar. Belki de kamu tesislerinde nöbet tutması istenen askerler başka bir yere yollanmış, şehrin dört bir yanında bir düzine ufak yangın varmış gibi çıkan karmaşayı bastırmaları istenmişti. İçsavaş yaşıyorlardı. Komünistler gizlendikleri yerlerden köstebekler gibi çıkıyordu; Milliyetçilerse şehrin kontrolünü kaybetmemek için can havliyle onları püskürtmeye çalışıyordu.

Juliette hızla istasyona girdi ve ihtiyaç duydukları şeyi aramaya başladı. Ayak sesleri mantar döşemede yankılandı. Benedikt daha ağır hareket ederken ve etiketli rafları incelerken, Juliette ikinci kata göz atmak için ufak itfaiye araçlarından birinin üstüne çıktı. Görebildiği kadarıyla tırabzanların arkasında pek bir şey yoktu.

"Bir lanet silah bile bulamıyorum," dedi Juliette öfkeyle. "Bir balta bile yok. Üstelik bir itfaiye istasyonundayız."

"Her şey yolunda giderse bir silaha ihtiyacın *olmayacak*."

Benedikt yanına gelip ne bulduğunu gösterdi. Koluna bir hortum sarmıştı ve elinde Juliette'in benzinle dolu olduğunu tahmin ettiği iki testi vardı. "Bunları oraya nasıl taşıyacağız?"

Juliette arabanın tepesinden yere atladı. Sonra yine arabaya baktı. "Bunu sürebilir misin?"

"Hayır," dedi Benedikt hemen. "Ben..."

Juliette çoktan yolcu tarafının kapısını açmış, paneldeki marş düğmesine basmıştı bile. Aracın motoru bir anda çalıştı. Dışarıda hava giderek kararırken, farlar parlak bir ışık açtı ve önlerindeki yolu aydınlattı.

"Benzini arka tarafa koy," dedi Juliette. "Ve direksiyonun başına geç."

"Riskli bir fikir bu."

"İyi bir fikir. Buna karşı çıkamazsın yoksa geride kalırsın."

Benedikt ona sürücü koltuğundan ters bir bakış fırlattı ve pedala bastığında araç yolda ağır ağır ilerlemeye başladı. Kalabalığın toplandığı kavşağa neredeyse varmışlardı. Artık gece olmuş, karanlık çökmüştü; gaz lambalarıyla ve meşalelerle aydınlatılmış olan sokaklar, insanların arasında koyu turuncu renkli kor taneleri gibi gözüküyordu.

"Güvende olmalarını garantileyecek," dedi Juliette. "Bunu sen söylemiştin... Bu infaz sembolik. Dimitri Roma'nın peşinde. Alisa'dan bir çıkarı yok. Marshall'dan da öyle. Roma'dan sonra... burada dur, burada dur. Daha fazla yaklaşamayız."

Benedikt frene basıp aracı durdurdu. Biraz daha ileri gittikleri takdirde kalabalık onları görecekti.

"Roma'dan sonra," diye devam etti Juliette alçak sesle, "sadece ben varım."

Soylu gangster ellerinde ölecekti. Şanghay'da yeraltı dünyasının iki imparatorluğu da –bu şehrin sermaye ve dış ticaretle, hiyerarşiyle ve nepotizmle ayakta kalmasını sağlamış olan ailelerin vârisleri– çökmüştü ve onun mermileriyle infaz edilecekti. Kaçıramayacağı kadar muhteşem bir fırsattı. Dimitri'nin geri çeviremeyeceği kadar iyi bir fırsattı. Juliette buna güveniyordu.

"Bir terslik olduğunu anlayacak."

"Evet," dedi Juliette. "Ama çok geç olacak."

Marshall ve Alisa'ya karşılık kendini teklif edecekti. Onlar oradan uzaklaştığında, Benedikt canavarları aktif hale getirecekti, Juliette Roma'ya Lourens'ın aşısını verecekti ve bütün böcekler serbest kalsa bile güvende olacaklar, kaçacaklardı. Plan böyleydi.

Tereyağından kıl çeker gibi olacaktı.

Juliette paltosunu çıkarıp aracın zeminine fırlattı. Kapıya uzandığında Benedikt birden onu bileğinden yakaladı.

"O güvende olacak," dedi Juliette onun bir şey söylemesine izin vermeden. "Öncelik Marshall ve Alisa'da."

Benedikt başını salladı. "Sadece dikkatli olmanı söyleyecektim." Juliette'in bileğini bıraktı ve arabanın arkasında hortumun durduğu yere baktı.

Juliette içine derin bir nefes çekip araçtan indi. Sokak yokuş aşa-

ğı ilerliyordu. Yürümeye başladığında açı, ufak kalabalığı ve neyin etrafında toplandıklarını kusursuz bir şekilde görebilmesini sağladı: Roma elleri arkasından bağlanmış bir halde belinden tahta bir direğe sağlanmıştı.

Juliette sadece gözlerini bu manzaradan, Alisa'yı direğe bağlamak için son bir düğüm atan Dimitri'nin emri altındaki silahlı işçilerden ayırmadan bir ayağını diğerinin önüne atarak yürümeye devam edebildi. Tahta direklerin nereden geldiğini merak etti. Onca şey arasından aklından bu geçti: Direklerin yere mi çivilendiğini yoksa yolun ortasından geçen tramvay raylarının arasına mı sıkıştırıldığını düşündü.

Oraya toplanmış kalabalığı gözden geçirdi. Büyük bir kalabalık değildi; çok büyük bir kalabalık toplanamazdı çünkü gürültü yakınlardaki askerlerin dikkatini çekerdi. Olsa olsa yirmi, belki biraz daha fazla insan vardı ama Dimitri'nin yapacağı iyi işle ilgili haberi yaymak için yirmi kişi yeterdi. Silahlı işçiler, askerler yaklaşabilir diye tüfeklerini etrafa doğrultmuş bir şekilde kalabalığın etrafında dolanırken, insanlar meraklı ve rahat gözüküyordu.

Juliette kalabalığın dışında onları trene kadar takip etmiş olan Fransız adamı gördü. Fransız Beyaz Çiçek'ti. Nabzı hızlanmaya, vücuduna bir adrenalin akımı yollamaya başladı ve soğuk rüzgâr kolsuz elbisesinin üstüne eserken bile onu ılık tuttu.

Juliette paltosunu kasıtlı olarak çıkarmıştı. Kalabalığa yaklaştığı an parıltılı, boncuklu elbisesiyle onu tanımalarını istiyordu.

İstediği oldu.

Benedikt'in elini çabuk tutması gerekiyordu ama elleri ter içinde kaldığı için zorlanıyordu. Hortumu ucundan tutup gerdi, sonra çatı-

ya yerleştirdi ve aşağıdaki kalabalığa doğrulttu. Galonlarca benzin çalmışlardı. Bu konuda cömert davranabilirlerdi. Ama işe yaraması gerekiyordu. Benzinin çok ama çok uzun bir hortumdan geçmesi gerekiyordu ve bu işi mahvedemezdi.

Çok şey buna bağlıydı.

"Tamam," diye mırıldandı Benedikt. Her şey tamam gibiydi. Juliette sokağın ilerisinde kalabalığa ulaşmış, kollarını havaya kaldırmış, bir dua gibi kalabalığın arasında fısıldanarak tekrarlanan ismini duymazdan geliyordu.

"Silahsızım," diye seslendi.

Benedikt çatının ucundan geriye gitti, hızla binaya girip araçtaki benzini almak için döndü. Senelerdir Tanrı'ya yalvarmamıştı ama o gün dua etmeye başlayacaktı.

"Bu..."

Juliette ağır ağır ellerini havaya kaldırdı ve silahsız olduğunu gösterdi.

"Silahım yok," diye seslendi. Kalabalık sessizleşti.

Dimitri her ne anlatıyorsa yarım kaldı ve buz gibi bir ifadeyle ona baktı. Yanındaki Roma donakalmıştı. Ne konuştu ne de dehşet içinde Juliette'in ismini haykırdı. Juliette'in bir şey yapmaya çalıştığını anlamıştı.

"Nedense buna inanmakta zorlanıyorum," dedi Dimitri. Elini salladı. En yakınındaki silahlı işçi tüfeğini Juliette'e doğrulttu.

"Üstümü ararsanız, silahım olmadığını görebilirsiniz. Sadece canıma sahibim. Bunu değiştokuş etmek istiyorum."

Dimitri bir kahkaha patlattı. Gülerken başını geriye attı ve Roma'nın

şaşkınlık dolu sesini ve Marshall'ın kafa karışıklığıyla mırıldandığı sözleri bastırdı.

"Bayan Cai, değiştokuş yapma gücüne sahip olduğunuzu nereden çıkarıyorsunuz?" diye sordu Dimitri tekrar ona dönüp. "Şu anda vurulmanız için emir verebilirim..."

"Sonra ne olacak?" dedi Juliette. "*Juliette Cai, Şanghay Prensesi sıradan bir işçi tarafından vurulup öldürüldü.* Ders kitapları devrimle ilgili olarak bundan kesinlikle söz edecektir. Ben size kocamla yan yana hayatımı teklif ediyorum ama bunu kabul etmiyorsunuz, öyle mi?"

Dimitri başını hafifçe yana eğdi. Juliette'in sözlerini kafasına o anda dank etti.

"Yani..."

"Kendi canımı Roma'nınkine karşılık teklif etmiyorum," dedi. "Marshall Seo ve Alisa Montagova için teklif ediyorum. Onları bırakın. Bu anlaşmazlığa bulaşmalarına gerek yok."

"Ne?" diye bağırdı Marshall. "Juliette, aklını yitirmiş olmalısın..."

En yakındaki işçi tüfeğini Marshall'ın ensesine dayayıp onu susturdu. Bu arada Dimitri'nin bakışları rehinelerine kaydı ve teklifi düşünürken hafifçe kaşlarını çattı. Juliette'in teklifine tam olarak inanmamış gibiydi. Belki de Juliette bu işi kıvıramamıştı.

Roma'yla göz göze geldi. O da ona inanmamış gibiydi.

Belki de Dimitri'yi ikna etmenin tek yolu, önce Roma'yı ikna etmekti.

"Sana bir yemin ettim Roma." Öne doğru bir adım attı. Kimse onu durdurmadı. "Sen nereye gidersen, ben de oraya giderim. Bir gün bile senden ayrı kalmaya dayanamam. Gerekirse kalbime bir hançer saplarım."

Ayakkabıları yerde çıt çıt sesler çıkardı; asfaltta, tramvay raylarında, bir kanalizasyon kapağında. Attığı her adımla kalabalık ikiye ayrılıp yana çekildi. Roma'ya, düşmanına söylediği sözler herkesin kafasını karıştırmıştı. İnsanlar paniğe kapılmış, karşısına çıkmamak için yana çekilmiş, kollarını havaya kaldırdığı ve üç farklı yönden tüfekler başına doğrultulduğu halde ondan korkmuşlardı. Juliette çok garip bir nikah töreninde mihraba doğru gidiyormuş, diğer uçta bekleyen damat infaz edilmek üzere elleri kolları bağlanmış olan Roma'ymış gibi yürüyordu.

"Hayır," diye fısıldadı Roma.

"Şehir ele geçirildi," diye devam etti Juliette. Sesinin titremesi sahte değildi. Gözlerine dolan yaşlar da değildi. "İyi olan her şey kaybedildi ya da belki de asla var olmadı. Kan davası bizi ayrı tuttu, farklı taraflarda olmaya zorladı. Ölümün de aynı şeyi yapmasına izin vermeyeceğim."

Bu arada Juliette Roma'nın yanına varıp karşısında durmuştu bile. Bir bıçak kapıp keskin kısmını bağlarının üstünden geçirerek onu o anda serbest bırakmayı deneyebilirdi.

Ama ona yaklaştı ve onu öptü.

Dilinin altındaki hapı da onun ağzına itti.

"Çiğne," diye fısıldadı, iki silahlı işçi onu geri çekmeden hemen önce. Etraflarındaki kalabalık büyük bir şaşkınlıkla mırıldandı. Bunun halka açık bir infaz olması gerekiyordu ama daha çok skandal yaratacak bir olaya dönüşmüştü.

Juliette hızla elini kaldırdı ve tüfeklerden birini ucundan tutup Dimitri'ye çevirdi. İşçiler onu engellemek için harekete geçti ama Juliette elini namluya yakın bir yerde tutmaktan başka bir şey yapmıyordu. Parmağı tetiğe yakın bile değildi.

Tüfeğin kalanı şok içinde donakalmış olan zavallı işçinin üstüne bağlıydı.

"Neler yapabileceğimi bilmiyorsunuz," dedi sesi karanlıkta yankılanırken. "Ama ben şerefli bir insanım. Onları bırakın. Size direnmeyeceğim."

Uzunca bir süre hiçbir şey olmadı. Sonra:

"Bu saçmalıklardan usandım," dedi Dimitri. "Bağlayın onu. Diğer ikisini de serbest bırakın."

Gözleri fal taşı gibi açılmış olan Alisa itiraz eder gibi bir ses çıkardı. Marshall ise sert bir küfür savurup öne eğildi. Etraf daha aydınlık olsaydı Dimitri'yle kendisi dövüşüp buna bir son vermek isteyen Marshall'ın yüzünün, harcadığı çaba yüzünden kıpkırmızı kesildiği görülebilirdi.

"Ciddi olamazsın. Juliette, *hayatını* değiştokuş edemezsin. Ne oldu sana..."

Juliette yanıt vermedi. İşçiler Alisa'nın bağlarını çözerken ve Alisa sendeleyerek uzaklaşırken Juliette hiçbir şey demedi. Yüzünde büyük bir şaşkınlık ifadesi olan Marshall'ın bağları da çözülürken ve direğe götürülüp gevşekçe bağlanan Juliette'e bakarken de Juliette bir şey demedi. Marshall parmak uçlarına kalkmıştı. Silahlı işçileri yok sayıp Dimitri'ye saldırmasına ramak kalmıştı.

"Ciddi olamazsın," dedi yine. "Kesinlikle ciddi..."

"Git Marshall," dedi Roma boğuk bir sesle. Ne yuttuğunu bilmiyordu ama bir plan olduğu anlamına geldiği için neler olacağını görmesi gerekiyordu.

"Bunlar boşa gitmesin. Alisa'yı al ve git."

Git, demek istedi Juliette. *Git de Benedikt sana neler olduğunu açıklasın.*

Marshall'ın tereddütlü olduğu belliydi. Ama Alisa'nın elini tuttu, arkasını döndüğü anda onu vuracaklarından korkuyormuş gibi hızla uzaklaşıp kalabalığın arasından geçti. İkisi gözden kaybolunca Juliette derin bir oh çekti.

O da bir an için işçilerin *ateş* edebileceğinden korkmuştu.

"Demek her şey böyle sona erecek." Bir tabancadan bir klik sesi geldi. Dimitri tabancasına mermileri dolduruyordu. "Gerçekten de yepyeni bir çağ başlayacak."

"Marshall!"

Marshall irkildi ve olduğu yerde kalakaldı. Benedikt nefes nefeseydi ve sesi aracın içinden bile duyuluyordu. Marshall'ı hiç o kadar büyük bir korkuya kapılmış bir halde görmemişti. Yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirdi, sonra Benedikt'i görünce rahatladı ama bu hali uzun sürmedi.

"Ben," dedi Marshall şaşkınlıkla. Hızla yanına gidip ellerini sıkı sıkı tuttu. "Ben, Ben, gidip onlara yardım etmemiz gerek. Roma ve Juliette..."

"Sorun yok, sorun yok," dedi Benedikt onu yatıştırmaya çalışarak. Diğer elini Marshall'ın ensesine koydu. "Anlatacağım. Alisa, araca bin. Hazır olmamız gerek."

"Kızıllardan kurtulacağız. Beyaz Çiçekler'den kurtulacağız," diye devam etti Dimitri.

Juliette, Benedikt'in ne zaman harekete geçeceğini merak ederek içinden saymaya başladı. Yakında bir şey yapması gerekiyordu. Çok yakında bir şey yapmalıydı.

"Ama burası canavarlar tarafından yönetilen bir şehir," dedi Roma.

İşçilerden biri tüfeğini sert bir şekilde Roma'nın başına indirip onu susturdu. Dimitri'nin ifadesi değişmedi. Hâlâ rol yapıyordu.

"Bu konuyu açman iyi oldu," dedi Dimitri. Gayet masum gözüküyordu. "O halde şehre *iki* armağanım olduğunu açıklayayım. Gangster zorbalığının sona erişi ve..." Ayaklarının dibindeki birkaç çuvalı işaret etti. Juliette bunları daha önce fark etmemişti ama marketlerde her zaman bolca bulunan un ya da pirinç koymak için kullanılan çuvalları andırıyorlardı. Uçları iple bağlanmıştı ve içindeki şişkin şey yüzünden çuvalların pamuklu kumaşları her an yırtılacakmış gibiydi.

"... ve bana sadık olan herkese dağıtılacak olan bir aşı."

Kalabalıktan mırıltılar yükseldi ve Juliette şaşkınlıkla ona baktı. Demek Dimitri bu oyunu böyle oynayacaktı. Tıpkı Larkspur'un yaptığı gibi: Bir eliyle insanları mahvederken, diğer eliyle onlara kurtuluşu sunacaktı.

Buz gibi rüzgâr Juliette'in yanağına esti. Juliette bir şey yapmadı; belinin etrafına dolanmış olan bağlardan kurtulmaya çalışırken aradan birkaç saniye geçmesine izin verdi. Bağları sıkı sıkı bağlamamışlardı çünkü birkaç saniye içinde ölmesi gerekiyordu. Elleri hâlâ serbestti. Sağındaki işçiye, yüzüne doğrulttuğu tüfeğe erişebileceği bir mesafedeydi.

Dimitri silahını kaldırdı. "Tarih kitapları bugünden söz edecek."

"Evet," dedi Juliette. "Kesinlikle söz edecek."

Yukarıdan su sesini andıran bir ses geldi. Karanlıkta yankılanan tek uyarı buydu. Bir saniye sonra kalabalığın, işçilerin ve boylu boyunca sokağın üstüne bir benzin yağmuru yağdı. Benzin gözlerini çok yaktı ama Juliette neler olacağını bildiği için bir avantaja sahipti. Yanında bekleyen işçi birden bir çığlık attı, elleriyle gözlerini ka-

pattı ve tüfeği boşta kaldı. Juliette tüfeği vakit kaybetmeden ondan aldı ve ters çevirip sivri süngüsüyle belindeki bağları kesti. Belinde bir acı hissetti; bağlarla birlikte kendini de kesmişti ama Juliette buna aldırış etmedi. Ağzına dolan benzin yüzünden sert bir şekilde öksürüp Roma'ya döndü.

"Gözlerini aç aşkım. Kaçacaksak etrafını görebilmen gerek."

Juliette onun kollarının bağlarını keserken, Roma hemen gözlerini açtı.

"*Nedir* bu?" dedi kollarını silkelerken.

Juliette başıyla kalabalığı işaret etti. Roma'nın belindeki bağları da kesti. "İzle."

Beş canavar gözlerinin önünde belirdi. Bir anda çığlıklar yükseldi: Juliette'in beklediği karmaşa başlamıştı. Siviller dört bir yana kaçıştı; canavarlar karanlığa karşı kükrerken, işçiler nöbet yerlerini terk etti. Dimitri bir küfür savurdu ve gözlerini güçlükle açıp, *"Serbest bırakın!"* diye bağırdığında benzin yağmuru dindi.

Ama çok geçti. Dimitri çok geç kalmıştı. Böcekler dışarı fırlarken, Juliette tüfeği yere fırlattı, Roma'nın elini tutup onu öne çekti ve kaçabilecekleri güvenli bir yol bulmaya çalıştı. Juliette tam harekete geçtiğinde arkalarından bir *klik* sesi geldi. Juliette tepki veremeden Roma onu hızla aşağı çekince Juliette beton zemini sıyıran bir mermiden kıl payı kurtuldu.

Arkalarına döndüler. Dimitri tabancasını onlara doğrultmuştu.

"Ölmen gerekirdi," dedi öfkeyle Roma'ya. Ayakkabısının üstünden kapkara bir şey geçti. "Böceklerin seni öldürmesi gerekirdi."

"Ölmem için bundan çok daha fazlası gerek," dedi Roma.

Dimitri tabancasını daha sıkı tuttu. Ateş etmeden önce etraf darmaduman oldu: Bir kan gölü oluşmuştu ve böcekler yeteri kadar

hızlı kaçamayanlara enfeksiyon bulaştırmışlardı. Juliette yana baktı. Bir kadın dizlerinin üstüne çöktü, parmaklarını boynuna batırdı ve gözünü kırpmadan boğazını parçaladı. Bir çığlık koptu; biri kadının yanına koştu. Kocasıydı: Karısının cesedine sarıldı ve canhıraş bir çığlık attı. O da kendi boğazını parçalayıp yere devrildi.

Etrafa büyük bir karmaşa ve şaşkınlık hâkimdi. Dimitri bir o yana bir bu yana dönüyor, önüne atlayan işçileri itmeye çalışıyordu. Hepsi yalvarıyor, son iradelerini Dimitri'nin onları kurtarması için yalvarmaya harcıyorlardı ama Dimitri onları itince, hepsi boğazlarını parçalıyordu.

"Roma," diye fısıldadı Juliette. "Seni kurtarmak için geldiğimi sanıyordum ama buradan çekip gidebileceğimizden emin değilim."

Karmaşa. Müthiş bir karmaşa yaşanıyordu. Dimitri dışında, sadece Roma ve Juliette böceklerden zarar almamıştı; üçü o ilkel karmaşanın orasında savaşçı tanrılar gibi duruyordu. Zaten orasıyla ilgili en büyük sorun *bu* değil miydi? Kimin kurtarılması, kimin terk edilmesi gerektiğine karar vermek. En üsttekilere bir zarar gelmediği, onları etkileyecek herhangi bir sorun olmadığı takdirde her yerin çürüyüp kokuşmasına izin vermek.

Juliette Roma'ya baktı. Roma zaten ona bakıyordu.

Fiziksel olarak oradan gidebilirlerdi. Dimitri'nin dikkati dağılmışken kaçabilir, o telaşla bir-iki mermi yiyebilir ama öykülerini anlatabilmek için yine de hayatta kalabilirlerdi. Ama Dimitri hayatta olduğu ve canavarları kontrol ettiği sürece nasıl gerçekten *özgür* olabilirlerdi? Juliette her zaman bu şehri, durdurmuş olabileceği bir şey yüzünden acı çeken bu insanları –halkını– düşünecekti.

"Bu işte birlikteyiz," diye fısıldadı Roma. "Kaçarsak yanındayım. Savaşırsak da yanındayım."

Dimitri öfkeyle bağırdı ve tüfeğiyle bir işçiye ateş etti; kadın ayaklarının dibinde ona biraz daha yalvaramadan onu vurdu. Etraftan yükselen çığlıklar kesilmeye başladı. Delilik ufak bir kalabalığa bulaşmıştı. Günler, haftalar, aylar içinde başka şehirlerde, tüm ülkede ve tüm dünyada başka kalabalıklar olacaktı. Sonuç olarak bu tür bir yıkımın bedelini kan revan içinde parçalanarak ödeyecek olanlar sadece insanlardı.

Aşk için savaşmaya devam et.

Juliette bencil davranmak, kaçmak istemişti. Ama aşkları *böyleydi*: şiddetli ve kanlı. Aşkları *bu* şehirdi. Şanghay'ın vârisleri, bir tahtın iki parçası olarak yetiştirildiklerini inkâr edemezlerdi. Bunu reddederlerse aşklarından geriye ne kalırdı? Onlara bir seçim sunulduğunu ve esas oldukları kişilere ters düştükleri bile bile nasıl yaşarlar, nasıl birbirlerinin yüzüne bakabilirlerdi?

Bunu yapamazlardı. Juliette biliyordu; sevdiği Roma'nın onun bu şekilde çekip gitmesine izin *vermeyeceğini* biliyordu.

"Elimizi çabuk tutmamız gerek." Juliette cebinden çakmağını çıkardı. "Anlıyor musun?"

Ölmesi gereken sadece Dimitri değildi. O, işin kolay kısmıydı.

Bunun için sadece yere düşmüş olan tüfeklerden biri kapmak yeterdi.

Esas yok edilmesi gerekenler canavarlardı.

Aradan bir saniye geçti. Roma etraflarındaki manzaraya baktı. Dimitri'nin önündeki işçiler nihayet ölmüştü.

"Her zaman anlıyorum Juliette."

Roma birden Dimitri'nin üstüne atladı. Dimitri ne olduğunu anlayana ve işçilerin yalvarışlarından toparlanana kadar, Roma onun tabancasını göğe çevirerek yine dikkatini dağıttı, tetiğe basıldı ve

havaya bir mermi fırladı. Fırsattan istifade eden Juliette hızla ileriye koşup Dimitri'nin ayaklarının altındaki çuvallardan birini açtı. Çuvalı yere boca etti, mavi hapları diğer çuvalların üstüne dökerek eşit bir şekilde her birinin üstüne yaydı.

Dimitri bağırıp Roma'nın elinden kurtulmaya çalıştı. O karmaşada tabanca üç adım ileri fırladı, bir kan birikintisinin içine düştü ama Dimitri tabancayı almak için koşmak yerine sadece nefretle kesik nefesler alıp vererek ona döndü. Roma'yı sert bir şekilde ittiğinde, onu az kalsın yere devirecekti. Juliette ondan uzaklaşamadan, Dimitri onu çuvalların orada gördü ve çizmesini karnına savurdu.

Juliette beton zemine uçtu. Dirsekleri sıyrılınca yüzünü buruşturdu. Yerdeki benzin sıyrıklara doldu. Roma hemen yardımına koşup onu tekrar ayağa kaldırdı ama önemli değildi. Amaçlarına ulaşmışlardı. Dimitri'nin arkasındaki canavarlar yaklaşmaya başlamışlardı.

Daha yakına gelmeleri gerekiyordu. Biraz daha yaklaşmaları gerekiyordu.

Roma, Juliette'in elini tuttu. Dünya etraflarında durma noktasına gelirken, bu hareket onlara gayet doğal geldi. Her zaman on beş yaşında deneyimledikleri hisse sahip olacaklardı: Birlikte kaldıkları sürece yenilmez, dokunulmaz olacaklardı. Roma'nın onun parmaklarına dolanan parmakları güçlüydü ve titremiyordu.

Juliette diğer eliyle çakmağı çaktı. Roma'nın gözlerinin içine bakıp son bir kez sessizce bunu gerçekten de yapıp yapmayacaklarını sordu. Roma'nın korkmadığı belliydi. Bakışlarını bir denize dikmiş, Juliette sadece görmekten dolayı mutlu olduğu engin, inanılmaz bir güzellikmiş gibi ona bakıyordu.

"Ölüm bizi ayırana dek seni seveceğime ve koruyacağıma yemin ederim," diye fısıldadı Juliette.

Canavarlar karanlıkta uludu. Biraz daha yaklaştılar.

"Bu hayatta ve sonrakinde, ruhlarımız var olduğu sürece ruhum senin ruhunu bulacak," dedi Roma.

Juliette onun elini sıktı. Bunu yaparak dile getiremediği, bu sözcüklerden başka sözlü olarak ifade edemeyeceği her şeyi anlattı: *Seni seviyorum. Seni seviyorum. Seni seviyorum.*

Dimitri öne adım atınca, canavarlar nihayet yeteri kadar yaklaşınca, Juliette çakmağını çaktı.

"Iskalama," dedi Roma.

"Asla ıskalamam," dedi Juliette.

Roma başını sallayınca, Juliette yanan çakmağı hızla tutuşacak olan aşı çuvallarının üstüne fırlattı.

"Neden bu kadar uzun sürmüş olabilir?" dedi Benedikt. Ayağı pedalın üstündeydi. Roma ve Juliette geldiği an hareket etmeye hazır olmaları gerekiyordu.

Alisa arka koltuktan ağlamaklı bir ses çıkardı. Marshall yana dönmüş arka pencereden dışarı bakıyor, sokağa birilerinin girip girmediğini görmeye çalışıyordu.

Birden zemin zangırdadı. Güm diye bir ses geldi. Sonra bir gümbürtü daha koptu.

Marshall aniden önüne döndü ve çatlak bir sesle bir küfür savurdu. "Git Benedikt, git!"

"Ne? Ama..."

"Arabayı sür!"

Benedikt gaz pedalına bastı ve araç o kadar büyük bir hızla sokağa fırladı ki tekerlekleri karanlıkta tiz bir ses çıkardı.

Arkalarında, benzinin her santimine sızdığı sokakta o kadar şiddetli ve sert bir patlama meydana geldi ki Şanghay'ın tamamı sarsıldı.

Sonsöz

NİSAN 1928

Zhouzhuang'ın bu bölgesinde neredeyse hiçbir kıpırtı, kanalın yanına çömelmiş gümüş rengi kâğıtları katlayarak yuánbăo yapan Alisa Montagova'yı rahatsız edecek tek ses bile yok. Bunların olması gerektiği gibi Eskimo kulübelerine benzediğini düşünmüyordu ama elinden geleni yapıyordu.

Bugün Qingming festivali kutlanıyor: Mezar Süpürme Günü. Ölen atalar için bir saygı günü. Mezarların temizlendiği, dua edildiği ve ölülerin sonraki hayatta kullanabilmesi için sahte paraların yakıldığı gün. Alisa'nın Şanghay'da dua edeceği hiçbir atası yok. Şanghay'da sadece boş mezarların üstüne yan yana dizilmiş mezar taşları var.

Buna kimse karşı çıkmamıştı. On iki ay önce meydana gelen patlamayla, ertesi günün gazeteleri şehri karıştıran bir evlilik belgesini ele geçirmişti. Kan davası sokakları tarumar ederken, Roma Montagov ile Juliette Cai'nin evli olduğunu, bunca zamandır birbirlerine bağlı oldukları gösteren bir belgeydi bu.

Alisa diğerlerinin üstüne bir yuánbăo daha ekliyor. Aslında öyle bir belge yoktu. Ama Alisa o gece uyumak yerine gizlice onları dinlemiş, ettikleri yeminleri duymuştu. Sahte bir belge hazırlayıp basına yollamıştı. Kan davası bir anda sona ermeyebilirdi ama parçalanmaya başladığı ilk an bu olmuştu. Vârisler kan davasına inanmıyorlarsa, sıradan insanlar neden inanacaktı? Vârisler birbirleri için ölmüşlerse, insanların savaşmaya devam etmek için ne gibi bir nedeni olabilirdi?

Onları birlikte gömmüşlerdi. Külleri ya da kemikleri yoktu. Hayattayken ayrı tutulmuşlardı ama ölümde beraber olmalarına izin verilmişti.

Alisa bunu düşününce, burnunun aktığını fark edip hafifçe burnunu çekiyor. Buna inanmıyordu. Onların mezarını ilk gördüğünde, mezar taşlarının üstüne atlamış, üstlerindeki yazıları kazımaya çalışmıştı.

"Ölmediler!" diye bağırmıştı. "Cesetlerini bulamıyorsanız ölmüş olamazlar!"

Ona patlamanın çok şiddetli olduğunu söylemişlerdi. Canavarların derisi çok kalın olduğu için onları bulabildiklerini, Dimitri Voronin'in cesedini ise patlamadan uzak bir noktada olduğu için bulduklarını söylemişlerdi. Ama Roma ve Juliette'ten eser yoktu.

Benedikt'in onu ayağa kaldırması gerekmişti. Mezarı kazmasın diye onu omzuna atması gerekmişti ama onu oradan uzaklaştırırken bile Alisa'nın bakışları mezar taşlarına kilitlenmişti.

Roman Nikolaevich Montagov
Роман Николаевич Монтагов
1907–1927

Cai Junli
蔡珺丽
1908–1927

"Onlar öldü Alisa," diye fısıldamıştı Benedikt. "Çok üzgünüm. Onlar öldü."

"Nasıl ölmüş olabilirler?" Kuzenine tutunup yüzünü omzuna gömmüştü. "Bir zamanlar bu şehrin en güçlü kişileriydiler. Nasıl ölmüş olabilirler?"

"Üzgünüm." Benedikt başka bir şey diyememişti.

Marshall yanlarına gelip yere çömelmişti. "Üzgünüm. Üzgünüm. Üzgünüm."

Onlar gerçek isimleri bile değil, diye bağırmak istedi Alisa. *O mezar taşlarına yanlış isimler yazılmış.*

Alisa sahte paralardan oluşan ufak öbeği tamamlıyor ve bunları minik bir daire biçiminde diziyor. Ufukta alacakaranlığın rengi koyulaşıyor, göğü turuncuya boyuyor. Alisa Şanghay'daki sahte davranışlara, mezarlıklardaki kalabalıklara katılmaya ve ağabeyini tanımayan insanların ağlamaklı yüzlerine tahammül edemediği için orada. Benedikt ve Marshall patlamadan bir ay sonra şehirden kaçmışlardı. Onu da kimsenin onları tanımadıkları, Montagovların ismini ve miraslarını bilmediği, Kuomintang generallerinin peşlerine düşmeyeceği Moskova'ya götürmek istemişlerdi. Alisa gitmek istememişti. Babasına ne olduğunu öğrenmek istemişti. Şehrine neler olacağını görmek istemişti.

Ama hâlâ sorularına iyi yanıtlar bulamamıştı. Babası hâlâ kayıp ve şehir yavaş yavaş normale dönüyor. Savaş ülkede hafiflemeden

olanca hızıyla devam ediyor ama Şanghay her zaman bir baloncuğun içindeki korunaklı bir şehir olmuştu. Savaş olanca hızıyla devam ediyor ve şehir çekçekçilerin molalarında kendi aralarında söyledikleri bir halk türküsü gibi Roma ile Juliette'in öyküsünü anlatıyor. Roma Montagov ve Juliette Cai'den hayal kurma cesaretine sahip kişiler olarak söz ediyorlar. Ve bu yüzden kâbusların ele geçirdiği bir şehirde acımasızca öldürüldüklerini anlatıyorlar.

"Alisa Montagova, hava soğumaya başladı."

Alisa arkasına dönüp gözlerini kısarak karanlığa bakıyor. "İşim neredeyse bitmek üzere. Katlamama yardım etseydin daha çabuk bitirirdim."

Biri homurdanıyor. "Burada bekliyorum. Sakın suya düşme."

Alisa bir kibrit çakıp sahte paralara yaklaştırıyor. Hafif esinti söndürmesin diye iki elini alevin etrafına siper ediyor, bir kor yanana ve alev yayılana kadar ellerini kıpırdatmıyor.

Bütün günlerin arasında o gün Roma ile Juliette'in mezarlarına kalabalıklar akın edecek. Alisa bu yüzden oraya, Roma'nın bir keresinde gitmek istediğini söylediği Zhouzhuang'a gelmişti. İnsan ruhu öldükten sonra yaşıyorsa, bir iradesi varsa, Roma'nın ruhu dinlenmek için oraya gelecek ve Alisa, Juliette'in ruhunun da onun peşinden geleceğinden emin.

O ufak kasabaya gidebilmek için bir yol bulması çok zor olmuştu. Alisa artık Beyaz Çiçekler karargâhında yaşamıyor. Beyaz Çiçekler yok edildikten sonra Milliyetçilerin ve askerlerin ele geçirdiği karargâh artık *yok*. Benedikt, Marshall'la şehri terk ederken büyük bir kaygıya kapılmış, Alisa'nın ne yapacağını, nereye gideceğini merak etmişti. Ama Alisa'nın tüm bunlara bir yanıtı vardı. Benedikt'in hoşuna gitmemişti ama onu durduramazdı.

Alisa bir Komünist casusu olmuştu.

Bunun nedeni onların amaçlarını önemsiyor olması değil. Hatta hangi görevleri yerine getireceğine karar veren ve zaman zaman yeteri kadar surat astığında onu arabayla şehir dışına çıkaran üstleri dışında onları çok sevmesi de değil. Ama Alisa şehrin eski haline dönmeye başladığını görüyor. Çizgilerin ve çatlakların giderek büyüdüğünü görüyor ve hiçbir şey değişmeyecekse tüm bunların ne uğruna gerçekleştiğini, ağabeyinin neden öyle bir fedakârlıkta bulunduğunu düşünüyor. Beyaz Çiçekler düzelemeyecek kadar parçalanmış durumda; Kızıllar ise dağıldı. Lord Cai, Kuomintang cephesine katıldı; hükümet hâlâ güçlü. Ama bu şehir adaletsizlik hissiyle uğulduyor. Gerçek yasalar, gerçek yönetim yok. Şehrin kenarlarında sessiz sedasız yaşayan yabancılar, Kuomintang'ın hatalı adımlar atacağı anı bekliyor. Orduları savaşmaya hazır olan ülkenin diğer bölgelerindeki emperyalistler ise sadece kendi zamanlarını bekliyor. Alisa politika konusunda uzman değil ama kıvrak ve çevik. Kimse onu görmeden gizli yerlere girip çıkabiliyor. Japonların kuzeyde toprakları ele geçirdiğine dair raporlar duyuyor. İngilizlerin ve Fransızların ellerine geçirebildikleri her şeyi ele geçirmek için plan yaptıklarını duyuyor. Ülke karmaşa içinde olduğu sürece, insanlar Roma ile Juliette'in kaderiyle karşılaşacaklarından korkuyor. Nefret gizliden gizliye devam ettikçe, Roma ile Juliette'in öyküsü yeniden başlıyor.

Ama Alisa onların sadece *huzur* bulmasını istiyor.

En sonunda güneş ufukta batıyor. Alisa kâğıtların yanışını izliyor, etrafına karanlığın çökmesini bekliyor. Çok geçmeden kanalı aydınlatan tek şey alevler oluyor. Alevler koyu renkli gözlerine yansıyor ve etrafında dönüp duran hafif esintiyi ısıtıyor.

"Keşke görebilseydiniz," diye fısıldıyor geceye. "Birlikteliğiniz onları umutlandırıyor. Artık savaşmak istemiyorlar."

Kanalın yüzeyi rüzgârla titriyor. Açıklık alanda duyulan tek ses taşan sular. Bu ufak kasabadaki insanların çoğu çoktan evlerine çekilip pencerelerini kapatmış ve başlarını yastıklarına dayamış.

"Alisa, seni beklerken yaşlanmaya başladım."

"*Abartma* Celia."

Ateş nihayet sönüyor. Alisa ayağıyla külleri karıştırıyor ve gitmek üzere ayağa kalkıyor. Amiri birkaç adım ötede, kanalın başında nöbet tutuyormuş gibi duruyor ama etrafta korunacağı kimse yok. Hem Zhouzhuang'da endişe yaratan hiçbir şey yok. Alisa "amir" sözcüğünü hafife alıyor. Diğerleri yaşça çok daha büyük ama Celia on dokuzundan büyük gözükmüyor ve Alisa'nın sinir bozucu ricalarına tahammül eden tek kişi o. Celia ona daha önce bir yerde karşılaşmışlar gibi başından beri tanıdık geliyor. Ama bir türlü nasıl ya da ne zaman tanıştıklarını hatırlayamıyor; en azından mantıklı bir açıklama bulamıyor.

Alisa onun yanına gidiyor. Onun yanında durduğunda bile Celia kanalı izliyor, gözleri karanlığı tarıyor.

"Tek görevlerde *sık sık* Zhouzhuang'a geliyorsun," diyor Alisa, Celia'nın o kadar büyük bir dikkatle nereye baktığını anlamaya çalışarak. "Bağlantılarının beni göreceklerinden mi korkuyorsun? Belki de senin yerine benimle çalışmak isterler."

Celia başını şaşkınlıkla ona çeviriyor. "Buraya geldiğimi nerden anladın?"

"Bana üstlerinde dükkân etiketleri olan sandviçler getiriyorsun. Nereye gittiğini anlamamı istemiyorsan, karnımı doyurmaktan vazgeç."

Celia nefesini uzun uzun dışarı veriyor. Alisa'yı uyarıyormuş gibi parmağını ona doğrultuyor. "Kimseye söyleme. İş için gelmiyorum."

Alisa abartılı bir selam çakıyor. Celia onu omuzlarından tutup diğer yöne çevirince ve yürümesi için itince itiraz etmiyor. Arabaları kasabanın dışında bıraktıkları yerde.

"Demek bir bağlantıyla görüşmek için gelmiyorsun? Birileri bizi görebilir diye endişelenmeli miyiz?"

"Sakın bana görülmekten söz etme. Sana geçen ay ne dediğimi hatırlıyor musun? Kendi kız kardeşim Milliyetçiler arasında üst komutalar için çalışmaya başladı. Her an..." Parmaklarıyla bir tabanca işareti yapıp ateş etme sesi çıkarıyor. "...bir keskin nişancı tarafından vurulabiliriz." Alisa kıkırdıyor ama kendini garip hissederek hemen susuyor. Celia onu güldürmeye çalışıyor ama yaptığı o hâlâ hassas, hâlâ kafa karıştırıcı olan esprinin altında acı seziliyor. Celia kız kardeşinin kim olduğunu söylememişti; kendisiyle ilgili bile çok az bilgi paylaşıyordu. Alisa yine de kalbinin sızladığını hissediyor.

"Beni buraya getirdiğin için teşekkür ederim," diyor alçak sesle. "Bunu yapmam gerekiyordu."

Arkalarında kalan kanalda sular kıyıya çarpıyor.

"Biliyorsun ki seninle gurur duyuyor."

Alisa yan yan ona bakıyor. "Roma'yı tanımıyordun ki."

"Gurur duyduğunu hissediyorum. Haydi gel. Şehre dönmemiz çok zaman alacak."

Celia onu beklemeden hızla yürümeye devam ediyor, ağaçların sallanan dallarının altından, kuruması için kaldırıma serilmiş çeşitli baharatların yanından geçerek ilerliyor. Alisa o anda neden öyle hissettiğini bilemiyor –belki tepelerinde giderek daha da parlaklaşan ay ışığı, belki ensesindeki tüylerin bir şey algılamış gibi diken diken oluşu yüzünden– ama dönüp tekrar kanala bakıyor.

Etraf sadece kanaldan geçen bir balıkçı teknesinin ve içindeki iki kişinin profilinin görülebileceği kadar aydınlık. Alisa bir şey görür gibi oluyor. Fazla şık bir elbise giymiş bir kız, yüzü fazla tanıdık olan bir genci öpmek için eğiliyor. Sonra gülüşme sesleri duyuyor: açıklık alanda yankılanan tatlı, neşeli bir ses. Tekne saniyeler içinde kanalın üstüne eğilmiş bir söğüt ağacının altına giriyor ve o sessiz kasabayı oluşturan labirentimsi su kanallarının derinliklerinde gözden kayboluyor.

Alisa sırtını tekrar kanala dönüyor.

Bir an için o sessizlikte duruyor, ne yapacağını bilemeden karanlığa bakıyor. Sonra ağlamaya başlıyor; gözyaşları, yüzünü silemeyeceği bir hızda yanaklarından aşağı süzülüyor. Ağlamasına neden olan şey hüzün değil, bu hissin yok olacağı korkusuyla bir kasını bile kıpırdatamadan o noktaya kök salmış gibi durmasına neden olan *umut* hissi. Peşlerinden koşabilir. Balıkçı teknesini bulana kadar kanal boyunca devam edebilir. Onları kendi gözleriyle görene ve *emin* olana dek koşabilir.

Kıpırdamadan duruyor. Rüzgâr etrafında dans ediyor, saçlarını gözlerine savuruyor ve ıslak yanaklarına yapıştırıyor. Her hamlelerini anlayana dek politikacıların peşinden koşabilir, gizli planlarının son parçasını bile öğrenene dek üst düzey yetkililerin peşinden koşabilir ama bunun peşinden koşamaz. Bu umudu kalbinin o kadar derinlerine gizleyecek ki tek başına bir alev gibi olacak, karanlıkta yanacak, diğer korlar sönse bile yanmaya devam edecek.

Nefret olacak. Savaş olacak. Bu ülke kendini paramparça edene dek savaşacak. Halkını aç bırakacak, topraklarını yerle bir edecek, nefesini zehirleyecek. Şanghay yıkılacak, parçalanacak ve ağlayacak. Ama her şeyin yanı sıra sevginin de olması gerek. Sonsuz, öl-

meyen, kalıcı bir sevgi. İntikamı, dehşeti ve savaşı yakıp yıkması gerek. İnsan kalbini körükleyen her şeyi yakıp kora dönüştürmesi, sert kasları ve dayanıklı sinirleri kaplayan her şeyi yakması gerek. Derinlere inmesi ve altta yatan her şeyi yakalaması gerek. Diğer her şey yok olduktan sonra ayakta kalan şey sevgidir.

Alisa koluyla yüzünü siliyor. İçine derin bir nefes çekiyor. "Merak etme," diye fısıldıyor. "Biz iyi olacağız."

Sonra bir kez daha Şanghay'a dönmek üzere hızlı adımlarla kanaldan uzaklaşıyor.

Yazarın Notu

Şiddetli Hazlar gibi, *Şiddetli Sonlar* da gerçek tarihi yansıtıyor ancak karakterler (ve canavarlar) hayali. Milli Devrim Ordusu'nun başkomutanı Chiang Kai-shek dışında, şehrin politik hayatında bir rol oynayan diğer kişiler hayal ürünüdür. İster kısaca isimleri geçsin, ister karakterler olarak sayfada yer alsınlar, bu karakterler o dönemlerde yaşamış olabilecek kişilerle sadece genel bir benzerlik taşımaktadır ve gerçek tarihi kişilikler olarak kabul edilmemeleri gerekir.

Ancak bir kurmaca öykü anlatmak istediğim halde 1927'de Şanghay'daki ortamı elimden geldiğinde gerçekçi bir şekilde yansıtmaya çalıştım. Kırkıncı ve kırk üçüncü bölümlerde okuduğunuz Şanghay Katliamı, Milliyetçilerin ve Komünistlerin müttefikliklerinin nihayet bozulmasından sonra Çin İçsavaşı'nı başlatan ilk olaydı. Chiang Kai-shek, yabancılar ve Yeşil Çete, 12 Nisan tarihinde şafak vaktinde Komünistleri Kuomintang'dan silmek için gayrıresmi bir ittifak kurup sürpriz bir saldırı düzenlemişti. Kitapta anlattığım öyküler gerçek –sadece Yeşil Çete yerine hayali Kızıl Çete ve katledilenler

arasında Beyaz Çiçekler var– ancak tarihsel dönemler romanın amacı açısından hızlandırıldı. Tarihte temizlik operasyonunun ilk sürpriz saldırıları 12 Nisan'da şafak vakti meydana gelmişken, sendika işçileri 13 Nisan'da İkinci Tümen karargâhına protesto yürüyüşü düzenlemiş. *Şiddetli Sonlar*'da ise protesto daha hızlı bir şekilde, temizlik operasyonuyla aynı gün daha ileriki saatlerde gerçekleşmektedir. Bu zaman değişikliğine rağmen silahsız öğrencilere ve işçilere gerçekten ateş açılmış ve temizlik operasyonunda ya da katliamda kaç kişinin hayatını kaybettiğine dair kesin bir kaynak yok. Kısa bir süre sonra Şanghay'da patlak veren Beyaz Dehşet, şehirden kaçmamış olan bütün Komünistlerin tutuklanmasıyla ve infaz edilmesiyle devam etmiş ve bu isim *Şiddetli Sonlar*'da Beyaz Çiçekler ile ilişkilendirilmesine rağmen Komünistlere karşı sergilenen şiddet yüzünden Beyaz Dehşet ismini almıştır. Ders kitapları ayrıntıları kurmaca bir öyküden daha iyi anlatabilir ve kitapta anlatılan olaylarla ilgileniyorsanız, kurmaca olmayan kaynaklara göz atabilirsiniz. Sonuç olarak *Şiddetli Sonlar* sadece gerçek tarihi ele alan bir roman ve geçmiş olayların parçalarını birleştirdiğimiz gibi dağınık ve ayrıntılı olma amacını taşıyor. İyi taraf yok, kötü taraf da yok. Güç, göz açıp kapayıncaya kadar el değiştirir ve tarihteki gerçek kişiler bir ülkenin izlediği yolu kökten değiştirecek kararlar verir. Zaman açısından sıkıştırılmış diğer olaylara otuz birinci bölümde anlatılan ve işçilerin silahlı ayaklanmasının bir sonucu olarak Şanghay'ın ele geçirilmesiyle gerçekleşen yönetim değişikliği de dahil. 21 Mart'ta yaşanan bu olay işçilerin üçüncü silahlı ayaklanmasıdır ve ilk ayaklanma *Şiddetli Hazlar*'ın sonundaki değiştirilmiş versiyon olduğundan ve tutarlılık açısından öyküye dahil edilmeyen ikinci ayaklanma şubat ayında meydana geldiğinden *Şiddetli Sonlar*'da atlandı.

Değiştirilmiş olan diğer daha önemsiz tarihi gerçekler arasında o dönemde henüz var olmayan binaların görünümleri de bulunuyor. Kitabın girişinde söz edilen Büyük Sinema, 1928'e kadar inşa edilmemiş. Daha sonra iflas etmiş ve 1932'de yeniden tasarlanmış, 1933'te Art Deco mimarisiyle resmi olarak yeniden açılmış. Paramount dans salonu da –Bailemen olarak da bilinmektedir (百乐门; birebir çevirisi "yüz hazzın kapısı" anlamına gelmektedir)– 1932'ye kadar inşa edilmemiş ve 1933'te halka açılmış. Ancak bu binalar Şanghay'ın ışıltılı altın döneminin kritik odak noktaları olduğundan gerçek tarihe göre birkaç sene öncesinden bu kitapta yer almaları gerekti. Böylece en azından yaklaşan 1930lar için zemin hazırlandı...

Teşekkür

İki kitaplık bu serinin ikinci romanını yazmak, bir kez daha bir GY romanında ortaya çıkan büyük bir kötülük gibi ama ana kahramanın kaybedecek çok şeyi olmasından dolayı daha büyük bir tehlike altında. En sona varabildiğimiz için bunu bir zafer olarak kabul ediyorum ve elbette, zafer bana savaş alanında eşlik eden kişiler olmadan mümkün olamazdı.

Bir yazarın sahip olabileceği en büyük destekçi olduğun için teşekkür ederim Laura Crockett. Sen benim yayımcılık açısından can-kurtaran halatımsın ve muhteşem zekâna sonsuza dek minnettar kalacağım. Uwe Stender ve Brent Taylor'a TriadaUS'deki harikulade, özverili çalışmaları için teşekkür ederim.

Benim yanımda olmasından dolayı büyük mutluluk duyduğum Saran McCabe'e teşekkür ederim. Bu kitap senin editörlüğün altında gelişti ve daha da gelişmesini bekliyorum. Harika yayımcılarım Cassie Malmo ve Jenny Lu'ya ve Kanada ekibimizdeki Mackenzie Croft'a teşekkür ederim. Justin Chanda'ya ve Margaret K. McElderry Books'taki herkese teşekkür ederim: Karen Wojtyla, Anne Zafian,

Bridget Madsen, Elizabeth Blake-Linn, Greg Stadnyk, Caitlin Sweeny, Lisa Quach, Chrissy Noh, Devin MacDonald, Karen Masnica, Cassandra Fernandez, Brian Murray, Anna Jarzab, Emily Ritter, Annika Voss, Lauren Hoffman, Lisa Moraleda ve Christina Pecorale ve satış ekibi ve Michelle Leo ve ekibi. Kapak tasarımı için Katt Phatt'e teşekkür ederim. Molly Powell, Kate Keehan, Maddy Marshall ve UK Hodderscape ekibine teşekkür ederim. Bu kitabı memleketimde göklere çıkaran Hachette Aotearoa Yeni Zelanda ekibine teşekkür ederim. Ayrıca bu kitabın çıkış noktası olan Tricia Lin'e teşekkür ederim.

Kitabımı ithaf ettiğim Mãma ve Bàba, sizlere teşekkür ederim çünkü sizler olmasaydınız bugün böyle bir yazar olamazdım. Elbette Eugene ve Oriana'ya da teşekkürlerimi iletirim. Sonsuzluğa intikal edenler köşemde ise Hawa Lee, Aniket Chawla, Sherry Zhang, Emily Ting ve Vivian Qiu'ya teşekkür ederim.

Okulda aklımı yitirmememi sağlayan destek grubuma teşekkür ederim: Kushal Modi, Jackie Sussman, Ryan Foo, João Campos, Andrew Noh, Rebecca Jiang ve Ennie Gantulga. Rus düellolarıyla ilgili tüm sorularımı yanıtlamış olan Profesör D. Brian Kim'e de teşekkürlerimi iletmek isterim.

Beni her zaman *yumuşak emoji* gibi hissettiren yayımcılık dünyasındaki arkadaşlarıma teşekkür ederim. En iyi arkadaş (ve artık oda arkadaşı!!!) hedeflerimiz için Tashie Bhuiyan'a; muhteşem karmaşamız için Gen Z D.A.C.U. ekibimize: Christina Li, Racquel Marie, Zoe Hana Mikuta'ya (ve yine Tashie'ye); en tatlı brunch yemeklerimiz için "haydi akşam yemeğine çıkalım" sohbet grubumuza: Daisy Hsu ve CW (ve Xiaolong!) teşekkür ederim. Sanal (ve zaman zaman gerçek hayattaki) arkadaşlıklarından her daim keyif

aldığım tüm arkadaşlarıma da teşekkür ederim: Rachel Kellis, Alina Khawaja, Eunice Kim, Miranda Sun, Tori Bovalino, Heather Walter, Alex Aster, Meha ve Sara.

Şiddetli Hazlar için övgüler yazma nezaketini gösteren yazarlara teşekkür ederim: Natasha Ngan, Amélie Wen Zhao, Joan He, Tessa Gratton ve June Hur. *Şiddetli Hazlar* yayımlandığında kitabı destekleyen ve kesinlikle şu kişilerle sınırlı olmayan tüm destekçilere teşekkür ederim: Shealea ve Caffeine Book Tours, Michelle, Skye, Lauren, Lili, Kate, Tiffany, Alexandra ve Subtle Asian Book Club.

Bu öyküleri destekleyen ve okurların ellerine tutuşturan kitapçılara teşekkür ederim. Bu öyküleri çok seven ve raflara yerleştiren kütüphanecilere teşekkür ederim. Ve her zamanki gibi okurlarıma teşekkür ederim. Sosyal medyada *Şiddetli Hazlar* ile ilgili kullanıcı isimleri olan, hayran resimleri çizen ya da hayran öyküleri yazan, Twitter'da halen okunmakta olan mesaj dizileri ya da Instagram'da fan editleri veya TikTok'ta heyecanla videolar paylaşan herkese teşekkür ederim. Kitaplar ağızdan ağıza anlatılmanın gücüyle yol alır ve yükselir. Heyecanınıza ve desteğinize minnettarım.

